

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

DONATO CARRISI

SİSTEKİ KIZ

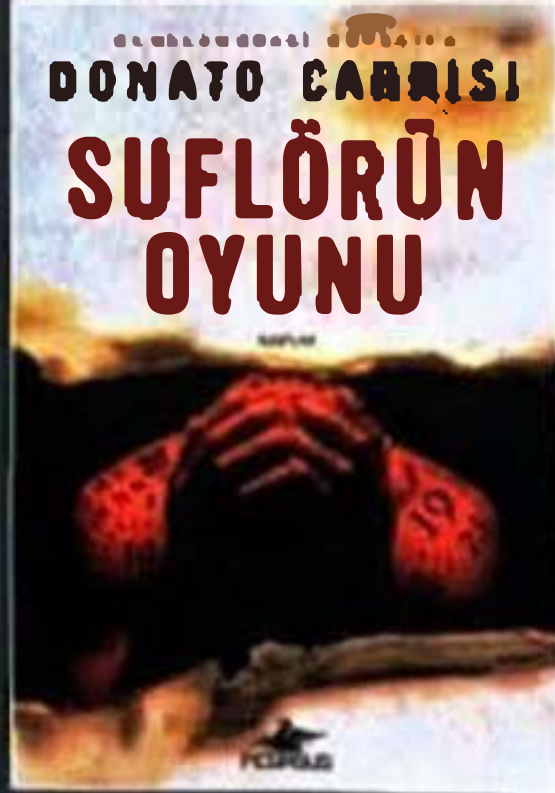
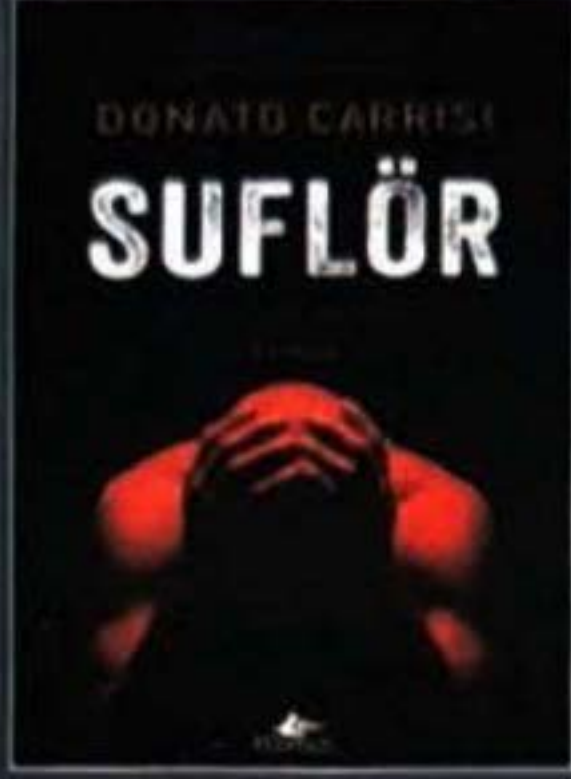
GERİLİM

PEGASUS

DONATO CARRISI KİTAPLIĞI

Mila Vasquez Serisi

Marcus & Sandra Serisi

SİSTEKİ KIZ

DONATO CARRISI

SİSTEKİ KIZ

İtalyancadan çeviren:
Ebru Sarıkaya Balabanovic

PEGASUS YAYINLARI

Antonio'ya.
Oğlum, her şeyim.

23 Şubat.

Kaybolma olayından altmış iki gün sonra.

Her şeyin sonsuza dek değiştiği gece telefonun çalmasıyla başladı.

Çağrı saat akşam onu yirmi geçe geldi. Bir pazartesi akşamıydı, dışarıda hava eksi sekiz dereceydi ve buzlu bir sis tabakası her yeri kaplamıştı. O saatte Flores sıcacık yatağında karısının yanına uzanmış, televizyonda siyah beyaz eski bir gangster filmi izlemekteydi. Aslında Sophia çoktan uykuya dalmıştı bile ve telefonun sesi uykusunu bölmüşe benzemiyordu. Kocasının yataktan kalkıp giyindiğinin farkına bile varmadı.

Flores kalın bir pantolon ve balıkçı yaka bir kazak giydi ve sanki bütün dünyayı yutup yok etmiş gibi görünen o lanet olası sise göğüs germek için, kışlık kabanını da üzerine alarak Avecho'taki küçük hastanenin yolunu tutmak üzere hazırlandı. Flores altmış iki yıllık ömrünün kırkını burada psikiyatri doktorluğu yaparak geçirmişti. Bu zaman içerisinde onu gece vakti yatağından apar topar kaldıran acil bir duruma, hele ki böyle adli bir vakaya, tek tük rastlamıştı. Alpler arasındaki doğup büyüdüğü bu kasabada, güneş battıktan sonra neredeyse hiçbir şey olmazdı. Sanki yeryüzünün bu enlemlerinde suçlular dâhil herkes kendini geceleri belirli saatlerde eve çekilmeyi öngören inzivai bir varoluş biçimine adanmayı seçerdi. Bu yüzden Flores

SİSTEKİ KIZ

böyle alışılmadık bir saatte neden çağrılmış olabileceğini merak ediyordu.

Polisin telefonda verdiği tek bilgi ise meydana gelen bir trafik kazasının ardından bir adamı gözaltına aldıklarıydı. Başka herhangi bir bilgi verilmemişti.

Öğleden sonra kar yağışı durmuş ama akşam saatlerinde soğuk iyice bastırmıştı. Flores evden çıktı ve dışarıda onu olağanüstü bir sessizlik karşıladı. Her şey sakin ve hareketsizdi. Zaman bile durmuş gibiydi. Psikiyatr bir ürperti hissetti ama bunun havanın soğuğuyla ilgisi yoktu çünkü bu içinden gelen bir ürpertiydi. Citroën marka eski arabasını çalıştırdı ve dizel motorun iyice ısınması için birkaç saniye bekledi. Tehdit edici sakinliğin yarattığı monotonluğu kırmak için motorun çıkardığı bu sese ihtiyacı vardı.

Asfalt buz tutmuştu ancak Flores'i saatte yirmi kilometreden daha az bir süratte ilerlemeye zorlayan asıl şey sisti. Arabasını sürerken iki elini direksiyona sıkıca yapıştırmış ve sırtını öne doğru eğmişti, yüzü ise yol çizgilerini daha iyi seçebilmek için ön camdan sadece birkaç santimlik mesafedeydi. Neyse ki yolu o kadar iyi biliyordu ki aklı ona nereye gideceğini hatırlatarak gözlerinden önce davranıyordu.

Bir yol ayrımına geldiğinde kasabanın merkezine giden yönü seçti ve işte tam o sırada, karşısında uzanan süt misali bembeyaz ve yoğun bir örtünün içerisinde bir şeylerin görüldüğünü fark etti. İlerledi ve sanki bir rüyadaymış gibi her şeyin yavaşladığı hissine kapıldı. Beyaz örtünün derinliklerinden aralıklarla yanıp sönen parlak ışıklar geliyordu. Işıklar ona doğru yaklaşıyormuş gibi görünse de aslında onlara doğru giden kendisiydi. Sisin içerisinde bir insan figürü belirdi. Kollarını genişçe açmış, tuhaf hareketler yapıyordu. Flores yaklaştıkça onun yoldan geçen

arabaları ikaz etmeye çalışan bir polis memuru olduğunu anladı. Arabasıyla polisin yanından geçti, birbirlerine üstünlük selam verdiler. Polisin arkasından baktığında ise az önce yanıp sönen ışıklar, polis arabasının tepe lambasına ama daha çok, yolun kenarındaki bir hendeğe düşmüş siyah bir sedanın arka ışıklarına dönüşmüştü.

Flores çok geçmeden kasabanın merkezine vardı. Her yer bomboştu.

Sarımtırak renkteki sokak lambaları sisin ortasında beliren bir seraba benziyordu. Flores gideceği yere varana dek yerleşim merkezinin içinden boydan boya geçti.

Avechot'taki küçük hastane tuhaf bir kargaşayla hareketlenmişti. Flores hastaneden içeri girer girmez yanına hemen bir polis ve son zamanlarda epey bir ün salmış genç Savcı Rebecca Mayer yanaştı. Savcı endişeli görünüyordu. Psikiyatr kabanını üzerinden çıkarırken savcı ona o geceki davetsiz misafirin kimliği hakkında bilgi verdi. "Vogel," dedi sadece.

Flores, ismi duyunca bütün bu telaşın nedenini anladı. O gece her şeyin sonsuza dek değiştiği geceydi ama o anda Flores bunu henüz bilmiyordu. İşte bu yüzden de olaydaki rolünün ne olduğunu tam anlayamamıştı. "Tam olarak ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Acil servis doktorları durumunun iyi olduğunu söylediler. Fakat biraz sarsılmış gibi görünüyor, belki de kazanın şokundandır."

"Ama bundan pek emin değilsiniz, öyle değil mi?" Flores bu soruyla asıl noktaya değinmişti, öyle ki Savcı Mayer karşılık vermedi. "Katatonik mi?"

"Hayır, uyarıldığı zaman tepki veriyor. Fakat ruh hâlinde ani değişimler oluyor."

SİSTEKİ KIZ

“Ayrıca neler olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyor,” dedi Flores, hastanın değerlendirmesini bizzat tamamlayarak.

“Kazayı hatırlıyor. Ama bizi ilgilendiren kazanın öncesi. Bu akşam neler olduğunu mutlaka öğrenmemiz gerek.”

“Yani size göre hafızasını kaybetmiş numarası yapıyor,” diyerek bir çıkarımda bulundu psikiyatr.

“Korkarım evet. Ve işte tam da bu noktada devreye siz giriyorsunuz, doktor.”

“Benden istediğiniz nedir, savcı?”

“Onu suçlamak için elimizde yeterli delil yok ve o da bunun farkında, bu yüzden hafızasının yerinde olup olmadığını bana siz söyleyeceksiniz.”

“Peki, hafızası yerindeyse ne olacak?”

“Böylece onu suçlayabilecek ve mahkemede herhangi bir avukatın aptalca bir mazerete dayanarak itiraza başvuracağı endişesi taşımadan resmî bir sorgulama başlatabileceğim.”

“Ama... Bana kazada yaralı veya ölü olmadığını söylemişsiniz, öyle değil mi? Peki, o hâlde onu neden suçlayacaksınız?”

Savcı Mayer bir süre sustu. “Bunu, onu karşınıza aldığınızda anlayacaksınız.”

Onu psikiyatrin muayenehanesine almışlardı. Flores kapıyı açar açmaz üzeri kâğıtlarla kaplı çalışma masasının önüne yerleştirilmiş iki koltuktan birinde bir adamın oturduğunu gördü. Üzerinde koyu renkli kaşmir bir palto vardı ve omuzları eğikti, odaya birisinin girdiğinin farkına bile varmamışa benziyordu.

Flores kabanını portmantoya astı ve soğuktan büzüşmüş ellerini ovuşturdu. Yanıp yanmadığını kontrol etmek için kalorifere doğru yürürken, “İyi akşamlar,” dedi. Aslında bu hareketi, onu önden görerek durumunu yoklamak ve daha da önemlisi

Bayan Mayer'in sözlerinin ne anlama geldiğini bulmak için bir bahaneydi.

Vogel'in paltosunun altında şık giysiler gözüktüyordu: lacivert bir takım elbise, küçük çiçek desenli toz mavisi ipek bir kravat, ceketinin göğüs cebinde sarı bir mendil, beyaz gömlek ve oval biçiminde pembe altın kol düğmeleri. Ancak sanki haftalardır aynı giysileri giyiyormuş gibi üzerindeki kırış kırış görünüyordu.

Vogel, Flores'in selamına karşılık vermeden bir an için gözlerini ona doğru kaldırdı. Ardından bakışları tekrar dizleri üstünde tuttuğu ellerine kaydı.

Psikiyatr, onları karşı karşıya getiren kaderin bu tuhaf cilvesinin ne olduğunu merak ediyordu. "Buraya geleli çok oldu mu?" diyerek söze girdi.

"Peki ya siz?"

Flores bu şakaya güldü ama Vogel ciddiyetini korumaya devam etti. "Neredeyse kırk yıldır buradayım," diye cevap verdi. Muayenehanenin içi zamanla, hiç boş yer kalmamacasına, çeşitli eşya ve mobilyalarla dolmuştu. Psikiyatr, dışarıdan bakan biri için odanın darmadağın görünebileceğini fark etti. "Şu eski kanepeyi görüyor musunuz? O bana burada benden önce çalışan psikiyatrdan kaldı ama masayı kendim seçtim." Masanın üzerinde ailesinin çerçeveli fotoğrafları duruyordu.

Vogel fotoğraflardan bir tanesini aldı ve ellerinin arasında tutarak ona dikkatle baktı. Fotoğrafta, etrafını saran kalabalık ailesiyle Flores görünüyordu; bahçede barbekü yaptıkları bir yaz gününde çekilmişti. "Güzel bir aile," dedi, ağzının kenarıyla.

"Üç çocuğum ve on bir torunum var." Flores o fotoğrafı çok seviyordu.

Vogel çerçeveyi yerine koydu ve etrafına bakınmaya başladı. Duvarlarda üniversite diplomasının, takdirnamelerin ve torun-

larının hediyesi sulu boya resimlerinin yanı sıra, psikiyatrin en çok gurur duyduğu trofeler asılıydı.

Balıkçılıkla uğraşıyordu ve muayenehanesinin duvarlarında içi doldurulmuş çok sayıda balık örneği vardı.

“Fırsat buldukça her şeyi bırakır, alır başımı dağlarda bir göl kenarına ya da bir dereye giderim,” dedi Flores. “Doğayla huzuru böyle buluyorum.” Muayenehanenin bir köşesinde, içine oltasını koyduğu bir dolap ve olta iğnelerinin, yemlerin, misinaların ve gereken tüm balıkçılık malzemelerinin bulunduğu bir çekmece vardı. Oda zamanla bir psikiyatrin muayenehanesine benzemekten çıkmıştı. Burası onun sığınağı hâline gelmişti ve birkaç ay sonra emekli olacağını, kendine ait ne varsa hepsini alıp götürerek burayı tamamen boşaltmak zorunda kalacağını bilmek onu üzüyordu.

Muayenehanedeki duvarların dili olsa anlatacakları birçok hikâye vardı elbette ama bundan böyle o hikâyelerin arasında, bir kış akşamı geç vakitte meydana gelen bu hiç beklenmedik ziyaret de yer alacaktı.

Psikiyatr mahcup bir ifadeyle, “Burada olduğunuza hâlâ inanamıyorum,” dedi. “Karım ve ben sizi birçok kez televizyonda izledik. Siz büyük bir şöhretsiniz.”

Vogel ise sadece başını sallamakla yetindi. Gerçekten de sarsılmış gibi görünüyordu ya da rolünün hakkını veren iyi bir aktördü.

“Kendinizi iyi hissettiğinizden emin misiniz?”

“İyiyim,” diyerek kısık sesle karşılık verdi Vogel.

Flores kaloriferin yanından ayrılarak masanın arkasında duran ve yıllar içinde vücudunun şeklini almış olan koltuğuna geçti. “Şansınız varmış. Az önce kaza yerinin oradan geçtim, arabanız yolun hendek olan tarafına düşmüş, o hendek oldukça derindir ama yolun diğer tarafında uçurum var.”

“Sis yüzünden,” dedi Vogel.

“Evet,” diyerek onayladı Flores. “Dondurucu sis bu, öyle sık sık görülmez. Evimden buraya arabayla normalde on dakikada geldiğim yolu bugün yirmi dakikada geldim.” Ardından dirseklerini koltuğun kenarına dayadı ve sırtını arkaya yasladı. “Henüz tanışmadık: Ben Doktor Auguste Flores. Size nasıl hitap etmemi istersiniz? Özel Ajan Vogel diye mi yoksa Bay Vogel diye mi?”

Vogel biraz düşünür gibi göründü. “Siz seçin.”

“Bence bir ajan, mesleğini icra etmeyi bıraksa dahi rütbesini asla kaybetmez. Bu nedenle benim için siz hâlâ Özel Ajan Vogel’siniz.”

“Eğer öyle tercih ediyorsanız...”

Flores’in aklında cevaplanması gereken onlarca soru vardı ama en uygun olanlarıyla başlaması gerektiğini biliyordu. “Açıkça söylemem gerekirse sizi tekrar buralarda göreceğimi hiç zannetmezdim, olanlardan sonra çoktan şehre döndüğünüzü sanıyordum. Buraya neden geri geldiniz?”

Özel Ajan Vogel üzerindeki görünmeyen tozları silmek istercesine elleriyle yavaşça pantolonunu sıvazladı. “Bilmem...”

Başka bir şey söylemedi. Flores de başıyla onaylamakla yetindi. “Anlıyorum. Yalnız mı geldiniz?”

“Evet,” diye cevapladı Vogel ve yüzündeki ifadeden neden böyle bir soruyla karşılaştığını anlamadığı seziliyordu. “Yalnız başımayım,” diye tekrarladı.

“Acaba burada olmanızın şu kaybolan kızla bir ilgisi var mı?” diye sorarak cesur bir hamlede bulundu Flores. “Çünkü yanlış hatırlamıyorsam o davada sizin artık hiçbir yetkiniz yok.”

Bu cümle Vogel’in içinde bir şeyleri harekete geçirmişe benziyordu; öyle ki Flores’e gururu zedelenmiş gibi görünen Vogel, keyfi kaçmış bir tavırla karşılık verdi. “Beni neden alı-

SİSTEKİ KIZ

koyduğunuzu öğrenebilir miyim? Benden ne istiyorsunuz? Neden buradan çekip gidemiyorum?”

Flores, o dillere destan sabrını toplayarak konuşmaya çalıştı. “Özel Ajan Vogel, siz bu akşam bir kaza yaptınız.”

“Bunu ben de biliyorum,” diye karşılık verdi Vogel kızgınlıkla.

“Ve yol boyunca yalnız başınızaydınız, doğru mu?”

“Bunu size az önce de söyledim ya.”

Bu arada Flores masanın çekmecesini açıp içinden küçük bir ayna çıkardı ve aynayı, kendisine umursamaz gözlerle bakan Vogel’in önüne koydu. “Ve kazadan zarar görmeden, herhangi bir yara almadan kurtuldunuz.”

“Ben iyiyim, bunu bana daha kaç defa soracaksınız?”

Psikiyatr, koltuğundan Vogel’e doğru uzandı. “O hâlde, madem kazadan sağ salim çıktınız, üzerinizdeki kanların kime ait olduğunu bana söyler misiniz?”

Vogel o an ne diyeceğini bilemedi. Kızgınlığı buhar olup uçuvermiş ve gözleri Flores’in önüne koyduğu aynaya kilitlenmişti.

Ancak o zaman lekeleri gördü.

Beyaz gömleğindeki kol düğmelerinin üzerinde küçük küçük, karnının üst kısmında ise daha büyükçe kırmızı kan lekeleri vardı. Koyu lekeler, takım elbisesi ve paltosunun rengiyle karışıyor ama lekelerin yoğunlaştığı yerlerde izler kendini yine de belli ediyordu. Üzerindeki lekeleri sanki ilk kez görüyormuş gibiydi. Ama aslında içten içe, o lekelerin orada olduğunu çok iyi biliyordu ve Flores bunu hemen anlamıştı. Çünkü Vogel aynaya bakar bakmaz pek de şaşırma benzemedi, üstelik lekelerin nereden geldiğini bilmediğini söylemeye de çalışmamıştı.

Gözlerinde yepyeni bir ışık belirdi ve üzerindeki şok hâli tıpkı sisin dağılması gibi dağılmaya başladı. Dünyanın üzerine çökmüş olan sis ise ofis penceresinin dışında etkisini hâlâ sürdürmekteydi.

DONATO CARRISI

Her şeyin sonsuza dek değiştiği gece henüz yeni başlamıştı. Vogel, aniden hafızası yerine gelmiş gibi doğrudan Flores'in gözlerinin içine baktı. "Haklısınız," dedi. "Sanırım bir açıklama yapmam gerekiyor."

25 Aralık.

Kaybolma olayından iki gün sonra.

Çam ağaçlarıyla kaplı ormanlar, vadiyi işgal etmeye hazırlanan sıralı bir ordu misali, dağların etekleri boyunca uzanıyordu. Vadi, eski bir yara izi gibi uzun ve inceydi; merkezinden de bir nehir geçiyordu. Bazen sakin bazense coşkuyla akan bu nehrin rengi koyu yeşildi.

Avechot kasabası işte orada, tüm bu manzaranın tam orta yerindeydi.

Sınıra birkaç kilometre uzaklıkta, Alp Dağları'nın kıyısında bir kasaba. Sarkık çatılı evleri, tepesinde çanıyla kilisesi, belediye binası, polis merkezi, küçük bir hastanesi, okulu, birkaç barı ve buz hokeyi stadyumu vardı.

Ormanlar, vadi, nehir, kasaba. Bir de buranın geçmişine ve doğasına atılmış modern bir bıçak darbesi misali dev bir maden işleme tesisi.

Yerleşim merkezinin biraz dışında, otobanın kenarında, küçük bir lokanta vardı.

Camından yol ve benzin pompası görünüyordu. Camın üzerinde, yoldan geçen sürücülere “*İyi Bayramlar*” dileyen neon ışıklı bir yazı asılıydı. Lokantanın içerisinden bakıldığında harfler tersten okunuyordu ve ortaya anlaşılması zor bir nevi hiyeroglif çıkıyordu.

İçeride açık mavi renkte formika kaplı otuza yakın masa vardı, bazıları bölmenin arkasına gizlenerek duvara dayandırılmıştı. Masaların hepsi kurulmuştu ama sadece biri doluydu. Tam ortadaki masa.

Özel Ajan Vogel' tek başına oturmuş, yumurta ve domuz pastırmasıyla kahvaltı yapıyordu. Üzerinde kurşun grisi renğinde takım elbise, çürük yeşili bir yelek ve lacivert kravat vardı; kaşmir paltosunu yemek yerken bile çıkarmamıştı. Sırtı dimdikti, bakışları ise oldukça şık olan gümüş dolma kalemle üzerine notlar aldığı siyah not defterine sabitlenmişti; tabağından bir çatal almak için ara sıra kalemini masanın üzerine dayıyordu. İçinden gelen bir ritme özenle ayak uyduruyormuşçasına belirli aralıklarla bu hareketleri tekrarlıyordu.

Lokantanın yaşlı sahibi, dirseklerine kadar sıvadığı kırmızı siyah ekose desenli oduncu gömleğinin üzerine yağ lekeleriyle kaplı bir önlük giymişti. Tezgâhından ayrılarak elinde tuttuğu taze pişmiş kahve demliğiyle Vogel'e doğru geldi. "İşe bakın ki bugün lokantayı açmak bile istemiyordum. Kendi kendime, Noel sabahı buraya kim gelir ki, diyordum. Birkaç yıl önce burası turistler ve çocuklu ailelerle dolup taşardı... Ama o renkli ve parlak pisliği bulduklarından beri her şey değişti." Yaşlı adam bu sözleri, bir daha geri gelmeyecek eski ve güzel günlerin özlemiyle söylemişti.

Birkaç yıl öncesine kadar Avechot'ta yaşam sakin ve huzurlu bir şekilde akıp gidiyordu. Kasaba halkı geçimini turizmden ve küçük çaplı zanaat işlerinden sağlıyordu. Fakat bir gün dışarıdan gelen biri, dağların altında hatırı sayılır miktarda florit yatağının bulunabileceği fikrini ortaya atmıştı.

Vogel, yaşlı adamın gerçekten de haklı olduğunu düşündü: O zamandan beri her şey değişmişti. Çok uluslu bir şirket gelip bahsi geçen toprakların sahiplerine yüklü miktarda ödeme

yaparak arazilerini satın almıştı. Birçok kişi bir gecede zengin olurken arazide payı olmayanlar ise birdenbire fakirleşmişti çünkü bölgeye artık turist uğramaz olmuştu.

“Belki de burayı satıp bir köşeye çekilmem gerekir,” diyerek sürdürdü konuşmasını yaşlı adam. Sonra da üzgünce başını sallayarak, Vogel’in istemesine gerek duymadan fincanına biraz kahve doldurdu. “İçeri girdiğinizi görünce, ara sıra gelip üç kuruşluk mallarını satmaya çalışan satıcılardan biri sandım sizi. Ama sonra anladım... O kız çocuğu için buradasınız, öyle değil mi?” Belli belirsiz bir baş hareketiyle girişteki duvarda asılı duran kayıp ilanını işaret etti.

İlanın üzerine kıızıl saçlı ve çilli bir kızın gülümserken çekilmiş fotoğrafı basılmıştı. Bir isim yer alıyordu: Anna Lou. Bir de “Beni gördün mü?” sorusunu takip eden bir telefon numarası ve birkaç satırlık metin okunuyordu.

Vogel, yaşlı adamın gözünün ucuyla siyah not defterine baktığını fark etti ve defteri hemen kapattı. Sonra da çatalını tabağa dayadı. “Onu tanıyor musunuz?”

“Ailesini tanırım. Düzgün insanlar.” Yaşlı adam masadaki sandalyelerden birini kendine doğru çekti ve ajanın karşısına geçerek oturdu. “Sizce kızın başına ne gelmiş olabilir?”

Vogel ellerini çenesinin altında birleştirdi. Bu soru şimdiye kadar ona kaç defa sorulmuştu? Hep aynı hikâyeydi. Soruyu soranlar başta gerçekten endişeli görünürlerdi ya da öyle görünmek için kendilerini zorlardı ama en nihayetinde onları ilgilendiren tek şey meraklarını gidermekti. O adi, bencil, acımasız meraklarını. “Yirmi dört,” dedi. Lokantacı bu cevabın ne anlama geldiğini anlamışa benzemiyordu ama Vogel onun soru sormasına izin bile vermeden sözlerine devam etti. “Yirmi dört saat; ergenlik çağında evden kaçan gençler, telefonları kapalıyken ortalama ancak yirmi dört saat dayanırlar. Sonra mutlaka ya bir

arkadaşını arar ya da internette kendisi hakkında konuşanlar var mı yok mu diye kontrol etmek için telefonlarını açarlar, böylece yerleri tespit edilir. Zaten çoğu da en geç kırk sekiz saat sonra eve geri döner... Bu nedenle, eğer kötü niyetli insanlar karşısına çıkmaz ya da başlarına bir kaza gelmezse kaybolmasından sonra iki gün içinde olayın mutlu sonla neticeleneceği yönünde yüksek bir ihtimal olduğu söylenebilir.”

Yaşlı adam bir an için şaşırmış göründü. “Peki ya sonra ne olur?”

“Sonrasında genellikle beni ararlar.”

Özel ajan ayağa kalktı, bir elini cebine attı ve çıkardığı yirmilik kâğıt parayı kahvaltı parası olarak masanın üzerine bıraktı. Ardından kapıya doğru ilerledi, kapının eşiğinde durup yüzünü lokantacıya çevirdi. “Burayı satmayın, beni dinleyin siz. Burası yakında yine müşterilerle dolup taşacak.”

Dışarıda hava soğuktu fakat gökyüzü açıktı ve pırıl pırıl bir kış güneşi her yeri aydınlatıyordu. Otobandan arada sırada geçen tırların çıkardığı rüzgâr Vogel’in paltosunun eteklerini hareket ettiriyordu. Özel ajan lokantanın önündeki benzin pompasının yanında ellerini cebine sokmuş, hareketsizce durmaktaydı. Gökyüzüne doğru bakıyordu.

Arkasında otuz yaşlarında genç bir delikanlı belirdi. Onun da üzerinde takım elbise, kravat ve koyu renkli bir palto vardı ama paltosu kaşmir değildi. Açık renk saçları yandan ayrılmıştı, gözleri gök mavisiydi. Düzgün bir delikanlıya benziyordu. “Merhaba,” dedi ama selamı karşılıksız kaldı. “Ben Ajan Borghi,” diyerek yine de sözlerine devam etti. “Sizi buradan almamı söylediler.”

Vogel gökyüzüne bakmaya devam ederek onu umursamadı bile.

“Brifing yarım saat sonra başlayacak. Aynen istediğiniz gibi herkes katılacak.”

O sırada Borghi öne doğru uzandı ve amirinin aslında benzin istasyonunun sundurmasının üstünde bir şeylere baktığını gördü.

Otobana bakan bir güvenlik kamerası.

Vogel nihayet Borghi'ye doğru döndü. “Vadiye giden tek yol bu, doğru mu?”

Borghi düşünmeye gerek bile duymadı. “Evet, efendim. Vadiye gidip gelmek için bundan başka yol yok, bu yol tamamen vadinin içinden geçiyor.”

“Güzel,” dedi Vogel. “O hâlde beni vadinin öbür ucuna götürün.”

Özel ajan, Borghi'nin kendisini almaya geldiği, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan koyu renk bir sedana doğru hızlı adımlarla ilerledi. Borghi bir anlık tereddütten sonra amirinin peşinden arabaya yürüdü.

Biraz sonra, nehrin üstünden geçerek yandaki vadinin içine doğru uzanan köprüye vardılar. Genç ajan yolun kenarına park ettiği arabanın dışına çıkmış bekliyordu; bu sırada Vogel birkaç metre ileride durmuş, az önceki sahnenin aynısını tekrarlamaktaydı: Bu kez de yolun kenarındaki bir direğin üzerine yerleştirilmiş olan trafik kontrol kamerasına bakıyordu. Yanından arabalar hızla geçip gidiyor, sürücüler protesto için kornaya basıyordu. Ama Vogel onlara aldırış etmiyor ve istifini bozmadan kameraya doğru dikkatle bakmaya devam ediyordu. Bu, her ne olursa olsun, Borghi için sadece anlaşılmaz değil, üstelik çelişkili bir duruma dönüşmüştü.

Kontrol kamerasına yeteri kadar baktığına kanaat getirdikten sonra Vogel arabaya geri döndü. “Kızın ailesini görmeye gideyim,” dedi ve Borghi'nin karşılık vermesini beklemeden arabaya bindi. Borghi saatine baktı ve sabırla direksiyonun başına geçti.

“Anna Lou bugüne kadar bize hiç sorun çıkarmadı,” diye belirtti Maria Kastner kendinden emin bir tavırla. Kızın annesi ufak tefekti fakat her hâlimden güçlü bir kadın olduğu belli oluyordu. Oturdıkları iki katlı villanın salonundaki kanepeye, iri yarı ama temiz yüzlü bir adama benzeyen kocasının yanına oturmuştu. İkisinin de üzerlerinde hâlâ pijama ve sabahlık vardı ve el ele tutuşuyorlardı.

Evde pişmiş yemek ve oda parfümü karışımı tatlımsı, ağır bir koku vardı. Vogel bu kokuya katlanamıyordu. Kendisi kol-tuğa, Borghi ise birkaç adım ötedeki bir sandalyeye oturmuştu. Kastner çiftiyle aralarında, kimse dokunmadığı için muhtemelen birazdan soğuyacak olan kahve fincanlarının bulunduğu küçük bir sehpa vardı.

Odanın içinde süslenmiş bir çam ağacı duruyordu; ağacın altında ise yedi yaşındaki ikizler, paketi yeni açılmış hediyelerle oynuyorlardı.

Hediye paketlerinden biri, üstünde güzel bir kırmızı kurdele olanı, hâlâ açılmamıştı.

Kadın bir an için Vogel’in bakışlarını böldü ve “Her şeye rağmen çocuklar İsa’nın doğumunu kutlasınlar istedik, hem içinde bulunduğumuz durumdan biraz olsun uzaklaşıp oyalansınlar diye,” diyerek kendini savunmaya çalıştı.

İçinde bulundukları “durum”, on altı yaşındaki biricik kızlarının neredeyse iki gündür kayıp olmasıydı. Bir kış günü, akşamüstü beş sularında, evden sadece birkaç yüz metre ileride bulunan kilisedeki bir toplantıya gitmek üzere evden çıkmıştı.

Ve bir daha dönmemişti.

Anna Lou her tarafta aynı türden evlerin –tek ailelik, bahçeli küçük villaların– olduğu ve herkesin birbirini yıllardır tanıdığı bir mahalle içerisinde kısa bir yol katetmişti.

Ama kimse ne bir şey görmüş ne de duymuştu.

Kayıp alarmı, aynı gün saat yediye doğru annesi kızının eve dönmediğini görüp de onu cep telefonundan aramaya çalıştığında telefonun kapalı olduğunu anladığı zaman verilmişti. Başına her türlü şeyin gelebileceği koskoca iki saat. Aramalar bütün akşam sürmüştü ama daha mantıklı olacağı düşüncesiyle aramaya sabah devam etmeye karar vermişlerdi. Üstelik polisin elinde tüm bölgede geniş çaplı bir araştırma yapabilmek için yeterli kaynak bulunmuyordu.

An itibarıyla kızın neden kaybolmuş olabileceğine dair hiçbir varsayım yoktu.

Vogel, uykusuzluktan göz çukurları çökmüş olan anne babayı sessizce gözlemlemeye devam etti. Şimdilik sadece üzerlerinde kendini göstermeye başlayan bu uykusuzluk, eğer böyle giderse ileriki haftalarda onları hızla yaşlandıracağı benziyordu.

“Kızımız ufaklığından beri hep sorumluluk sahibi bir çocuktı,” diye sürdürdü konuşmasını anne. “Nasıl anlatsam... Yani bugüne kadar bizi endişelendirecek hiçbir davranışı olmadı: Kendi kendini yetiştirdi. Ev işlerinde yardım eder, kardeşleriyle ilgilenir. Okulda da öğretmenleri ondan çok memnunar. Kısa süre önce kilise cemaatinde kateşistlik¹ yapmaya başladı.”

Evin salonu mütevazı bir şekilde döşenmişti. Vogel salona girdiğinde odanın ailenin derin bir dinî inanç beslediğini kanıtlayan bir sürü dinî objeyle kaplı olduğunu hemen fark etmişti. Duvarlarda kutsal resimlerin ve İncil’den alıntılanmış sahnelerin olduğu tablolar asılıydı. Plastikten veya alçıdan yapılmış küçük heykellerle dahi olsa İsa odanın her bir köşesinde kendini hissettiriyordu ama Meryem Ana’nın da varlığı gözlerden kaçmıyordu.

¹ Kateşist: Hristiyanlık dininde, özellikle çocuklara ve gençlere, dinî öğretileri aktarma görevini üstlenen kişi. (ç. n.)

Odada birçok azize ait semboller de bulunuyordu. Televizyonun üstüne ahşap bir haç yerleştirilmişti.

Salonda çerçeveli aile fotoğrafları da vardı. Fotoğrafların çoğunda kızıl saçlı, çilli bir kız göze çarpıyordu.

Anna Lou babasına çok benziyordu.

Fotoğraflarda hep güler yüzlüydü: ilk komünyon ayininin² gerçekleştiği gün, kardeşleriyle birlikte dağdayken, buz stadyumunda bir paten yarışı sonrası patenleri omzunda kazandığı madalyayı gururla gösterirken.

Vogel bu odanın, bu duvarların ve bu evin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Burası, bir süre sonra ailenin canını yakacak olan bir yığın hatırayla doluydu.

“Kızımız eve dönene kadar Noel ağacını kaldırmayacağız,” diye belirtti Maria Kastner neredeyse bununla övünürcesine. “Pencereden iyice görünsün diye de ağacın süsleri devamlı yanacak.”

Vogel bu fikrin ne kadar saçma olduğunu düşündü, özellikle gelecek aylar için. Belki de bir daha hiç dönmeyecek birine evin yolunu göstermek üzere fener niyetine kullanılan bir Noel ağacı. Çünkü böyle bir risk gerçekten de vardı ancak Anna Lou’nun ailesi bunun henüz farkında değildi. Sürekli yanan Noel ışıkları, bu duvarlar arasında bir dramın yaşandığını dışarıdaki herkesin gözleri önüne serecekti. Etraftaki komşular için durum dayanılmaz bir hâl alacaktı; ağacı ve anlamını görmezden gelemeyecek, hatta zamanla bundan iyice huzursuz olacaklardı. Bu evin önünden geçerken ağacı görmemek için kaldırım değiştireceklerdi. O ağaç bir sembol hâline gelerek herkesi Kastner ailesinden uzaklaştıracak ve ailenin yalnızlığını perçinleyecekti. Çünkü

2 Hristiyan-Katolik dininde çocuğun İsa ile tanışarak ekmek ve şarap ayiniyle onun vücudunun ve kanının sembolünü aldığı, sonrasında ise tam bir Katolik olduğu kilise törenidir. (ç. n.)

hayata kaldığı yerden devam edebilmek için ödenmesi gereken bedel kayıtsız kalmaktır, diye anımsadı Vogel.

“Bu yaştaki gençlerin asi ve isyankâr olmalarının normal olduğunu söylüyorlar,” dedi Maria ama sonra başını kararlı bir şekilde salladı. “Benim kızım öyle değildir.”

Vogel başıyla onayladı, elinde herhangi bir kanıt olmasa da Maria’yla hemfikirdi. Çünkü Vogel sadece, kızının dürüstlüğü üzerine yemin ederek her şeyden önce kendisini ve üstlendiği ebeveynlik rolünü temize çıkarmaya çalışan bir annenin gönlünü yapmak niyetinde değildi. Kadının haklı olduğuna gerçekten de inanıyordu. Bu inancı ona, evin her bir köşesinden kendisine bakan Anna Lou’nun gülümseyen yüzü veriyordu. Kızın o neredeyse çocuksu olan sade görünüşü, Vogel’de kızın başına mutlaka bir şeylerin geldiği, hem de kızın rızası dışında bir şeylerin meydana geldiği düşüncesini yaratıyordu.

“Kızımla aramızda güçlü bir bağ var, bana çok benzer. Bunu benim için yapmış, bir hafta önce hediye etti...” Kadın, ajana, bileğinde taşıdığı renkli boncuklardan yapılmış bileziği gösterdi. “Son zamanlarda tutku hâline getirdi. Bu bilezikleri kendisi yapıp sonra da sevdiklerine hediye ediyor.”

Kadının araştırmaya hiçbir yararı olmayacak bu detayları, sesinde ve bakışlarında herhangi bir değişiklik olmadan ve duygularını ele vermeden anlatması Vogel’in dikkatini çekti. Ama bunun soğukkanlılıkla ilgisi yoktu. Özel ajan, bu davranışının asıl nedenini kavramıştı. Kadın, bu başlarına gelenin dinî inançlarının ne kadar güçlü olduğunu göstermek adına bir *kanıt* oluşturduğuna, böyle üzücü bir anda bütün ailenin geçmesi gereken bir çeşit sınav olduğuna inanıyordu. Bu nedenle de sadece durumun adaletsizliğine itiraz etmekle kalıyor ve yukarıdan birilerinin, belki de Tanrı’nın, kısa sürede buna bir çare bulacağı umuduyla olanları kabulleniyordu.

“Anna Lou sırlarını benimle paylaşırdı ama bir anne, çocuklarının kendisine her şeyi anlatmama ihtimalini de hesaba katar. Dün kızımın odasını düzeltirken bunu buldum...” Kadın yanında getirdiği renkli günlüğü Vogel’e uzatmak için birkaç saniyeliğine kocasının elini bıraktı.

Özel ajan günlüğü almak için sehpanın üzerinden uzandı. Kapağında tüyleri darmadağın olmuş iki küçük sevimli kedinin resmi vardı. Günlüğün sayfalarını rastgele çevirmeye başladı.

“Günlükte şüphe uyandıracak bir şey bulacağınızı zannetmiyorum,” dedi kadın.

Vogel ise günlüğü kapattı ve paltosunun iç cebinden dolma kalemi ile siyah not defterini çıkardı. “Kızınızın kimlerle arkadaşlık ettiğini biliyorsunuzdur sanırım...”

“Elbette,” diye karşılık verdi Maria Kastner bu soruya biraz içerlemiş görünerek.

“Anna Lou’nun son zamanlarda tanıştığı biri oldu mu? Bir kız ya da erkek arkadaşı mesela.”

“Hayır.”

“Kesinlikle emin misiniz?”

“Evet,” diye karşılık verdi kadın. “Olsa bana söylerdi.”

Kadın az önce bir annenin çocuklarının her şeyini bilemeyeceğini kabul etmişti, şimdi ise söylediğinden pek eminmiş gibi böbürleniyordu. Bu, kaybolma vakalarında ebeveynlerin alışlagelmiş davranışlarından biridir, diye anımsadı Vogel. Yardım etmek için ellerinden geleni yapmaya çalışırlar ama bu durumdan biraz olsun kendilerinin sorumlu olduğunu da bilirler, en azından çocuklarına dikkat etmeme konusunda. Ama buna şüphe düşürüldüğünde, gerçeği inkâr etme pahasına bile olsa, kendilerini savunma içgüdüğü devreye girer. Ve Maria Kastner de bu konuda yalpalamaya başlamıştı. Fakat Vogel’in daha fazla

bilgiye ihtiyacı vardı. “Son günlerde kızınızın herhangi bir tuhaf davranışı dikkatinizi çekti mi?”

“Tuhaf derken neyi kastediyorsunuz?”

“Gençlerin nasıl olduklarını bilirsiniz, değil mi? Küçük işaretlelerden yola çıkarak birçok şeye ulaşabiliriz. Uyku durumu iyi miydi? Düzenli yemek yer miydi? Moralinde herhangi bir değişiklik var mıydı? İçine kapanık veya hırçın mıydı? Ya da daha önce sergilemediği davranışlar sergilemeye başlamış mıydı?”

“Her zamanki Anna Lou’ydu. Kızımı tanıyorum, Ajan Vogel, bir şeyler yolunda gitmediği zaman bunu fark ederim.”

Kızın cep telefonu vardı. Vogel’in bildiği kadarıyla akıllı telefonlardan değil, eski bir modeldi. “Kızınız internete girer miydi?”

Eşler birbirlerine baktı. “Bağlı olduğumuz kilise cemaati bazı teknolojilerin kullanımını tavsiye etmez. İnternet, düzgün bir Hristiyan’ın ahlakını bozabilecek baştan çıkarıcı bilgilerle ve bin türlü tuzaklarla dolu, Ajan Vogel,” dedi Maria. “Ama biz kızıma bugüne kadar hiçbir şeyi yasaklamadık, hepsi kendi kararıydı.”

Tabii, mutlaka öyledir, dedi Vogel kendi kendine. Fakat kadın bir konuda haklıydı. Tehlike genellikle internetten geliyordu. Anna Lou gibi hassas gençler kolayca etki altına alınıbiliyorlardı. İnternet, böyle hassas zihinleri tamamen kontrol altına almakta ve gençlerin hayatlarına sızmakta ustalaşmış insan avcılarıyla doluydu. Zaman içerisinde gençlerle yakınlık kurarak, onların güvenini kazanarak en yakın akrabalarının yerini alıp gençlerin hayatlarını kontrol etmeyi öyle iyi başarıyorlardı ki sonunda onlara istediklerini yaptırabiliyorlardı. Bu açıdan bakıldığında, Anna Lou Kastner mükemmel bir avdı. Belki de kız, anne babasının sözünü dinlemiş gibi görünüyor ama başka bir yerden, kim bilir belki okuldan veya kütüphaneden

bağlanarak gizlice internete giriyor olabilirdi. Kızlarını kontrol etmeleri gerekirdi. Ama şimdilik üzerinde durulması gereken başka konular vardı. “Siz de arazideki payını maden şirketine satan şu şanslılardansınız, öyle değil mi?”

Bu soru Bruno Kastner’e yöneltilmişti fakat sözü alan yine karısı oldu. “Babam zamanında bize kuzeyde bir arazi bırakmıştı. O kadar değerli olacağını kim tahmin ederdi?.. Elimize geçen paranın bir miktarını cemaate bağışladık, sonra bu evin de borcunu ödedik. Geri kalanını ise çocuklarımızın geleceği için bir kenara koyduk.”

Yüklü bir miktar olmalı, diye düşündü Vogel. Belki de Kastner ailesinin gelecek birçok nesline rahat bir hayat garantileyebilecek kadar yeterli bir miktar. Bu parayla lüks içinde yaşayabilir ya da daha büyük, daha güzel bir ev satın almayı tercih edebilirlerdi. Ancak Kastner ailesi yaşam biçimlerini değiştirmemeyi seçmişti. İnsan böyle ansızın gelen konforlu bir yaşam fırsatını kolayca elinin tersiyle nasıl itebilirdi, Vogel’in aklı hiç almıyordu. Fakat sadece bu ayrıntıyı kayda geçmekle yetindi ve başı hâlâ not defterine eğikken şöyle sordu: “Sizden para isteyen de olmadığına göre fidye için kaçırılmış olma ihtimalini eleyebiliriz. Peki, geçmişte herhangi bir tehdit aldınız mı? Etrafınızda, akraba ya da tanıdık, size karşı kıskançlık, öfke veya kin duyabilecek birileri var mı?”

Kastner çifti bu sorular karşısında şaşırmış görünüyordu.

“Hayır, hiç kimse yok,” dedi kadın. “Biz yalnızca cemaatimizin üyeleriyle görüşüyoruz.”

Vogel bu son cümleden çıkan anlam üzerine biraz kafa yordu: Kastner çifti, tamamen saf bir şekilde, cemaatin içinde hiçbir çekişmeye yer olamayacağına inanıyordu. Öte yandan Vogel’in onların böyle bir cevap vereceğinden kuşkusu yoktu.

Özel ajan, çiftin evine girmeden önce onların hakkında her şeyi öğrenerek hayatlarına çoktan girmişti aslında.

Kamuoyu genellikle olayların görünen yüzüne bakmakla kalırdı. Bu nedenle, masum ve iyi yetişmiş bir kız çocuğunun kaybolması gibi anormal bir şey olduğunda, ve hele ki bu olay sağlıklı bir aile ortamında meydana gelmişse, insanlar tehlikenin dışarıdan geldiğini düşünürlerdi. Fakat onun gibi uzman bir ajanın dışarıya dönük bir araştırma başlatmadan önce bu konuda her zaman çekinceleri olurdu çünkü çoğu zaman olayların gerçek açıklaması en banal –ve en ürkütücü– biçimde aile duvarları arasında saklı oluyordu. Vogel bugüne kadar birçok kez, kızlarına tecavüz eden babalar ve kızlarını korumak yerine onları kendilerine tehlikeli birer rakip olarak gören annelerle uğraşmıştı. Ve sonrasında ise bu anne ile babalar genellikle, ailenin huzuru adına, evliliği kurtarmanın en iyi yolunun kendi kanlarından olan çocuklarından kurtulmakta olduğu sonucuna varıyorlardı. Bir keresinde ona öyle bir dava verilmişti ki davadaki kadın, kocasının kızına yaptığı cinsel tacizleri öğrendikten sonra kocasını korumayı tercih etmiş ve kendi utancını gizlemek için de kızını bizzat öldürerek ortadan kaldırmıştı. Kısacası, dehşet verici bu örnekler her defasında daha değişik ve hayal gücünün ötesindeki olaylardan ibaretti.

Kastner çifti düzgün bir aileye benziyordu.

Adam kamyoncuydu ve beklenmedik bir şekilde kavuştukları zenginliğe rağmen bu yorucu işinden vazgeçmemişti. Kadın ise kendini ailesine ve çocuklarına adanmış mütevazı bir ev hanımıydı. Ayrıca ikisinin de derin ve güçlü bir dinî inancı vardı.

Ama hiç belli olmazdı.

Vogel aldığı cevaptan tatmin olmuş gibi davrandı. “Sanırım söyleyecek bir şeyimiz kalmadı, en azından şimdilik.” Sonra da koltuğundan kalktı ve bütün görüşme boyunca sessiz kalan

Borghi de hemen amirini takip etti. “Kahve için ve... bunun için teşekkürler,” dedi Anna Lou’nun günlüğünü göstererek. “Eminim ki bize büyük yardımı olacak.”

Kastner çifti iki ajana kapıya kadar eşlik etti. Vogel, Noel ağacının altında hiçbir şey olmamış gibi oynamaya devam eden çocuklara bir kez daha baktı. Büyüdüklerinde kim bilir bütün bu olanlar zihinlerine nasıl bir anı olarak kazınacak, diye düşündü. Belki de bu dehşeti gelecekte hatırlayamayacak kadar ufaktılar. Fakat Anna Lou’yu bekleyen hâlâ açılmamış o kırmızı kurdeleli hediye paketi Vogel’e, evlerine çöken bu trajediyi onlara her zaman hatırlatacak bir şeylerin olacağını hissettiriyordu. Çünkü sahibine ulaşmayan bir hediyeden daha kötüsü yoktu. İçinde taşıdığı mutluluk, etrafındaki her şeyi zehirleyerek zamanla çürümeye başlardı.

O sırada Vogel, oluşan bu sessizliğin gereğinden fazla sürdüğünü fark etti, bu yüzden de Borghi’ye döndü. “Beni arabada bekler misiniz, lütfen?”

“Tabii, efendim,” dedi genç ajan, işini layıkıyla yaptığı inancının verdiği memnuniyetle.

Kastner çiftiyle yalnız kalan Vogel, ailenin içinde bulunduğu “durum” a tüm samimiyetiyle önem verircesine bu kez değişik, şefkatli bir ses tonuyla konuştu. “Sizinle açık konuşmak istiyorum,” dedi. “Medya olayın kokusunu aldı, birazdan buraya yığılırlar... Bazen gazeteciler bilgi toplama işinde polislerden daha beceriklidir ama televizyona düşen her haber her zaman araştırmayla yakından bağlantılı olmayabilir. Şimdilik başlarını nereye çevireceklerini bilmediklerinden dikkatleri sizin üstünüzde olacaktır. Bu yüzden söylemek istediğiniz bir şey varsa, *herhangi bir şey*... Şimdi söylemelisiniz.”

Ardından bir sessizlik oluştu ama Vogel bu kez sessizliğin gereğinden fazla sürmesine izin verdi. Artık tamamdı, anlaşma

sağlanmıştı. Vogel'in tavsiyesi aslında bir ikaz içeriyordu. Sırlarınız olduğunu biliyorum, herkesin sırları vardır. Ama artık sizin sırlarınız bana ait.

"Güzel," dedi sonunda Vogel, çifti mahcubiyetten kurtarmak için sessizliği bozarak. "Kızınızın fotoğrafıyla ilanlar bastırdığınızı gördüm, iyi bir fikir olmuş ama yetmez. Şimdiye kadar olayla sadece yerel medya ilgilendi ama başka adımlar da atmak gerek. Mesela bir kamuoyu çağrısı faydalı olabilir. Yapabilir misiniz?"

Çift, sorgulayan gözlerle birbirlerine baktı. Ardından Anna Lou'nun annesi bir adım öne çıktı; kızının kendisine hediye ettiği bileziği bileğinden çıkardı ve görkemli bir takı töreni misali, Vogel'in sol elini tutup bileziği onun bileğine taktı. "Size yardım etmek için elimizden geleni yapacağız, Ajan Vogel. Ama siz de kızımızı bize getireceksiniz."

Borghi sedanın içinde beklerken telefonla konuşmaya dalmıştı. "Daha ne kadar sürer bilmem, benden kendisi istedi," diyerek planlanmış olan brifingin başlamasını bir saatten fazladır bekleyen polislerden birine açıklama yapıyordu. "Benim de ailem var. Diğerlerine de sakın olmalarını ve kimsenin Noel yemeğini kaçırmayacağını söyle." Aslında böyle bir söz verme yetkisi olduğundan emin değildi çünkü Vogel'in aklından ne geçtiğini bilmiyordu. Bu tür vakalarda yapılması gerekenlerin neler olduğunu yeteri kadar biliyordu ama o sabah sadece şoförlük yapmakla kalmıştı.

Önceki akşam bir üstü olan amir ona, bir çocuğun ortadan kaybolmasına ilişkin soruşturmada Özel Ajan Vogel'e destek olmak için sabah olunca Avecho'ta gitmesi gerektiğini bildirmişti. Sonra da eline olay hakkında küçük bir dosya tutuşturup garip nasihatlerle konuşmasını bitirmişti. Koyu renk bir elbise,

ceket ve kravatla saat tam sekiz buçukta, Avechot'un çıkışındaki lokantada hazır bulunması gerekiyordu.

Elbette Borghi, Vogel ve onun tuhaflıkları hakkında pek çok şey işitmişti. Televizyonda sık sık ondan ve baktığı davalardan söz edilirdi, bugüne kadar gazete haberlerini konu edinen birçok televizyon programına konuk olarak katılmıştı. Gazeteler ve haber bültenleri onunla röportaj yapabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Vogel, başarısından emin olarak performansını doğaçlama yoluyla sunabilen usta bir aktör gibi, kameraların karşısında hep rahat bir tavır sergiliyordu.

Ayrıca polis teşkilatının içerisinde ağızdan ağıza onu titiz, kontrol manyağı, sadece ekranlarda nasıl görüldüğüyle ilgilenen ve etrafında kim varsa hepsini arka plana itecek kadar bencil biri gibi tasvir eden hikâyeler dolaşırdı.

Fakat son zamanlarda bir şeyler yolunda gitmemeye başlamıştı. Özellikle bir dava onun kabiliyetine şüphe düşürmüştü. Bu durum teşkilatta birilerini sevindirse de Borghi, belki de biraz fazla safça davranarak, onun gibi bir ajandan öğrenilebilecek çok şey olduğunu düşünüyordu. Nihayetinde bu işte daha yeniydi ve böyle bir deneyim onun için hiç de fena sayılmazdı.

Ancak Vogel bugüne kadar hep güçlü bir duygusal etki yaratan, çarpıcı ve ağır suçlarla uğraşmıştı. Ve bakacağı davaları dikkatle seçtiği söylenirdi.

Borghi bu nedenle Vogel'in bu kayıp kız davasında bu kadar olağanüstü ne görmüş olabileceğini merak ediyordu.

Her ne kadar Anna Lou'nun anne babasının telaşını haklı bulsa da ve gerçekten de kızın başına kötü bir şeyin geldiğini düşünse de bu olayda medyatik bir taraf göremiyordu. Ama genellikle Vogel'i ilgilendiren davalar da medyatik tarafı olanlardı.

“Birazdan orada oluruz,” dedi, sırf telefonu bir an önce kapatmak için. Ve o anda, yolun sonuna park etmiş siyah bir kamyonet dikkatini çekti.

Kamyonette iki adam birbirleriyle konuşmadan Kastnerlerin evini izliyordu.

Borghi arabadan inip kontrol etmek isterdi ama amirinin villadan çıktığını ve kendisine doğru geldiğini gördü. Ama Vogel’in adımlarını yavaşlattığını fark etti. Ardından Vogel mantıklı açıklaması olmayan bir harekette bulundu.

El çırpmaya başladı.

Önce yavaş yavaş, sonra gittikçe daha sert bir şekilde. Arada sırada da etrafa bakıyordu. Alkış sesi yankı yaparak kolayca yayılıyordu. Çevredeki evlerin pencerelerinde insanlar belirmeye başlamıştı. Yaşlı bir kadın, yanlarında çocuklarıyla evli bir çift, şişman bir adam ve başında bigudilerle bir ev hanımı. Yavaş yavaş başka gözler de eklendi. Ne olduğunu anlamadan hepsi bu manzaraya ortak oluyordu.

O sırada Vogel alkışlamayı kesti.

Son bir kez daha etrafına baktı, komşular da ona bakıyordu, ardından hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti ve arabaya bindi. Borghi, amirine bu garip davranışının sebebini sormak isterdi ancak konuşmaya başlayan yine özel ajan olmuştu. “Ajan Borghi, bugün o evde ne dikkatinizi çekti?”

Genç ajan düşünmeye bile gerek duymadı. “Eşler bütün görüşme boyunca el ele tutuşuyorlardı, birbirlerine çok bağıymış gibi görünüyorlardı... Fakat konuşan sadece kadındı.”

Vogel ön camdan dışarı bakarak başıyla onayladı. “O adam bize bir şeyler söylemek için kıvranıyor.”

Borghi yorum yapmadı. Alkışı ve siyah kamyoneti unutarak arabayı çalıştırdı.

Polis merkezi, Vogel'in aklındakileri uygulamaya geçirebilmesi için oldukça küçük ve sıkışık. Bu nedenle, soruşturma için daha uygun bir çalışma yeri sağlanmasını istemişti. Bunun üzerine kasabadaki okulun spor salonu, kaybolan kız hakkında araştırmalar yapmak için operasyon merkezine dönüştürülmüştü.

Egzersiz yaparken kullanılan minderler ve jimnastik aletleri bir duvar kenarına itilmişti. Voleybol toplarının koyulduğu büyük sepet bir köşede unutulmuş duruyordu. Kimisi birkaç öğretmen masasını çalışma masası olarak kullanmak üzere okuldan ödünç almış, kimisi katlanabilir bahçe sandalyesi tedarik etmişti. İki dizüstü ve bir tane de kütüphaneden getirilmiş masaüstü bilgisayar vardı ama dış hatta bağlı tek bir telefon bulunuyordu. Basket sahasındaki potalardan birinin altına kara tahta yerleştirilmiş ve üzerine tebeşirle "Olaya dair bulgular" yazılmıştı. Altına da o ana kadar elde edilen bilgiler yapııştırılmıştı: ailenin bastırıldığı kayıp ilanlarındaki Anna Lou'nun fotoğrafı ve bir de vadinin haritası.

O sırada salonda, kahve makinesi ile bir tepsi tatlının etrafında toplanmış küçük bir grup sivil Avechot polisinin konuşma sesleri yankılanıyordu. Ağızları dolu konuşuyorlar ve sabırsızlıkla saate bakıyorlardı. O uğuldamanın içinde ne konuda konuştukları anlaşılmıyordu fakat yüzlerindeki ifadeden hepsinin aynı şeyden şikâyet ettiği belliydi.

Yangın kapısının iki kanadının birdenbire açılmasıyla çıkan ani ve sağır edici bir ses hepsinin o tarafa doğru bakmasına neden oldu. Vogel onu arkadan takip eden Borghi'yle birlikte spor salonundan içeri daldı ve konuşmalar bir anda kesildi. Kapı, Vogel'in arkasından gürültüyle kapandı; salonda sadece onun kararlı adımları ve deri ayakkabılarının çıkardığı gıcırdama sesleri duyuluyordu.

Vogel kimseye selam vermeden ve kimsenin yüzüne dahi bakmadan basket potasının altındaki tahtaya doğru yürüdü. Birkaç saniye dikkatle incelercesine “Olaya dair bulgular” yazan yazıya baktı. Ardından ani bir hareket yaparak yazıyı eliyle sildi, tahtadaki fotoğrafı ve haritayı da yırtıp attı.

Sonra da tebeşirle bir tarih not etti: 23 Aralık.

Kendisini izleyen kitleye doğru döndü. “Kızın kaybolmasının ardından neredeyse iki gün geçti,” diye söze başladı. “Kayıp vakalarında zaman bizim düşmanımızdır ama dostumuz da olabilir, bu tamamen bize bağlı. Zamanı iyi kullanmalıyız, bu yüzden de ilk adımı atmamız gerek.” Konuşmasına kısa bir ara verdi. “Otobanın üzerinde, vadinin her iki çıkışını da denetleyecek kontrol noktaları istiyorum,” diye emretti. “Kimseyi durdurmanız gerekmiyor, bu sadece bir işaret olacak.”

Polisler sessizce dinliyordu. Borghi ise köşede bir yere geçip duvara yaslanmış hâlde onları uzaktan izliyordu.

“Benzin istasyonunun güvenlik kamerası ve trafik kontrol kamerası: İçinizde bunların çalışıp çalışmadığını kontrol eden var mı?” diye sordu Vogel.

Birkaç dakikalık tereddütten sonra, göbekli, üzerinde kareli gömlek ve mavi renk kravat olan bir polis söz almak için elinde tuttuğu kahve fincanını havaya kaldırdı. Sıkılğan bir hâli vardı. “Evet, efendim. Kaybolma anını kapsayan saatlere ait kamera kayıtlarını aldık.”

“Güzel,” dedi Vogel memnun bir ifadeyle. “O saatlerde geçen arabaların sürücülerinden erkek olanların kimliğine ulaşip hangi sebeplerle vadiye girip çıktıklarını kontrol edeceksiniz. Bilhassa geçmişte şiddet veya cinsel saldırı suçlarından sabıkası olanlara odaklanın.”

Kendine özel izleme noktasından olanları seyreden Borghi, polislerin yüzündeki memnuniyetsizliği gözlemleyebilmişti.

İkinci bir polis söze girdi, az öncekinden biraz daha yaşlıydı, bu yüzden de eleştiri hakkına sahip olduğundan emindi. “Efendim, sayımız az ve elimizde yeterli kaynak yok, üstelik mesaileri karşılayabilecek sermaye de bulunmuyor.” Söylediklerini salondaki diğer polislerin de onayladığını belli eden bir uğultu oluşmuştu.

Vogel istifini bozmadan salonda hazırlanmış masalara baktı, ellerinde olanları da gülünç kılan bariz bir kaynak yetersizliği göze çarpıyordu. Adamların tereddütlerini ve isteksiz olmalarını kınayamazdı. Fakat hiçbir mazerete de göz yumamazdı. Bu yüzden sakın bir ses tonuyla karşılık verdi: “Noel’i kutlamak için şu anda ailelerinizle birlikte evde olmak istediğinizi, beni ve Ajan Borghi’yi buraya gelip size emirler yağdıran iki yabancı olarak gördüğünüzü biliyorum. Ama bu olay bittiğinde, biz ikimiz, Borghi ile ben, geldiğimiz yere geri dönebiliriz. Ancak siz...” Hızlı bir şekilde teker teker hepsinin yüzüne baktı. “Siz, o kızın ailesiyle yolda karşılaşmaya devam edeceksiniz.”

Kısa süren bir sessizlik oluştu. Ardından yaşlıca olan polis memuru tekrar söz aldı. Bu kez büyüklük taslamadan. “Efendim, sorumu bağışlayın ama madem kaybolan bir kız çocuğu, biz neden bir erkek arıyoruz? Kıza yoğunlaşmamız gerekmez mi?”

“Çünkü kızı biri kaçırdı.”

Tahmin ettiği gibi bu cümle, verilebilecek her türlü cevabın önünü keserek dinleyenlerin üzerinde şiddetli bir etki yaratmıştı. Vogel polislerin yüzlerine dikkatle baktı. Aklı başında her polis, bu açıklamayı soruşturma ilkelerine aykırılık olarak değerlendirir ve dikkate almazdı. Ortada bu ihtimali destekleyecek hiçbir kanıt, en küçük bir ipucu dahi yoktu. Karşılığı olmayan bir suçlamaydı bu. Fakat Vogel için polislerin aklında böyle bir *ihhtimalin* filizlenmiş olması bile yeterliydi. Kısa sürede büyüyüp, gelişip kesinliğe dönüşecek bir ihtimal tohumu yeter

de artardı. Eğer karşısındaki polisleri inandırabilirse o zaman herkesi inandırabileceğini iyi biliyordu. Bütün iş oradaydı. Kriz merkezi olarak oluşturulmuş gerçek bir operasyon salonunda değil, bir okulun spor salonunda. Yılların tecrübesiyle alanında ustalaşmış profesyonellerle değil, geniş çaplı bir soruşturmanın nasıl yürütüleceği hakkında hiçbir fikri olmayan, donanımsız bölge polisleriyle. O birkaç dakika içinde davanın ve belki de on altı yaşındaki küçük bir kızın da kaderi belli olmak üzereydi. Bu yüzden Vogel, malını satmak için, bunca zaman içinde edindiği tüm kurnazlıkları birer birer sergilemeye başlamıştı.

“Lafı uzatmaya gerek yok,” diye sürdürdü konuşmasını Vogel. “Her şeyi olduğu gibi söylemeliyiz. Çünkü az önce dediğim gibi, geri kalan her şey bize sadece zaman kaybettirir. Hâlbuki bu zaman bize değil, Anna Lou’ya ait...” Sonra da paltosunun cebinden siyah not defterini çıkardı, sert bir el hareketiyle defteri açtı ve notlarına bir göz attı. “Yirmi üç Aralık, akşamüstü saat beş sularında. Anna Lou Kastner, bir toplantı için evinden aşağı yukarı üç yüz metre ötedeki kiliseye gitmek üzere evden çıkıyor.” Vogel tahtaya birbirinden uzak iki nokta işaretlemek için arkasını döndü. “O kiliseye asla varmayacağını biliyoruz. Ama o kız, evden kaçacak türden bir kız değil. Bunu bize onu tanıyanlar söylüyor ancak kızın yaşam tarzı da bize bunu kanıtlıyor: Evinde internet bağlantısı yok, hiçbir sosyal medya hesabı yok, cep telefonunda ise sadece beş kişinin numarası kayıtlı.” Elleriyle saydı: “Annesi, babası, kendi ev numarası, büyükannesi ile büyükbabasının ev numarası ve kilisenin numarası.” Tekrar tahtaya döndü ve az önce işaretlediği iki noktayı uzun bir çizgiyle birleştirdi. “Aradığımız cevapların hepsi bu üç yüz metrede saklı. O bölgede başka on bir aile yaşıyor: otuz ikisi o sırada evde olan toplam kırk altı kişi... Ama kimse ne bir şey gördü ne de duydu. Güvenlik kameraları sadece mülklerinin

içerisine doğru çevrilmiş, hiçbirisi sokağa bakmıyor, bu yüzden işimize yaramazlar. Ne derler? ‘Herkes yalnızca kendi bahçesine bakar.’” Siyah not defterini yeniden cebine koydu. “Kızı kaçıran kişi, mahallenin alışkanlıklarını iyice öğrenmiş, fark edilmeden amacına nasıl ulaşacağını iyi biliyordu. O kişinin şu an için sadece varlığını *tahmin ediyor* olmamız bile bize onun daha oyuna başlamadan çok iyi hazırlandığını söylüyor... Ve oyunu kazanmakta da.”

Vogel tebeşiri yerine koydu, tozu atmak için ellerini çıırttı; ardından, söylediklerinin etki edip etmediğini anlamak için kendisini dinleyen polisler dikkatle bakmaya başladı. Evet, başarmıştı. Onların içine kuşku düşürmüştü. Üstelik onlara meşgul olmaları için bir sebep sunmuştu. O andan itibaren onlara istediğini kolayca yaptırabilirdi ve kimse de bir daha emirlerinin bir kelimesini dahi sorgulamaya kalkışamazdı.

“Güzel, unutmayın: Cevabını öğrenmemiz gereken soru artık sadece Anna Lou’nun şu anda nerede olduğu değil. Asıl soru *kiminle olduğu*,” diyerek sözlerini bitirdi ajan. “Şimdi işimize bakalım.”

Borghi, aç karnına, akşamüstü Vogel’inkisiyle birlikte ayırttığı küçük otel odasına çekildi. Noel günü otelde yer bulamayacağından emindi. Fakat vadide hâlâ hizmet vermeye devam eden son birkaç konaklama tesisinden biri olmasına rağmen, Hotel Fiori delle Alpi neredeyse bomboştu. Diğer oteller florit madeni olayından sonra kepenkleri kapatmışlardı. Borghi ilk önce, buradaki otellerin neden çok uluslu maden şirketinin çalışanları için misafirhaneye dönüştürülmediğini düşünmüştü ama sonra otelin kapı görevlisi ona işçilerin neredeyse hepsinin zaten bu kasabadan olduklarını, şirketin yöneticilerinin ise özel

SİSTEKİ KIZ

helikopterleriyle gelip gittiklerini ve bugüne kadar hiç uzun süre kalmadıklarını söylemişti.

Avechot kasabasının nüfusu zar zor üç bin kişiyi buluyordu ve erkek iş gücünün yarısı, vadiyi kontrolü altına almış olan büyük maden çıkarma tesisinde istihdam edilmişti.

Ajan Borghi otel odasına girer girmez, ilk olarak deri ayakkabılarını ve kravatını çıkardı. Üzerindeki elbiseyle bütün gün soğuktan donmuştu. Takım elbiseyi genellikle mahkemede tanıklık etmeye giderken giyerdi. Bu kadar uzun süre üzerinde takım elbiseyle dolaşmaya alışık değildi. Vücut ısısının odadaki ısıya uyum sağlamasını bekledi, ardından ceketini ve gömleğini de çıkardı. Gömleğini yıkayıp, banyoya asıp, sonra da ertesi güne kadar kurumasını umarak beklemesi gerekiyordu çünkü karısı valizini hazırlarken içine bir de yedek gömlek koymayı unutmuştu. Caroline son zamanlarda çok dalgındı. Bir yıldan fazladır evlilerdi ve Caroline yedi aylık hamileydi.

Her ne kadar polislik görevi gibi mecburi bir hizmetten dolayı da olsa bebek bekleyen genç bir eşe Noel gününü neden onunla geçiremeyeceğini anlatmak zordu.

Borghi banyonun lavabosunda gömleğini suya batırırken karısına telefon etti. Oldukça kısa bir konuşma olmuştu.

“Söyle bakalım, Avechot’ta neler oluyor?” diye canı sıkkın bir tavırla sordu.

“Aslında henüz bilmiyoruz.”

“Öyleyse bugünlük sana izin verebilirler.”

Caroline’in kavga çıkarmak için yer aradığı belliydi. Böyle davrandığında onunla uğraşmak sinir bozucu oluyordu. “Sana söyledim ya, kariyerim için burada olmam önemli.” Alttan almaya çalışıyordu ama bu zordu. Ardından odadaki açık televizyondan gelen sesler dikkatini dağıttı. “Affedersin, şimdi gitmem gerek. Kapı çalındı,” diyerek yalan söyledi. Caroline’in telefonu söy-

lenerek kapatmasına zaman tanımadan önce o kapattı. Hemen haberlerde çıkan görüntüleri izlemeye koyuldu.

Noel akşamı kutlamalar bitmiş, herkes uzun ve yorucu bir günü nihayet sonlandırmaya hazırlanırken televizyonda Anna Lou'nun anne ve babası görüldü.

Alçak bir kürsünün üzerine kurulmuş büyük bir dikdörtgen masanın arkasında yan yana oturuyorlardı. Üzerlerinde, son saatlerde yaşanan kaygı onları derinden yiyip bitirmişçesine, birdenbire onlara bol gelmeye başlayan kalın kabanları vardı. Hakikaten de bakımsız görünüyorlardı ama hep el ele tutuşuyorlardı.

Borghi, akşamüstü Vogel'in gözetiminde yerel bir televizyonun teknisyeni tarafından kaydedilmiş bu sahneyi hemen tanıdı. Kendisi de oradaydı ama aynı sahneyi bu küçük televizyon ekranından seyretmek onda garip bir duygu uyandırmıştı. Ne olduğunu açıklayamıyordu.

Bruno Kastner kameranın objektifine kızının çerçeveli bir fotoğrafını gösteriyordu. Anna Lou'nun üzerinde bembeyaz bir tunik ve ahşap bir haç vardı, fotoğraf dinî bir ayin sonrası çekilmişti. Karısı Maria boynunda aynı haçla bir bildiri okuyordu. "Anna Lou bir metre altmış yedi santim boyunda ve kızıl saçlı, saçlarını genellikle atkuyruğu yapar. Kaybolduğunda üzerinde gri bir eşofman, spor ayakkabısı ve beyaz bir mont vardı. Bir de renkli, küçük sırt çantası taşıyordu." Biraz nefes aldıktan sonra, sanki dinleyen bütün anne babalara ama aynı zamanda belki de gerçeği bilen her kimse ona seslenircesine doğrudan kameraya baktı. "Kızımız Anna Lou kibar bir kızdır, onu tanıyanlar bilir ki sevgi dolu kocaman bir yüreği vardır: Kedileri sever ve insanlara güvenir. O nedenle biz bugün, yaşamının bu ilk on altı yılı boyunca Anna Lou'yu tanımamış olanlara da sesleniyoruz: Eğer onu gördüyseniz ya da nerede olduğunu

biliyorsanız onu bulmamıza yardım edin.” En sonunda da sanki uzak ve bilinmeyen bir yerlerden onu gerçekten duyabilecekmiş gibi kızına seslendi. “Anna Lou... Annen, baban ve kardeşlerin seni çok seviyor. Her neredeyse dilerim sesimiz ve sevgimiz sana ulaşır. Eve döndüğün zaman sana o çok istediğin kediye hediye edeceğiz, Anna Lou, sana söz veriyorum... Tanrı seni korusun, yavrum.”

Kızının ismini birçok kez tekrarladı, diye düşündü Borghi. Hâlbuki buna gerek yoktu. Belki de ona Anna Lou’dan kalan tek şeyi, ismini de kaybedeceğinden korkuyordu.

O dakikalarda, günün birinde televizyona çıkacağını hayal bile etmeyen sıradan ve masum bir kız çocuğu ama aynı zamanda Avechot isminde küçük bir Alp Dağları kasabası da üzücü bir şekilde meşhur olmak üzereydi. Borghi az önce, televizyondaki sahneyi sanki daha önce hiç görmemiş gibi seyrettiğinde hissettiği o garip duygunun ne olduğunu anladı.

Televizyonun yarattığı etkiydi bu. Kelimeler, mimikler sanki televizyonda yepyeni bir anlam kazanıyor gibiydi.

Bir zamanlar televizyon sadece gerçeği yansıtmakla kalırdı, şimdi ise tam tersini yapıyordu. Gerçeği elle tutulur gözle görülür, somut bir hâle sokuyordu.

Gerçeği yaratıyordu.

Borghi neden olduğunu bilmeden, Vogel’in Kastnerlerin evinden çıkıp o garip alkış sahnesinden sonra arabaya bindiği zaman Anna Lou’nun babası için söylediği sözleri hatırladı.

“O adam bize bir şeyler söylemek için kıvranıyor.”

Borghi baba olmak üzereydi. Bir kızı olacaktı. Vogel’in üzerine kötü bir gölge düşürdüğü o adam, kırk sekiz saatten fazla bir süredir kızının başına ne geldiğinden habersizdi. Ajan Borghi ansızın bir kaygıya kapılmıştı. Kızını bekleyen dünya-

nın gerçekten bu kadar acımasız olup olmadığını sorgulamak zorunda kaldı.

Gece yarısından önce Kastner ailesinin evi sessizliğe bürünmüştü. Fakat bu sessizliğin huzurlu bir yanı yoktu çünkü bu sessizlik kırk sekiz saatten fazla bir süredir evde oluşan boşluğu gözler önüne seriyordu. Anna Lou'nun yokluğu elle tutulur bir hâle gelmişti. Ve babası bunu artık daha fazla görmezden gelemezdi. Tüm gün boyunca evde, kızının genellikle durduğu köşelere bakmaktan sakınarak onun yokluğunu görmezden gelmeye çalışmıştı: masadaki iskemlesi, akşamları kitap okumak veya televizyon izlemek için çekildiği koltuğu ya da odasının kapısı. Kızının sesinin yokluğunu da başka seslerle doldurmaya çalışmıştı. Mesela, kızının konuşmasını, gülüşünü, şarkı söylemesini duyamamanın verdiği acı dayanılmaz bir hâle geldiğinde Bruno Kastner, çıkan sesler Anna Lou'dan kalan sessizliği doldursun ve dikkatini o korkunç sessizlikten uzaklaştırsın diye, evde bir eşyanın yerini değiştiriyordu.

Doktor Flores, Maria'ya uyuyabilmesi için sakinleştiriciler yazmıştı. Bruno, eşinin sakinleştiricileri aldığına emin olduktan sonra ikizlerin üzerlerini örtmeye gitmişti ve onların uykudaki huzursuz hâllerini gözlemlemek için küçük odalarının eşiğinde biraz duraklamıştı. Çocuklar duruma iyi dayanıyorlardı ama huzursuz uykularından, onların da oldukça sarsılmış olduğu anlaşılıyordu. Gün boyu neredeyse ilgisizce sorular sormayı sürdürmüş ve aldıkları kısa ve kaçamak cevaplarla yetinmişlerdi. Fakat görünürdeki bu ilgisizlik aslında gerçeği öğrenme korkusunu gizliyordu. Yedi yaşında bir çocuğun duymaya hazır olmadığı bir gerçek.

SİSTEKİ KIZ

Bruno Kastner bile bu gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu; bildiği tek şey gerçeğin, her ne olursa olsun, onu dehşete düşürdüğüydü.

Yemek masasına oturdu, üzerinde yine pijama ve terlikler vardı. İki ajanın ziyaretinden sonra, tam olarak nereye gideceğini bilmeden dışarı çıkmak için giyinmişti. Her zaman yaptığı işte huzuru bulmuş, sonraki saatleri kamyonuyla dağ yollarında amaçsızca dolaşarak geçirmişti. Anna Lou'ya ait bir işaret aramıştı, herhangi bir işaret. Aslında bir bakıma, kendi kaygılarından ve sadece sevdiklerini gerektiği gibi koruyup kollayamadığının farkına varan bir babanın yaşayabileceği o çaresizlik duygusundan kaçıyordu.

Şimdi ise bitmek bilmeyen o günün sonunda, çok yorgun olmasına rağmen uyuyabileceğinden emin değildi. Kendisini bekleyen rüyalarından korkuyordu. Uyku ilacı alamazdı çünkü birinin evi, aileyi koruması gerekiyordu. Fakat kötülüğün yine de bir yolunu bulup eve girebildiğine bakılırsa belki de bunun bir anlamı yoktu aslında. Ama yine de Anna Lou'nun beklenmedik bir şekilde geri dönme ihtimali ya da onları bu musibetten çekip çıkaracak bir telefonun gelme olasılığı vardı.

Bu yüzden salona geçti ve bir dolabın çekmecesinden içinde Maria'nın yıllar boyunca sevgiyle biriktirdiği aile fotoğraflarının olduğu albümleri aldı. Onları mutfığa götürdü. Yemek masasına oturdu ama ışıkları açmadı, pencereden süzülen sokak lambasının ışığı ona yetiyordu. Fotoğrafları yerlerinden çıkarmaya ve önündeki kartlardan geleceği tahmin etmeye çalışan bir falcı misali onları kendine özgü bir düzene göre teker teker masaya dizmeye başladı.

O fotoğraflarda, küçüklüğünden beri çekilmiş hâllerıyla kendi yavrusu vardı.

Anna Lou gözlerinin önünde büyüyordu. Emeklemeye başladığı gün, yürümeyi öğrendiği gün, ona bisiklet sürmeyi öğrettiği gün. İlklerle dolu bir dizi fotoğraf. Okula başladığı ilk gün, ilk doğum günü. İlk Noel günü. Ve zamana yayılmış başka birçok güzel an. Sonraki Noeller, dağ gezileri, buz pateni yarışmaları. Bir sürü mutlu anı. Çünkü –bunu düşünmesi bile saçmaydı– insanlar kötü günlerinde fotoğraf çektirmezler. Çektirseler bile onu bir kenarda saklamazlar, diye düşündü adam.

Önceki yıl hep birlikte en son gittikleri deniz tatilinde çekilmiş fotoğraflar da vardı. Anna Lou deniz kıyafetlerinin içinde komik ve biraz da hantal görünüyordu, öyle görüldüğünün de farkındaydı. Belki de bu yüzden fotoğraflarda hep bir köşeye gizlenmişti. Yaşıtlarının birçoğununkisinin aksine onun vücudu henüz şekillenmeye başlamamıştı. Atkuyruğu topladığı kızıl saçları ve çilleriyle küçük bir çocuğa benziyordu. Bruno Kastner, Maria'nın onunla konuşmasını, ona bunun şimdilik normal olduğunu ve günün birinde vücudunun ani ve sevindirici bir değişime uğrayacağını açıkça anlatmasını dilerdi. Ama oldukça dindar olan karısı için seks ya da ergenlik gibi konular birer tabuydu. Ama tabii ki bunu o da yapamazdı. Günün birinde ikizlerle konuşmak ona düşecekti. Ama bu, bir babanın kızıyla yapabileceği bir konuşma değildi. Böyle bir konuşma kuşkusuz Anna Lou'yu ölesiye utandırır, yüzünü kızartırdı ve yanaklarının alev alev olduğunu ama buna engel olmak için elinden bir şey gelmeyeceğini bildiğinden kendisini daha fazla savunmasız ve incinmiş hissedirdi.

Kızı da tıpkı kendisi gibiydi: dünyanın geri kalanıyla etkileşime girdiğinde utangaç ve biraz da sıkılğan. Buna ailesi de dâhildi.

Kızına daha fazlasını sunabilmeyi isterdi. Mesela maden işleme tesisine sattığı araziden gelen paranın bir kısmını onu

SİSTEKİ KIZ

vadinin dışında, daha iyi bir okula göndermek için kullanmak isterdi. Belki de iyi bir koleje. Ama arazi karısına aitti ve doğal olarak gelen para da ona ait oluyordu. Maria yine her zamanki gibi herkesin adına karar vermişti. Bruno cemaate ciddi miktarda bağışta bulunmaya karşı değildi ama çocuklarının kendilerine düşen paydan uzak bir gelecekte değil de şimdi yararlanabilmelerini arzu ederdi.

Çünkü Bruno Kastner, Anna Lou'nun bir geleceğinin olup olmayacağını bile bilmiyordu.

Tedirginlikle bu düşünceyi aklından defetti. İçinden masaya bir yumruk atmak geldi. Onu ortadan ikiye ayırabilecek kadar güçlüydü. Ama kendini tuttu. Hayatı boyunca kendini tutmuştu.

Gözlerini ovuşturdu ve onları tekrar açtığında özellikle bir fotoğraf üzerinde durakladı. Oldukça yeni çekilmiş bir fotoğraftı. Kızı başka bir kızın yanında gülümsüyordu. İkisini karşılaştınca üzerindeki eşofmanı, spor ayakkabıları ve her zamanki atkuyruğu toplanmış kıvılc saçlarıyla Anna Lou'nun küçük bir kız çocuğunu andırıyor olması acımasızca gözler önündeydi. Arkadaşı ise makyajlıydı, modaya uygun giyinmişti ama daha da önemlisi yetişkin bir kadına benziyordu. Bu iki kıza dikkatle bakarken Bruno Kastner'in içinden ağlamak geldi ama ağlayamadı.

Olanlar kendisinin suçuydu, sadece kendisinin.

Dinî inancı olan biriydi ama Maria'nınki kadar derinden bir inanç beslemiyordu, bu yüzden de kusurunun büyük olduğunu biliyordu. Ama eğer karısına sözünü dinletebilmiş olsaydı şimdi Anna Lou bir kolej odasında ya da belki de başka bir yerde güvende olurdu. Maria'ya gerçekten ne düşündüğünü söylemeye ve kendi fikirlerini açıkça ortaya koymaya cesareti olsaydı kızı ortadan kaybolmazdı.

Ama susmuştı. Çünkü günahkârların yaptığı budur: Susarlar ve susarak yalan söylerler.

Bruno Kastner kendi hükmünü kendi vermişti. Fotoğrafları yerine koydu, albümleri kapattı ve uykusuz geçen üçüncü geceyi karşılamaya hazırlandı.

Şimdi masada sadece bir tane fotoğraf kalmıştı. Anna Lou'nun arkadaşıyla çekilmiş olan fotoğraf.

Onu cebine koydu.

26 Aralık.

Kaybolma olayından üç gün sonra.

Hava değişmiş, soğuk iyice sertleşmişti ve parlak Noel güneşinin yerini gri bulutlardan kalın bir battaniye almıştı.

Avechot, bayram eğlencelerinin ardından hâlâ tembel tembel uyukluyordu. Vogel ve Borghi ise günü iyi değerlendirebilmek için erkenden uyanmışlardı. Koyu renk sedanla kasaba sokaklarında dolaşıyorlardı. Özel ajan oldukça iyi görünüyordu, üstelik resmî bir görüşmeye gidecekmiş gibi giyinmişti. Cilalanmış parlak ayakkabılar, Glen ekose takım elbise, beyaz gömlek ve pembe yün bir kravat. Borghi'nin üzerinde ise önceki günkü giysisi vardı, otelde yıkadığı gömleğini de ütüleyememişti. Amirinin yanında kendini yakışksız hissediyordu. O araba kullanırken Vogel de etrafa bakıyordu.

Evlerin duvarlarında din temalı sloganlar göze çarpıyordu. “*Ben İsa’ylayım!*” “*Hakiki yol İsa’nınkidir.*” “*Benimle yürüyen kurtulur.*” Beyaz boyayla yazılmış yazıların görünüşünden, bunların kim olduğu bilinmeyen bir yobaz tarafından yazılmadığı belliydi. Dinî inançlarının bariz birer kanıtı olarak bunları o evlerde oturanlar yazmıştı. Üstelik her yer haçlarla donanmıştı: resmî binaların dış cepheleri, bahçelerin ortası, hatta dükkânların camları bile.

Kasaba sanki dinî bir fanatizm rüzgârına tutulmuş gibi görünüyordu.

“Bana biraz Kastner ailesinin bağı olduğu şu cemaatten bahsedin.”

Vogel’in bu talebi, Borghi’yi hiç de hazırlıksız yakalamadı: Bu konuda zaten bazı araştırmalar yapmıştı. “Görünüşe göre, yaklaşık yirmi yıl önce Avecho’ta bir skandal meydana gelmiş: Bölge papazı, üç çocuk annesi ve kocasına sadık olmasıyla tanınan cemaatten bir kadınla kaçmış.”

“Benim dedikodularla işim yok,” diyerek onu sertçe tersledi Vogel.

“Ama efendim, her şey o olaydan sonra başlamış. Böyle bir olay başka bir yerde yaşansa biraz dedikodu ve birkaç çekiştirmeyle geçirilip giderdi ama Avecho’ta durum oldukça ciddiye alınmış. Papaz genç ve karizmatikmiş, diyorlar. Vaazlarıyla herkesin gönlünü fethetmiş, üstelik çok da sevilirmiş.”

Dağlarla çevrili, tamamen dış dünyaya kapalı bir hayatın sürdürüldüğü böyle küçük bir kasabadaki insanları etkileyebilmek... Ya da onların saflığından yararlanmak için elbette ki karizma gerekir, diye düşündü Vogel.

“Durum o ki papaz arkasında sağlam bir kitle yaratmayı başarmış. Kilise cemaati oldukça dindar olduğundan bu olanlardan sonra kendilerini, bir bakıma, manevi rehberleri tarafından ihanete uğramış gibi hissetmiş olmalılar. Öyle olunca da dışarıdan gelenlere karşı duydukları güvensizlik iyice artmış ve papalığın buraya gönderdiği bütün papazları reddetmeye başlamışlar. Böylece birkaç yıl sonra bazı üyeler diyakoz görevini üstlenmiş ve o zamandan beri de cemaat kendi kendini yönetir hâle gelmiş.”

“Dinî bir tarikat gibi mi yani?” diye sordu Vogel aniden meraklı bir tavır içerisinde.

“Bir nevi. Eskiden buralarda daha çok turizmden geçinilirmiş ama aslında dışarıdan gelen yabancılar burada hiçbir zaman

gerçekten istenmemiş. Çünkü rahatsızlık veriyor ve –kısacası– ‘bölge kültürüne’ uymayan davranışlar sergiliyorlarmış. Florit yatağının bulunmasıyla birlikte halk nihayet kasabaya gelen yabancılardan kurtularak dünyanın geri kalanıyla arasındaki köprüleri neredeyse tamamen kesme imkânı bulmuş.”

“Dinî sebepler için ne kadar para bağışladıklarına bakılırsa Maria ve Bruno cemaatin en sadık üyelerinden olmalılar.”

“Cemaatten özel, seçkin bir toplulukmuş gibi bahsettiklerine dikkat ettiniz mi? Bir nevi ‘biz ve diğerleri’ durumu, ne demek istediğimi anlatabildim mi bilmem.”

“Ne demek istediğinizi iyi anladım.”

“Anna Lou’yu arama çalışmalarına ilk girişenler de cemaat üyeleri oldu. Anladığım kadarıyla aileye bugünlerde epey destek oluyorlar, hatta bu sabahtan itibaren bazı üyeler Kastnerleri korumak ve bir an olsun yalnız bırakmamak için onların evine taşındı.”

Avechot Kilisesi’nin yakınına vardılar. Kilisenin yanında daha modern bir bina dikiliydi.

“İşte, toplantı salonu orası. Orayı kiliseden daha çok kullanıyorlar, özellikle toplu dua ayinleri yapmak için. Öyle görünüyor ki cemaatin vadi üzerinde büyük bir etkisi var; maden şirketinin kararlarında bile söz sahibi, ayrıca şirket de cemaati hakikaten dikkate alıyor. Belediye başkanı, belediye meclis üyeleri ve bütün devlet çalışanları cemaat tarafından seçiliyor. Bunun sonucu olarak da halka açık alanlarda sigara içilmemesi, pazar ve tatil günlerinde bütün gün, diğer günlerde de akşam altıdan sonra alkol servisi yapılmaması gibi bir dizi yasak getirdiler. Cemaat ayrıca kürtaja ve eş cinselliğe karşı, üstelik evlenmeden birlikte yaşayan çiftlere de iyi gözle bakmıyor.”

Pis yobazlar, diye düşündü Vogel ama şimdi durumu iyice kavramıştı. Ve aslında bir tarafı bu duyduklarından son derece memnundu.

Anna Lou'nun kaybolduğu ortamın şartları harikaydı. Küçük bir kızın gizemli bir şekilde ortadan kayboluşu, Tanrı'ya ve onun kurallarına sıkı sıkıya bağlı bir cemaatin içine kadar sızmış olan kötülük ve ne olduğunu anlamaya çalışan bütün bir kasaba halkı.

Ya da nelerin çoktan olup bittiğini.

Vogel, belediye başkanı ve bir orman korucusuyla görüşme talep etmişti. Borghi hemen görüşmeyi ayarlamış ama özel ajanın buluşma yeri olarak vadinin içinden geçen nehrin taşlı kıyısını seçmesi onu biraz şaşırtmıştı.

Buluşma yerine vardıklarında, Borghi arabayı çakıl taşlarıyla kaplı geniş bir alana park etti; burada terk edilmiş ahşap bir kulübe vardı ama üzerindeki eski bir tabelada yazılana bakılırsa bir zamanlar bu kulübede canlı olta yemi satılıyor ve olta kiralanıyordu. Belediye başkanı ve orman korucusu çoktan oradaydılar, belediyeye ait bir ciple gelmişlerdi.

Başkan iri yarı bir adamdı, pantolon kemerinin zar zor taşıdığı kocaman bir göbeği vardı. Üzerinde, önü açık bir dağ ceketi, mavi bir pamuklu gömlek ve kırmızı eşkenar dörtgen desenli iğrenç bir kravat vardı. Kravat iğnesi altındı ve ucunda küçük bir ametist haç vardı. Vogel, başkanın üzerindikileri, arkadan öne doğru ittiği saçlarını ve kalın dudağının üzerinden taşan ince bıyıklarını ne kadar iğrenç bulduğunu hiç belli etmedi. Onun kışın bile sıcaklayan tiplerden olduğunu düşündü. Yanaklarındaki o geçmeyen kırmızılık bunun kanıtıydı. Başkan en samimi gülümsemesiyle ona doğru geldiğinde Vogel kendi-

sine yöneltilen enerjik ve içten tokalaşmayı kabul etse de aynı coşkuyla karşılık vermedi.

Belediye başkanı birden yüzündeki gülümsemesini üzgün bir ifadeye dönüştürerek, “Kastner ailesini uzun yıllardır tanırım, şu dakikalarda başlarından geçen olay beni ne kadar üzüyor bilemezsiniz,” dedi. “Bizim Anna Lou’muzla sizin ilgilenecek olmanızdan mutluyuz. Şöhretinize bakılırsa kızımızın emin ellerde olduğunu söyleyebiliriz.”

Anna Lou birdenbire herkesin kızı oluvermiş, diye düşündü Vogel. Ama zaten hep böyle olurdu, en azından lafta. Fakat evlerine girip kapılarını kapatır kapatmaz böyle bir durumun başkasının çocuğunun başına geldiği için hepsi minnettar olurdu. “Kızınız bizim önceliğimiz olacak,” diye karşılık verdi özel ajan ama adam, Vogel’in sesindeki alaycı tavrı fark etmedi. “Şimdi nehre bakabilir miyiz?”

Vogel, başkanın iri cüssesinin etrafından dolanarak kıyıya doğru yöneldi. Başkan bir anlığına afalladı, sonra da Vogel’in yanına gitti. Orman korucusu ve Borghi de onu takip etti. Borghi, Vogel’in suyun kenarına yaklaşmak için daha nereye kadar ilerleyeceğini merak ediyordu. Ve hayretler içinde kalarak Vogel’in çakıl taşlardan oluşan sınırı aştığını, ayaklarını kıyıdaki çamura soktuğunu ve üzerindeki şık elbiseyle pahalı ayakkabılarının kirlenmesine aldırmış dahi etmeyerek ilerlediğini gördü.

Diğerleri de onu takip etmek zorunda kaldı.

Ayağında çizme olan tek kişi orman korucusuydu, diğerleri ise dizlerine kadar çamura batmışlardı. Borghi, o akşam yine otelde çamaşır yıkaması gerekeceğini düşündü ama belki de bu bile sahip olduğu tek takım elbiseyi kurtarmaya yetmeyecekti.

“Nehir ortalama sekiz ila on metre genişliğinde ve oldukça şiddetli akıyor. Burası akımın en yavaşladığı nokta,” dedi orman korucusu.

Vogel bir dizi detay hakkında onu zaten sorguya çekmişti. Orman korucusu bütün bu detayların neden Vogel'i bu kadar ilgilendirdiğini anlamıyordu. "Derinliği ne kadar?" diye sordu özel ajan.

"Ortalama bir buçuk metre ama bazı noktalarda iki buçuk metreye de ulaşıyor. Öyle ki kuvvetli akıntı bile dipte biriken kalıntıları temizleyemiyor."

"Peki siz mi müdahale ediyorsunuz?"

"Ortalama iki ya da üç yılda bir. Sonbaharda, yağmurlar başlamadan suni bir baraj kuruyoruz ve dip tarama araçları bütün işi bir haftada hallediyor."

Borghi yüzünü nehrin üzerinden geçen köprüye doğru döndü. Köprü yüz metre kadar ilerideydi ve üzerinde önceki gün Kastnerlerin evinin orada gördüğü siyah kamyonet duruyordu. İçinde de daha önce gördüğü o iki adamın olacağını varsaydı. Belki de durumu Vogel'e bildirmesi gerekiyordu.

"Maden ocağı suyun bir bölümünü kurutarak akıntıyı yavaşlattığından beri nehrin dibine her çeşit birikinti, çöp ve hayvan iskeleti yığılıp kalıyor. Altta neler olduğunu Tanrı bilir," dedi orman korucusu ve ekledi: "Bu nehir hastalık saçıyor."

Son cümle belediye başkanını öfkeliendirdi, öyle ki hemen korucunun cümlesini düzeltmeye çalıştı. "Belediye bir çevre koruma programını finanse etmesi için maden şirketini ikna etti. Rekültivasyon için büyük paralar harcıyor."

Vogel, başkanın yorumunu önemsemedi bile ve kamyonete doğru bakan Borghi'nin dikkatini dağıtarak ona seslendi. "Şirkettekilerle konuşmalıyız, dış tedarikçilerinin listesini ve her gün buraya gelip giden işçilerin isimlerini istemeliyiz."

Belediye başkanı bariz bir biçimde telaşlanmıştı. "Aman canım, belki de çocukça bir yaramazlık yüzünden neden boşu boşuna onları rahatsız edelim?"

Vogel sert bir ifadeyle başkana döndü. “Çocukça bir yaramazlık mı?”

Başkan durumu telafi etmeye çalıştı. “Beni yanlış anlamayın, ben de bir babayım ve o anne babanın neler hissettiğini biliyorum... Fakat bu telaş biraz fazla değil mi? Şirket bu vadide birçok insana iş veriyor ve böyle bir reklam hoşlarına gitmez.”

Belediye başkanı, Vogel’in desteğini kazanmak için samimiyetini kullanıyor, diye düşündü Borghi. Ama bu politik yararcılık özel ajana işlemezdi.

“Size bir şey söyleyeceğim...” Vogel adama yaklaştı, ona bir sır verir gibi olabildiğince alçak sesle konuşuyordu. “Harekete geçmek için sadece iki önemli zaman olduğunu öğrendim: şimdi ve sonra. Ertelemek akıllıca gelebilir, bazen durumları ve olası sonuçları iyice düşünüp tartmak gerekir. Ama maalesef bazı durumlarda fazla düşünmek tereddütle ya da daha da kötüsü, zayıflıkla karıştırılabilir. Ertelemek olayları kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Ve bundan daha kötü bir reklam olamaz, inanın bana.”

Başkana verdiği bu küçük dersten sonra Vogel geldikleri çakıl taşlı alana doğru yöneldi. Akıntının gürültüsünü bastırmaya çalışan bir ses dikkatini dağıttı. Diğerleri de hemen onun baktığı yöne doğru baktılar.

Çakıllı alanın kenarında, çamurlu bölgenin hemen gerisinde, üzerinde lacivert tayyör ve koyu renkli kısa palto olan sarışın bir kadın kollarını onlara doğru sallıyordu.

Kadının yanına vardıklarında Borghi pislenmiş ayakkabılarından kadının çamura girmeye çalıştığını ama ince topuklarının buna engel olduğunu anladı.

Kadın, “Ben Savcı Mayer,” diyerek kendini tanıttı. Otuz yaşlarında, gençti. Çok uzun boylu değildi ama hoş görünüyordu.

Yüzünde makyaj yoktu ve doğal bir görünümü vardı. Hemen bir kenarda iki ajanla önemli bir konuda görüşmek istediğini söyledi ve oldukça öfkeli görünüyordu. “Dün bir brifing yapıldığını öğrendim. Neden bana haber verilmedi?”

“Tam da Noel günü sizi ailenizden ayırmak istemedim,” diye cevapladı Vogel sinsice. “Ayrıca savcıların soruşturma öncesi hazırlıklara katılmadığını zannediyordum.”

Ama Bayan Mayer kendini kolay kolay saf dışı bırakmazdı. “Dünkü brifingde birinin kızı kaçırmış olduğundan mı bahsettiniz, Özel Ajan Vogel?”

“Şu an için hiçbir ihtimali göz ardı edemeyiz.”

“Anlıyorum ama elinizde bu ihtimali düşündürecek herhangi bir delil var mı acaba? Bir duyum, bir tanık, bir ipucu?”

“Aslında yok.” Vogel’in keyfi kaçmıştı ama bunu belli etmek istemiyordu.

“Öyleyse bunun tamamen bir araştırmacı önsezisi olduğu sonucunu çıkarmam gerekiyor,” diyerek alaycı bir ses tonuyla Vogel’i tersledi.

“Eğer öyle diyorsanız öyle olsun,” dedi Vogel, savcının sözlerini kabullenmiş gibi yaparak.

Borghesi bu atışmaya sessizce tanık oluyordu.

“İncelemelerimiz sırasında çeşitli ihtimalleri göz önüne alıyoruz,” diyerek devam etti özel ajan. “Tecrübelerime göre, varsayımlara en kötü senaryoyla başlamak her zaman daha iyidir, bu nedenle de kızın kaçırılmış olma ihtimalinden bahsettim.”

“Siz buraya gelmeden çok önce Anna Lou Kastner hakkında bilgi toplamakla uğraştım. Yaptığı bilezikler, kediler ve kilise arasında normal bir hayat süren kendi hâlinde bir kız çocuğu. Kabul etmeliyim ki yaşıtlarına göre belki biraz fazla çocuksu bir kız. Ama bu elbette onu önceden seçilmiş bir kurban yapmaz.”

Savcının çizdiği bu profil Vogel'i güldürdü. "Peki bundan ne sonuç çıkardınız?"

"Katı terbiye kurallarının hâkim olduğu bir aile ve varlığını fazlasıyla hissettiren bir anne. Mesela, Anna Lou'nun kilise cemaati dışında okulda bile yaşıtlarıyla görüşmesine müsaade edilmiyormuş. Arkadaşlarıyla dışarı çıkmasına ya da, katı bir dinî yorum gereğince, 'mübah' olan davranışlar dışında başka hiçbir şey yapmasına izin verilmiyormuş. Kısacası tek başına hiçbir şeye karar verme hakkı, hatta kendi hatalarını yapma hakkı bile yokmuş. Hâlbuki on altı yaşında hata yapmak neredeyse bir haktır. Bu nedenle de bir anda bu katı kurallara karşı çıkmak istemiş olabilir."

Vogel düşünceli bir tavırla başını sallayarak onayladı. "Öyleyse siz kızın kendi rızasıyla kaçtığını düşünüyorsunuz."

"Böyle şeyler çok sık olmuyor mu? Siz de biliyorsunuz ki istatistikler bu varsayımın lehine. Ayrıca Anna Lou evden sırtında renkli bir sırt çantasıyla çıktı ve ailesinden kimse içinde ne olduğunu söyleyemiyor."

Özel ajan bu çıkarımlar üzerinde düşünüyormuş gibi yaparken Borghi'nin aklına önceki gün aileyle görüşmeye gittiklerinde Anna Lou'nun annesinin Vogel'e verdiği günlük geldi. İçinde kızın evden kaçma isteğine dair hiçbir ipucu yoktu.

"Teziniz oldukça etkileyici," diyerek savcıya hak vermiş gibi davrandı Vogel.

Ama Bayan Mayer tatlı sözlerle satın alınacak biri değildi ve tekrar atağa geçti. "Sizin yöntemlerinizi tanıyorum, Vogel, kamera ışıklarını sevdiğinizi de biliyorum ama burada, Avecho'ta, şovunuza uygun bir canavar bulamayacaksınız."

Vogel konuyu değiştirmeye çalıştı. "Operasyon merkezi bir okulun spor salonu, benim ofisim ise bir soyunma odasından ibaret. Emrimdeki adamların böyle bir konuda uzmanlıkları

yok ve elimdeki kaynaklar yetersiz. Kızın kaybolduğu yolu karış karış incelemek için bir adli tıp ekibi istiyorum, sonrasında belki de sizin varsayımınız kesinlik kazanacak ve biz de sonsuza dek rahatlayacağız.”

Bayan Mayer bu sözlere hafifçe gülümsedi, sonra tekrar ciddileşti. “Polisin kızın kaçırılmış olma ihtimalinden şüphelendiği haberi dışarı sızarsa neler olacağına dair herhangi bir fikriniz var mı acaba?”

“Dışarı hiçbir haber sızmayacak,” diyerek garanti verdi Vogel.

“Elinizde hiçbir delil yokken hangi cesaretle gelip benden adli tıp ekibi istiyorsunuz?”

“Dışarı hiçbir haber sızmayacak,” diyerek tekrarladı özel ajan kararlı bir şekilde.

Borghi, Vogel’in alnında koyu renk bir damarın belirmediğini fark etti. O ana kadar onun sinirlendiğini hiç görmemişti.

Bayan Mayer yatışmış gibiydi. Ama uzaklaşmadan önce ikisine birden sertçe baktı. “Bu hâlâ sadece bir kayıp vakası, bunu unutmayın.”

Spor salonuna dönerlerken arabada müthiş bir sessizlik hâkimdi. Borghi bir şeyler söylemek isterdi ama konuşursa Vogel’in başından beri bastırmaya çalıştığı öfkesini alevlendireceğinden korkuyordu.

Direksiyondaki Borghi o sırada gözlerini dikiz aynasına kaydırды ve yine o siyah kamyoneti gördü. Kamyonet onları takip ediyordu.

Bu, Vogel’in dikkatinden kaçmadı, güneşliği indirdi ve arkalarındaki yolu kontrol etmek için küçük aynadan yardım aldı. Ardından sert bir hareketle güneşliği kapattı.

“Dünden beri peşimizdeler. Onları durdurmamı ister misiniz?” diye sordu Borghi.

“Akbabalar,” diye yorumladı Vogel. “Haber avındalar.”

Borghi ilk önce anlamadı. “Gazeteci olduklarını mı söylüyorsunuz?”

“Hayır,” diye karşılık verdi Vogel ona bakmadan. “Onlar bağımsız kameraman. Alengirli bir hikâye kokusu aldılar mı kanallara satacak birkaç görüntü bulmak ümidiyle kameralarına sarılıp hemen olay yerine üşüşürler. Gazeteciler kaybolan kızlarla vakit harcamaz, tabii işin içinde kan dökülmüş olma ihtimali yoksa.”

Borghi kendini aptal gibi hissetti çünkü amirinin o sabah ve önceki gün Kastnerlerin evinin önünde duran kamyoneti fark etmiş olduğunu hemen anladı. “Ne arıyor peki bu akbabalar?”

“Bir canavarın ortaya çıkmasını bekliyorlar.”

Borghi durumu kavramaya başlıyordu. “Bu sabahki nehir gezisi o yüzdendi demek... Bir ceset aramaya hazırlandığımızı düşünmelerini istiyordunuz.”

Vogel sustu.

Bu sessizlik genç ajanın aklını karıştırdı. “Ama az önce savcıya hiçbir haber sızmayacağını söylediniz...”

“Kamuoyunun önünde rezil olmak kimsenin hoşuna gitmez, Ajan Borghi,” diyerek kısaca geçiştirdi Vogel. “Hanımefendi Mayer’in bile, inanın bana.” Sonra da Borghi’nin yüzüne baktı. “Anna Lou’yu bulmak için desteğe ve kaynağa ihtiyacım var. Sadece annesi ile babasının çağrısı yetmez.”

Bu son cümleyle özel ajan konuşmasına son noktayı koydu. Operasyon merkezine varana kadar da bir daha bu konuya değinmediler. Fakat Borghi yol boyunca Vogel’in niyetine dair net bir fikir edinmişti. Vogel’in davranışını başta vurdumduymazlık olarak değerlendirmişti ama şimdi mantığını kavırıyordu. Medya olayla ilgilenmezse ve kamuoyu Anna Lou’yu “sahiplenmeye”

yanaşmazsa üstleri soruşturmayı daha iyi yürütebilmeleri için onlara gerekli kaynakları temin etmezlerdi.

Vogel soyunma odasındaki ofisine çekilirken Borghi ise biraz ilerideki küçük bir hırdavatçı dükkânına uğramak üzere tekrar çıktı. Spor salonuna döndüğünde orada bulunan polisleri bir masanın etrafına topladı ve onlara içinde boyacı tulumları olan selofan poşetler dağıttı.

“Nereyi boyuyoruz?” diye şakacı bir tavırla sordu içlerinden biri.

Borghi onu dikkate almadı. “Bunları giyip nehrin kenarına gitmeniz gerekiyor.”

“Neden?” diye sordu başka bir polis şaşkınlıkla.

“Bunu oraya vardığınızda konuşuruz,” diye kaçamak bir cevap verdi ajan.

O akşam kar yağmaya başlamıştı. Yağış yoğun değildi; tam tersine, karlar tıpkı bir hayal misali, yerle temas eder etmez yok olan ince bir toz gibiydi.

Hava sıcaklığı oldukça düşmüştü ama otobandaki lokantanın içinde hoş bir sıcaklık vardı. Her zamanki gibi pek müşteri yoktu. İki ayrı masada oturan ve sessizce yemeklerini yiyen birkaç kamyon şoförü vardı. Arka planda ise sadece, mutfakta siparişleri bildiren yaşlı lokantacının sesi, bilardo toplarının birbirlerine vurarak çıkardıkları tıkırtı ve, yüksekteki tezgâhın üzerinde, kimsenin izlemediği bir futbol maçının görüntülerini gösteren televizyondan gelen boğuk sesler duyuluyordu.

Lokantadaki üçüncü müşteri Borghi’ydi, iç bölmedeki masalardan birinde oturmuş sebze çorbası içiyordu. Ekmekten küçük parçalar koparıp çorbanın içine atıyor, sonra da onları kaşığıyla tekrar topluyordu. Arada sırada da ısrarla saate bakıyordu.

SİSTEKİ KIZ

“Her şey yolunda mı?” diye sordu garson kadın mecburen kibar görünmek zorunda olan birinin ses tonuyla. Kırmızı bir fuları ve lokanta kıyafetinin üzerine taktığı küçük bir ametist haç vardı. Borghi aynı haç, belediye başkanının kravat iğnesinde de görmüştü. Onun, kilise cemaatine ait bir sembol olduğunu düşündü.

“Çorba çok lezzetli,” diye karşılık verdi Borghi hafifçe gülümseyerek.

“Biraz daha ister misiniz?”

“Bu yeterli.”

“Öyleyse hesabı getirmemi ister misiniz?”

“Biraz sonra, teşekkürler.” Randevuya az kalmıştı.

Kadın ısrar etmeden, mahzunca tezgâha dönerek uzaklaştı. Bahşiş açısından yine durgun bir akşamdı. Borghi, muhtemelen bir eş ve anne olan bu kadına acıdı. Yüzündeki yorgunluk izlerine baktı. Belki de bu onun tek işi bile değildi. Ama kadında dikkatini çeken başka bir şey vardı. Kadın sürekli boynundaki kırmızı fuları düzeltiyordu. Kim bilir, cemaattekiler eşlerini döven kocalar veya nişanlılar için ne düşünüyorlardır, diye aklından geçirdi ajan.

Caroline’i araması gerekiyordu. O gün sadece mesajlaşmışlardı. Şimdi ailesinin yanındaydı ve Borghi’nin içi oldukça rahattı ama ona hâlâ eve ne zaman geleceğini sorup duruyordu. Gerçek şu ki bunu kendisi de bilmiyordu. Ve eve dönmeyi çok da istediğini sanmıyordu. Yapılması gereken pek çok şey vardı, bebeğin gelişile hayatlarını yeniden düzene sokmaları gerekiyordu. Borghi’nin son aylarda birbiri ardına, neredeyse nefes bile almadan bir dizi karar alması gerekmişti. Daha büyük bir apartman dairesi kiralamak, içini restore ettirmek, mobilyalarla döşemek. Üstelik yeni ailesini daha rahat ettirebilmek için arabasını değiştirmiş, ikinci el bir araba satın almıştı. Çeşitli

masraflar yapmıştı ve Caroline'in artık çalışmaması, tamamen kendisine bağlı olması Borghi'yi bazen kaygıya düşürüyordu. Ama karısına karşı da çıkamıyordu; karısı onun çok çalıştığından şikâyet ettiğinde ona, doğmak üzere olan bir çocuk ve tek bir maaşla bundan başka seçenekleri olmadığını söyleyemiyordu. Bu nedenle Borghi cep telefonunu eline aldı ama genç karısını aramayı yine daha sonraya bıraktı ve bir kez daha saati kontrol etti. Fikrinin işe yaradığından emin olmak istiyordu.

Saat tam akşam sekizi gösteriyordu. Randevu vakti gelmişti.

Kısa bir süre sonra lokantadaki o durgun atmosfer birdenbire canlandı. Bu canlılık, lokantacı kanalı değiştirip sesi yükselttiğinde oluştu. Bilardo oynayanlar oyunu yarıda bıraktı ve kamyoncular başlarını ekrana doğru çevirdi. Mutfak personelinin de içinde olduğu küçük bir kalabalık, televizyon setinin altına toplandı.

Ulusal haber bülteninde dış çekim yapılmış bir haber gösteriliyordu. Borghi, Avechot Vadisi'nin içinden geçen nehrin kenarındaki taşlığı tanıdı. Görüntüler nehrin üstündeki köprüden çekilmişti. Boyacı tulumlarını giymiş kendi adamlarını gördü, akıntının dibindeki çamurun içinde dolanıyorlardı. Adamlar kendisinin verdiği talimatlara kelimesi kelimesine uyarak yerlere bakıyor, yerden bulgular toplayıp onları mühürledikleri plastik poşetlere koyuyormuş gibi yapıyorlardı.

"Genç Anna Lou olayında bugün beklenmedik bir gelişme kaydedildi," diye anlatıyordu muhabir arka plandan. "Polis resmî olarak bir kaybolma vakası üzerinde araştırmasını sürdürmekte ancak bugün öğleden sonra adli tıp ekibi uzmanları nehir kenarında bazı incelemelerde bulundu."

Her ne kadar kimse ona doğru bakmasa da Borghi sevincini belli etmemeye çalıştı. Numarası işe yaramıştı.

"Ne aradıkları henüz bilinmiyor," diye sürdürdü konuşmasını muhabir. "Bildığımız tek şey, uzmanların bazı bulguları alıp

SİSTEKİ KIZ

götürdükleri ve bugüne kadar ses getiren vakaları çözmesiyle tanınan Özel Ajan Vogel'in bu bulguları, başka bir yorumda bulunmaksızın, sadece 'ilginç' olarak değerlendirdiği."

O sırada Borghi hesabı ödemek üzere masadan kalkıp kasaya doğru gitti. Aldığı azıcık polis maaşına rağmen garson kadına iyi bir bahşış bırakacaktı.

27 Aralık.

Kaybolma olayından dört gün sonra.

Belediyenin önündeki meydana park etmiş olan kamyonetin içinde tam anlamıyla bir reji odası kuruluydu. Dışarıda, başındaki bir yığın rasta örgüsünü atkuyruğu toplamış bir teknisyen kabloları sarıyordu. Her tarafta içi malzeme dolu kasalar vardı. Ve arkalığında “Stella Honer” isminin göze çarptığı bir de katlanır sandalye.

Sarışın, zarif, vahşi güzellikte ve yüzünde koyu renkli iri gözlerini belirginleştiren hafif bir makyajla, Stella rahatça oturmuş dalgın dalgın teknisyenin yaptığı işi izliyordu. Ayakları ise çalıştıkları kanalın logosunu taşıyan televizyon kamerasının üzerindeydi. Muhteşem bacaklarını uzatmış, topukları baş döndürücü yükseklikteki ayakkabılarının daha da güzelleştirdiği ayak bileklerini çaprazlamıştı. Büyüdüğü o küçük kasabanın lisesinde, Stella'nın delikanlıların dikkate dahi almadığı kızlardan biri olması inanılır şey değildi! Okuldaki kızların çoğundan daha güzel olmasına rağmen delikanlılar tuhaf bir şekilde ondan hep uzak durmuşlardı. Stella yıllarca bunun nedenini kendine sormuştu. Uzun bir süre sonra ise erkeklerin aslında kendisinden korktuğunu keşfettiğinde durumu kavramıştı. Bu nedenle de bazen akıllı bir karış havadaymış gibi görünmeye çalışırdı. Ama

bunu erkeklerin gönlünü fethetmek için yapmazdı. Genellikle onları kendine yaklaştırır sonra da bir güzel boğazlarına sarılırdı.

Bugüne kadar kandıramadığı tek bir erkek vardı.

Sabahın sisinde, elleri kaşmir paltosunun cebinde ve yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle onun yavaşça yaklaştığını gördü.

“İşte, nihayet burada ne işimiz olduğunu bize açıklayacak olan şahıs!” dedi zafer kazanmış edasıyla, rasta saçlı teknisyene dönerek. “Burası hiç de benim ayakkabılarıma uygun bir yer değil.”

“Bu kadar yol gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Stella,” diyerek onu alaycı bir sesle selamladı Vogel. “Eminim uğraşacak daha önemli işlerin vardı. Geçenlerde sanırım karısını öldüren bir adamla ilgili yaptığın haberi gördüm... Yoksa sevgilisi miydi? Hatırlamıyorum... Bu cinayetlerin hepsi birbirine benziyor.”

Stella kendisine yöneltilen imalı sözleri önce bir güzel sineye çekip ardından layıkıyla tekrar sahibine göndermesini iyi bilen birinin havasıyla gülümsedi. Vogel’in omzunun üzerinden kameramana bir bakış atmak için onun tam da karşısına gelmesini bekledi ve sonra tekrar kameramana yöneldi. “Biliyor musun, Frank, bu adam elinde bir parça delil bile olmadan etrafta bir canavar olduğuna herkesi çoktan inandırdı bile!”

Vogel yüzünde alaycı bir gülümsemeyle dinliyordu, sonra o da kameramana doğru döndü. “Görüyorsun değil mi, Frank? Gazetecilerin yaptığı işte tam da bu: seni kendilerinden daha kötü göstermek için gerçeği saptırmak. Ama Stella Honer muhabirlerin kraliçesidir, dış çekim bağlantılarında kimse onun eline su dökemez!” Ardından bakışlarını tekrar kadına çevirdi: “Bu mevsim dışarıda çalışmak için biraz fazla serin değil mi?”

“Hem de nasıl! Kaybolan bir kız çocuğu mu? Hadi canım! Eğer kışım donacaksa sahici bir hikâye yüzünden olsun. Ama burada hiçbir hikâye göremiyorum ben, o yüzden eve dönüyorum.”

O ana kadar tek kelime etmemiş olan ve onların konuştuklarıyla hiç ilgilenmeyen teknisyen, onları yalnız bırakarak kamyonete geri döndü.

Stella alay etmeyi bıraktı ve atağa geçti. “Nerede şu senin çocuk kaçırın canavarın, Vogel? Çünkü açıkçası bana öyle biri yokmuş gibi geliyor.”

Özel ajan hiç bozuntuya vermedi. Bayan Honer’i ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordu ama iyi hazırlanmıştı. “Vadiye girip çıkmak için sadece tek bir yol var. Yolun bir ucunda trafik kontrol kamerası, diğer ucunda ise bir benzin istasyonunun kameraları; yoldan geçenlerin arabalarını denetliyor, her birinin hayatını sıkı bir incelemeden geçiriyoruz... Ama bütün bunların hiçbir faydası olmayacağını biliyorum.”

Stella Honer şaşırmışa benziyordu. “Öyleyse bütün bu çaba neden?”

Vogel elindeki kozlardan ilkinin açıkladı. “Teorimi kanıtlamak için, yani kızın aslında buradan hiç ayrılmadığını göstermek için.”

Stella epey uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldı, bu onun konuyla ilgilenmeye başladığının göstergesiydi. “Devam et...”

Eğer muhabir Stella Honer ta oraya kadar gelmek için rahatını bozmuşsa Vogel bunu Borghi’ye borçlu olduğunu biliyordu. Boyacı tulumu fikri işe yaramıştı. Bu çocuk işi biliyordu. Ama şimdi rolünü oynama sırası ustasıdaydı. Vurgulu bir ses tonuyla konuşmasına devam etti. “Gözlerden uzak, ücra bir vadi. Ama bir gün, o dağların altında florit gibi ender bulunan bir madenin yattığı keşfediliyor. Böylece sıradan insanlar aniden zenginleşiyor. Herkesin birbirini tanıdığı, ilginç hiçbir olayın gerçekleşmediği

bir yer. Belki de bir şeyler oldu ama kimse ses çıkarmıyor, tek kelime dahi etmiyor. Çünkü burada âdet böyle: Her şey gizli tutulur; bu, zenginlik bile olsa... Nasıl derler bilirsin, değil mi? ‘Küçük kasaba, büyük sırlar.’” Bu, müthiş bir hikâyenin girişine benziyordu ama özel ajan öyküsünü güçlendirmek için paltosunun cebinden Anna Lou’nun annesinin kendisine verdiği günlüğü çıkardı. Gazeteciye fırlattı ve kadın günlüğü havada yakaladı.

Stella önce günlüğe biraz baktı ve sonra sayfalarını çevirmeye başladı.

“*Yirmi beş Mart,*” yüksek sesle okumaya koyuldu. “*Bugün kedisini muayene ettirmek için veterineri götüren arkadaşım Priscilla’ya eşlik ettim. Doktor kediye yıllık aşısını yaptı ve arkadaşım kedisini diyetle sokması gerektiğini söyledi...*” Başka bir sayfaya geçti. “*On üç Haziran: Cemaattekilerle İsa’nın çocukluğunu konu alan bir oyun sahneye koymaya hazırlanıyoruz...*” Sayfaları biraz daha çevirdi. “*Altı Kasım: Boncuklardan bilezik yapmayı öğrendim...*” Stella günlüğü sert bir hareketle kapattı ve düşünceli düşünceli Vogel’e baktı. “Kediler ve bilezikler mi?”

“Başka şeyler mi bekliyordun?” diye sordu Vogel gülerek.

“Eğer annemin gizlice günlüğümü okuma alışkanlığı olsaydı ben de bunları yazardım...”

“Öyleyse?”

“Benimle alay etme. Gerçek günlük nerede?”

Vogel memnun görünüyordu. “Görüyorsun ya, haklıydım: dindar bir aile ve iffetli bir kız... Ama biraz eşersek ortaya mutlaka bir şeyler çıkar.”

“Anna Lou’nun sakladığı bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de kendinden büyük biriyle, hatta yetişkin biriyle bir ilişkisi vardı.”

“Biraz fazla abartıyorsun, Stella,” dedi Vogel gülerek.

Muhabir kadın şüpheli gözlerle ona baktı. “Fakat böyle düşünmem için bu günlüğü bana okuttun... Kızcağızın hayatında karanlık bir şeylerin olduğu söylentilerini etrafa yaymamdan korkmuyor musun? Halkın hoşuna gider bu.”

“Asla öyle bir şey yapmazsın,” diye karşılık verdi özel ajan, söylediğinden emin bir tavırla. “Bizim mesleğimizin ilk kuralı ‘kurbanı putlaştırmak’tır. Hem insanlar, *‘Bak, demek ki kendi aranmış!’* diye düşünmeye başlarsa o zaman canavarlar da canavarlığını kaybeder, sence de öyle değil mi?”

Stella Honer durumu iyice tartarak biraz düşündü. “Şu bombacı vakası yüzünden bana hâlâ kızgın olduğumu sanıyordum.”

Evet, öyleydi: İtibarının ve inanılabilirliğinin büyük bölümünü kaybetmesine sebep olan o olay yüzünden muhabire kızgındı. “Bombacı” vakası stratejik açıdan tam bir fiyasko olmuştu. Her ne kadar nihayetinde Vogel’in öyle davranmak için makul sebepleri de olsa bunu insanlara açıklaması zordu. Halk gerçekten de anlamamıştı. Buna rağmen, “Kın güden biri değilimdir,” dedi Vogel. “Öyleyse barıştık mı?”

Ama Stella bu ateşkesin altındaki gerçek niyeti biliyordu. “Daha sonra diğer kanalların da benim izimden geleceklerini bildiğin için burada olmamı istiyorsun.” Kararını zaten vermiş olsa da biraz daha düşünüyormuş gibi yaptı. “Fakat soruşturmadaki her gelişmeyi ilk benimle paylaşacaksın.”

Vogel, muhabirin pazarlığa girişeceğini biliyordu. Önce başını salladı, sonra da cevap verdi. “Sana rakiplerine karşı yirmi beş dakika avantaj sağlayacağım.” Bu cümleyi, teklifinin geri çevrilmeyeceğini bilen birinin ses tonuyla söyledi.

Stella Honer gücenmiş numarası yaptı. “Ama yirmi beş dakika hiçbir şey.”

“Tam tersi, çok uzun bir zaman, bunu sen de biliyorsun.” Vogel kolundaki saate baktı ve ekledi: “Mesela ben *bunu*, olayın

delilleri arasına kaldırmadan önce tam yirmi beş dakikan var.” Günlüğü gösterdi.

Stella karşı çıkmaya kalkıştı ama içinden geri sayıma başlamıştı bile. Cep telefonunu eline aldı ve Anna Lou Kastner’in günlüğünün sayfalarının fotoğrafını çekmeye başladı.

Bayan Honer saat on bire doğru, sabah haberleri için Avecho’tan yaptığı ilk yayını tamamlamıştı bile. Anna Lou’nun evinin birkaç adım ötesinde, muhabirin izleyicilere araştırmaların en sıcak gelişmelerini aktaracağı kalıcı bir stüdyo hazırlanmıştı. Öğle vaktinde, kanalın başlıca haber programları olayın gelişmelerinden sığağı sığağına haberdar olmak için Stella’ya bağlanıyorlardı.

O gün öğleden sonra Vogel yeni bir brifing için ekibindeki polisleri spor salonunda bir araya topladı.

“Durum şu andan itibaren değişiyor,” diyerek kendisini pürdikkat dinleyenlere duyurdu. “Bu saatten sonra olacaklar, Anna Lou Kastner’in kaybolmasının ardında yatan gizemi çözmemiz için belirleyici olacak.”

Borghi, özel ajanın, adamlarını gaza getirmeyi nasıl da iyi bildiğini fark etti.

“Bu artık sadece yerel bir vaka değil. Bütün ülkenin gözü Avecho’tun ve bizim üzerimizde. Onları hayal kırıklığına uğratamayız.” Son cümleyi, eğer bir suçlu bulamazlarsa bunun yalnızca onların hatası olacağını ima ederek üstüne basa basa söyledi. “Birçoğunuz, haber bültenleri ve basının yarattığı bu yankının ne şekilde işimize yarayacağını merak ediyorsunuzdur. Öyle ki durum şu: Biz yemi attık, şimdi ise birinin gelip oltaya takılmasını bekliyoruz.”

Borghi, polislerin Vogel’in sözlerini nasıl dikkatle dinlediklerini görünce durumun gerçekten de değiştiğini anladı.

Üç gün öncesine kadar Vogel'e, buraya onlara görevlerini nasıl yapmaları gerektiğini söylemek ve işlerine burnunu sokmak için gönderilmiş davetsiz bir misafir gözüyle bakıyorlardı. Kibirli, onlar üzerinden şöhret sağlamaya çalışan, menfaatçi bir ajan bozuntusu. Şimdi ise onu bu kâbusu sonlandıracak ve özellikle de elde edeceği zaferi kendileriyle paylaşmaya hazır bir önder olarak görüyorlardı.

Vogel planı anlatmadan önce küçük bir açıklama yaptı. "Meşhur olmak herkesin hoşuna gider, bunu kabul etmeyenlerin bile. Tuhaf bir histir: Başlarda meşhur olmaya ihtiyacın olmadığını, onsuz da yapabileceğini ve mutlu bir hayat sürdürebileceğini düşünürsün. Ve öyle düşünmekte de haklısındır." Konuşmasına kısa bir ara verdi. "Ama spot ışıkları sana doğru çevrildiği an içinde bir şeyler harekete geçer. Birdenbire olduğunu düşündüğün o isimsiz kişi olmanın artık hoşuna gitmediğini anlarsın. Önceden aklının ucundan bile geçmezken sonra bundan zevk almaya başlarsın. Kendini diğerlerinden farklı, 'özel' hissedersin ve bu duygunun hiç bitmemesini, uzun süre hatta sonsuza dek devam etmesini istersin." Vogel kollarını kavuşturdu ve üzerinde hâlâ belirgin bir biçimde yirmi üç Aralık tarihinin yazılı olduğu tahtaya doğru bir adım attı. Tarihe baktı, sonra da kendisini dinleyenlerin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Şu dakikalarda herkes Anna Lou'nun hikâyesini anlatıyor, kızıl saçlı ve çilli gencecik bir kızın sırta kadem bastığından bahsediyor ama kızı kaçıran şahıs aslında kendinden, kendi yaptığı işten bahsedildiğini biliyor. Hâlâ onun kim olduğunu bulamadığımızı bakılırsa oldukça iyi bir iş çıkarmış. İşini akıllıca yerine getirmiş ve bundan gurur duyuyor. Ancak bu, şu ana kadar sadece 'iyi' bir işten başka bir şey değil. Yaptığının gerçek bir *şaheser* olması için ne eksik? Bir sahne. O yüzden emin olun

SİSTEKİ KIZ

ki bir başkası onun sahne ışıklarını çalarken sessizce oturup izlemeyecektir. Şöhretten kendi payını isteyecektir, sonuçta bu şovun asıl kahramanı o... Biz ise sadece o böyle karar verdiği için, o böyle istediği için buradayız. Çünkü o, yakalanıp her şeyini kaybetme riskine girdi bir kere. Bu nedenle de şöhret üzerinde hak iddia edecektir.” Vogel sustu, herkese dikkatle baktı. “Adamımız şu an dışarıda, şöhretin o tatlı tadına bakmakta. Ama bu kadarı ona yetmez, daha da isteyecektir... İşte onu bu şekilde ortaya çıkaracağız.”

Günün bu yeni emriyle birlikte, kıza ilişkin aramalar resmî olarak ikinci plana geçiyor, diye düşündü Borghi. Oyun masasında öncelik artık başka bir şeye aitti.

Canavarı ininden çıkarmaya.

Ardından Vogel aklındaki planı anlattı. İlk iş olarak adamlarından birkaçını mum, küçük lamba ve bir düzine kadar da pelüş kedi almaları için yolladı. Diğer polislere de sivil olarak Kastnerlerin evinin önüne gidip bunları orada duvarın dibine koymalarını söyledi.

Şimdi geriye sadece beklemek kalıyordu.

Akşam saat ona doğru ülkenin başlıca haber bültenleri, Anna Lou'nun ailesinin evinin önünde yayın yapan kendi muhabirlerine bağlanmıştı. Bu, Stella Honer etkisiydi ama sadece o da değildi.

Akşam yemeği saatinde bültenler, isimsiz ve merhametli ellerin aileye olan desteklerini göstermek üzere Kastnerlerin evinin önüne sembolik hediyeler bıraktıkları haberini verince diğer birçok insan da aynısını yapmaya karar vermişti. Böylece sadece Avechot sakinlerinin değil, komşu vadilerden gelenlerin de katıldığı samimi ve kendiliğinden oluşan bir ziyaret töreni başlamıştı. Kimisi bu desteğe katılmak için çok uzaklardan, hatta büyükşehirlerden çıkıp gelmişti.

Anna Lou'nun annesi, kızının bulunması için yaptığı o acıklı çağrısında kızına eve döndüğü zaman ona istediği kediye hediye edeceklerine dair söz vermişti. Vogel işte tam da o cümleye bel bağlamıştı ve şimdi her türden bir sürü oyuncak kedi –pelüş, seramik ya da bezden yapılmış– bahçe duvarlarının tamamını ve evin önündeki yolun büyük bir bölümünü kaplayarak villanın çevresini sarmıştı. Kedilerin arasında mumlar ve küçük lambalar kırmızımsı bir ışıltı oluşturuyor ve kış akşamının o keskin soğukunda etrafa oldukça güçlü bir sıcaklık duygusu yayıyordu. Bırakılan hediyelerin çoğunda notlar da vardı. Kimisi doğrudan Anna Lou'ya kimisi ailesine hitap ediyordu kimisi de sadece bir dua yazıp bırakmıştı.

Kalabalık neredeyse aralıksız bir şekilde sürüyordu. Belediye başkanı otomobillerin de oraya akın etmesini engellemek için evin çevresindeki yolları kapattırmak zorunda kalmıştı. Buna rağmen mahallenin dört bir yanı çepeçevre sarılmıştı. Ama her şey düzenli bir şekilde gerçekleşiyordu. Ziyaretçiler evin önüne konuşlanıyor, birkaç dakika hep birlikte sessizce duruyor, sonra da uzaklaşıyorlardı.

Vogel adamlarını oradaki insanların arasına karışmaları için yollamıştı. Sivil kıyafetteydiler, iyice gizlenmiş bir kulaklık takıyorlardı ve kabanlarının boyunluğuna yerleştirilmiş gizli bir de mikrofonları vardı. Özel ajan, muhabirlerin polis konuşmalarını dinleme huyunu bildiğinden, dinlenmesi imkânsız ileri teknolojide vericiler getirtmişti.

“Unutmayın, bizi ilgilendiren erkek şüpheliler. Özellikle yalnız başına olanlar,” diye seslendi Borghi telsizden polislere. Onun yanında olan Vogel karşısındaki manzarayı dikkatle kontrol altında tutuyordu. Kasıtlı olarak kalabalıktan uzakta duruyorlardı.

Birkaç saattir pusuda bekliyorlardı.

SİSTEKİ KIZ

Kızı kaçıran şahsın erkek olduğunu düşünüyorlardı çünkü bugüne kadarki örnekler, küçük kızların kaçırılmasının nadiren yetişkin kadınlar tarafından gerçekleştiğini gösteriyordu. Bunu söyleyen sadece istatistikler değildi, mantıken de hep böyle olurdu.

Şüpheliye ait bir profil çıkarmak bile mümkündü. İnsanların genellikle düşündüğünün aksine, suçlular hemen hemen hiçbir zaman aptal ya da dengesiz tipler değillerdi. Çoğunlukla normal görünümlü, ortalama bir eğitim seviyesine sahip, çevresindekilerle iyi bir etkileşime girebilen insanlardı ve bu nedenle de işledikleri suçları dikkat çekmeden gizlemeyi başarıyorlardı. Gerçek karakterleri, özenle korumayı bildikleri bir sırdı. Zeki ve ihtiyatlıydılar. Bu nedenlerden ötürü de onların kimliğini tespit etmek her zaman zordu.

Polislerden biri telsize konuştu. “Benim bulunduğum bölgede her şey sakin, tamam.” Hepsine on dakikada bir rapor vermeleri gerektiği söylenmişti.

Vogel, tansiyonun düşmemesi için kısa bir konuşmayla müdahale etme ihtiyacı hissetti. “Kızı kaçıran şahıs eğer bu akşam gerçekten de buraya gelecekse bizim burada olacağımızı da düşünmüştür ama buna rağmen, kendisinin peşinde olanların arasında elini kolunu sallaya sallaya gezme duygusunu yaşamak isteyecektir.” Fakat onun kim olduğunu bulmak için etkili bir yol vardı. “Unutmayın, gösterinin tadını çıkarmak için buradadır. Ama eğer şansımız varsa bu ona yetmeyecek ve buradan bir hatıra alıp götürmek isteyecektir.”

Vogel’in polislerle söylemek istediği, evin önüne hediye bırakanlara değil, bırakılanlardan gizlice bir şeyler alıp götürmeye çalışanlara odaklanmaları gerektiği idi.

O sırada Vogel ve Borghi kalabalığın arasında tuhaf bir hareketlenme olduğunu gördü. Birilerinden sessizce emir almış

gibi, orada bulunanların hepsi başlarını aynı yöne çevirmişlerdi. İki ajan da o yöne doğru baktı ve herkesin dikkatini çekenin, evin kapısında görünen Anna Lou'nun annesi ile babası olduğunu anladılar.

Bruno Kastner kolunu eşinin omuzlarına dolamıştı. Etrafları cemaat üyeleriyle çevriliydi. Hepsinin üzerinde küçük bir ametist haç vardı ve koruyucu bir kalkan gibi yarım daire şeklinde dizilmişlerdi. Kameralar da derhâl objektiflerini evin girişine doğru yöneltti.

Çok bitkin bir hâli olsa da evlerinin önünde toplanan küçük kalabalığa seslenmek için sözü alan bir kez daha Maria Kastner olmuştu. "Kocam ve ben hepinize teşekkür etmek istedik. Zor bir dönemden geçiyoruz ama sevgimiz ve Tanrı'ya olan inancımız bizim en büyük tesellimiz." Ardından da eliyle kapının önüne yığılmış oyuncak kedi ve mumları işaret etti. "Bütün bunlar Anna Lou'yu çok sevindirirdi."

Cemaat üyelerinden hep bir ağızdan, "Âmin," sesleri yükseldi. Kalabalıktan bir alkış koptu.

Herkes duygulanmış görünüyordu ama Vogel bu merhamet duygusunun samimiyetine inanmıyordu. Hatta birçoğunun medyanın etkisiyle, sadece meraktan oraya geldiğine emindi. *Ailenin teselliye asıl muhtaç olduğu o Noel günü neredeydiniz?*

Borghini de aynı şeyi düşünüyordu. Her ne kadar Vogel kadar vurdumduymaz bir tavırla olmasa da bu birkaç günde ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmeden yapamadı. Kastnerlerin evini ziyarete gittikleri sabah, evin önünde akbabaların kamyoneti dışında kimse yoktu. Borghi'nin aklına tekrar, o gün o küçük mahallenin sessizliğinde Vogel'in yankılanan alkışı geldi. Borghi hâlâ ne Vogel'in o hareketinin anlamını ne de onun arabaya

biner binmez neden Bruno Kastner hakkında kendisini uyarma ihtiyacı hissettiğini anlayabilmişti.

“O adam bize bir şeyler söylemek için kıvranıyor.”

Anna Lou’nun annesi ve babası cemaat üyelerinin gözetimi altında, ziyaretçilerden bazılarıyla selamlaşırken telsizde bir ses yankılandı. “Ajan Vogel, sağınızda, sokağın sonuna doğru: Siyah kapüşonlu bir erkek çocuğu bir şey çaldı.”

Vogel ve Borghi aynı anda polisin telsizde söylediği yöne doğru baktılar. Kalabalığın arasında tarif edilen çocuğu görmeleri biraz zaman aldı.

Çocuğun üzerinde kot bir ceket ve kapüşonlu bir kazak vardı, yüzünü gizlemek için kapüşonunu başına çekmişti. Büyük ihtimalle ortamdaki dalgınlıktan faydalanarak bir şeyler çalmıştı ve şimdi hızla uzaklaşırken çaldıklarını giysisinin içinde saklıyordu.

“Pembe bir pelüş kedi aldı, gördüm,” dedi telsizdeki polis.

Borghi çocuğun ilerlediği yöne en yakın mesafede duran başka bir polise bir işaret yaptı. İşareti alan polis, kabanının cebinden çıkardığı bir cep telefonu ile bir dizi fotoğraf çekti.

“Aldım,” dedi telsizde. “Yüzünü aldım. Şimdi onu durdururum.”

“Hayır,” diye araya girdi Vogel emrederek. “Bir şeylerden şüphelenmesini istemiyorum.”

O sırada çocuk bir kaykaya binmiş, özgürce oradan uzaklaşıyordu.

Borghi, amirinin bu kararı karşısında şaşkına döndü. “Neden hiç olmazsa peşinden gitmiyoruz?”

Vogel şüpheliyi gözden kaçırmadan ona karşılık verdi. “Buradaki muhabirlerden biri bunu görürse ne olacağını bir düşünün...”

DONATO CARRISI

Haklıydı, Borghi bunu akıl edememişti.

Ardından Vogel, Borghi'nin içini rahatlatmak için ona doğru döndü. "Altında kaykay olan bir çocuk nereye kaçabilir ki? Yüzünü gördük, onu bulacağız."

30 Aralık.

Kaybolma olayından yedi gün sonra.

Otobandaki lokanta müşterilerle dolup taşıyordu.

Benzin pompasına bakan camda hâlâ *İyi Bayramlar* yazısı duruyordu. Lokanta sahibi, bütün müşterilere servis yapılıp yapılmadığını ve hepsinin memnun olup olmadığını kontrol etmek için mutfakla masaların arasında mekik dokuyordu. Bu beklenmedik müşteri akınıyla başa çıkmak için işe başka elemanlar da alması gerekiyordu. Müşteriler arasında gazeteciler, televizyon teknisyenleri, basın fotoğrafçıları ve ayrıca bütün ülkeyi kendine tutkuyla bağlayan hikâyenin geçtiği yerleri bizzat görmek için Avecho't'a gelen vatandaşlar da vardı.

Vogel onları "korku turistleri" diye adlandırıyordu.

Birçoğu aileleriyle birlikte uzun bir yolculuk yapmıştı. Çok sayıda çocuk vardı ve sanki bir okul gezisiymişçesine, lokantanın içinde coşkulu bir atmosfer hissediliyordu. Günün sonunda, evlerine birkaç hatıra fotoğrafı ve milyonlarca insanı kendine bağlayan böyle medyatik bir olayın, kıyısından köşesinden de olsa, içinde yer almış olmak duygusunu götüreceklerdi. Lokantadakiler oradan sadece birkaç yüz metre ileride, köpekli polis birimlerinin, dalgıçların ve aynı zamanda inceleme ekibi ile adli tıp ekibinin on altı yaşındaki küçük bir kızın kaderiyle ilgili bir iz ya da tek bir ipucu bulmak için görev başında oldukla-

rından habersizdiler. Gerçekten de Vogel'in tahmin ettiği gibi olmuştu: Medyanın yarattığı bu yankı, sonunda üstlerini bütçe kısıtlamalarını göz ardı etmeye ve ona ihtiyacı olan kaynakları temin etmeye ikna etmişti. Kamuoyuna karşı rezil olmamak için her şeyi yaparlardı.

Özel ajan yine, lokantanın tek müşterisi olduğu o Noel günü oturduğu masaya oturmuştu. Her zamanki gibi bir yandan yemek yiyor, bir yandan da siyah not defterine gümüş dolma kalemle notlar alıyordu. Bunu büyük bir dikkatle yapıyordu.

O sabah üzerinde gri yeşil tonlarında tüvit bir takım elbise ve koyu renkli kravat vardı. Şıklığı salondaki diğer müşterilerle bariz bir tezat oluşturunuyordu. Ama öyle de olmalıydı zaten. Çevresindeki gürültücü ve bayağı insanlarla arasındaki farkı belirginleştirmesi gerekiyordu. Ve çevresindekilere baktıkça önemli bir şeyin farkına varıyordu.

Anna Lou'yu çoktan unutmuşlardı bile.

Hikâyenin sessiz kahramanı artık sahnenin dibine itilmişti. Ve onun sessizliği, başkalarının gevezeliklerine, o ve onun kısa hayatı hakkında istediklerini söyleyebilmelerine bir bahane oluvermişti. Bunu hem medya hem de vatandaşlar yapıyordu; yolda, markette, barlarda... Utanmadan. Vogel bunu da önceden tahmin etmişti. Böyle durumlarda garip bir mekanizma devreye giriyordu. İşte tam da bu şekilde gerçek olaylar bir tür dizi filme dönüşüveriyordu.

Her yedi saniyede bir suç işlenmekteydi.

Ancak gazetelerde, haber bültenlerinde ve söyleşi programlarında bu suçların sadece çok küçük bir bölümüne yer veriliyordu. Azınlıktaki bu vakalar için kriminoloji uzmanları ve psikiyatrların görüşleri alınır ve psikologlar, hatta düşünürler bile konuya dâhil edilirlerdi. Konu hakkında nehirlerce mürekkep harcanır, televizyon programları uzun saatler ayırırdı. Bütün

SİSTEKİ KIZ

bunlar haftalarca, bazen de aylarca sürerdi. Şans yaver giderse yıllarca bile sürebilirdi.

Ama kimsenin söylemediği asıl şey, bir suçun tam anlamıyla bir *endüstriye* dönüşebileceğiydi.

İyi hikâyelendirilmiş bir suç, sağlam bir seyirci kitlesi oluşturma açısından harika sonuçlar doğururdu, ayrıca sponsorlar ve reklamlar aracılığıyla televizyon kanallarına milyonlar kazandırabilirdi, üstelik hepsi minimum bir harcamayla.

Bir muhabir, bir televizyon kamerası ve bir kameraman.

Yankı uyandıran bir suç –korkunç bir cinayet ya da çözüme kavuşmamış bir kayıp vakası gibi– küçük bir bölgede meydana gelirse medyatik baskının olduğu sonraki aylarda bölge halkı gelen ziyaretçiler açısından ve dolayısıyla da kendi zenginliklerinde de büyük bir artışa tanık olurdu.

Kimse bir suçun neden birdenbire diğerlerinden daha popüler olduğunu açıklayamıyordu. Ama ortada hesaplanması imkânsız bir unsur olduğuna dair herkes hemfikir di.

Vogel'in bu konuda burnu iyi koku alıyordu, şöhretini buna borçluydu.

Bombacı vakası dışında.

O zaman aldığı dersi unutmamış olmalıydı. Ama Anna Lou'nun kaybolma vakasının getirdiği başarıya bakılırsa nihayet itibarını kurtarmak için büyük bir fırsat yakalamıştı.

Ama elbette ki her şeyin aklında kurduğu senaryoya göre tıklarında işlemlerini bekleyemezdi. Kastnerlerin evinin önünde oluşan ziyaretçi akınından sonraki günlerde bazı tatsız olaylar yaşanmıştı.

Başlarda olaya büyük ilgi gösteren Avechot kasabası halkı birdenbire bu olayla arasına mesafe koymaya başlamıştı. Medya baskısına aşırı maruz kalmanın yarattığı doğal bir tepkiydi bu. Gazeteciler herkesin hayatını işgal etmeye başlamışlardı ve hâlâ

ortada hiçbir cevap bulunmadığından, kamuoyunda bu gizemin çözümünün oradaki evler, oradaki insanlar arasında saklı olduğu şüphesini uyandırmışlardı.

Ortada bariz bir suçlama yoktu ama ona çok da yakındı.

Avechot'takiler dışarıdan gelenlere her zaman kuşkuyla yaklaşmışlardı ve şimdi kendilerine atılan bu üstü kapalı iftira, onların bu güvensizliğini iyice kuvvetlendirmişti. Özellikle kilise cemaati, medyanın bu yoğun ilgisinden kesinlikle rahatsız olduğunu açıkça belli etmişti.

İnsanlar ilk başlarda kameralardan uzak durmuşlar, sonraları ise muhabirlerin sorularına kaba saba ve bazen de kızgınlıkla cevap vermeye başlamışlardı. Patlamaya hazır bir öfkeyle kızışmış bu ortamda birilerinin bunun bedelini ödemek zorunda kalması kaçınılmazdı.

Bu bedeli ödemek, iş aramak için kasabaya gelmiş genç bir yabancıya düşmüştü. Tek suçu ya da düşüncesizliği, bir şey sormak için kasabadan bir kıza yaklaşmak olmuştu. Bütün bunlar, gencin şanssızlığına, oradaki bir barın müdavimlerinin gözünün önünde gerçekleşmişti. Genci önce tehdit etmiş, sonra da kaba kuvvete başvurarak fena hâlde dövmüşlerdi.

Öğle yemeğinin ardından Vogel yine güneşli bir kış gününü fırsat bilip operasyon merkezine yürüyerek dönerken spor salonunun önündeki açık alanda Savcı Mayer'in kendisini beklediğini gördü.

Yüzündeki ifadeden iyi şeyler konuşmayacakları anlaşılıyordu.

Kadın, topuklarını asfalta vura vura kararlı bir şekilde Vogel'e doğru yaklaştı. "Buraya gelip, buradaki insanların aklına şüphe düşürüp sonra da bunun sonuçları olmayacağını düşünemezsiniz," diyerek Vogel'i suçladı.

“Hepsini kendileri yaptı,” diyerek karşılık verdi Vogel. Bu vadiye ilk ayak bastığında kendini, korkmaktan daha çok kafası allak bullak olmuş bir toplulukla karşı karşıya bulmuştu. Dağların arasında, dünyanın bütün pisliklerinden uzakta, güvende olduklarını zannediyorlardı. Belirsizlik içinde yaşamaya alışık değillerdi. Ve şimdi de kötülüğün yine dışarıdan geldiğine inanıyorlardı. Fakat içten içe, onun aslında hep kendi aralarında olduğu, sessizce palazlanarak saklandığı şüphesini taşıyorlardı. Ve Vogel bunun onları her şeyden daha çok dehşete düşürdüğünü biliyordu.

“Tam da korktuğum şey oldu,” dedi Mayer. “Ortaya gerçek bir şov çıkardınız.”

“Hiç bugüne kadar, birkaç günde çözüme kavuşmamış bir tane bile evden kaçma vakasına tanık oldunuz mu?” Özel ajanın sorusunda bir meydan okuma havası seziliyordu. “Siz de iyi biliyorsunuz ki artık bu ihtimali elemeli ve başka şeye yoğunlaşmalıyız. Bu artık küçük bir kızın evden kaçma vakası olmaktan çıktı, anlıyor musunuz?”

Birkaç akşam önce Kastnerlerin evinin önünde gördükleri kaykaylı çocuktan, Vogel’in açıkça belirttiği talebi üzerine Bayan Mayer’e bahsedilmemişti.

“Bütün bunların ardında mutlaka birinin olduğunu düşünüyor olsam da bu size buraya televizyoncuları ve fotoğrafçıları getirerek Avechot halkını işin içine karıştırma hakkını vermez. Çünkü onları buraya siz çektiniz, bunu inkâr etmeyin.”

Vogel’in orada durup Bayan Mayer’in şikâyetlerini dinlemeye niyeti yoktu. Güzel bir gündü ve lokantadan okula kadar yaptığı yürüyüş enerjisini tazelemişti. Bu yüzden yoluna devam etmek için Bayan Mayer’e sırtını döndü fakat hemen tekrar düşünüp geri adım attı. “Bağırmadı,” dedi.

Savcı bunun ne demek olduğunu anlamadan şaşkınlıkla ona baktı.

“Anna Lou kaçırılırken bağırmadı. Bağırsaydı komşular mutlaka duyarlardı. Benim bir el çırpam onların dikkatini çekmem için yetti. Evin önünde ufacık bir alkış sesiyle herkes pencerelere fırladı.”

“Kızın kendi rızasıyla mı birinin peşinden gittiğini ima ediyorsunuz?”

Vogel bu fikrin savcının aklında kendiliğinden tomurcuklanmasına fırsat vermek adına sustu.

“Birisine güvendi ve onun yüzünü gördü,” dedi Bayan Mayer. “Ve eğer yüzünü gördüyse...”

Vogel cümleyi savcının yerine tamamladı. “Yüzünü gördüyse o zaman Anna Lou çoktan öldü demektir.” Ardından konuşmasına bir süre ara verdi.

Bu sırada savcının yüz ifadesi değişmişti. Vogel’e duyduğu öfke yerini başka bir duyguya bırakmıştı: dehşete.

“Böyle durup olacakları bekleyebilir ya da bir daha aynısının yaşanmasına engel olabiliriz,” diyerek sözünü tamamladı Vogel. “Hangisini tercih edersiniz?”

Özel ajan bu kez gerçekten uzaklaşıp gitti. Savcı birkaç dakika öylece hareketsiz kaldı, sonra bir öksürük sesi onun arkasına dönmesine neden oldu.

Stella Honer binanın köşesinde duruyordu. Gizlice sigara içiyordu ve elbette her şeyi görmüş ve duymuştu. “Seyirciler bu küçük günahımı görürse benim sonum olur,” dedi gülerek, yere attığı izmariti topuklu ayakkabılarının ucuyla ezerken. “Zaten bir kadının mesleğinde ilerlemesi oldukça güç, sizce de öyle değil mi?” Ardından ciddileşti. “Vogel pisliğin teki ama işini biliyor... Üstelik bir savcının kariyeri boyunca karşısına her zaman böyle fırsatlar çıkmaz.”

Bayan Mayer önünden geçip giderken Stella'ya baktı ama karşılık vermedi.

Okulun, operasyon merkezi olarak kullanılan spor salonunda bir hareketlenme vardı. Polislerin sayısı öncekinin beş katına çıkmıştı. Öğretmen masalarının yerine, üzerinde bilgisayar ve susmak bilmeyen telefonların olduğu gerçek çalışma masaları konulmuştu. Eski kara tahtanın yerini bir projektör cihazı ve dev bir beyaz ekran almıştı. Duvara, üzeri raporlar, fotoğraflar ve adli tıp sonuçlarıyla kaplı kocaman bir pano asılmıştı. Ayrıca salonun ortasına vadinin plastik bir modeli bile kurulmuştu. Gece görüşü için tasarlanmış özel donanımlar sayesinde yirmi dört saat boyunca görev yapabilen inceleme ekiplerinin taradığı bölgeler bu model üzerinde devamlı güncellenerek işaretleniyordu.

“Efendim, Alp Dağları Arama Kurtarma ekipleri kuzeydeki dağ yarıklarını kontrol etmeyi az önce bitirdi.” Üzerinde kolları sıvanmış gömleği ve kravatı olan bir polis, araştırmaları yöneten Borghi'ye devamlı bilgi veriyordu.

“Güzel, şimdi doğu tarafını kontrol etmeye başlasınlar,” diyerek emir verdi genç ajan. Ardından çalışma masasının başında hararetli bir telefon konuşması yapan başka bir polise seslendi. “İstedığımız helikopter nerede kaldı?”

“Öğle vakti burada olacağını söylüyorlar,” diye cevapladı polis bir an için telefonun ahizesini kendinden uzaklaştırarak.

“Dün de öyle söylediler. Yapış şu telefona ve sana kesin bir saat verene kadar yakalarını bırakma.”

“Peki, efendim.”

Helikopter önemliydi, Vogel bunu defalarca tembihlemişti. Etrafta koku almaya çalışan bir grup köpekten daha fazla etki yaratıyordu. Üstelik vadinin her köşesinden de görülebilirdi. Kameramanlar helikopterin izini takip etmek için bütün gün

deliye döneceklerdi. Borghi, Vogel'in felsefesini artık tamamen benimsemişti. Ancak ekiplerin konumunu güncellemek üzere vadinin plastikten yapılmış ölçekli modeline doğru yavaşça ilerlerken içten içte bütün bu strateji ve çabaların şimdiye kadar bir işe yaramadığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Kaykaylı çocuk dışında hâlâ peşine düşülecek somut bir ipucu bulunmuyordu. Ve Anna Lou Kastner'den de hiçbir iz yoktu.

Ajan, vadinin modelinin yanına yaklaştı ama birdenbire durakladı. Bir şey fark etmişti. Yanından geçmekte olan bir polisi durdurdu. Ona sakince yangın kapısını işaret etti. "Ne zamandır orada?"

Polis başını çevirdi ve o zaman o da Bruno Kastner'in duvarın dibinde ayakta durmuş, elinde mektuba benzer bir şeyle beklediğini gördü. Birilerinin kendisini fark etmesini bekler gibi tedirgin ve bitkin bir hâlde etrafına bakınıyordu.

"Bilmem," diyerek Borghi'nin sorusunu cevapladı polis. "Belki bir saattir."

Borghi her şeyi bir kenara bırakıp Bruno Kastner'in yanına gitti. "İyi günler, Bay Kastner."

Adam başıyla selama karşılık verdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

O iri yarı adam, sersemlemiş bir hâldeydi. Ne diyeceğini bilemez durumdaydı. Borghi ona yardım etmeye karar verdi, yanına yaklaştı ve sakinleştirmek için bir elini onun omzuna koydu. "Bir şey mi oldu?"

"Şey... Ajan Vogel'le görüşmek istiyorum, lütfen."

Borghi bunun basit bir rica olmadığını hissetmişti. Bir tür yardım çılgılığına benziyordu. Genç ajanın aklında Vogel'in günler önce söylediği, o adamın bize bir şeyler söylemek için kıvrandığı sözü yankılandı. "Tabii ki," dedi. "Gelin, size eşlik edeyim."

* * *

Vogel ofis olarak kullandığı soyunma odasında ayaklarını kaldırmış, çalışma masasının üstüne dayayarak oturuyordu. Elindeki kâğıtları okumakla meşguldü ve bunu büyük bir dikkatle yapıyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme dolaşıyordu.

Elindekiler polis raporları değil, televizyon kanallarının izlenme oranlarıydı.

Vogel'in eline her gün, Anna Lou Kastner olayını takip eden söyleşi programlarının ve haber bültenlerinin beğenilme durumlarına ilişkin bir rapor, bir de aynı olayla ilgili olarak internette neler olup bittiğini bildiren bilgilendirme yazıları geliyordu. İzlenme payında iki puan kazanmışlardı. Güzel, dedi kendi kendine, böylece kayıp vakası başlıca gazetelerin manşetlerinde olmayı sürdürecekti. Ayrıca olay sosyal medyada en çok konuşulan olaylar listesinin en başında yer alıyordu ve bütün bloglar olayı ele almış, hakkında yorum yapıyorlardı.

Rakamlara bakılırsa halk hâlâ bu hikâyeden sıkılmamıştı. Ama Vogel, kısa süre içinde medyanın eline dişe dokunur bir şeyler vermeyi başaramazsa çok geçmeden dikkatlerin azalacağını ve gözlerin daha lezzetli başka vakalara yöneleceğini biliyordu.

Halk vahşi bir hayvandı. Üstelik oburdu.

Vogel soyunma odasının kapısının vurulduğunu duyunca ayaklarını masadan indirdi ve elindeki kâğıtları hemen bir çekmeceye koyarak ortadan kaldırdı. "Girin," dedi. Ve kapıda Ajan Borghi'yi gördü.

"Kızın babası burada, dışarıda. Bir dakikanız var mı?"

Vogel ona adamı içeri almasını işaret etti. Hemen sonra Bruno Kastner, ellerinin arasında sıkıca bir zarf tutarak genç ajanla birlikte odaya girdi.

"Buyurun, Bay Kastner," dedi Vogel adama doğru yürüyerek. Sonra da onu dolapların önündeki banklardan birine oturttu,

kendisi de yanına oturdu. Borghi kapının yanında ayakta, kol-
larını çapraz bir hâlde kavuşturmuş duruyordu.

“Sizi rahatsız etmek istemem,” dedi adam.

“Beni asla rahatsız etmiyorsunuz.”

“Kızımın kaybolduğu o öğleden sonra ben evde değildim. Uzakta bir müşterideydim. Eğer evde olsaydım bütün bunla-
rın belki de başımıza gelmemiş olacağını düşünüp duruyorum hâlâ. Eşim beni, Anna Lou’nun eve dönmediğini söylemek için aradığında aslında içten içe her şeyi anlamıştım.”

“Bunlar çok gereksiz pişmanlıklar,” diyerek Vogel onu teselli etmeye çalıştı. Gittiğini söylediği yeri çoktan kontrol ettiklerini ve onu şüpheliler listesinden çıkardıklarını kendisine açıklamadı.

“Televizyonda söylenenleri duyduk...” diyerek devam etti adam. “Anna Lou’mu birilerinin kaçırdığı hikâyesi doğru mu? Siz buna inanıyor musunuz?”

Vogel kendine hâkim olmaya çalışarak sahte bir şefkatle adama baktı ve sonra bakışları kaçamakça onun elindeki zarfa kayd. “Gazetecilerin her söylediğine inanmamalısınız.”

“Ama birinin peşindesiniz, öyle mi? En azından bana bunu söyleyebilir misiniz?”

Vogel bu kez de kaçamak cevap verdi. “Tecrübelerime göre, soruşturmayla ilgili gelişmeleri akrabaların bilmemesi daha iyidir. Ayrıca hiçbirini atlamadan aynı anda birçok iz üzerinde ilerliyoruz ve bu akılları biraz karıştırabilir.” Ya da boş ümitler yaratabilir, diye eklemek isterdi.

Bruno Kastner ısrar etmedi. Elindeki zarfla uğraşmaya koyuldu. Zarfı açıp içindekini çıkarmak biraz zamanını aldı. O sırada Vogel ve Borghi birbirlerine şüpheli bakışlar attılar.

Zarfın içinden bir fotoğraf çıktı. Kızının en yakın arkadaşının yanında gülümserken çekilmiş olan fotoğrafıydı.

Onu Vogel'e uzattı. Özel ajan fotoğrafı aldı ve ne anlama geldiğini anlamadan fotoğrafa baktı.

“Günlerdir içim içimi yiyor...” dedi Bruno Kastner, birleştirdiği büyük ellerini eklem derisi beyaz olana dek sımsıkı sıkarak. “Neden o? Yani demek istediğim, Anna Lou öyle güzel bir kız da değil ki...”

Bu cümle adama tarifi imkânsız bir eziyete mal olmuştur, diye düşündü Borghi. Hangi babanın dili kendi prensesi için böyle bir şey söylemeye varır? Bu adam gerçekten de çaresizlik içinde bir cevap arayışında olmalıydı.

Vogel hakikaten de iki kızın arasındaki farkı görebiliyordu. Biri tam bir kadına benziyordu, diğeri ise küçük bir kız çocuğuna. İşte bunun için Anna Lou'yu seçti, demek isterdi Vogel. Şüpheyandırmadan uzaktan rahatça izlenebilecek, dikkat çekmeyen bir kız. Bir kış akşamı evinin iki adım ötesinde kimsenin haberi olmadan alınıp götürülebilecek bir kız. Fakat Vogel arada başka bir şeylerin olduğunu anladı çünkü adamın güçlü omuzları pes edencesine birdenbire çöktü.

“Utanç duyduğum bir şey yaptım,” dedi Bruno Kastner kısık bir sesle. Bu, bir itirafın başlangıcına benziyordu. “Fotoğraftaki diğer kızın ismi Priscilla... Bir gün onun numarasını Anna Lou'nun cep telefonunda arayıp buldum... ve ona telefon etmeye başladım. Cevap verir vermez telefonu kapatıyordum. Arayanın ben olduğumu bildiğini sanmıyorum. Neden böyle bir şey yaptığımı da bilmiyorum.”

Vogel ve Borghi endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. Bruno Kastner'in son günlerde yaşadığı yorgunluktan katılaşmış yüzünde küçük bir gözyaşı belirip hemen çenesinin altına doğru kaydı. Neredeyse çocuksu bir hareketle burnunu çekti ve elinin tersini burnuna sürdü.

O anda Vogel adamı kolundan tuttu ve ayağa kalkması için ona yardım etti. “Neden şimdi evinize gitmiyorsunuz ve bu hikâyeyi de unutmuyoruz? İnanın bana, böylesi daha iyi.” Vogel, adamı odadan çıkarması için Borghi’ye işaret etti.

Borghi yaklaştı ama Bruno Kastner henüz konuşmasını bitirmemişti. “Eşimin dinî inancı, cemaat hayatı var... İnsanın, yanında böyle bir dürüstlük örneği varken harika bir baba ve koca olması zor. Bazen eşimi kıskanıyorum, biliyor musunuz? Maria asla dengesini yitirmez, aklında asla şüpheyeye yer olmaz, asla. Başımıza gelen bu olaydan sonra bile. Hatta ona göre bütün bunların mantıklı bir açıklaması bile var: Maria, Tanrı’nın bizim kederle yüzleşmemizi istediğine ve bunun bizim için hayırlı olduğunu düşündüğüne inanıyor. Ama bu ne biçim bir keder? Gözyaşı dökmemiz gerekir, peki ama ne için? Birileri bize Anna Lou’nun öldüğünü söylese o zaman en azından kaderimize boyun eğeriz. Hâlbuki böyle... Üstelik ben aşağılık bir baba oldum; onunla ilgilenmem, onu korumam gerekirken ben... iradesiz davrandım. Zaaflarıma yenik düştüm.”

“Sizin iyi bir baba olduğunuzdan eminim,” diyerek adamı teselli etmeye çalıştı Vogel ama sadece onu bu saçmalığı kesmeye ikna etmek için. Medya bu olayın kokusunu alırsa onu çarmıha gererdi. Yaptığı her ne kadar küçük bir hatadan ibaret olsa da Bruno Kastner herkesin gözünde küçük kızlara sarkıntılık eden bir baba olup çıkardı. Bir canavar. Ama bu, Vogel’in Kastner ailesi üzerinde oluşturduğu mükemmellik imajını zedelerdi. Ve dikkatleri, her kimse, gerçek suçludan başka yöne çekmeye yol açardı.

“Bir çocuk vardı,” diye ağzından kaçırdı Bruno Kastner kapıya doğru ilerlerken.

Vogel hemen ilgiyle yaklaştı. “Hangi çocuk?”

SİSTEKİ KIZ

Bruno Kastner konuşurken gözlerini yere doğru çevirmişti. “Ama annesi onunla görüşmesine asla izin vermezdi ki zaten, cemaatten biri değil. Fakat belki de Anna Lou ondan hoşlanıyordu.”

“Hangi çocuk?” diye ısrar etmek zorunda kaldı Vogel.

“Kim olduğunu bilmiyorum ama onu evimizin etrafında dolanırken görüyordum. Kapüşonlu siyah bir kazağı ve bir de kaykayı vardı.”

Borghi bu beklenmedik açıklama karşısında endişeye kapılmıştı. Vogel ise sadece kızgındı. “Bunu bana neden şimdi söylüyorsunuz?”

Adam nihayet bakışlarını Vogel’e doğru kaldırdı. “Çünkü Tanrı’nın sizi günahlarınız için cezalandırmak istediğini düşündüğünüzde başka birini suçlayabilmeniz zor.”

31 Aralık.

Kaybolma olayından sekiz gün sonra.

Kaykaylı çocuğun ismi Mattia'ydı.

Polis onun kim olduğunu, Bruno Kastner'in vicdanını rahatlatmak üzere Vogel'i ziyaret ettiği günden çok önce öğrenmişti.

Anna Lou'nun evinin önünde ziyaretçi akınının olduğu akşam, villanın önüne bırakılan pelüş kedilerden birini –pembe bir pelüş kediyi– alıp götürdüğü andan tam olarak on iki saat sonra çocuğun kimliği tespit edilmişti.

Fakat Vogel soruşturmanın bu tarafını tamamen örtbas etmişti. Çocuğun ismi ve o akşam olanlar kesinlikle gazetecilere sızmamalıydı. Aksi hâlde o ana dek ulaşılan sonuç, telafisi olmayacak bir biçimde tehlikeye girebilirdi.

Özel ajan, gazetecilerin genellikle bilgi satın almak için uğraştıklarını biliyordu ve kasaba polislerinden birinin, aldığı azıcık maaşın üstünü tamamlamak adına Noel ikramiyesi niyetine baştan çıkarılabileceğinden endişe duyuyordu. Ama bu yöndeki teşebbüsleri önlemek için adamlarına, yakalandıkları takdirde başlarına geleceklerin korkusunu güzelce aşılamakta oldukça başarılı olmuştu. Herhangi bir bilgi sızıntısında onlara işten çıkarılacaklarını söylemesi yetmişti.

Mattia tıpkı Anna Lou gibi on altı yaşındaydı. Çocuğun oldukça problemlili bir hikâyesi vardı.

“Onu tedavi eden psikiyatrla görüştüm.” Borghi, Vogel’e son gelişmeleri aktardı. “Doktorun ismi Flores, Mattia annesiyle birlikte dokuz ay önce Avechot’a taşındığından beri onun tedavisi altında. Aile son yıllarda bayağı yer değiştirmiş gibi görünüyor. Sebebi ise hep aynı: çocuğun yaşadığı karakter bozuklukları.”

“Konuyu biraz daha açın,” dedi Vogel, duydukları ilgisini çekmişe benziyordu.

Borghi notlar almıştı. “Mattia herkesten uzak duran bir çocuk, bulunduğu ortama adapte olmakta ve başkalarıyla iletişim kurmakta zorluk çekiyor. Ayrıca ani saldırgan davranışlar sergiliyor. Annesiyle yaşadığı yerlerde başı hep bir derde girmiş, başka çocuklara saldırması ya da kontrol altına alınamayan sinir krizleri yüzünden. Bir keresinde topluluk içindeyken de benzer bir durum yaşamış: Bir dükkânda ortada hiçbir sebep yokken her şeyi yere atıp paramparça etmiş. Ve annesi her defasında her şeyi bırakıp bulundukları yerden taşınmak zorunda kalmış.”

Büyük ihtimalle oğlu için en iyi çarenin bu olduğunu düşündü, dedi Vogel kendi kendine. Bulundukları yer ve edindikleri alışkanlıklara ilişkin radikal bir değişimin her şeyi yoluna koyacağını zannediyordu. Hâlbuki bu her şeyi daha da kötüleştirmişti. Kadın bunu belki de oğlundan utandığı için ya da baba figüründen mahrum büyüttüğü oğluna karşı kendisini suçlu hissettiği için yapıyordu. Durum şu ki her defasında bulundukları yerden kaçıp her şeye yeniden başlamak yaşamlarının bir parçası olmuştu.

“Mattia önceden bir klinikte tedavi altına alınmış,” diyerek konuşmasını sürdürdü genç ajan. “Doktor Flores bana onun, öfkesini kontrol altında tutabilmek için bazı ilaçlar aldığını söyledi.”

Mattia'nın sorunlu geçmişini öğrendikten sonra Vogel, Anna Lou'nun kaybolma vakasının üzerindeki gizemin muhtemelen çözülmek üzere olduğunu düşündü.

O ana kadar çocuk hakkında pek fazla bilgi toplayamamışlardı. Yalnızca annesinin düşük ücretli ve basit işlerle geçindiğini, bir temizlik şirketinde işe alındığını ve akşamları Avecho'ta hâlâ açık olan birkaç restorandan birinde bulaşıkçılık yaptığını öğrenmişlerdi. Ana oğul merkezden uzakta mütevazı bir evde oturuyordu. Vogel evi çoktan gözetim altına almıştı.

Ama Mattia bir daha ortalarda görülmemişti.

Tıpkı Anna Lou Kastner gibi o da izini kaybettirerek ortadan kaybolmuştu. Fakat onun aniden ortadan kayboluşu farklı şartlarda gerçekleşiyordu.

Annesi her zamanki hayatına devam ediyordu. Hiçbir şey olmamış gibi işe gidiyor, akşamları eve dönüyordu. Ve oğlunun kaybolduğunu polise ihbar etme gereği duymamıştı. Bu durum, çocuğun saklandığının ve annesinin de onu korumaya çalıştığının göstergesiydi. Kadının Mattia'nın bir şeyler çevirdiğinden haberi olduğuna dair bir ipucuydu bu. Fakat bu kez, öncekiler gibi okul arkadaşına attığı sıradan bir yumruktan çok daha başka bir şey olmuş olmalıydı. Daha ciddi bir şey.

Evlerinin etrafına yerleştirilmiş mikrofonların kadının dışarıda olduğu saatlerde şüpheli hiçbir ses kaydetmemiş olmasından çocuğun evde olmadığı kanıtlanmıştı. Vogel henüz bir arama izni çıkarttırmamıştı çünkü bu, kadını şüphelendirebilirdi. Onun yerine, kendilerini oğluna ulaştırır umuduyla kadını takip ettiriyordu.

Ancak henüz beklenen olmamıştı.

Aralarındaki iletişim birdenbire kesilmiş gibiydi. Üstelik çocuğun cep telefonu sürekli kapalı konumdaydı.

Mattia, her neredeyse, yemek yemeden ve polis, Anna Lou'yu bulmak için bütün bölgeyi karış karış incelerken uzun süre saklanamazdı. Vogel bunu biliyordu, o nedenle de çocuğun karanlıktan aydınlığa kendisinin çıkmasını beklemeyi yeğliyordu.

Dalgıçlar maden ocağının yakınındaki bir lağımı inceliyordu. Borghi'nin belediyeden edindiği haritaya göre, bazıları hâlen iş gören bazıları ise artık kullanılmayan buna benzer en az otuza yakın lağım vardı. Kayda geçirilmemiş olanlar hesaba katılmazsa. Üstelik, vadinin içinden tam bir örümcek ağı oluşturarak geçen bir sürü yer altı tüneli bulunuyordu.

Ceset saklamak için oldukça uygun yerlerdi. Ama hepsini teker teker incelemek bir ömür alırdı.

Gökyüzü, dağlar arasına hapsolmuş demirden bir bloku andırıyordu. Etraftaki her şeyi ezmek için yavaş yavaş alçalan bir mengene izlenimi veriyordu. Borghi dalgıçların inceleme yaptığı bölgeden birkaç metre uzakta, arabanın içinde bekliyordu. Onları ön camı tamamen kaplamış olan yoğun bir buhar perdesinin ardından izliyordu. Arabanın içindeki sessizlik ve o buhar duvarı, içinde bulunduğu sahneye fantastik bir hava katıyordu. Tıpkı bir masaldaki gibi. Mümkün olan tek sonun hüznünlü bir son olduğu kötü bir masal...

Ajan bu inceleme için büyük umutlar beslemiyordu: Dalgıçlar sırayla çamurlu suya iniyor, on beş dakikanın sonunda başlarını iki yana sallayarak yeniden suyun üstüne çıkıyorlardı. Aynı hareket, aynı koreografi durmadan tekrar ediyordu.

Sedanı çorak bir alana park etmişti. Sabahın kesici soğuğu kendini hissettiriyordu. Borghi ellerini üst üste sardı ve biraz olsun ısınmayı umarak nefesini avucunun içine üfledi. Geçici bir sıcaklık hissiyle rahatladı. Soruşturmanın başından beri içini

ilk kez böyle bir hüsrân duygusu kaplamıştı. İçinden bir ses bu olayı asla çözüme kavuşturamayacaklarını, Anna Lou'nun sebebi bilinmeyen bir şekilde ortadan kaybolanlar listesinde sadece bir isim olarak kalacağını söylüyordu.

O listedekiler bir süre sonra sanki hiç yaşamamış gibi olurdu.

Fakat tedirgin olmasının başka bir sebebi de vardı: Bir şeyler onu rahatsız ediyordu. İlk brifing sırasında Vogel'in neredeyse üstünkörü bahsettiği bir şey aklını kurcalıyordu. Yani Anna Lou'nun cep telefonunda yalnızca beş numaranın kayıtlı olması.

Annesi, babası, kendi evi, büyükannesi ile büyükbabasının evi ve kilise.

Amiri, kızın davranışlarının nasıl da hiçbir şüpheye yer vermediğini vurgulamak üzere bu bilgiyi vermişti. Telefonundaki o kısacık isim ve yer listesi kızın hayatının ve dünyasının sınırını da çiziyordu. Basit, anlaşılır, hilesiz ve sırlardan yoksun bir dünya. Her şeyin gün ışığı gibi ortada olduğu bir dünya.

Annesi, babası, kendi evi, büyükannesi ile büyükbabasının evi ve kilise.

Anna Lou'nun tüm dünyası bu yerler ve o insanlar arasına yoğunlaşmıştı. Sonra tabii ki okulu vardı ve buz pateni pisti. Fakat onun için en önemli olan şeyler bu sıralama içerisinde sıkışıp kalmıştı. Hep aradığı numaralardı onlar ve ihtiyaç anında yardımı ve desteği de o numaralarda arardı.

Fakat Bruno Kastner'in önceki günkü ziyareti, Borghi'nin içinde bir kuşku uyandırmıştı. Adamın yanında getirdiği fotoğrafı gördüğü anda uyanan bir kuşku.

En yakın arkadaşı olan Priscilla'nın yanındaki Anna Lou.

Bu zamana kadar soruşturma başka yönlere yoğunlaşmıştı. Medyayı olayın içine katıp daha çok bütçe edinmek için çeşitli numaralara başvurmuşlardı. Sonra da ellerine geçen kaynakları, araştırmaları güçlendirmek adına kullanmışlardı. Kaykaylı

çocuğun kimliğini tespit etmeyi bile başarmışlardı ve şimdi gizlice onun peşindeydiler. Ancak araştırmalara katkısı olacak herhangi bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için gidip o kızla, Priscilla'yla, konuşmak hiç kimsenin, medyanın bile aklına gelmemişti. Bunun nedeni basitti. Ve ihmalkârlıkla ilgisi yoktu.

Annesi, babası, kendi evi, büyükannesi ile büyükbabasının evi ve kilise.

Eğer Bruno Kastner'in dediği gibi Priscilla, Anna Lou'nun en yakın arkadaşıysa neden cep telefonunda onun da numarası yoktu?

Borghi paltosunun koluyla arabanın ön camındaki buharı sildi. Ardından motoru çalıştırdı. Gidip bu sorunun cevabını öğrenme vakti gelmişti.

Avechot yeni yılı sade bir biçimde karşılamaya hazırlanıyordu. Belediye başkanı önceden hazırlanmış bütün kutlamaları iptal ettiği için halk yeni yıla evinde girecekti.

“Mademki kasabamızın bazı sakinleri bizimle birlikte kutlamalara katılamayacak, öyleyse bizim için eğlence söz konusu dahi olamaz,” demişti gazetecilere, dokunaklı cümlelerini duygu dolu bir sessizlikle sonlandırarak.

Son günlerde belediye başkanı oldukça aktif bir şekilde çalışmış, medya üzerinde vadi sakinlerine dair iyi bir imaj oluşturmak için çabalamıştı. İftiraları susturmak adına araştırmalara katılmaları için kasabalılardan gönüllüler bile temin etmişti. Ormanları karış karış ediyor, güvenlik güçlerine destek oluyorlardı.

O sabah geç saatlerde belediye başkanı kilise cemaatinin düzenlediği ayine katılmıştı. Edilen dualar bu kez de yine Anna Lou içindi. Ayinde Kastner ailesi de vardı.

Borghi arabanın içinde, onların kiliseden çıkmalarını ve eve doğru ilerlemelerini izledi. Kastner ailesinin yanında, röportaj

yapmak ya da acılı hâllerinin fotoğrafını çekmek için bekleyen muhabirlerin ve fotoğrafçıların ısrarından onları korumak adına her zamanki gibi cemaat üyelerinden kadınlı erkekli bir grup vardı. Fakat ajanı ilgilendiren şey başkaydı.

Kız kiliseden en son çıkanlar arasındaydı. Priscilla'nın üzerinde yeşil bir parka ve ayağında kalın botlar vardı, saçlarını toplamıştı ve hava kapalı olmasına rağmen güneş gözlükleri takmıştı. Dikkat çeken bir kıyafeti yoktu ama yine de güzel görünüyordu. Yanında yetişkin bir kadın vardı. Birbirlerine çok benziyorlardı, büyük ihtimalle annesiydi. Cemaatin üyelerine çevrilmiş olan objektif ve mikrofonları görmezden gelerek ilerlediler. Annesi diğer üyelerle konuşmaya dalmışken Priscilla ise araya mesafe koymak istercesine, annesinin arkasında oyalanarak yürüyordu. Ara sıra durumu kontrol etmek için etrafına bakınıyordu. Oluşan kalabalığı fırsat bilerek bir anda gruptan ayrıldı ve başka bir yöne doğru uzaklaştı.

Borghi kızın bir köşeyi dönerek spor bir arabaya bindiğini gördü, araba süratle hareket etmişti. Direksiyonda genç bir delikanlı vardı.

Biraz zaman geçmişti ki ajan kasabadaki küçük mezarlığın arka tarafındaki meydanda onlara yetişti. Spor arabanın yüz metre kadar uzağında durdu. Bulunduğu yerden onların bir yandan üzerlerindeki çıkardıklarını, bir yandan da izlendiklerinin farkına bile varamayacak kadar şehvetle öpüştüklerini görebiliyordu. Borghi artık sabrının tükendiğini hissettiğinde camı indirdi ve sedanın üzerine tepe lambasını yerleştirdi. Sonra da kısa bir süreliğine sireni çaldı.

İki genç korkmuş hâlde oldukları yerde kalakaldılar.

Ajan giyinmeleri için zaman tanırcasına arabasını onlara doğru yavaşça sürdü. Spor arabanın önüne gelince arabasını durdurdu. Ardından indi ve gençlerin yanına gitti. Direksiyonun

olduğu taraftaki cama yaklaştı. “Merhaba gençler.” Yüzünde kasıtlı olarak tehdit edici bir gülümseme vardı.

“İyi günler, memur bey, bir sorun mu var?” Delikanlı sakın görünmeye çalışıyordu. Bıçkın tavrına rağmen korkudan altına yaptığı belliydi.

“Babanın arabasını izinsizce ödünç aldığını varsayıyorum, evlat. Araba kullanmak için yeteri kadar büyük olduğunu sanmıyorum, yoksa yanılıyor muyum?” Tipik bir polis cümlesiydi bu. Aslında onun ehliyeti olabileceğini ama yanındaki kızın reşit olmadığını vurgulamak istiyordu.

Delikanlı, “Bakın, biz kötü bir şey yapmadık,” diyerek aptalca bir karşılık vermeye çalıştı. Ama sesi titriyordu.

“Bana kafa tütmeye mı çalışıyorsun, evlat?” Borghi, sabrı tükenmekte olan bir polisin ses tonuyla konuşmuştu.

O aptalın bir şeyler daha söyleyerek durumu daha da zora sokmasını engellemek için Priscilla camdan dışarı uzandı. “Rica ediyorum, memur bey, annerne bir şey söylemeyin.”

Borghi kıza dikkatle baktı ve sanki düşünüyormuş gibi yaparak birkaç saniye geçmesini bekledi. “Peki, ama seni evine ben götüreceğim.”

Arabayla kasabanın sokaklarında ilerlerken Borghi kıza daha dikkatle bakma fırsatını buldu. Kısa boyluydu ama ayağındaki botlar boyunu daha uzun gösteriyordu. Bir kulağında üç renkli pirsing vardı ve hafifçe çekilmiş göz kalemi gözlerini çevreliyordu. Yüz hatları yumuşaktı. Parkasının içine, küçük ve diri göğüslerini belli eden balıkçı yaka siyah bir kazak giymişti. Bir baldırının üzerinde yırtığı olan çiçekli dar pantolonu vardı. Baygınlık veren çilekli deodorant kokusu, belli belirsiz duyulan ter, sigara ve naneli sakız kokusuna karışıyordu. Hepsi birden tipik bir ergen hâli oluşturunuyordu.

Borghi kızdan biraz bilgi koparmak niyetindeydi. Kızı önce gerektiği kadar korkuttuğu için şimdi hassaslaşmıştı. Priscilla'nın, içinde bulunduğu durumu daha da zora sokmamak adına gerçekleri söyleyeceğini biliyordu. "Anna Lou hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Sen onun en yakın arkadaşısın, öyle değil mi?"

"Yani, bence düzgün bir tipti." Kız yola bakıyor ve arada sırada da sağ elindeki kırmızı ojeli tırnağını yiyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani okuldaki çocuklar onun hakkında epey dedikodu çıkarıyorlar. Kimisi onun sırlarının olduğunu söylüyor. Hâlbuki Anna Lou herkese çok iyi davranırdı ve asla sinirlenmezdi."

"Ne gibi sırları varmış?"

"Sağda solda birileriyle, kendinden yaşça büyüklerle yatıp kalktığını söylüyorlar. Hepsi saçmalık."

"Birlikte dışarı çıkar mıydınız? Ne yapmaktan hoşlanırdı?"

"Annesi dışarı sadece benimle çıkmasına izin verirdi ama Avecho'ta akşamları yapılacak pek bir şey yok. Hem sonra benimle sadece öğleden sonraları ödev yapmak için bize geldiğinde görüşebiliyordu."

"Ama siz aynı sınıfta değildiniz ki," diye hatırlattı Borghi.

"Evet, değildik. Ama yine de görüşüyorduk çünkü Anna Lou'nun matematiği çok iyi ve bana yardım ediyor."

"Bildiğin kadarıyla, sevgilisi var mıydı?"

Priscilla bu soruya ağzının kenarıyla güldü. "Sevgili mi? Hayır, tabii ki hayır."

"Hoşlandığı biri var mıydı peki?"

"Evet, benim kedim." Tekrar gülmeye başladı. Anna şakası beklediği karşılığı göremeyince ciddileşti. "Anna Lou farklıydı,

beğenilmek ya da arkadaşlarla takılmak gibi şeyler onu ilgilendirmezdi.”

“Demek sınıf arkadaşlarının dışında sadece seninle görüşüyordu.”

“Aynen öyle.” Priscilla, Anna Lou’nun yakın arkadaşı olarak görünmeyi pek önemsiyordu. Belki de şüpheleri kendi üzerinden atmak için, diye düşündü Borghi. “Sence ona ne oldu?”

Priscilla durakladı. “Bilmem. Bir sürü şey söylüyorlar, mesela kaçtığından bahsediyorlar. Ben buna inanmıyorum.”

“Belki bir şeyler oldu ve sana bundan bahsetmedi.”

“İmkânı yok, eğer bir şeyler olsaydı mutlaka bana söylerdi.”

Yalan söylüyordu, Borghi bundan emindi. “Kavga ettikten sonra da mı?”

Borghi bu soruyla can alıcı bir noktaya temas etmişti. Priscilla dönüp Borghi’ye dik dik baktı. “Siz bunu nereden biliyorsunuz?”

Borghi bunu Anna Lou’nun onun numarasını telefonundan silmesinden anladığını söylemedi. Arabayı yavaşlattı ve kaldırıma yanaştı. Ardından motoru durdurdu çünkü kızın yüzüne dikkatle bakmak istiyordu. “Bu olay burada kalacak ama bana gerçeği anlatacaksın.”

Priscilla tekrar ojeli tırnağını yemeye başladı. “Bunu kimseye söylemedim çünkü zaten annemle yeteri kadar başım dertte,” diyerek kendini savundu. “Son babalığım çekip gittiğinden beri annem kilise cemaatine kafayı taktı. Bu onu terk eden altıncı ya da yedinci pislik. Hepsi burnu boktan kurtulmayan tipler. Kimisi sokak köpeklerini toplar ya, annem de bu tipleri toplayıp eve getiriyor. Genellikle onları adam eder, sonra da bunlar bir teşekkür bile etmeden çekip giderler. Şimdi herkese kendisini cemaatin kurtardığını anlatıp duruyor ve sıra bana da geldi, beni de kurtarmak istiyor. İsa’nın onu sevdiğini söylese de bence o da listedekilerden sadece biri. Ben ise yalnızca annemi sevin-

dirmek için ona toplantılara giderken eşlik ediyorum, yoksa benim dinle işim olmaz.”

“Anna Lou’yu kendine paravan olarak kullanıyordun, değil mi? Onunla arkadaşlık ettiğin sürece annenin kimlerle düşüp kalktığını konusunda canını sıkma ihtimali yoktu. Bu yüzden de kavga ettiğinizi annene söylemedin, yoksa sorun çıkarırdı.”

Bu sözler bir an için Priscilla’nın gururuna dokundu. “Ben kancık değilim, Anna Lou’yu gerçekten severim. Ama doğru, kaybolduğunda iki haftadır konuşmuyorduk.”

Borghi kıza dikkatle baktı. “Peki neden?”

“Sakın ha aklınıza tuhaf şeyler gelmesin,” dedi kız kararlı bir ifadeyle. “Hiç yoktan bir mesele. Bir konuda gözünü açmak istedim o kadar.”

“Hangi konuda?” diyerek çıkıştı Borghi.

“Eziğin teki onu takip edip duruyordu.”

Borghi hemen onun Mattia olduğunu düşündü. “Kim olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki, benimle aynı sınıfta. İsmi Mattia, kimseyle konuşmaz, kimse de onunla ilgilenmez.”

“Neden Anna Lou’yu takip ediyordu?”

“Bilmem. Belki Anna Lou’dan hoşlanıyordu ya da belki de Anna Lou onunla konuşmaya tenezzül eden tek kız olduğu için. Ama böyle yaparak onu cesaretlendirmekten başka bir şey yapmıyordu, hata yaptığını söyledim ben ona. Anna Lou asla onun sevgilisi olmazdı ama bence o ezik, boş umutlara kapılmıştı çünkü kızın sürekli peşindeydi.”

Borghi durumu anlamaya başlıyordu ama Priscilla ona yine her şeyi olduğu gibi anlatmıyordu. “Bu nedenle Anna Lou’yu uyardın ama o seni dinlemedi. Bu bana bir arkadaşlığı bozmak için yeterli bir sebepmiş gibi gelmiyor.”

SİSTEKİ KIZ

Ajanın şüpheciligi kızı olayın geri kalanını anlatmaya ikna etmişti. “Tamam, peki. Başka bir şey daha oldu. Bir gün bu tip yine her zamanki gibi Anna Lou’nun peşindeydi, kendini göstermemeye çalışıyordu ama beceriksizin teki olduğundan ben onu hemen fark ettim. İşte o zaman sinirden gözüm hiçbir şey görmedi. Yanına gittim ve ağzıma geleni söyledim. Tepki vermesini, benimle kavga etmesini bekliyordum. Ama o ürkmüş bir köpek yavrusu gibi bana bakıp tek kelime dahi etmedi. Sonra da altına işedi.”

“Altına mı işedi?” diye sordu ajan.

“Aynen öyle. Pantolonunun üzerinde, tam da iç çamaşırının orada koyu renk bir leke gördüm. Sonra da spor ayakkabılarının altında bir çeşit göl oluştu. İnanılacak şey değil, ne ezik tip.”

Borghi iç çekti ve başını salladı. Gençler, diye düşündü. Ne rezalet. “Böyle olunca da Anna Lou seni suçladı.”

“Ama ya ne yapsaydım? Anna Lou ona bilezik bile hazırlamıştı, hediye etmek istiyordu. Bu olaydan sonra da bana darıldı, Mattia’yı aşağıladığımı söyledi ve bir daha da benimle konuşmak istemedi.”

Borghi, Anna Lou’yu hafife almış olduğunun farkına vardı. Onun zayıf ve yumuşak başlı bir tip olduğunu zannediyordu. Hâlbuki kararlı ve gerektiğinde adil davranmasını bilen bir kızdı. Yaptığı lüzumsuz acımasızlık yüzünden Priscilla’yı cezalandırmıştı. Ajan, Anna Lou’nun kaybolmasıyla Mattia’nın bir ilgisinin olup olmadığı hakkında Priscilla’ya ne düşündüğünü soramazdı. Kızın ondan şüphelenmediği ortadaydı, üstelik karşısında pantolonuna işeyen bir çocuğun geçmişte öfkesini kontrol etme konusunda sorunlar yaşadığını tahmin bile edemezdi. Konuya şöyle yaklaştı: “Sence Mattia neden Anna Lou için tehlikeli olabilirdi ki? Tamam, kızı takip ediyordu ama anlamıyorum...”

“Mattia, onu elinde bir video kamerayla takip ediyordu.”

Akşam saat sekizdeki haber bültenlerinde ülkenin çeşitli şehirlerinden yıl sonu kutlamalarına dair haberler birbiri ardına yayınlanıyordu. Fakat sıra diğer haberlere de gelecek ve muhabirler bir dağ kasabasının yerleşim yerindeki bir mahallede, kızlarının başına gelenlerden dolayı hâlâ büyük endişe duyan anne ile babanın oturduğu karanlık villayı da göstereceklerdi.

Acıyla tatlıyı birbirine karıştırmak medyanın en iyi yaptığı işti. Vogel bunu iyi biliyordu.

Otel odasındaki televizyon açıktı ama kimse izlemiyordu. Fakat televizyonun sesi banyodaki özel ajana kadar ulaşıyordu. Vogel bornozuyla aynanın karşısındaydı ve elindeki küçük bir fırçayla kaşlarının üzerinden koyu renk bir boyayla geçiyordu. Dikkatle, yavaşça. Bu sırada da dudaklarını aralık tutuyordu. İstemsizce yapsa da Vogel aynadaki yansımasında fark etmediği ve onu gülünç kılan bu hareketinden habersizdi.

Yatağın yanındaki gardırop ardına kadar açıktı ve Vogel'in sanki aylarca Avechot'ta bulunması gerekiyormuş gibi yanında getirdiği şık elbiseleri görmek mümkündü. Hepsi kendi ahşap askısında asılı duruyordu, her birinin yanında da güveleri uzak tutmak ve elbiselerin kumaşının güzel kokmasını sağlamak için kurutulmuş lavanta dolu küçük bir bez torba vardı. Dolabın kapaklarından birine tutturulmuş, üzerine ipek, yün ve kaşmir kravatlarını dizdiği bir de askı vardı. Her bir kravatın deseni farklıydı ama Vogel onları titizlikle düzenli bir renk sırasına göre dizmişti. En altta da ayakkabılar vardı: en az beş çift. Hepsi İngiliz ve İtalyan tarzı bağcıklı, usta elinden çıkmaydı ve özenle cilalanmıştı. Her biri yan yana, tıpkı ölüm mangası gibi dizili duruyordu.

Vogel'in gardırobu, evinde özenle koruduğu eşyalardan sadece birisiydi. Ne de olsa yıllarca süren tutkulu bir araştırmamanın

SİSTEKİ KIZ

ürünüydü. Üstelik her elbisesini, büyük bir titizlikle yalnızca ceket mendilinin üzerine sıktığı farklı bir parfümle eşleştirmişti. Özel ajan bu konuda çok takıntılıydı. Gömlek ve kol düğmesi koleksiyonu gerçek bir saplantıyı andırır türdendi.

Dağınık kıyafetlerle gezen meslektaşlarını küçümserdi. Bunun, onun sadece dış görünüşe önem veriyor olmasıyla ya da kendini beğenmişlikle ilgisi yoktu. O elbiseler Vogel için bir şövalyenin zırhı gibiydi. Güç, disiplin ve öz güven ifade ediyordu.

Ama elbiseler o akşam dolapta kalacaktı çünkü Vogel'in dışarı çıkmaya hiç niyeti yoktu. Dışarıda sağanak başlamak üzereydi ve Vogel, her sene yaptığı gibi, bu sene de yeni yılı odasında tek başına karşılayacaktı. Hafif bir akşam yemeği sipariş etmişti ve yola çıkmadan önce kendi şarap mahzeninden alıp valizine koyduğu bir şişe Cabernet'yi açacaktı.

Kendisini bekleyen akşamın tadını çıkarmaya hazırlanırken banyoda aynanın karşısında, olayın bulgularını kendi kendine özet geçti.

Anna Lou kendisini kaçıranı tanıyordu. O nedenle karşı koymadan peşinden gitmişti.

Büyük bir olasılıkla kız artık hayatta değil. Yalnız başına hareket eden biri için rehineyle uğraşmak oldukça zor bir iştir. Muhtemelen onu kaçıran kaçırmaz öldürmüştür. Kız belki sadece birkaç saat hayatta kalabilmişti.

Kız, sırf annesi okusun diye yalandan bir günlük tutma gereği duymuştu. Peki ama gerçek günlük neredeydi? Ve içinde itiraf edilemeyecek kadar gizli hangi sırrı taşıyordu?

Cep telefonu çalmaya başladı. Vogel keyifsizce oflayıp pufladı ama lanet olası aletin susmak bilmediğini görünce kaşla-

rını boyama işini yarıda bırakarak telefona cevap vermek üzere odaya gitti.

“Mattia, Anna Lou’yu videoya çekiyormuş,” dedi Borghi selam bile vermeden lafa girerek.

“Ne?” diye sordu Vogel şaşkınlıkla.

“Kızı her yerde takip edip videosunu çekiyormuş.”

“Bunu nasıl öğrendiniz?”

“Kızın en yakın arkadaşı söyledi ama öğleden sonra başka kanıtlar da buldum. Görünüşe göre, uzun zaman önce Mattia mezarlığın arka tarafındaki kuytu alana çekilen çiftlerin videosunu çekerken yakalanmış.”

Bu harika bir haber, diye düşündü özel ajan. Öyle görünüyordu ki takıntıları olan bir tek kendisi değildi. Ama Mattia’nın takıntıları, özenli giyinmeye karşı olan kendi masum tutkusundan çok daha endişe vericiydi. Olay yeni bir boyut kazanmıştı, bunun üzerine biraz düşündü ve bu önemli ayrıntı doğrultusunda bir karar verdi. “Adamlarımız çocuğun evini hâlâ izliyor mu?”

“Her seferde birkaç polis birden, dört saatte bir nöbet tutarak. Ancak şimdiye kadar anormal bir şeyle karşılaşmadılar.”

“Adamlara çekilmelerini söyleyin.”

Borghi telefonun diğer ucunda bir an sustu. “Bundan emin misiniz, efendim? Bu gece yılbaşı ve Mattia’nın etraftaki kargaşadan yararlanarak erzak almak için eve gelebileceğini düşünmüştüm.”

“Böyle bir şey yapmayacak, o kadar aptal değil,” dedi hemen Vogel. “Eminim ki bu akşam bile bulaşıkçılık yapmak zorunda olan annesiyle temasa geçmeye çalışacaktır.”

Ama Borghi ikna olmuşa benzemiyordu. “Efendim, affedersiniz ama anlamakta zorlanıyorum, plan ne?”

Ancak Vogel’in aklındaki planı onunla paylaşmaya niyeti yoktu. “Size dediğimi yapın, ajan,” dedi sakın bir ses tonuyla. Ardından da ekledi: “Bana güvenin.”

SİSTEKİ KIZ

Borghi başka soru sormadı. “Peki,” dedi sadece ama sesinden pek ikna olmadığı anlaşılıyordu.

Vogel rahatsız olmuş bir şekilde telefonu kapatırken, sana ne ki benim planımdan, diye içinden söylendi.

1 Ocak.

Kaybolma olayından dokuz gün sonra.

Vogel görev arabasıyla kasabanın içinden geçerken vakit gece yarısını henüz yeni geçmişti.

Etrafta sadece özel bir yılbaşı partisine gecikmiş ve yetişmek için koşuşturan birkaç kişiden başka kimse yoktu. Özel ajan evlerin ıııklı pencerelerinden insanların önceki yılın sonunu ve yeni yılın başlangıcını birbirlerine sarılıp öpüşerek kutladıklarını görebiliyordu. Saçma batıl inançlar. Onun böyle şeylere ihtiyacı yoktu. Geçmişten kurtulmak sadece kendi başarısızlığını kabullenmemenin bir yoluydu. Ve herkesin birazdan sevinçle karşılayacağı gelecek ise yalnızca on iki ay sonra unutulacak boş bir hayattan ibaretti.

Hâlbuki Vogel tıpkı medya gibi düşünüyordu. Önemli olan şu anki zamandan başka bir şey değildi. Kimisi bu zamanın yaratıcısı kimisi ise sadece bu zamana boyun eğmek zorunda kalandı. Vogel kendini bu ilk kategoriye ait hissediyordu çünkü her olaydan başarıyla çıkmayı biliyordu. İkinci kategori ise tıpkı Anna Lou gibi kurban rolüne seçilmiş ve başkalarının zaferinin bedelini ödemek zorunda kalanlardan oluşmaktaydı.

Bu yüzden de şimdilik yılbaşıyla ilgilenmiyordu. İlgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Dosdoğru aklındaki hedefine

SİSTEKİ KIZ

doğru ilerlerken cep telefonunu eline aldı ve ezbere bildiği bir numarayı tuşladı.

Stella Honer telefonun iki kere çalmasına bile fırsat vermeden cevap verdi. “Buradayım,” dedi sadece.

“Rakiplerinden yirmi beş dakika önce, hatırlıyorsun değil mi?”

Ve Stella o gece bir şeylerin olacağını anladı.

Mattia ve annesinin oturduğu evin yüz metre kadar yakınına gelince Vogel arabayı durdurdu. Etrafı çorak, bakımsız bir çimenlik ve acilen bakım isteyen bir çitle çevrili bu küçük dağ evi, alçak bir tepenin doruğundaydı. Pencerelelerden birinin ardından süzülen kırmızımsı bir ışık dışında her yer kapkaranlıktı.

Özel ajan adamları oradan çektiirmenin yeterli olmadığını biliyordu çünkü evin çevresi içerideki en ufak bir sesi bile kaydedebilecek mikrofonlarla sarılmıştı. Bu nedenle her şeyi son derece büyük bir dikkatle yapmak zorundaydı: Hiç kimse onun oraya geldiğini bilmemeliydi. Ama bunun için de bir çözümü vardı.

Saate baktı ve yalnızca birkaç dakika beklemesi yetti. Ardından meteorolojinin tahmin ettiği gibi yağmur yağmaya başladı. Yağış, başka her türlü sesi bastırarak toprağa ve evlere sertçe vuran aralıksız şaplaklar gibiydi.

Vogel arabasından indi ve toprak patikaya doğru hızla yürüdü. Evin girişindeki siperin altına gelince paltosunun üzerindeki suları silkeledi ve dikkatle birkaç merdiven çıktı. Giriş kapısının önüne vardığında parmak izi bırakmamak için yanında getirdiği bir çift lateks eldiveni ve bir de tornavidayı cebinden çıkardı. Tornavidayı kilidi menteşelerinden çıkarmak için kullandı. Bu zor olmadı. Kapı açıldı ve özel ajan etrafta kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra hızlıca evin içerisine sızıverdi.

Edindiği ilk izlenime göre, evin fakir ama onurlu bir görünümü vardı. Lahana ve rutubet kokuları duyuluyordu. Eski mobilyalar ve tozlar. Kuruması için iki sandalye arasına serilmiş çamaşırlar ve kirli bulaşıklar. Ev soğuktu. Ama bütün o dağınıklığın içinde, bir kadının sorunlu bir evlada olan sevgisi de yer alıyordu. Ajan, Mattia'nın annesinin yaşadığı korkuyu hissedebiliyordu. Yapamama, başaramama, her şeyin bir gecede başına çöktüğünü görme korkusu. Çünkü dünyaya getirdiği oğlunun kendine ve başkalarına karşı tehlikeli olabileceğini biliyordu. Üstelik ne ilaçların ne de psikiyatrların buna bir çözüm bulabileceklerinin farkındaydı.

Ahşap döşeme Vogel'in adımlarının ağırlığı altında gıcırdıyordu ama yağmur, diğer bütün sesleri bastırarak çatıya sertçe vuruyordu. Evdeki birkaç odayı dolaşmaya başladı.

Salon olarak da kullanılan mutfağın köşesinde bir soba vardı. Pencereden gözüne ilişen kırmızımsı ışık o sobadan geliyordu. Fakat etrafa çok hafif bir sıcaklık veriyordu ve odayı ısıtmaya bile yetmiyordu. Çökmüş bir kanepenin yanından geçti ve başka bir odaya doğru yöneldi. Burada çift kişilik bir yatak vardı, yatağın dayandığı duvarın üstünde küçük bir ahşap haç ve dolap görevi gören birkaç tane raf bulunuyordu, bunların dışında duvarlar bomboştı. Bir sandalye üzerine havlular yığılmıştı ve bir komodinin dibinde eskimiş terlikler duruyordu.

Üçüncü oda banyoydu. Fayanslar kırılmış, gazeteler üst üste yığılmıştı. Sifondan ince bir ses geliyordu, belli ki tamirat istiyordu. Küvet küçüktü ve fena hâlde kireç tutmuştu.

Evin tamamı bu kadardan ibaret olduğuna göre Vogel, Mattia'nın nerede uyuduğunu merak etti. Belki salonda gördüğü kanepede ya da annesiyle aynı yatakta uyuyordu ama bundan pek emin değildi. Etrafı daha iyi kontrol etmek üzere geri dönerken

SİSTEKİ KIZ

koridor duvarında dikdörtgen biçiminde bir şey dikkatini çekti. Ahşap duvar kaplamasında zar zor seçiliyordu.

Bir kapı.

Vogel kapıya yaklaştı ve onu avucunun içiyle itti. Karşısına işlenmemiş tuğlalardan bir merdiven çıktı. Merdiven iki taş duvar arasında aşağıya doğru uzanıyordu ve muhtemelen kilere iniyordu.

Fakat aşağısı karanlıktı.

Vogel cep telefonunu eline aldı ve etrafı biraz ışıklandırmak için ekranını açtı, sonra da dikkatle aşağıya inmeye başladı. Merdivenler oldukça dikti ve kenarları aşınmıştı. Hafif bir küf kokusu duyuluyordu ama etrafta rutubet yoktu. Özel ajan merdivenin sonuna geldiğinde nerede olduğunu anlayabilmek için telefonun ışığını etrafa tuttu.

Burası kiler değil bir bodrum katıydı. Nasıl döşendiğinden, buranın Mattia'nın odası olduğunu anladı. Daha doğrusu Mattia'nın ini.

Ne bir pencere ne de havalandırma vardı. Duyulan tek ses yağmurun boğuk ve derinden gelen sesiydi. Bir ağlama sesine benziyordu.

Sağ tarafta duvara dayandırılmış bir karyola vardı. Yatak dağınıktı ve üzerinde yığılan battaniyelerden bir dağ oluşmuştu. Burası evin geri kalan kısmından daha soğuk, diye düşündü özel ajan. Ama sırf biraz olsun özgür olabilmek adına bir erkek çocuğu buraya rahatça adapte olabilmişti.

Vogel önünde bir masa olduğunu gördü. Ve masanın üstündeki duvarda fotoğraflar asılıydı. Bunlar video görüntülerinden alıntılanıp büyütülmüş kesitlerdi.

Hepsinde Anna Lou vardı.

Vogel daha iyi bakabilmek için yaklaştı. Otuza yakın, hepsi de yakın çekim olan Anna Lou'nun farklı anlarda çekilmiş fo-

toğrafları; kızın yüzünde hep doğal bir ifade vardı. Hemen hemen hiçbirinde gülümsemedi. Ama fotoğraflar saklı bir güzelliği gözler önüne seriyor, diye düşündü Vogel. Normalde çıplak gözle fark edilemeyecek bir güzellik. Mattia yaptığı bu saçma fotoğraf koleksiyonunda, sanki hiç kimsenin göremediği bir şeyi ortaya çıkarmayı başarmıştı. Bruno Kastner'in bile göremediği bir şey, öyle ki kızının kaçırılabilir kadar güzel olmadığını düşünüyordu.

Masanın üzerinde eski bir bilgisayar duruyordu. Yanında ise bir video kamera.

Vogel kamerayı eline aldı ve daha iyi görebilmek için havaya kaldırdı. Görünüşe göre Mattia kaçma telaşıyla, yanından hiç ayırmadığı eşyasını evde bırakmıştı. Ardından Vogel'in bakışları başka bir şeye takıldı.

Bir rafın üzerinde pembe bir pelüş kedi duruyordu; muhtemelen bu, onu gördükleri akşam Kastnerlerin evinin önünden alıp götürdüğü pelüş kedi idi. Vogel kediye aldı ve ellerinin arasında evirip çevirerek dikkatle inceledi. Çocuk olay yerinden bir hatıra alıp götürmüştü ve bu, onu medyanın nezdinde suçlamak için yeterdi. Özel ajan aniden bir ürpermeye irkildi ve aynı anda arkasından bir ses geldiğini işitti. Bu sadece basit bir his değil, gerçektir.

Yatağın üzerinde bir şey kıvıldamıştı.

Vogel pelüş kediye aldığı yere bıraktı ve yavaş yavaş arkaya doğru döndü. Yatağın üzerine yığılmış olan battaniyelerin hareket ettiğini gördü. Altta bir insan figürü belirdi. Mattia kapüşonunu başına indirmişti ve içerideki gölge, yüzünün görünmesine engel oluyordu.

Vogel onun yavaşça kalktığını gördü, hatırladığından çok daha uzun boylu ve yapılıydı. Ajanın aklında aniden birçok şey açıklık kazandı. Mesela çocuğun hiç de bir yere kaçmamış ol-

duğu ve saklanmak için sadece eve kapanmasının yeterli olduğu. Evin çevresine yerleştirdikleri mikrofonlar, kim bilir kaç metre toprak ve taşla örölü bu bodrum katından çocuğun çıkardığı sesleri asla algılayamazdı.

Vogel'in iki eli de doluydu; birinde video kamera, diğ-
rinde ise etrafa ışık tutmaya yarayan cep telefonu vardı. Be-
lindeki tabancasını kılıfından çıkaramazdı, üstelik çocuk çok
yakınındaydı ve her an üzerine atlayıp tabancasını alabilirdi.
O nedenle de ustalıkla kullanmayı becerdiği başka bir silaha
başvurmayı denedi. "Demek bununla uğraşmayı seviyorsun?"
Başıyla video kamerayı ışaret etti pis pis sırıtarak. "Bu işte iyi
olduğuna iddiaya girerim."

Çocuk karşılık vermedi.

Vogel, kapüşonunun altından çocuğun bakışlarının yo-
ğunluğunu hissedebiliyordu. "Seni meşhur edebilirim, biliyor
musun? Videoların televizyona çıkar, hak ettiğin ilgiyi görürsün.
Bir sürü gazeteci arkadaşım var, bunun için tonla para öderler.
Herkes senden bahseder." Ardından vaatlerinin dozunu iyice
artırdı. "Anneni düşün, bir daha çalışmasına gerek kalmaz. Ger-
çek bir eve ve şu an sahip olamadığı her şeye sahip olur. Ve ona
bunları veren sen olursun... Bunu başarmak çok basit, Mattia.
Sadece buradan çıkmamız yeter. Sonra da beni Anna Lou'nun
bulunduğu yere götüreceksin. Hatta oraya gazetecilerle birlikte
gideceğiz. Ve kahraman sen olacaksın, kimse sana gülmeyecek,
herkes sana saygı duyacak..."

Mattia'nın karar vermek için gerçekten de düşünüp düşün-
mediğini anlayamıyordu. Sessizliğin hâkim olduğu uzun saniyeler
geçti. Vogel sözlerinin işe yaramasını umuyordu. Ardından çocuk
ona doğru küçük bir adım atarak hareket etti. Vogel içgüdüsel
olarak geri çekildi. Mattia durdu. Sonra bir adım daha attı.
Vogel bacağını masanın köşesine çarptı. Çocuk bu kez de durdu.

Özel ajan işte o zaman durumu anladı. Çocuğun ne kendisini korkutmak ne de kendisine saldırmak gibi bir niyeti vardı. Sadece ilerlemek için izin istiyordu.

Hayır, bana doğru değil, dedi kendi kendine Vogel. Bilgisayara doğru.

Mattia'nın masaya doğru ilerlemesine izin vermek için kenara çekildi. Çocuk masaya yaklaştı ve bilgisayarı açtı. Sistemin açılması birkaç dakika sürdü. Bilgisayar çalışmaya başlar başlamaz Mattia "O" adlı bir dosyayı açtı. Ekranda çeşitli videolara ait görseller belirdi. "O" Anna Lou'ydu.

Fare yardımıyla bir videoyu aramaya koyuldu, bulunca videoyu başlattı.

Vogel, Mattia'nın arkasında durmuş, ne göreceğini merak ederek dikkatle ekrana bakıyordu.

Video açıldı. Anna Lou kaybolduğu gün sırtında taşıdığı renkli sırt çantasıyla ve içinde buz patenlerinin olduğu bir çantayla yolda giderken görünüyordu. Kameraya çekildiğinden habersiz, güneşli bir günde tek başına yürüyordu, eski ve beyaz bir cipin yanından geçti. Sonra görüntü değişti, o zaman Vogel bunun Mattia'nın yaptığı bir montaj olduğunu anladı. Bu kez de Anna Lou, arkadaşı Priscilla'yla birlikteydi. Okulun dışında sohbet ediyorlardı. Görüntü tekrar değişti: Anna Lou kilisenin toplantı salonunun önündeki meydana cemaatin diğer üyeleriyle birlikte yardım kampanyası için tatlı satıyordu. Vogel bu montajın sebebinin ne olduğunu merak ederken ilk görüntüde de görülen beyaz cip dikkatini çekti. Muhtemelen ikinci görüntüde de vardı ama kendisi fark etmemişti.

Sonraki görüntüler şüphelerinde haklı olduğunu doğruladı.

Anna Lou ailesiyle dağda piknik yaparken beyaz cip diğer arabaların yanında duruyordu. Anna Lou kardeşleriyle birlikte

evden çıkarken beyaz cip birkaç metre ileride kaldırımın kenarında görölüyordu.

Görüntüler birbiri ardına devam ediyordu. Vogel, Mattia'nın yüzüne baktı. Çocuğun yüzü, gözlerini ayırmadan baktığı ekranın ışığıyla aydınlanıyordu. Anna Lou'yu takip ederken bir şeyin farkına varmıştı.

Onu takip edenin bir tek kendisi olmadığını.

Çekimler, arabayı kullananın yüzünü görmeye ya da plakayı okumaya yetecek kadar yakından yapılmamıştı. Ama elbette ki uygun bir yazılım sayesinde kareyi büyütme mümkün. Fakat Vogel buna gerek bile olmadığını emindi. "Sen onun kim olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu çocuğa.

Mattia üzerinde pelüş kedinin bulunduğu rafa doğru yüzünü döndü. Bakışlarıyla pelüşü işaret etti, sonra da başını hafifçe sallayarak onayladı.

Onu tanıyordu.

23 Şubat.

Kaybolma olayından altmış iki gün sonra.

Her şeyin sonsuza dek değiştiği gece, pencerenin ardındaki sis, beyazlığının verdiği sahte masumiyetle yeryüzünü tehdit etmeyi sürdürüyor ama gecenin karanlığını aldatmayı beceremiyordu.

Flores'in odasındaki kaloriferden guruldamaya benzer bir ses geliyordu. Gırtlaktan gelen, sahici bir ses; bir insan sesine benziyordu. Hiç kimsenin asla çözemeyeceği bir mesajı iletmeye çalışan, farklı bir boyuta gizlenmiş bir ses.

Vogel hikâyesini yarıda kesmiş, duvardaki çerçeveli fotoğrafların ve takdirnamelerin arasında belli belirsiz bir noktaya gözlerini dikmiş, dikkatle bakıyordu.

Flores, ajanın dikkatini çeken şeyin duvardaki doldurulmuş balıklardan gümüş renkli ve sırtı pembe çizgili balık olduğunu fark etti. "*Oncorhynchus mykiss*," diyerek balığın ismini ezbere söyledi. "Çelikbaş veya gökkuşağı alabalığı olarak da biliniyor. Aslen Kuzey Amerika'da çıkan bir balık ama kimi Asya Pasifik ülkelerinde de görülüyor. Uzun yıllar önce Avrupa'ya getirildi, bazı dağ göllerinde ona rastlamak mümkün. Hayatta kalabilmek için soğuk ve oksijenli sulara ihtiyacı var." Psikiyatr konuyu kasıtlı değiştirmişti. Ajanı konuşmaya devam etmesi için zorlamak istemiyordu; kendisi her şeyden önce bir aracı, kişiyle kendi içindeki çatışması arasında bir ara bulucu olmalıydı. Flores'in

içgüdüsüne göre, Vogel trafik kazasından önce neler olduğunu ve üzerinde neden bir başkasının kanının bulunduğunu ya istemsizce bilinç dışına itmişti ya da çaresizce, kendinden bile gizlemeye çalışıyordu.

Vogel çok geçmeden balıkla ilgilenmeyi bırakıp konuşmasına devam etti. “Rolleri medya belirler,” dedi hiç beklenmedik bir anda. “Canavar veya kurban. Bu ikincisinin her türlü lekeden, şüpheden sakınılması ve tamamen ‘tertemiz’ olması gerekir. Yoksa ona kötülük etmiş olana ahlaki bir mazeret sunma riski oluşabilir. Fakat bazen –bunu inkâr etmenin bir anlamı yok– bazı kurbanların başlarına gelenlerde kendi payları da olurdu. Bunlar kimi zaman ciddi hatalar veya gerçekten de tahrik edici davranışlar olduğu gibi zaman içinde tepkiye mahal veren eften püften hareketler de olabilir. Çalışanlarından birinin adını kasıtlı olarak yanlış telaffuz eden bir ofis müdürü vakasını hatırlıyorum. Bunu herkesin önünde yapıyordu ama sadece şaka olsun diye. Bir sabah çalışanı her zamanki gibi işe vaktinde geldi ama bu kez elinde otomatik bir silahla.”

“Anna Lou Kastner için de böyle mi oldu?” diye sordu Flores.

“Hayır,” dedi Vogel üzüntülü bir ifadeyle.

“Özel ajan, neden şimdilik bu hikâyeyi unutup bu akşam olanlara odaklanmıyoruz?”

“Elbiselerimdeki kan. Tabii...” diye hatırladı Vogel.

Flores kanların kime ait olduğunu ona direkt soramazdı, konuya adım adım yaklaşmalıydı. “Kazadan önce nerede olduğunuzu ya da nereye gitmek için yola çıktığınızı bilmemiz önemli.”

Vogel cevap verirken zorlandığını belli ederek konuştu. “Kastnerlerin evine gidiyordum... Evet, bir emaneti geri vermek üzere onların evine doğru gidiyordum.” Bakışlarını kolundaki bileziğe indirdi.

“Peki neden böyle geç bir saatte?”

Vogel biraz düşündü. “Onlarla konuşmam, onlara bir şey söylemem gerekiyordu...” Ancak söyleyecekleri birdenbire hafızasından uçup gitmiş gibiydi.

“Bir şey mi?”

“Evet, fakat...”

Flores, Vogel’in hafızasının yerine gelmesi için bekledi. Vogel’in numara yaptığından artık pek emin değildi. Flores’e göre, özel ajanın içindekileri ortaya dökmesine engel olan bir şeyler vardı. Kastnerlere söyleyeceği bu kadar önemli ne olabilirdi? Psikiyatr bunun, her ne ise, aylar öncesine dayanan bir konu olduğu izlenimine kapıldı. O yüzden de lafı oradan başlatarak açmayı denedi. “Anna Lou’yu gerçekten aradınız mı? Yoksa onun çoktan ölmüş olduğunu düşünmeniz, olası bir katili suçlayacak deliller bulabilmek için sizi sadece bir ceset aramaya mı itti?”

Vogel belli belirsiz gülümsedi. Bu, durumu tamamen kabullendiğinin göstergesiydi.

“Peki ama neden bunu hemen açıklamadınız? Neden umutların artmasına sebep oldunuz?”

Vogel düşünmek için kendine biraz zaman tanıyor gibiydi. “Polis soruşturmasının amacının ne olması gerektiği üzerine son günlerde yapılan bir anket sorusuna çoğunluk ‘suçlunun yakalanması’ diye cevap verdi. Ankete katılanlardan yalnızca küçük bir kesim, polis soruşturmasının amacının ‘gerçeği ortaya çıkarmak’ olduğu yanıtını verdi.” Vogel oturduğu yerden Flores’e doğru uzandı. “Ne demek istediğimi anladınız mı? Kimse gerçeğe ilgilenmiyor.”

“Peki, sizce neden?”

Ajan bir an düşündü. “Çünkü suçlunun yakalanması kendimizi güvende hissetmemizi sağlar, bize bu yanılgıyı sunar ve nihayetinde bu bize yeter. Ama daha iyi bir cevap var: Çünkü gerçek, bizi alır ve beraberinde sürükler, kendine ortak eder.”

Ardından Vogel biraz daha detaya inerek açıkladı. “Medyanın ve kamuoyunun, kısacası hepimizin, suçu işleyene sanki bizden biri değilmiş, insan değilmiş gibi baktığına dikkat ettiniz mi? Bizden tamamen farklı bir ırka aitmiş, özel bir güce yani kötülük yapma gücüne sahipmiş gibidir. Farkına bile varmadan aslında onu bir... kahraman ilan ederiz.” Kahraman kelimesini daha sert bir vurguyla telaffuz etti. “Hâlbuki suçlu genellikle yaratıcılıktan yoksun, sıradan, kalabalığın arasında sivrilmekten âciz biridir. Fakat onun böyle olduğunu kabullendiğimiz takdirde aslında biraz bize benzediğini de kabullenmemiz gerekir.”

Vogel haklıydı. Flores’in bakışları bir an için masadaki o dağınıklığın arasında, kenarı kıvrılmış eski bir gazeteye kaydı. Psikiyatr o gazetenin tam olarak ne zamandır orada olduğunu biliyor ve onu atmamış olmasının nedenini çok iyi hatırlıyordu.

Gazetenin başlığında bir isim vardı.

Kastner davasındaki canavarın ismi.

Günler, haftalar ve aylar boyunca masadaki o gazetenin üzerine başka kâğıtlar, başka dosyalar yığılmıştı. Canlı olarak gömülmek haberlerin kaderiydi. Aslında hepimiz unutmak istiyoruz, dedi kendi kendine psikiyatr. Bilhassa kendisi, Maria Kastner’in zamanla sessizleşen ve neredeyse fark edilmeyen bir ağıta dönüşen, o yürek parçalayan feryadını hatırlamayı hiç istemezdi. Başlarda aileye kendisi psikolojik danışmanlık yapmış ve üzüntüleriyle başa çıkmalarına bizzat yardımcı olmuştu. Bruno Kastner’in sessizliği ve içine kapanıklığıyla epey mücadele etmiş, Maria’nın günbegün dağılarak kendini kaybetmesine engel olmaya çalışmıştı. Kilise cemaati buna izin verdiği sürece mesleğini en iyi şekilde yerine getirmişti. Ardından yavaş yavaş aileden uzaklaştırılmıştı.

“Özel Ajan Vogel, az önce, bu akşam Kastnerlerin evine onlara bir haber vermek için gittiğinizi söylediniz ama ne haberi olduğunu hatırlamıyorsunuz.”

“Evet, doğru.”

“Fakat o evde artık hiç kimsenin oturmadığını da hatırlamıyorsunuz.”

Bu haber Vogel’i suratının ortasına inmiş bir yumruk darbesi misali sarsmış gibiydi.

“Bilmiyor olamazsınız,” diyerek devam etti psikiyatr. “Neler olduğunu unuttunuz mu?”

Vogel bir süre sustu, sonra da bir kehanette bulunurcasına alçak sesle bazı cümleler söyledi. “Burada uğursuz bir şeyler var...”

Ajanın sabit bakışları altında Flores bir ürperti hissetti.

“Bu uğursuzluk hayatlarınızın içine kadar sindi,” diye sürdürdü konuşmasını ajan. “Anna Lou sadece bir kapıydı, içeri girmek için sadece bir bahaneydi. Tertemiz, saf, her şeyden habersiz bir kız: Harika bir kurban... Fakat kayboluşunun ardındaki plan çok daha ahlaksızca.” Vogel başını salladı. “Kurtulmak için artık çok geç. O uğursuzluk artık burada ve buradan gitmeye de niyeti yok.”

O sırada ani ve şiddetli bir çarpma sesi ikisinin de pencereye doğru dönmesine neden oldu. Ama onları asıl dehşete düşüren, pencerenin ardında hiçbir şeyin görünmüyor olmasıydı. Sanki, bu konuşmalarının üzerine, sisin içindeki bir hayalet uyanmış ve onları susturmak için öfkeyle araya girmişti.

Flores koltuğundan kalktı ve gidip pencerenin iki kanadını birden açarak etrafı kontrol etti. Dondurucu sis yüzünü okşarken o neler olduğunu anlamadan etrafına bakındı. Hemen sonra yağmur oluğunun yanında bir karaltı gördü.

Bir kargaydı.

SİSTEKİ KIZ

Gecenin yarısında uyanmış, siste yansıyan sokak lambalarının ışığını gün ışığı sanarak havalanmıştı. Sonra da yönünü kaybetmiş olmalıydı ki gelip pencerenin camına çarpmıştı.

Kargalar sisli gecelerin ilk kurbanlarıydı, sabah olunca tarlalarda ya da yollarda onlarcasının cesedine rastlamak mümkündü.

Flores kuşun hâlâ hareket ettiğini, gagasının hafifçe titrediğini gördü. Sanki konuşmak istiyor gibiydi. Ardından sonsuza dek hareketsizleşti.

Psikiyatr pencereyi kapattı ve Vogel'e doğru döndü. Birkaç saniye boyunca ikisi de sessiz kaldı. "Dediğim gibi, olanlardan sonra sizi bir daha buralarda görmeyeceğimizi zannediyordum," dedi Flores.

"Ben de öyle zannediyordum."

"Soruşturma tam anlamıyla bir felakete dönüştü, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," diyerek kabullendi Vogel. "Ama bazen olur böyle şeyler."

Flores eğer Vogel'in o soğuk ve sisli akşamda Avechot'a ne için geldiğini öğrenmek istiyorsa onu önce geçmişinin hayaletleriyle yüzleşmeye zorlaması gerekiyordu. "Soruşturmanın başarısızlığında payınızın olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Ben sadece işimi yaptım."

"Yani?" diyerek Vogel'i kışkırttı psikiyatr.

"Bu apaçık ortada: halkı sevindirmek," dedi Vogel ve kasten sahte bir tebessüm fırlattı. Ardından hemen ciddileşti. "Hepimizin bir canavara ihtiyacı var, doktor. Hepimizin birilerinden daha iyi olduğumuzu hissetmeye ihtiyacı var." Beyaz cipli adam, diye hatırladı Vogel. "Ben sadece onlara istediklerini verdim."

22 Aralık.

Kaybolma olayından bir gün önce.

“Her büyük romancının ilk kuralı *taklit etmektir*. Kimse bunu kabullenmez ama herkes önceki bir eserden ya da başka bir yazardan ister istemez etkilenir.” Loris Martini öğrencilerin büyük bir kısmının dinleyip dinlemediğini anlamaya çalışarak sınıftakilere dikkatle baktı. Kimisi gülüyor ve arkasını tahtaya döner dönmez onun fark etmediğini düşünerek fısıldaşıyordu, kimileri de kâğıttan top yapıp birbirine fırlatıyordu. Öğretmen, dersleri hep ayakta, sıraların arasında gezinerek işlemeyi tercih ederdi. Ona göre öğrenciler derse bu şekilde daha iyi odaklanıyordu.

Fakat o sabah sınıfta genel olarak sıkıcı bir hava vardı. Noel tatilinden önceki gün hep böyle oluyordu. Okul birkaç haftalığına kapalı olacaktı ve öğrenciler çoktan tatil havasına girmişlerdi. Derse katılımı artırmak için bir şeyler bulmalıydı. “Bir şey daha,” dedi o sırada. “Bir eserin başarısını belirleyen, kahramanları değildir. Bir an için edebiyatı unutun ve oynadığınız video oyunlarını düşünün... Bir video oyununda hoşunuza giden nedir?”

Bu soru sınıfın ilgisini çekmişti; öyle ki kâğıttan top yapıp fırlatan öğrencilerden biri cevap verdi. “Her şeyi yıkıp yok etmek!” dedi büyük bir hevesle. Herkes bu cevaba güldü.

SİSTEKİ KIZ

“Güzel,” diyerek öğrenciyi hemen yüreklendirdi Martini. “Peki ya başka?”

“Öldürmek,” diye ekledi ikinci bir öğrenci.

“Harika bir cevap. Peki ama sanal ortamda öldürmek neden hoşumuza gidiyor?”

Sınıfın en güzel kızı Priscilla, öğretmenin kendisini seçmesi için parmak kaldırdı. Martini işaret ederek cevap vermesine izin verdi.

“Çünkü gerçek hayatta öldürmek yasak.”

“Aferin Priscilla,” diyerek onu tebrik etti. Bunun üzerine Priscilla, kendisine bir iltifat edilmiş gibi, bakışlarını aşağıya doğru indirerek gülümsedi. Bir arkadaşı onun bu yapmacık hareketini taklit ederek onunla alay etti. Priscilla da ona orta parmağını göstererek karşılık verdi.

Martini, öğrencilerin dikkatini istediği konuya çektiği için memnundu. “Gördüğünüz gibi her hikâyenin asıl kahramanı kötülük. İçerisinde her şeyin yolunda gittiği bir roman, bir film ya da bir video oyunu ilgi çekmez... Unutmayın: Hikâyeyi yaratan kötü adamdır.”

“İyileri kimse sevmez,” diyerek, okulda özellikle davranışta aldığı düşük notlarıyla ve kulağının arkasından görünen kuru kafa dövmesiyle tanınan Lucas araya girdi. Belki de bu konunun kendisini yakından ilgilendirdiğini düşünmüş ve kimse iyileri sevmediğine göre nihayet intikam fırsatını yakalamıştı.

Öğretmen ne zaman sınıfın ilgisini çekmekte küçük de olsa bir başarı elde etse tuhaf bir duyguya kapılıyordu. Tatmin olma duygusuydu. Böyle bir hedefe ulaşmanın ne demek olduğunu ifade etmek zordu; bu, bir başkasına tamamen sıradan bir sonuç gibi gelebilirdi. Ama bir öğretmen için, Loris Martini için asla sıradan değildi. O anda gerçekten de öğrencilerin aklına bir düşüncenin tohumlarını ektiğinin farkındaydı. Ve belki de bu

düşünce bir daha akıllarından çıkmayacaktı. Kavramları unutmak mümkündü elbette fakat kendiliğinden oluşan bir düşüncenin izlediği yol bambaşkaydı. Bu düşünce hayatları boyunca onları takip edebilir ve belki de beyinlerinin bir köşesinde gizlice kalarak ihtiyaçları olduğu anda ortaya çıkabilirdi.

Hikâyeyi yaratan kötülerdir.

Bu sadece edebiyat değildi. Hayatın ta kendisiydi.

Diğer öğretmenler sınıflardan bahsederken öğrencilerden genellikle “insan malzemesi” diye söz ederlerdi; sık sık da onlardan şikâyet eder, sonunda da öğrencilerin içinden kolayca sıyrılabileceği sözde sert bir disipline başvurma eğiliminde olurlardı. Okulun ilk günü çoğu öğretmen arkadaşı, okuldaki genel seviyenin oldukça düşük olmasından dolayı Martini’yi çok fazla beklenti içine girmesinin faydasız olacağına dair açıkça uyarmıştı. Martini eğitim öğretim yılının başında kendi “insan malzemesi”nin başarısına ilişkin büyük umutlar beslemediğini kabullenmeliydi. Fakat haftalar ilerledikçe Loris, öğrencilerin öğretmenlere karşı olan güvensizliklerinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulmuş ve yavaş yavaş onların güvenini kazanmaya başlamıştı.

Avechot’ta önemli olan iki değer vardı: din ve para. Birçoğunun ailesi kilise cemaatine üye olsa da öğrenciler birincisine burun kıvrıyor, ikincisine ise tapıyorlardı.

Para, sürekli aralarında geçen bir tartışma konusuydu. Kasabada maden şirketi sayesinde zenginleşen yetişkinler kullandıkları kocaman arabalar ve kollarındaki pahalı saatlerle zenginliklerinin gösterişini yapıyorlardı. Gençler de onlara hayranlık ve saygı duyarak özeniyor ve lüks eşyalara durumu yetmeyenleri de, ki bu kendi aileleri dahi olsa, hor görüyorlardı.

Avechot’u bölen bu iki sosyal sınıf arasındaki farkın en çok belirginleştiği yer ise okuldu. Varlıklı ailelerin çocukları daima

modaya uygun giyiniyor ve akıllı telefonların en son çıkan modeli başta olmak üzere herkesin imrenerek baktığı eşyalar kullanıyorlardı. Çoğu zaman bu durum gerginlik yaratabiliyordu. Bazı öğrencilerin maddi durumu iyi olmayanları küçümsemesi yüzünden okulun bahçesinde kavgaların çıktığı bile olmuştu. Hatta birkaç hırsızlık vakası da yaşanmıştı.

Bu nedenle Martini, üzerinde dirsekleri çürümeye yüz tutmuş kadife ceket ve pamuklu pantolonu, ayağında da şekli şemai bozulmuş Clarks marka eski ayakkabılarıyla sınıfın karşısına çıktığında öğrenciler arasında alay konusu olmuştu. Ona saygıyla bakmadıklarını hemen anlamıştı. Ve bir an için kendisini oraya uygun hissetmediğini de kabullenmeliydi. Kırk üç yıllık hayatı yanlış bir hedefin peşinde boşa harcanmış gibiydi.

“Noel tatili için size ödev vermiyorum.” Sınıftan sevinç çığlıkları yükseldi. “Nasıl yapmayacağınızı biliyorum,” diye ekledi ve bu sözü gülüşmelere sebep oldu. “Ancak dükkânların camlarını indirip banka soymaktan artakalan vaktinizde bu listedeki kitaplardan en az birini okumanızı istiyorum.” Masasından bir kâğıt aldı ve öğrencilere gösterdi. Sınıfta genel bir memnuniyetsizlik oluştu.

Öğrencilerin içinden sadece birinin sesi çıkmadı.

Bütün dersi, başını sınıfın en arkasındaki masanın üzerine eğmiş, kamerasıyla birlikte yanından hiç ayırmadığı büyük defterine bir şeyler yazıp çizerek geçirmişti. Sınıf arkadaşları da dâhil olmak üzere hiç kimsenin giremediği kendi dünyasına çekilmişti ve zaten onlar tarafından dışlanmasının sebebi de buydu. Martini ara sıra onunla konuşmayı denese de bu girişimi her defasında sonuçsuz kalıyordu.

“Mattia, önümüzdeki iki hafta boyunca en azından bir kitap okumaya ne dersin?” diyerek onu konuşturmaya çalıştı.

Mattia başını defterden bir an için kaldırdı, sonra da cevap vermeden tekrar kendi kabuğuna çekildi.

O sırada dersin bittiğini duyuran zil çaldı.

Mattia küçük sırt çantasını ve sıranın altında tuttuğu kaykayını kaptığı gibi fırladı, sınıftan ilk çıkan o olmuştu.

Martini sınıftan çıkmadan önce bir kez daha öğrencilere seslendi. “Hepinize iyi Noeller diliyorum... Bu arada, sağa sola fazla zarar vermemeye çalışın.”

Binadan çıkmaya hazırlanan öğrenciler okulun koridorlarında heyecan içinde koşuşturuyordu. Kimisi Martini’ye çarpmamak için yanından sıyrılarak geçiyordu; o ise omuzdan askılı, asker yeşili kumaş çantası ve her zamanki dalgın hâliyle normal adımlarla ilerlemekteydi. Birdenbire kendisine seslenildiğini duydu.

“Bay Martini! Öğretmenim!”

Arkasını döndü ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Priscilla’nın kendisine doğru geldiğini gördü. Üzerindeki ona aşırı büyük gelen yeşil parkası ve daha uzun boylu görünmek için giydiği botlarla tıpkı bir erkek çocuğuna benzese de Martini onun oldukça güzel olduğunu düşünüyordu. Onu beklemek için adımlarını yavaşlattı.

Priscilla ona yetişti. “Tatilde okuyacağım kitabı çoktan seçtiğimi size söylemek istiyordum,” dedi biraz fazla hevesli görünerek.

“Öyle mi? Hangisi peki?”

“*Lolita.*”

“Neden özellikle bu kitabı seçtin?” Martini, kızın cevap olarak kahramanının aslında biraz kendisine benzediğini söyleyeceğini düşünüyordu.

Onun yerine Priscilla, “Çünkü annemin asla onaylamayacağını biliyorum,” dedi.

SİSTEKİ KIZ

Martini bu açıklama üzerine gülümsedi. Kitaplar nihayetinde bir başkaldırı biçimiydi. “Öyleyse iyi okumalar.” Sonra hemen uzaklaşmaya çalıştı çünkü bir süredir Priscilla’nın kendisine ilgi duyduğunu fark etmişti, diğer öğretmenler de bunun farkındaydı. Bu nedenle de onunla çok fazla birlikte görülmemeye çalışıyor ve kimsenin kızı kendisinin cesaretlendirdiğini düşünmesini istemiyordu.

“Bekleyin, öğretmenim, bir şey daha var.” Priscilla’nın mahcup olmuş gibi bir hâli vardı. “Yarın televizyona çıkacağım, biliyor musunuz? Kilise cemaatinin düzenlediği yardım kampanyası için tombala numaralarını çekeceğim... Aslında sadece yerel bir televizyon kanalı ama bir yerlerden başlamak lazım, öyle değil mi?”

Priscilla meşhur olma isteğini birçok kez dile getirmişti. Bir gün yarışma programlarına katılmayı, başka bir gün ise şarkıcı olmayı istiyordu. Son zamanlarda oyuncu olmayı kafasına koymuştu. Başarıya nasıl ulaşacağına dair aklında net bir fikir yoktu ama onunkisi belki de tamamen bir yardım çılgılığıydı: Herkese Avecho’tan kaçıp gitmek istediğini duyurmak için bir yoldu. Hâlbuki muhtemelen, birkaç yıl sonra kendisi gibi yanlış biriyle tanışıp ondan hamile kalarak hayatının geri kalanını Avecho’ta geçirmeye mecbur kalacaktı. Nihayetinde annesinin de başına aynısı gelmişti. Martini, annesiyle yalnızca bir kere konuşmuştu, o da veli toplantısında. Kızının aynısıydı, sadece biraz daha yaşlıydı. Aralarındaki on beş yaş farka rağmen, kadının göz çevresinde derin kırışıklıklar, bakışlarında ise görmezden gelinemeyecek kadar yoğun bir hüznün vardı. Martini aklına o zaman, parti ışıkları söndüğünde ve herkes eve gittiğinde başında tacı, elinde değneğiyle salonun ortasında dans etmeye devam eden küçük bir dans kraliçesinin geldiğini hatırladı. Priscilla ona çok benziyordu. Bildiği kadarıyla, Priscilla okulun en beğenilen

kızlarındandı. Ama çok da dedikodusu yapılıyordu. Erkekler tuvaletinin duvarlarında ona ve annesine hitaben yazılmış bazı cümleler okumuştı.

“Oyuncu olma isteğini başka birileriyle de paylaştın mı?”

Priscilla dudağını büzdü. “Annem istemez çünkü cemaattekiler oyuncu kadınlara pek iyi gözle bakılmadığını kafasına soktular. Ama kendisi de gençken mankenlik yapmaya çalışmış. Kendi hayalini gerçekleştiremedi diye benim de hayallerimin peşinden gitmemi engellemesi doğru değil.”

Evet, bu gerçekten de haksızlık olurdu. “Oyunculuk dersleri alman gerekir, belki böylece anneni ikna edebilirsin.”

“Neden? Sizce ders almadan da başarılı olmak için yeteri kadar güzel değil miyim?”

Martini kızın söylediğini ayıplarcasına babacan bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Üniversitedeyken tiyatro dersleri almıştım.”

“Öyleyse bana ders verebilirsiniz! Lütfen, lütfen, lütfen!”

Kızın gözleri heyecanla parlıyordu. Ona hayır demek imkânsızdı. “Peki,” diyerek kabul etti Martini. “Ancak çok çalışmak zorunda kalacaksın, yoksa zaman kaybindan başka bir şey olmaz.”

Ardından Priscilla sırt çantasını omzundan çıkarıp yere koydu. “Pişman olmayacaksınız,” dedi defterinden bir sayfa koparıp üzerine bir şeyler yazarken. “Bu benim cep numaram. Beni arayacak mısınız?”

Martini onaylarcasına başını salladı ve kıza gülümsedi. Sonra da kızın bir kelebek misali sevinçle uzaklaştığını gördü.

“İyi Noeller, öğretmenim!”

Öğretmen, kâğıdın üzerine pembe mürekkepli kalemle yazılmış numaraya baktı. Priscilla bir de küçük kalp eklemişti. Kâğıdı cebine koydu ve çıkış kapısına doğru ilerledi.

Öğrenciler okulun önündeki meydanda durmuş, kendi aralarında gülüşüp şakalaşıyorlardı, Scooter motorlar da kümeler

hâlinde peşi sıra okuldan uzaklaşıyordu. Motorlardan birinde asi öğrenci Lucas vardı. Martini çantasının içinde arabasının anahtarlarını ararken çocuk ona yaklaştı ve kasıtlı olarak yanından değerek geçti. Sonra ona doğru yüzünü döndü. “Bu külüstürü ne zaman değiştireceksiniz, öğretmenim?”

Arkadaşları güldüler. Loris Martini ise Lucas'ın kışkırtmalarına kulak asmamayı öğrenmişti. Geçmişte aralarında bir tartışma yaşanmıştı ve Lucas bir gün bunun intikamını alacağına dair yemin etmişti. “Piyango çıkar çıkmaz,” diyerek şakaya karşılık verdi Martini.

Nihayet çantasının dibinde arabanın anahtarlarını buldu, sonra da eski ve beyaz cipinin kapılarının kilidini açtı.

Yirmi iki Aralık yılın en kısa günlerinden biriydi. Martini eve vardığında hava çoktan kararmaya başlamıştı.

Kapıyı açar açmaz karşısında onu gördü. Pencerenin kenarındaki hasır bir koltuğa uzanmıştı. Bacaklarının üzerinde bir örtü, elinde de bir kitapla uyuyakalmıştı.

Clea, kestane rengi saçlarını alev kırmızısına boyayan gün batımının ışıltısında o kadar güzeldi ki Martini'nin kalbi sıkıştı.

Odadaki karanlık tam da yüzünün yarısına düşerek ona tıpkı bir tablo havası veriyordu. Yaklaşıp aralık kalan dudaklarından onu öpmek isterdi. Ama karısı o kadar huzurlu uyuyordu ki onu uyandırmaya kıyamadı.

Çantasını ahşap döşemenin üzerine bıraktı ve üst kata uzanan merdivenin ilk basamağına oturdu. Ellerini çenesinin altında birleştirerek karısını seyretmeye koyuldu. En az yirmi yıldır beraberdiler, üniversite yıllarında tanışmışlardı. Karısı hukuk, kendisi ise edebiyat okuyordu.

“Geleceğin hâkim ya da avukatlarının, dünyayı açıklamanın tek yolunun edebiyat olduğunu düşünenlerle genellikle işi olmaz,”

demişti ona. Kalın ve siyah gözlükleri vardı, güzel yüzüne belki biraz fazla büyük kaçıyor diye düşünmüştü Martini. Üzerinde kot kumaşından bahçıvan pantolonu ve fakültenin logosunu taşıyan kırmızı bir tişörtü, ayağında ise aşınmış beyaz spor ayakkabıları vardı. Hukuk kitaplarını sıkıca göğsüne bastırıyor, ısrarla alnına düşen bir tutam asi saçı üfleyerek geri itiyordu. Üniversite kampüsünü çevreleyen parktaydılar, güneşli bir ilkbahar günüydü. Loris'in üzerinde eski bir gri eşofman vardı, perşembe sabahları gittiği basketbol antrenmanından yeni çıkmıştı ve ter içindeydi. Loris kızı kaldığı odaya doğru giderken uzaktan takip etmiş ve kızlar yatakhane sine girmeden yanına koşmuştu. Saçları darma- dağındı ve bir elini binanın tuğla duvarına dayamıştı. Loris'in uzun boyu Clea'nın gözünü korkutmamıştı. Ne düşündüğünü yüzüne söylemekten çekinmez bir tavırla dik dik Loris'e bakı- yordu. Ve de çok ciddi görünüyordu.

Geleceğin hâkim ya da avukatlarının dünyayı açıklamanın tek yolunun edebiyat olduğunu düşünenlerle genellikle işi olmaz... Başta bunu bir şaka ya da tatlı bir dokundurma zannetmişti. "Elbette ama bu, geleceğin hâkim ya da avukatlarının düzenli beslenmesine bir engel oluşturmaz," diye karşılık vermişti gü- lümseyerek.

Bunun üzerine Clea, Loris'i kuşkulu gözlerle süzmüştü. Ba- kışlarında bir tehdit havası vardı. Gerçekten de bu aptal beni yatağa atmanın bu kadar kolay olduğunu mu sanıyor? Loris çökmek üzere olan egosunun çatırdadığını duymuştu.

"Sağ ol, ama ben tek başıma düzenli besleniyorum zaten," diyerek karşılık vermiş, sonra da ona arkasını dönerek yatak- hanenin girişindeki merdivenleri hızla çıkmıştı.

Loris şaşkınlıktan ve hayal kırıklığından olduğu yerde ka- lakalmıştı. Kim olduğunu zannediyordu bu kendini beğenmiş? Birkaç akşam önce Doğa Bilimleri Bölümü'ndekilerin düzenlediği

SİSTEKİ KIZ

alkollü ve bayat sandviçli bir partide tanışmışlardı. Siyah kazağı ve ensesinde topladığı saçlarıyla dikkatini hemen çekmişti. Bütün bir akşam yanına yaklaşmak için bir bahane arayıp durmuştu. Onu nihayet, üstünkörü tanıdığı ve ismini bile hatırlamadığı –Max ya da Alex ama bunun bir önemi yoktu– bir tiple konuşurken gördüğünde beklediği fırsat karşısına çıkmıştı. Kendisini kızla tanıştırmasını umarak çocuğa selam verme bahanesiyle yaklaşmıştı. Ama çocuk, Loris'in beklediği gibi davranmamıştı, belki de onun da kıza karşı ilgisi vardı. Ama en sonunda ikisi arasındaki muhabbete sessizce tanık olan kıızı sırf mahcubiyetten kurtarmak için onları tanıştırmıştı.

“Ben Loris,” demişti hemen, sanki her an kaçıp gidebilirmiş gibi kıza elini uzatırken.

“Clea,” diye karşılık vermişti kız kaşlarını çatarak; Loris'in yıllar içerisinde alışacağı bir yüz ifadesiydi bu: Şüpheyle karışık merak anlamına geliyordu. Hayvanat bahçesindeki maymunlar büyük ihtimalle kendilerine aynen böyle bakıldıklarını hissediyorlardı ama o anda bu bakış Loris'in çok hoşuna gitmişti.

Loris hiç zaman kaybetmemişti ve muhabbet için gerekli bilgileri birbirleriyle paylaşmışlardı: Hangi fakültede okuyorsun, nerelisin, üniversiteden sonra ne yapacaksın? Sonra da ilişkiyi ilerletebilmek için ufacık bir konu, ortak bir nokta bulmaya çalışmıştı. Bu arada da kız hakkında biraz akıl yürütmüştü: Doğal bir güzelliği vardı ama bundan faydalanmayacak kadar gururluydu, zekiydi ancak bunu diğerlerini küçük düşürmek için kullanmıyordu, ilerici ve hoşgörülüydü, ayrıca özgür bir kızdı ve bununla övünüyordu.

Bütün bu nedenlerden dolayı da ortak noktalarının kesinlikle basketbol olacağı sonucunu çıkarmıştı.

Loris tüm samimiyetiyle taktiklerden ve oyunculardan bahsetmeye başlamıştı, Clea da karşılaşmaların istatistikleri ve

puanları hakkında her şeyi biliyordu. Üniversite şampiyonası üzerine bilmediği yoktu.

Bu şekilde bütün akşam konuşmuşlardı, hatta birkaç kez kızı güldürmeyi bile başarmıştı. Kıza buluşma teklif etmenin sorun olmayacağından emindi ama hızlı davranmak istememişti. Bir dahaki sefere, demişti içinden. Çünkü onun gibi bir kız aceleye gelmezdi.

Ama o sabah kızlar yatakhanesinin önünde yaşanan olay tamamen beklenmedik bir şekilde gelişmişti. Kız soğuk bir tavırla, sanki rahatsız olmuş gibi onu başından savmıştı. Hatta, gibisi fazla, rahatsız olduğu her hâlimden belliydi. Loris de içinden onun canını cehenneme yollamakta pek gecikmemişti.

Ama reddedilmeyi hazmetmek sandığı kadar kolay değildi. Sonraki günlerde o sabah olanları aklından geçirmiş; kimi zaman yaşananların saçmalığını düşünüp başını sallayarak gülümsemiş ama daha çok da sinirlenmişti. Farkında olmadan içini kemiren bir düşünce aklına girivermişti ve doldurulması gereken bir boşluk kazıyordu.

Kızı aklından çıkaramıyordu.

İşte o zaman hayatının en çılgın kararını verdi. Büyük bir mağazaya gidip lacivert bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve berbat bir kırmızı kravat satın aldı. Asi saçlarını arkaya doğru taradı ve bir buket kırmızı güle kendi bütçesine göre dünyanın parasını verdikten sonra soluğu sabahın dokuzunda karşılaştırmalı özel hukuk derslerinin yapıldığı sınıfın kapısında aldı. Ve beklemeye başladı. Ders çıkışında öğrenciler koridorda oluk oluk akıyordu, Loris ise olduğu yerde duruyordu. Yalnızca o bir çift gözle karşılaşmayı umarak öğrenci selinin ortasında sabırla bekledi. Karşılaştıklarında Clea, Loris'in kendisini beklediğini hemen anladı. Tereddüt dahi etmeden yanına yaklaştı.

Loris ciddi bir şekilde çiçekleri ona uzattı. “Seni akşam yemeğine davet edebilir miyim?”

Clea güllere baktı, sonra da kaşlarını çatarak Loris’i süzdü. Önceki sefer, basketbol maçı sonrası ter içinde, üzerinde eşofmanıyla, üstelik alacağı cevabın olumlu olacağından pek de emin bir tavırla yaklaştığı güne nazaran, bu kez Loris gülünç duruma düşme pahasına da olsa kendisine ne kadar saygı duyduğunu ve kendisiyle akşam yemeğine çıkmaya ne kadar önem verdiğini belirtmek için çaba göstermişti. Clea’nın yüzü tebessümle aydınlandı. “Tabii,” dedi.

Batmakta olan kış güneşinin bir okşayış misali yüzüne vurduğu karısını uyurken izleyip yıllar önceki o anı hatırlarken Loris Martini uzun zamandır karısının dudaklarında o günkü tebessümü görmediğini düşündü. Ve bu düşünce içini acıttı.

Vadiye altı ay önce gelmişlerdi. Şehir değiştirmeyi karısı teklif etmişti. Kendisi de Avecho’ta açık kadro bulduğundan üzerinde fazlaca düşünmeden taşınmışlardı. Küçük bir dağ kasabasının yeni bir başlangıç için uygun bir yer olacağından pek emin değildi ama karar vermişlerdi bir kere. Taşınma kararını veren Clea’ydı fakat şimdi Martini karısının mutlu olmadığından endişe duyuyordu. Bu yüzden neyin yolunda gitmediğini anlamak için karısını uzaktan uzağa incelemeye almıştı. Belki de her şey çok hızlı gelişmişti. Belki de aslında yaptıkları sadece bir şeyden kaçmak olmuştu.

O şeyden, dedi kendi kendine. Evet, hepsi *o şey* yüzündendi.

Clea uyanmaya başladı. Önce gözlerini hafifçe araladı, sonra kucağında tuttuğu kitabı bıraktı ve gerinmek için kollarını açtı. Açar açmaz da Loris’in karşısında olduğunu fark edince durakladı. “Selam,” diyerek hafif bir gülümsemeyle kocasını selamladı.

“Selam,” diye karşılık verdi Loris de oturduğu yerden.

“Ne zamandır buradasın?”

“Yeni geldim,” diye yalan söyledi. “Seni rahatsız etmek istemedim.”

Clea bacaklarının üzerindeki örtüyü kenara çekti ve saate baktı. “Of, kim bilir ne kadar uyudum.” Ardından bir ürpermeyle kollarını göğsüne doğru sıktı. “Burası biraz soğuk değil mi?”

“Kalorifer daha açılmamıştır belki.” Aslında kaloriferin zamanlamasını birkaç saat sonrasına kendisi ayarlamıştı. En son gelen fatura oldukça tuzluydu. “Ben hemen hallederim, şömineyi de yakıyorum,” dedi merdivenden kalkarken. “Monica ortalarda yok mu?”

“Sanırım yukarıda, odasında,” diye cevapladı Clea endişeli bir ifadeyle. “Onun yaşında genç bir kızın böyle içine kapanık olması hiç iyi değil.”

“Sen onun yaşında nasıldın peki?” diye sordu Loris durumu biraz şakaya vurmak için.

“Arkadaşlarım vardı,” diye cevapladı aksi bir tavırla.

“Ben ise sivilceler içinde bütün zamanımı gitar tıngırdatarak geçirirdim. Düşün ki gitar çalmayı öğrenince insanların beni kabul edeceğini sanırdım.”

Fakat bu açıklaması havayı yumuşatmaya yaramamıştı, Clea kızı için gerçekten de endişeleniyordu. Monica için sağlıklı değil, dedi kendi kendine düşünceli bir tavırla. “Sence bizden gizlediği bir şey mi var?”

“Evet, ama bunun ciddi bir sorun olduğunu sanmıyorum,” dedi Martini. “On altı yaşındaki bir gencin sırları olması çok normal.”

23 Aralık.

Kaybolma olayının gerçekleştiği gün.

Sabahın altısında hava hâlâ karanlıktı.

Martini erkenden uyanmıştı. Karısı ve kızı uyurken kendine bir kahve yapmış ve masanın üzerindeki asma lambadan gelen sarı ışığın altında mutfağın mobilyasına dayanarak sıcak kahvenin tadını çıkarmıştı. Bakışları düşüncelerinin arasında kaybolmuş hâlde kahveyi yavaş yavaş içmişti. Üzerinde kalın giysiler, ayağında da trekking ayakkabıları vardı, akşamdan karısına bugün dağın yüksek taraflarında yürüyüşe çıkacağını söylemişti.

Saat yediye doğru evden çıktı. Dışarıda tatlı bir soğuk vardı. Havanın hoş esintisi yüzüne çarpıyor ve maden ocağından gelen kötü kokuları biraz olsun bastırarak güzel orman kokularını da vadiye kadar ulaştırıyordu. Sırt çantasını cipe yükledi ve birdenbire kendisine seslenildiğini duydu.

“Hey! Bay Martini!”

Yolun diğer tarafında oturan komşusu bir kolunu kaldırmış ona işaret ediyordu. Loris selama karşılık verdi. Odevis ailesi, ona ve Clea’ya karşı daha ilk günden beri sıcak davranmışlardı. Çiftin çocukları, Monica’dan yaşça epey ufak olmasına rağmen karı koca ikisi de kendileriyle aynı yaşıydılar. Martini’nin bildiği kadarıyla adam inşaat sektörüyle uğraşıyordu ama sermayesinin maden şirketine sattığı araziden geldiğine dair söylentiler duymuştu.

Durumları oldukça iyiydi. Adam biraz kendini beğenmişti ama özünde zararsız biriydi. Karısı tuhaf ve biraz fazla mükemmel görünen bir kadındı, 50'li yılların ev hanımları için yapılmış televizyon reklamlarının birinden çıkmış gibiydi.

“Nereye böyle bakalım?” diye sordu Bay Odevis.

“Dağdaki geçide çıkıp sonra da doğu yamacına doğru ilerleyeceğim. O tarafı daha önce hiç keşfetmedim.”

“Vay canına, bir dahaki sefere belki ben de seninle gelirim. Biraz kilo versem iyi olur.” Gülererek dışarı taşan göbeğine bir şaplak attı. “Ben de bugün yavruyu biraz gezintiye çıkarıyorum,” dedi ve kapısı ardına kadar açık olan garajının içine park ettiği lacivert Porsche'sini işaret etti. Bu araba, satın aldığı pahalı oyuncaklarının en sonuncusuydu çünkü Bay Odevis para harcamayı ve bunun gösterişini yapmayı pek severdi.

“Bir dahakine belki ben seninle gelirim,” dedi Martini.

Adam tekrar güldü. “Noel için kesin, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Bize katılmanıza gerçekten sevineceğiz,” dedi.

Clea, Martini'ye sormadan Odevislerin Noel günü için öğle yemeği davetini kabul etmişti ama Martini ona hiç kızmamıştı. Karısı bütün gününü evde geçiriyordu ve biraz sosyalleşmek istemesi anlayışla karşılanacak bir durumdu. Ayrıca Odevis ailesinin de yeni arkadaşlar edinmeye çalıştığını hissetmişti çünkü belki de yeni yaşam standartları yüzünden eski ahbablarıyla araları açılmıştı.

“Haydi öyleyse sana iyi taban tepmeler,” dedi adam, Porsche'sinin yanına doğru giderken.

Öğretmen tekrar selam verdi, ve binlerce kilometre tepmiş, üstelik bir yandan gürültüyle titreyip bir yandan da yoğun egzoz dumanı çıkararak artık iyice yorulduğunun sinyallerini vermeye başlamış olan, eski ve beyaz cipine bindi. Motoru çalıştırdı ve

gecenin karanlığı dağılmaya başlarken arabasını dağlara doğru sürdü.

Eve döndüğünde hava yine kararmıştı. Kapıyı açtığında onu içeriden gelen o benzersiz çorba ve kızarmış et kokusu karşıladı. Saat neredeyse yirmiydi ve bu nefis yemek kokuları yorucu bir günün ardından hak edilmiş bir mükâfatın işaretiydi.

“Ben geldim,” diye seslendi ama cevap veren olmadı. Koridorda mutfağın ışığı görünüyordu ve davlumbazın gürültüsü Clea’nın kendisini duymasını engelliyor olmalıydı. Martini sırt çantasını yere bıraktı ve döşemeyi kirletmemek için trekking ayakkabılarını ayağından çıkardı. Her yeri çamur içindeydi ve sol eli bir bandajla üstünkörü sarılmıştı ama kanamaya devam ediyordu. Elini sırtının arkasına sakladı ve yalın ayak mutfığa doğru ilerledi.

Tahmin ettiği gibi Clea ocağın başında yemek yapmakla meşguldü, arada sırada da gözünün ucuyla duvardaki rafın üzerinde duran küçük televizyona bakıyordu. Martini ona arkadan yaklaştı. “Selam,” dedi onu korkutmamaya çalışarak.

Clea bir an için arkasını döndü. “Selam,” diye karşılık verdi, sonra tekrar başını televizyona doğru çevirdi. “Geciktin.” Bu gerçekten sitem içermeyen, öylesine ortaya atılmış bir cümleydi. Karısı aslında başka bir şey düşünüyor gibiydi. “Bütün öğleden sonra seni aramayı denedim,” diye ekledi.

Martini ceketinin cebini karıştırdı ve telefonu çıkardı. Ekranı kapalıydı. “Dağdayken şarjı bitmiş olmalı, fark etmedim. Affedersin.”

Clea onun cevabını dinlemedi bile. Evet, ses tonunda bir değişiklik vardı. Loris karısını endişelendiren bir şeyler olduğunda hemen fark ederdi. Yanına sokuldu ve boynuna küçük bir öpücük kondurdu. Clea bir elini onu okşamak için uzattı ama

gözleri hâlâ televizyondaydı. “Avechot’ta bir kız çocuğu kaybolmuş,” dedi televizyondaki yerel haber bültenini işaret ederek. Davlumbazın gürültüsü spikerin sesini bastırıyordu.

Martini omzunun üzerinden uzanıp baktı. “Ne zaman olmuş?”

“Birkaç saat önce, öğleden sonra.”

“Kaybolduğunu söylemek için biraz fazla erken değil mi?” dedi karısının içini rahatlatmaya çalışarak.

Clea, Martini’ye doğru döndü, endişeliydi. “Kızı aramaya başladılar bile.”

“Belki de sadece bir süreliğine evden uzaklaşmıştır. Anne babasıyla kavga etmiştir.”

“Öyle görünmüyor,” diye karşılık verdi Clea.

“O yaştaki çocuklar sürekli evden kaçarlar. Onları iyi tanırım, okulda her gün onlarla uğraşıyorum. Görürsün bak, parası biter bitmez eve geri döner. Sen de her şeyi çok ciddiye alıyorsun.”

“Kızımızın yaşında.”

Martini işte o zaman karısının neden bu kadar endişelendiğini anladı. Kollarını karısının beline doladı ve onu kendine doğru çekti, kendine has bir tatlılıkla konuşmaya başladı. “Dinle, bu sadece yerel bir kanalın haberi, gerçekten ciddi bir durum olsa haber bütün kanallarda çıkar.”

Clea biraz sakinleşmiş gibi göründü. “Belki de haklısın,” dedi. “Her neyse, kız senin okulunda okuyormuş.”

O sırada ekranda kıvil saçlı ve çilli bir kızın fotoğrafı gösteriliyordu. Martini dikkatle baktı, sonra da başını salladı. “Benim öğrencim değil.”

“Eline ne oldu?”

Öğretmen bandajlı elini tamamen unutmuştu ama Clea hemen fark etti. “Ah, önemli bir şey değil,” diyerek geçiştirdi.

Karısı daha iyi bakabilmek için yaralı avucunu tuttu. “Ama sanki biraz fazla kanıyor.”

SİSTEKİ KIZ

“Bir uçurumun kenarından kaydım, durabilmek için de yerdeki bir dala tutundum ve elimi kestim. Ama önemli bir şey değil, endişelenecek bir durum yok.”

“Neden acil servise gitmiyorsun? Dikiş atılması gerekiyor olabilir.”

Martini elini çekti. “Hayır, canım, gerek yok. Bir şey değil, merak etme. Şimdi yarayı temizler, bandajı değiştiririm, sonra da kendi kendine iyileşir, göreceksin.”

Clea kollarını kavuşturdu ve kocasına yan yan baktı. “Hep böyle inatçısın, asla sana söyleneni yapmazsın.”

Martini omuz silkti. “Çünkü o zaman sinirleniyorsun ve sinirlenince de çok daha güzel oluyorsun.”

Clea başını iki yana salladı ama onu azarlama girişimi bir tebessüme dönüşmek üzereydi. “Neyse, haydi git yıkan, dağ keçisi gibi kokuyorsun.”

Öğretmen yaralı elini alnına götürdü ve karısına asker selamı verdi. “Emredersiniz!”

“Acele et, yemek birazdan hazır,” diyerek koridora doğru giden kocasını tembihledi.

Salonda akşam yemeği masada soğurken karı koca sessizce birbirlerine bakıyordu.

“Şimdi yukarı çıkıp onu azarlayacağım,” dedi sertçe Clea.

Öğretmen, karısının elini okşamak için uzandı. “Bırak, birazdan kendi iner.”

“Yirmi dakika önce çağırdım, sonra sen de gidip kapısını tıklattın. Beklemekten bıktım artık.”

Karısına böyle yaparak durumu daha da kötüleştirdiğini söylemek isterdi ama anneye kız arasındaki hassas ilişkiye müdahale etmekten çekiniyordu. Clea ve Monica iletişim kurmak için tamamen kendilerine has bir yol bulmuşlardı. Gereksiz şeyler

için bile sık sık tartışıyorlardı. Ancak durumu çoğunlukla üstü kapalı bir ateşkesle çözüme kavuşturuyorlardı çünkü ikisi de çok gururluydu ama en nihayetinde bir şekilde aynı çatı altında yaşamaya devam edilecekti.

Monica'nın odasının kapısının açılıp kapandığını, sonra da merdivenlerde onun ayak seslerini duydular. İçinde kaybolduğu koca bir yelege sarınmış hâlde salona indi, baştan aşağı siyah kıyafetlere bürünmüştü; gözünün altına çektiği kalem bile siyahtı ve bu, normalde pek tatlı olan bakışlarına asi bir hava katıyordu. Belki de bu yüzden sürüyordu, diye düşündü Martini. Karısına kızlarının sadece asi bir dönemden geçtiğini söylese de Clea bu dönemin artık çok fazla uzadığını söyleyerek karşı çıkıyordu. "Yas tutan dul bir kadına benziyor, ona katlanamıyorum," diyordu. Aslında birbirlerine çok benziyorlardı, sadece görünüş olarak da değil. Martini, kızında karısının gençliğini ve aynı hayat görüşünü görüyordu.

Monica başı yerde, koruyucu ekran misali gözlerinin önüne düşen perçemiyle onların yüzüne bile bakmadan gelip masaya oturdu. Onun sessizliğinde her defasında bir meydan okuma havası seziliyordu.

Martini eti kesti ve son parçayı kendisine ayırarak eti porسیونlara böldü. Bir taraftan da Monica'ya fırça atmasını engellemek için kendi bakışlarını Clea'ninkilerle denk getirmeye çalışıyordu ama yüzündeki ifadeden karısının patlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. "Günün nasıl geçti bakalım?" diye sordu kızına kavga çıkmadan önce.

"Her zamanki gibi." Bu oldukça kısa ve öz bir cevap olmuştu.

"Matematik dersinde ansızın sözlü sınav olduğunuzu duydum."

"Öyle." Monica tabağındaki yemeği çatalıyla devamlı sağa sola çekiştirerek oynuyor, ağzına da küçücük lokmalar alıyordu.

"Sözlüye sen de kalktın mı?"

“Evet.”

“Kaç aldın?”

“Altı.” Verdiği bu kısa ve isteksiz cevaplar kasıtlı olarak tahrik etmek amacındaydı.

Fakat Martini onu suçlayamıyordu. Nihayetinde Avecho'ta taşınma konusunda fikri sorulmamış tek kişi oydu. Taşınma sebebi olarak da ona yeterli bir açıklamada bile bulunmamışlardı. Monica'nın annesi ile babasının verdiği anlamsız ve saçma kararı kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı ama bir kaçışın bedelini kendisine ödetmeye çalıştıklarını anlamayacak kadar da saf değildi.

O şey, diye anımsadı Martini.

“Yapacak bir şeyler bulmalısın, Monica,” diye laf attı Clea. “Bütün öğleden sonralarını odanda öyle boş boş geçiremezsin.”

Martini kızının karşılık vermediğini gördü. Fakat karısı vazgeçeceğe benzemiyordu.

“Bir aktiviteye başla, herhangi bir şey. Git paten kay, spor salonuna yazıl, bir müzik aleti seçip çalmaya başla.”

“Peki ya kim ödeyecek?” Monica bakışlarını tabağından kaldırıp annesine sabitlemişti. Ama Martini bu suçlayıcı cümlenin aslında doğrudan kendisine yöneltildiğini biliyordu.

“Bir yolunu buluruz, değil mi Loris?”

“Evet, elbette.” Fakat verdiği cevap pek de yüreklendirici değildi. Monica haklıydı, aldığı azıcık öğretmen maaşıyla durumları buna yetmezdi.

“Hep öyle yalnız başına vakit geçirmen doğru değil.”

“Kilise cemaatine gidebilirim aslında. Oraya gitmek bedava,” dedi Monica iğneleyici bir tavırla.

“Söylemek istediğim şey sadece biraz arkadaş edinmen gerektiği.”

Monica masaya bir yumruk vurdu, masadaki tabak ve çatal­lar şingırdadı. “Arkadaşlarım vardı benim ama bil bakalım ne oldu? Onlardan uzaklaşmak zorunda kaldım.”

“Kısa sürede yeni arkadaşlar bulursun,” diye geçiştirdi Clea. Martini karısının tutumunda küçük bir gerileme hissetti, sanki nasıl karşılık vereceğini bilmiyormuş gibiydi.

“Ben geri dönmek istiyorum, eve geri dönmek istiyorum,” diye karşı çıktı kız.

“Sen iste ya da isteme artık evimiz burası.” Bir kez daha Clea’nın ağzından çıkanlar oldukça sertti ama bu kez ses tonu çaresizliğini ele veriyordu.

Ardından Monica masadan kalktı ve merdivenleri çıkarak tekrar odasına kapanmaya gitti. Hemen sonra kapının gürültüyle çarparak kapandığını duydular. Kısa bir sessizlik oluştu.

“Yemeğini bile bitirmedi,” dedi Clea kızının dolu olan ta­bağına bakarak.

“Merak etme, daha sonra yukarı çıkıp ona yiyecek bir şeyler götürürüm.”

“Neden böyle düşmanca davrandığını anlamıyorum.”

Ama aslında Clea onu çok iyi anlıyordu, Martini bundan emindi. Tıpkı kızının daha sonra odasına götüreceği yiyeceği inat olsun diye geri çevireceğinden de emin olduğu gibi. Eskiden böyle değildi. Eskiden Martini anneyle kızın arasını bulmayı başarabiliyordu. Martini kendini ikisinin arasında tuhaf bir varlık olarak yaşayan, bacaklarını değil de yüzünü tıraş eden, ayda bir hiç yoktan bir sebeple kafası atmayan ve nadiren kendi düşüncesini söyleyebilen biri gibi hissediyordu. Monica’ya karşı takındığı sessiz sakın ama anlayışlı baba rolü her zaman işe yaramıştı. Ancak daha sonra aile içerisinde bir kopukluk olmuştu.

Ama o, her şeyi yeniden yoluna koyabileceğine inanıyordu.

Clea'nın ağlamak üzere olduğunu gördü. Karısının gözleri ne zaman sinirden yaşlarla dolu olsa bunu hemen anlardı. Ama bu kez gözyaşları üzüntüdü.

Kaybolan kız yüzünden, dedi kendi kendine. Bizim kızımızın da başına aynısı gelebilir diye korkuyor çünkü artık Monica'yı tanımakta güçlük çekiyor.

Martini kendini suçlu hissetti. Çünkü alt tarafı bir lise öğretmeniydi, azıcık bir maaş alıyordu, dünyada her şeyden çok sevdiği bu iki kadına daha iyi bir hayat sunmayı becerememişti ve son olarak da ailesini Avechot'a, dağların arasına hapsetmişti.

Clea yemeğine devam etti ama gözyaşları yanağından süzülmeğe başladı. Martini bir daha onu böyle görmek istemiyordu.

Evet, her şeyi yoluna koyacaktı. İçinden kendi kendine söz verdi, her bir şeyi rayına oturtacaktı.

25 Aralık.

Kaybolma olayından iki gün sonra.

Noel sabahı Avechot kasabasının merkezi çok kalabalıktı. Sanki herkes ortaklaşa bir kararla hediye alma işini son ana bırakmıştı.

Martini bir kitapçada rafların arasında dolanıp romanların özetlerine göz gezdirerek tatil boyunca okuyacağı bir kitap arıyordu. Aslında kontrol etmesi gereken ödevler vardı ve sömestir sonu değerlendirmesini yazmakta da gecikmişti ama yine de kendine biraz zaman ayırmak istiyordu. Üstelik evde hâlâ tamamlanması gereken bir sürü iş vardı. Şimdiye kadar hep erteleyip durduğu ve Clea'nın ona bir an önce halletmesini hatırlatacağından emin olduğu küçük işler. Bahçedeki çardak gibi. O eve taşınmaya karar verdiklerinde karısı evin arkasındaki küçük yeşillığe resmen âşık olmuştu. Orayı bir sebze bahçesi hâline getirmeyi ya da orada güller yetiştirmeyi düşünmüştü. Çardak oldukça eskiydi ama Loris karısına orayı seraya dönüştürebileceğini söylemişti. Ve Loris'in şanssızlığına Clea bu öneriyi büyük bir sevinçle karşılamıştı. Restore için Loris'in yazı beklememesini, kışa girmeden seranın hazır olmasını umuyordu. Bunun için Loris'in soğukta birkaç saat çalışması gerekecekti ama karısının yüzünde minnettar bir tebessüm görebilmek için buna değerdi.

SİSTEKİ KIZ

O sırada Clea'nın kitapçıya girip gözleriyle kendisini aradığını gördü. Ona işaret etti. Kadının elinde kurdeleli bir paket vardı ve gözleri parlıyordu.

“Bulabildin mi bakalım?” diye sordu karısına, yanına geldiğinde.

Kadın sevinçle başını sallayarak onayladı. “Tam da onun istedikleri.”

“Güzel,” diyerek onayladı. “Böylece bizden nefret etmeyi bırakacak... En azından bir süreliğine.” İkisi de bu söze güldü. “Peki sen ne istersin?”

Kadın kollarını kocasının beline doladı. “Ben hediyemi zaten aldım.”

“Haydi ama, mutlaka vardır istediğin bir şeyler.”

“Senin bana verdiğinden ya da verebileceğinden öte, ne bir şeyden zevk alıyorum ne de almaya çabalıyorum,” diye karşılık verdi.

“Boşu boşuna Shakespeare'den alıntı yapmayı bırak da ne istediğini söyle.” Karısının yüzündeki tebessümün birden yok oluverdiğini gördü. Clea onun omuzlarının üzerinden bir şey görmüştü. Martini arkasını döndü.

Bulundukları yerden birkaç adım ötede, kitapçının sahibi kasanın arkasındaki duvara üzerinde kaybolan kızın fotoğrafı olan bir ilan yapıştırıyordu.

“Kastnerlerin içinde bulunduğu durumu tahmin bile edemem,” diyordu bir müşterisine. “Bunca saattir kızlarının başına ne geldiğinden bihaber.”

“Tam anlamıyla bir facia,” diyerek ona hak verdi müşterisi.

Martini karısının çenesini nazikçe parmaklarının arasına alarak başını tekrar kendine doğru çevirdi. “Gidelim mi?”

Kadın alt dudağını ısırarak, onaylarcasına başını salladı.

Kısa bir süre sonra, öğretmen süpermarketin önünde ağzına kadar dolu market arabasının yanında durmuş bekliyordu. Noel indirimlerinden yararlanarak en az bir aylık alışveriş yapmışlardı. Uzun ısrarlardan sonra Clea kendine hediye seçmek üzere bir giyim mağazasına göz atmaya karar vermişti. Martini onun dışarıya elinde bir şeylerle çıkmasını umarak bekliyordu. Orada beklerken bandajlı olan sol eline baktı. Eli bütün gece sızlamıştı, bu yüzden de bir ağrı kesici almak zorunda kalmıştı ama bu bile onu uyutmaya yetmemişti. O sabah bandajı tekrar değiştirmişti ama bir antibiyotiğe ihtiyacı vardı, yara mikrop kapabilirdi.

Birden elini unutuverdi çünkü uzaklarda tanıdık bir yüz dikkatini çekti.

Priscilla bir hamburgercinin yanında, yol üzerindeki bir bankın üstüne çıkıp arkalığına oturmuş, birkaç arkadaşıyla takılıyordu. Şakalaşıyorlardı ama canları sıkılmış gibi görünüyordu. Martini en güzel öğrencisini uzun uzadıya inceledi. Sakız çiğniyor, arada bir de tırnaklarını yiyordu. Oğlanlardan biri onun kulağına bir şey söyledi, o da hınzırca oğlana gülümsedi.

“Bu mağazada gerçekten hoşuma giden bir şeyler bulmak için hayal gücümü yeteri kadar zorladığımı düşünüyorum.” Konuşan Clea’ydı, kocasının dikkatini dağıtmıştı. Ona kırmızı bir paket gösterdi. “İşte burada!” dedi.

“Ne aldın?”

“Zarif mi zarif, akrilik ipten yapılmış bir fular.”

Martini karısının dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Kendin seçtiğin hediyeye bile laf edeceğinden şüphem yoktu.”

Clea kocasının yaralı olmayan elinden tuttu ve market arabasını itti. Mutlu görünüyordu.

* * *

“Her zaman söylerim: İş hayatında fırsatları değerlendirmeyi bilmek gerekir.” Bay Odevis bir yandan konuşuyor bir yandan da elinde maşayla büyük taş şöminenin ateşini harlıyordu.

Loris ve Clea salondaki beyaz kanepelerden birine oturmuşlardı. Ayaklarının altında aynı renk posttan yapılmış bir halı, önlerinde ise kristal camdan bir sehpa vardı. Arkalarında kalan yemek masası, üzerindeki Noel yemeğinin artıklarıyla bile hâlâ zengince donatılmış gibi görünüyordu ve süs için konulmuş kırmızı mumlar yavaş yavaş tükeniyordu. Salonda bir de boyu neredeyse tavana kadar uzanan, süslenmiş bir Noel ağacı vardı. Evdeki her şey genel olarak lüks ve süslüydü ama aynı zamanda zevksiz görünüyordu.

“Hava atmak gibi olmasın ama paranın nerede olduğunu hep anlamışımdır,” dedi komşu az önceki tezini desteklemeye çalışarak. “İçgüdü meselesi. Kimisinde vardır kimisinde yoktur.”

Martini ve karısı başlarını sallayarak onayladılar çünkü ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

“Kahveler geldi,” diye seslendi sevinçle Bayan Odevis, üzerinde fincanların olduğu gümüş bir tepsiyi getirirken.

Kadının boynundan hâlâ çıkarmadığı, kocasının kendisine hediye ettiği pırlantalı altın kolye Martini’nin dikkatinden kaçmadı fakat bu, kolyenin gösterişini yapmak için uygun bir zaman değildi ve kadının bunun farkında olması gerekirdi. Hediye paketlerini masaya geçmeden önce, onların yanında açmışlardı. Bunun misafirleri mahcup edebilecek olmasına aldırış dahi etmemişlerdi. Birbirlerine hediye ettikleri pahalı eşyaların gösterişini yapmak istemişlerdi, Martini sinirden küplere binse de Clea henüz kalkıp gitmeleri için bir işaret yapmamıştı. Kim bilir neden, diye sordu kendi kendine Martini. Belki de karısı gerçekten de bu iki sonradan görmenin arkadaşlığına önem veriyordu.

Büyükler sohbet ederken Odevis çiftinin on ve on iki yaşlarındaki biri erkek diğeri kız olan çocukları büyük plazma ekrana bağlanmış oyun konsoluyla video oyunu oynuyorlardı. Oynadıkları savaş oyununun sesi aşırı yüksekti ama kimse çocuklara oyunun sesini kismalarını söylemiyordu. Monica ise bir koltuğa çökmüş, yeni kırmızı botlarını göstererek bacaklarını koltuğun koluna dayamış oturuyordu. Annesi ile babasının Noel hediyesi onu hiç de yumuşatmamıştı, şimdi de en az üç saattir tek kelime dahi etmeden cep telefonunu kurcalıyordu.

“Maden ocağının vadinin ekonomisini bitirdiğini söyleyenler var ama bu büyük saçmalık,” diye sürdürdü konuşmasını Bay Odevis. “Bana göre insanlar kurnazca davranıp bundan faydalanmasını bilemedi hepsi o kadar.” Ardından Clea’ya döndü. “Bu arada, Avecho’ya taşınmadan önce avukatlık yaptığını duydum.”

“Evet,” diyerek doğruladı Clea istemeye istemeye. “Şehirde bir avukatlık bürosunda çalışıyordum.”

“Peki burada da devam etmeyi düşünmedin mi?”

Clea kocasına bakmamaya çalışıyordu. “İnsanın yeterince tanımadığı bir yerde işine kaldığı yerden devam etmesi zor.” Gerçek şu ki bir büro açmak aşırı pahalıya mal olurdu.

“Öyleyse sana bir teklifim var.” Adam, konuşmasını sürdürmesi için kendisine cesaret veren karısına gülümsedi. “Gel benimle çalış, hukuki evraklara göz atacak birine her zaman ihtiyaç oluyor. Senden harika bir sekreter olur.”

Clea şaşkına dönmüş bir hâlde hiçbir şey söyleyemedi. Zor durumdaydı. Bir iş bulmak için ısrar etmesi kocasıyla arasında bazı küçük tartışmalara sebep olmuştu. Martini karısının tezgâhtarlık yapmasını istemiyordu ve sekreterlik de ondan pek farklı sayılmazdı. “Çok teşekkür ederim,” dedi ve geçirircesine gülümsedi. “Ama şimdilik evle ilgilenmeyi tercih ediyorum,

yapacak daha çok şey var, taşındıktan sonra bile işlerin ardı arkası kesilmiyor.”

O sırada Martini kızının aniden telefonla ilgilenmeyi bıraktığını ve sinirle gözlerini devirdikten sonra bakışlarını bariz bir şekilde suçlarcasına kendisinin üzerine sabitlediğini fark etti.

Yapılan iş teklifi ve teklifin geri çevrilmesi ortamda huzursuzluk yaratmıştı. Neyse ki ev telefonunun çalması herkesin imdadına yetişerek havayı değiştirdi. Bay Odevis telefona cevap verdi ve telefonun diğer ucundaki kim olduğu bilinmeyen kişiyle bir iki kelime ettikten sonra telefonu kapatıp plazma ekranın kumandasını eline aldı. “Belediye başkanıydı,” dedi. “Televizyonda bir şeye bakmamı söyledi.” Ardından da video oyununa dalmış olan çocukların itirazlarına kulak asmadan televizyonun kanalını değiştirdi.

Ekranı Maria ve Bruno Kastner’in bitkin yüzleri göründü.

Kaybolan kızın babası kameraların objektiflerine kızının üzerinde beyaz bir tunik ve ahşap bir haç olan fotoğrafını gösteriyordu. Annesi ise sabit bakışlarla kameraya bakıyordu. “Kızımız Anna Lou, kibar bir kızdır, onu tanıyanlar bilir ki sevgi dolu kocaman bir yüreği vardır; kedileri sever ve insanlara güvenir. O nedenle biz bugün, yaşamının bu ilk on altı yılı boyunca Anna Lou’yu tanımamış olanlara da sesleniyoruz: Eğer onu gördüyseniz ya da nerede olduğunu biliyorsanız onu bulmamıza yardım edin.”

Odevis ailesinin salonunda ve büyük ihtimalle Avecho’taki birçok ailenin evinde bayram havasından eser kalmamıştı. Martini hafifçe karısına doğru döndü; Clea, korkuyla dolarak yuvalarından fırlamış gözleriyle aynada kendisine bakar gibi ekrandaki kadına bakıyordu.

Maria Kastner doğrudan kızına seslendiğinde ise Noel sıcaklığı herkesin yüreğinde soğuk bir his bırakarak birdenbire buhar olup uçuverdi. “Anna Lou... annen, baban ve kardeşlerin

seni çok seviyor. Her neredeysen, dilerim sesimiz ve sevgimiz sana ulaşır. Eve döndüğün zaman sana o çok istediğin kediye hediye edeceğiz, Anna Lou, sana söz veriyorum... Tanrı seni korusun, yavrum.”

Bay Odevis televizyonu kapattı ve salondaki küçük bardan kendine bir kadeh viski koydu. “Belediye başkanı soruşturmayı yürütmek için polis teşkilatından önemli bir ismin çoktan Avechot’a geldiğini söyledi. Şu devamlı televizyona çıkanlardan biriymiş.”

“En azından bir hareketlenme var,” dedi karısı. “Bölge yetkililerinin şimdiye kadar aramalara pek ağırlık verdiğini sanmıyorum.”

“Onlar ancak ceza kesmeyi bilirler.” Odevis bu konuda tecrübeliydi çünkü Porsche’siyle hız limitini aşmaktan pek çok kez ceza yemişti.

Martini konuşmaya girmeden bir yandan dinliyor bir yandan da kahvesini içiyordu.

“Her neyse,” diye devam etti komşu. “Ben kızla ilgili etrafta anlatılan şu evden kiliseye, kiliseden eve, tam bir azize hikâyesine inanmıyorum. Bana göre kızın sakladığı bir şeyler vardı.”

“Nasıl böyle bir şey söylersin?” Clea sinirlenmişti.

“Çünkü hep böyle olur. Belki de birinden hamile kaldığı için evden kaçmıştır. O yaşlarda olur böyle şeyler; seks yapıp, sonra da iş işten geçince pişman olurlar.”

“Öyleyse sence kız şimdi nerede olabilir?” diye sordu Clea, olaylara dair böyle saçma bir değerlendirmeyi çürütmeye çalışarak.

“Ben nereden bileyim,” dedi adam kollarını genişçe açarak. “Görürsünüz, sonunda kız eve döner, ailesi ve cemaattekiler de olayı örtbas etmeye çalışırlar.”

Clea kocasını bandajlı elinden tuttu. Yarasına aldırış etmeden elini sıktı. Martini acıya dayandı, karısının kavga etmesini istemiyordu. Her zaman için Odevis gibi dar görüşlü insanlardan

öğrenilecek çok şey vardı. Gerçekten de biraz sonra komşusu tam bir mantık şaheseri ortaya çıkardı.

“Bana kalırsa bu, ara sıra gelip benden iş isteyen yabancılardan birinin işi. Yanlış anlaşılmasın, ben ırkçı değilim. Ama bana göre seks yapmanın yasak olduğu ülkelerden gelenlere bir sınır koyulmalı. Sonra tabii ki gelip ihtiyaçlarını bizim kızlarımız üzerinde gidermek isterler.”

Acaba ırkçılar neden hep konuşmalarına ırkçı olmadıklarını söyleyerek başlama ihtiyacı hissediyorlar, diye düşündü Martini. Clea öfkeden patlamak üzereydi ama Bay Odevis neyse ki Martini'ye doğru döndü.

“Sen ne düşünüyorsun, Loris?”

Öğretmen cevap vermeden önce biraz düşündü. “Birkaç gün önce, Clea'yla bu olay üzerinde konuşurken ona Anna Lou'nun büyük ihtimalle evden kaçmış olduğunu ve her şeyin kısa sürede yoluna gireceğini söyledim. Ama şimdi kızın kaybolmasının üstünden biraz fazla zaman geçti gibime geliyor... Kısacası kızın başına kötü bir şeylerin gelmiş olma olasılığı göz ardı edilemez.”

“Evet ama ne gelmiş olabilir?” diye ısrar etti Bay Odevis.

Martini söylemek üzere olduğu şeyin Clea'nın endişelerini artıracaklarını biliyordu. “Ben de bir ebeveynim ve bir ebeveynin çaresizlik anında bile umutları asla tükenmez fakat... Fakat Kastnerlerin kendilerini en kötüsüne hazırlamaya başlamaları gerek.”

Bu cümle herkesi suspus etti. Bu etkiyi yaratan kelimelerin anlamından çok Martini'nin ses tonu olmuştu. Ne dediğinden emin, şüpheyi yer bırakmayan bir ses tonuyla konuşmuştu.

Bay Odevis, zevksizce döşenmiş harika villasının kapısında bir kolu karısının omuzlarında, “Öyleyse seneye yine birlikteyiz, değil mi?” diye teklif etti.

“Tabii,” diye karşılık verdi öğretmen fazla istekli görünmeyerek. Loris ve Clea kendilerini ağırlayan çiftle vedalaşırken Monica eve çoktan girmişti bile.

“Güzel,” dedi Bay Odevis. “O hâlde anlaştık.”

Martini ve karısı birbirlerine sarılarak uzaklaştılar. Yolun karşısına geçerken arkalarından kapanan kapının sesini duydular. Clea biraz fazla sert bir hareketle kocasından uzaklaştı.

“Ne var? Ne yaptım?”

Kocasına doğru döndü, kızgındı. “Bana sekreterlik yapmamı teklif ettiği için, değil mi?”

“Ne? Anlamadım...”

“Az önce Anna Lou’nun ailesi hakkında o şeyleri söylediğinde,” dedi Clea sanki çok bariz bir şeyi ima edercesine. “Kastnerlerin kendilerini en kötüsüne hazırlamaya başlamaları gerektiğini...”

“Ne olmuş yani? Bu benim düşüncem.”

“Hayır, bunu kasıtlı olarak söyledin. Odevis’in teklifini geri çevirirken yeteri kadar kararlı davranmadığım için beni cezalandırmak istedin.”

“Lütfen Clea, başlama yine,” diyerek karısını sakinleştirmeye çalıştı.

“Bana sakın olmamı söyleme! Bu olayın beni ne kadar etkilediğini çok iyi biliyorsun. Yoksa bizim de on altı yaşında bir kızımız olduğunu ve bütün bunların burada, onu *bizim* zorla getirdiğimiz bu yerde yaşandığını unuttun mu?”

Clea kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve titriyordu ama Martini karısının sadece soğuktan titremediğini anladı. “Tamam, haklısın. Hata yaptım.”

Karısı onun yüzüne baktı ve gerçekten de yaptığından pişman olduğunu gördü. Yanına yaklaştı ve başını onun göğsüne

SİSTEKİ KIZ

dayadı. Martini karısını ısıtmak için ona sarıldı. Ardından Clea kocasının bakışlarını yakalamak için çenesini yukarı kaldırdı.

“Lütfen bana o söylediklerini gerçekten düşünmediğini söyle.”

“Gerçekten öyle düşünmüyordum,” diyerek yalan söyledi.

27 Aralık.

Kaybolma olayından dört gün sonra.

Grup hâlinde ya da tek tek geliyorlardı. Kimisi yanında ailesini de getirmişti. Aralıksız ve düzenli şekilde ilerleyen bir kalabalık vardı. Eve yaklaşıp duvarın dibine bez, seramik ya da pelüşten oyuncak bir kedicik bırakıyorlardı. Yanan mumların ışıltısı yüzlerine yansıyordu. Akşamın soğuğu ve karanlığında, o ışık ve sıcaklık vahasında toplanarak teselli buluyorlardı.

Clea, Kastnerlerin villasının önünde oluşan ziyaretçi akınını televizyonda görmüş ve hemen kocasından oraya gitmek için kendisine eşlik etmesini istemişti. Monica evde kalmış ama en sevdiği bez oyuncaklardan birini kaybolan kıza hediye olarak götürmesi için annesine vermişti.

Pembe bir pelüş kedicik.

Clea ve kızı son günlerde birbirleriyle çok yakınlaşmışlardı. Bir başkasının başına gelen kötü olayın etkisi, diye düşündü Martini. Başkalarının hayatında merhem etkisi yaratıyor, böylece ellerindekinin gerçek değerini anlamalarına neden oluyordu. Birisi ya da bir şey, sahip olduklarını ellerinden alıp götürmeden, kaybetme korkusuyla dolup taşarak, ellerine daha çok sarılıyorlardı. Kastnerlerin bunun için yeteri kadar zamanı olmamıştı. Onlara, acımasızca, halkanın başını çekme ve mesajı başkalarına iletme görevi düşmüştü.

SİSTEKİ KIZ

Öğretmen, Anna Lou'nun büyüdüğü villanın yüz metre kadar ilerisinde, arabanın içinde oturmuş bekliyordu. Bir polis kordonu arabaların daha fazla yaklaşmasına izin vermiyordu. İnsanlar yaya olarak akın ediyorlardı. Clea da oluşan küçük kalabalığa katılmıştı, kendisi de onu arabada bekleyecekti.

Martini, bandajlı eli direksiyonda, ön camdan karşıdaki manzarayı izliyordu.

Etrafta televizyon kanalları ve haber bültenlerinin muhabirlerine ait kamyonetler vardı, her biri küçük bir spot ışığıyla aydınlanıyordu. Gelecekte habersiz, geçmiş ve şimdi anlatıyorlardı. Ama yaptıkları şey, yani her hikâyeyi hep bir sır perdesiyle kaplamaya çalışmak, aslında reyting yakalamak için bir numaraydı. Muhabirler, fotoğrafçılar, gazeteciler hepsi acının kokusunu alıp buraya yığılmışlardı. Bu koku, kan kokusundan daha keskindi çünkü zaten Avechot'ta henüz kan akmamıştı. Başkalarının acısı hep tuhaf bir koku yayıyordu; keskin, sert ama aynı zamanda çekici.

Bir de sıradan vatandaşlar vardı. Çoğu sadece meraklan gelmişti ama birçoğu da orada dua etmek için bulunuyordu. Öğretmen asla inançlı biri olmamıştı ve insanların böyle anlarda körü körüne Tanrı'ya sığınmalarını görmek onu hep şaşırtırdı. On altı yaşında bir kız çocuğu kaybolmuştu ve ailesi günlerdir acı çekiyordu. Gerçekten iyi yürekli bir Tanrı bunun olmasına izin vermezdi ama olmuştu. Peki bunun olmasına izin veren o Tanrı, niye şimdi her şeyi yoluna koysundu ki? Tanrı gerçekten varsa bile böyle bir şey yapmazdı. Her şeyin doğal bir şekilde gerçekleşmesini sağlardı. Üstelik mademki doğa, her yaratılışın öncesinde ve sonrasında bir yıkımın gerçekleşmesini öngörüyordu, öyleyse Anna Lou Kastner, Tanrı'nın gözünde kurban edilebilir konumda demekti. Belki de kilit nokta tam da buydu:

kurban etme. Kurban olmadan inanç olmazdı, şehitler olmazdı. Ve nihayetinde de burada kızı putlaştırmaya başlamışlardı bile.

O sırada okuldan bir grup çocuk beyaz cipin önünden geçti. Martini aralarında Priscilla'yı gördü. Elleri parkasının cebinde ve sırtı eğik bir hâlde diğerlerinin arkasında yürüyordu. Üzgün görünüyordu.

Öğretmen biraz düşündü, sonra da pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarmak için kolunu arkaya uzattı. Cüzdanı açtı. Cüzdanın bir bölmesinden, tatilden önce Priscilla'nın kendisinden oyunculuk dersi alma ümidiyle üzerine numarasını yazdığı kâğıdı çıkardı. Martini numaraya dikkatle baktı. Sonra da cep telefonunu eline aldı ve bir şeyler tuşlamaya başladı. Bitirdikten sonra da bakışlarını tekrar kıza doğru çevirdi. Beklemeye koyuldu.

Priscilla bir kız arkadaşıyla konuşuyordu ve o anda dikkatini dağıtan bir şey oldu, bu muhtemelen bir ses ya da bir titreşimdi. Martini, onun bir elini parkasının cebine attığını ve telefonun ekranına uzun süre baktığını gördü. Kız mesajı okurken yüzünde tedirginlikle karışık şaşkınlık ifadesi vardı. Sonunda Priscilla telefonu tekrar cebine koydu ve diğerlerine hiçbir şey söylemedi. Ama hâlâ kendisine gelen mesajı düşündüğü belliydi.

Arabanın diğer camında Kastnerlerin villasından dönen Clea belirdi. Martini ona kapıyı açmak için uzandı. Clea arabaya bindi. "İçler acısı," dedi. "Az önce kızın annesi ile babası gelenlere teşekkür etmek için dışarı çıktı. Herkes çok duygulandı, sen de gelmeliydin."

"Gelmediğim iyi olmuş," diyerek işin içinden kendini sıyırdı.

"Haklısın," diyerek doğruladı Clea. "Bu senin tabiatında yok... Ama yine de o aileye bir faydan dokunabilir."

Martini karısının gözlerindeki bu yalvarışı hemen tanıdı. "Ne var senin aklında?"

SİSTEKİ KIZ

“Dağda arama yapmak üzere bir grup oluşturduklarını duydum. Son altı aydır uzun yürüyüşler yaparak oraları enine boyuna dolaştın, öyle değil mi? O nedenle belki sen de...”

“Tamam,” diyerek tebessümle karısının sözünü kesti.

Clea kollarını kocasının boynuna doladı ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Biliyordum, sen iyi bir adamsın.”

Martini arabayı çalıştırdı. Park yerinden çıkmak için manevra yaparken karısına fark ettirmeden Priscilla’ya doğru tekrar bir bakış attı.

Kız hiçbir şey olmamış gibi yine arkadaşlarıyla konuşmaya dalmıştı.

Ve mesajına cevap vermemişti.

31 Aralık.

Kaybolma olayından sekiz gün sonra.

Arama ekipleri çalışmalarını belirli bir prosedür izleyerek sürdürüyordu.

Arama kurtarma gönüllüleri, en fazla yirmişer kişilik ekipler hâlinde ve aralarında en az üç metrelik mesafe kalacak şekilde, tıpkı çığ altında kalanlara yönelik arama çalışmaları yürüten profesyonel kurtarma ekiplerinin yaptığı gibi bölgede yavaş yavaş ilerlemekteydi. Ama onları, karların altını kontrol etmek için zemine sokulan çubuklarla donatmak yerine gözlerini nasıl kullanacaklarına dair eğitmişlerdi, bu nedenle de bakışlarını kendilerine düşen bölgenin bir köşesinden diğerine taşıyarak “ızgara” adı verilen hayalî bir dikdörtgen çizgisinin izini sürüyorlardı.

Amaç elbette ki sadece karların altına gömülmüş bir ceset bulmak değildi, bunun için ceset arama köpekleri zaten görev başındaydı. Daha çok, onları kurbanın şu anki konumuna götürecek bir iz, bir ipucu bulmaları gerekiyordu.

Fakat Anna Lou henüz resmen kurban değil, diye düşündü Martini diğer gönüllülerle birlikte ormanın içinde yokuş aşağı bir geçitten ilerlerken. Buna rağmen sanki alanında terfi edilmişçesine, artık bir kurban olup çıkıvermişti. Artık kimse olumlu bir neticenin mümkün olabileceğine inanmıyordu. Aslında herkes

bencilce böyle olmasını da umut ediyordu. Herkes dramatik bir son bekliyordu. Herkes korkuyla sarsılmak istiyordu.

Öğretmen birkaç gündür arama çalışmalarında yer alıyordu. Her gönüllü ekibin başında polis teşkilatından bir memur bulunuyordu. Konsantrasyonu bir an bile düşürmemek adına memurlar otuzar dakikalık vardiyalarla çalışıyorlardı. Arama nöbetleri toplamda dört saat sürüyordu.

Yılın son günü Martini'ye öğle sonrası nöbeti denk gelmişti. Nöbetlerin içinde en kısa olanıydı çünkü saat üçte güneş dağların ardında batıyor ve bu da gece görüşü donanımına sahip olmayan gönüllüler için arama çalışmalarının o günlük bittiği anlamına geliyordu.

Aramalar, ilk günlerde, gözlerinden bir şey kaçırmamaya odaklanan gönüllülerle büyük bir sessizlik içinde gerçekleşmişti. Fakat zamanla tehlikeli bir arkadaşlık ortamı oluşmuştu ve bazı gönüllüler aralarında muhabbet etmeye ve daha da kötüsü sanki piknik gezintisine çıkmış gibi yanlarında yiyecek ya da bira getirmeye başlamışlardı. Ama kimse oluşan bu duruma müdahale etmeye yanaşmıyordu.

Anna Lou Kastner'den ise hiçbir iz yoktu. Aynı şekilde onu kaçırdığı düşünülen şahıstan da.

Martini görevini en iyi şekilde yapmak üzere karısına verdiği sözü tutmak için hiç kimseyle arkadaşlık kurmamıştı. Hep kendi hâlinde üzerine düşeni yapmış, aramalar hakkında bile başkalarıyla yorum yapmaktan kaçınmıştı çünkü yapılan yorumlar çoğu kez dedikoduya kaçıyordu.

O gün ortamda farklı bir atmosfer olduğunu fark etti. Herkes gerçekten ciddi uğraş veriyordu. Sebebi Bruno Kastner'in de orada bulunmasıydı. Kaybolan kızın babası aramalarda daha önce de yer almıştı ama o ana dek Martini onunla hiç karşılaşmamıştı. Adam kilise cemaatinin düzenlediği ayinin ardından

o günkü en son arama ekibine katılmıştı. Martini ona dikkatle baktığında, adamın her ne kadar gerginlikten yorgun ve bitkin olsa da inanılmaz bir manevi gçle aramalara dört elle sarıldığını gördü. Kızı için umutları kaybettirecek herhangi bir iz bulmaktan çekinmiyordu. Hatta belki de bu onun için bir kurtuluş olurdu. Öğretmen, o babanın yerinde olsam ne yapardım, diye kendi kendine sordu. Bu sorunun bir cevabı yoktu, bunun için insanın o yürek parçalayan kaybetme duygusunu ancak bizzat yaşaması gerekirdi.

O gün için arama çalışmaları bittiğinde gönüllüler merkez kamp yerine geri döndüler. Ormanın ortasındaki açık bir alana ekip liderlerinin rapor vermek üzere nöbetleşe gittikleri bir çadır kurulmuştu. Kontrol edilmiş bölgeler büyük bir harita üzerinde işaretleniyordu. Ama geçiş için pek müsait olmayan bazı noktalarda ekiplerin tekrar bir arama daha yapması gerekiyordu. Ardından da bir sonraki güne ait program düzenleniyordu.

Gönüllüler kendi arabalarını alanın biraz ilerisine park etmişlerdi ve eve dönmeye hazırlanıyorlardı. Martini beyaz cipin kaportasına dayanmış, çamurlu dağ ayakkebalarını çıkartıyordu.

“Evet, herkes beni dinlesin,” dedi yüksek sesle ekip lideri, herkesin dikkatini çekip etrafına toplanmasını sağlayarak. “Vadideki operasyon merkeziyle konuştum, tahminlere göre havanın kötüleşeceğini söylüyorlar. Bu geceden itibaren en az kırk sekiz saat boyunca yağış bekleniyor, bu nedenle aramalara iki Ocak’ta devam etmemiz gerekiyor.”

Gönüllüler bu haberi hiç de iyi karşılamadı. Kimisi oraya gelebilmek için ailesini bırakıp kilometrelerce yol katetmiş ve masrafları da cebinden ödemişti. Bu onlar için manevi bir darbeydi.

Ekip lideri oluşan hoşnutsuzluğu yatıştırmaya çalıştı. “Bunun sizin için sorun olmayacağını biliyorum ama önümüzdeki saatlerde zeminin durumu aramalarımızı imkânsız hâle getirecek.”

SİSTEKİ KIZ

“Çamur bütün izlerin üstünü örtecek,” diye belirtti gönüllülerden biri.

“Ya da onları ortaya çıkaracak,” diye karşılık verdi ekip lideri. “Ne olursa olsun, belli kısıtlamalar olduğu müddetçe elimizden gelenin en iyisini yapamayız. Ve bu sadece boşa harcanan bir çaba olur, inanın bana.”

Sonunda herkesi ikna etmeyi başarmıştı. Martini gönüllüleri üzgünce arabalarına doğru giderken gördü ama sonra yol üzerinde küçük bir grubun yanında durduklarını fark etti.

Bu grubun ortasında Bruno Kastner duruyordu.

Elini sıkmak ya da sırtını sessizce sıvazlamak için herkes teker teker onun yanına yaklaşıyordu. Öğretmenin de onlara katılıp acılı babaya desteğini göstermesi gerekirdi ama bunu yapmadı. Arabasının yanında durdu. Sonra da kimse onu görmeden arabasına bindi ve herkesten önce oradan uzaklaştı.

Üzerinde bornozu ve ayağında terlikleriyle koridorda durmuş, en az on dakikadır ısrarla banyonun kapısına vuruyordu. İçeriden bir rock şarkısının bozuk sesi yükseliyordu ama cevap veren yoktu. Martini’nin sabrı taşmak üzereydi. “Eee, daha ne kadar sürer?” O sırada Clea’nın, kollarında temiz çamaşırlarla merdivenleri çıktığını gördü. “Bir saattir içeride,” dedi karısına. “Bu kadar uzun süre banyoda ne yapılır ki?”

Karısı gülümsedi. “Tabii ki süslenilir, aptal.” Sonra da kısık sesle ekledi. “Onu bu akşam bir partiye davet ettiler.”

Martini şaşkınlıkla sordu: “Kim davet etti?”

“Kimin davet ettiğini boş ver; bu iyi bir işaret, öyle değil mi? Arkadaş edinmeye başlıyor.”

“Öyleyse bu, yılbaşına baş başa gireceğiz anlamına mı geliyor?”

“Aklında bir program mı var, öğretmenim?” diye sordu göz kırparak, ardından da çamaşır odasına doğru ilerledi.

“Hâlâ bir şişe şarap ve pizza alacak gücümüz var.”

Ve karısının elleri dolu olarak önünden geçmesini fırsat bilen Martini, Clea'nın kalçasına bir çimdik attı.

Monica saat sekize doğru evden çıktı. Yine simsiyah giyinmişti ama bu kez hiç olmazsa üzerinde etek vardı. Kızını böyle gören Loris Martini birdenbire onun yakında yetişkin bir kadın olacağını fark etti. Bunun gerçekleşmesi an meselesiydi, hem de birdenbire ve habersizce. Gök gürültülü akşamlarda kollarının arasına sığınan bebeği artık korunmak istemeyecekti. Ama aslında kızının kendisine her zaman ihtiyacı olacağını biliyordu. Sadece onu fark ettirmeden koruyup kollamanın bir yolunu bulmalıydı.

Clea düşün altındayken Martini köşedeki pizzacıya bir koşu gidip iki karışık pizza aldı. Eve döndüğünde, üzerinde yumuşak pazen pijama ve bacaklarında örtüyle karısının kanepede uzandığını gördü. “Bunun sakın değil, ateşli bir akşam olacağını sanıyordum,” dedi.

Bunun üzerine Clea pijamasının fermuarını aşağıya doğru kaydırıp ona içindeki siyah dantelli iç çamaşırını gösterdi. “Asla görünüşe aldanmamak gerek.”

Karısının yanına yaklaştı ve pizzaları sehpanın üzerine bıraktıktan sonra yüzünü iki elinin arasına alarak öpmeye başladı. Birbirlerinin tadına ve sıcaklığına uzun uzun vardıktan sonra Clea hiçbir şey söylemeden kocasını üst kata, yatak odalarına doğru sürükledi.

Ne kadar zamandır böyle sevişmemişlerdi? Öğretmen karısının yanında yatağa uzanmış tavana bakarken bunu kendi kendine sordu, ikisi de çırılçıplaktı. *O şeyden* sonra elbette ki başka özel anları olmuştu. Ama bu, Martini'nin *o şeyi* düşünmeden seviştiği ilk akşamdı. Aralarındaki o eski yakınlığı bulmak ya da daha doğrusu bulmayı arzulamak kolay olmamıştı. *O şeyden* sonra

ilk başlarda öfkeyle, sanki intikam alır gibi sevişir olmuşlardı. Sevişmek, kavga etmeden olanları birbirinin yüzüne vurmak için bir bahane olup çıkıvermişti. Sonunda da bu onları hep yıpratmıştı.

Ama o akşamki farklıydı.

“Sence kızımız mutlu mu?” diye sordu Clea beklenmedik bir anda.

“Monica ergenlik çağında genç bir kız. Ergenlerin hepsi dertlidir.”

“Şakanın sırası değil, bana düzgün bir cevap ver,” diye onu azarladı. “Bu akşam dışarı çıkarken ne kadar mutluydu, görmedin mi?”

Clea haklıydı, o akşam evin içinde uzun zamandır eksikliği hissedilen coşkulu bir hava vardı. “O kızcağızın, Anna Lou’nun, başına gelenlerden bir ders çıkardım.” Clea’nın pürdikkat keşildiğini gördü. “O da çocuklarımızı tanıyabilmemiz için asla yeteri kadar vaktimizin olmadığı. Şimdi o anne ile baba, yani Kastnerler, mutlaka nerede hata yaptıklarını, yaptıkları hangi hatanın onları bu acıya sürüklediğini, onları şu an içinde bulundukları duruma iten o küçük sapmanın hayatlarının hangi anında meydana geldiğini kendilerine sorup duruyorlardır... Gerçek şu ki çocuklarımızın mutlu olup olmadığını sorgulayacak vaktimiz yok çünkü yapmamız gereken daha önemli bir şey var: onlar için bizim mutlu olup olmadığımızı sorgulamak ve bizim hatalarımızın bedelini onların ödememesini sağlamak.”

Clea, kocasının bu sözlerindeki suçlayıcı tonu hissetse de bunu belli etmedi. Onun yerine böyle düşünceli biri olduğu için kocasını bir kez daha minnettarca öptü.

Daha sonra, birlikte mutfak masasına yarı çıplak oturdular, soğuk pizzaları yiyip öğretmenin böyle günler için bir kenarda tuttuğu kırmızı şarabı farklı kadehlerden içmeye koyuldular.

Loris karısını güldürmek için ona okuldaki meslektaşları ve öğrenciler hakkında bazı anekdotlar anlatıyordu. Yıllar önce birlikte çıktıkları tek odalı dairede ay sonu paraları bitince bir kutu konserve ton balığını bölüştükleri o üniversite günlerine geri dönmüş gibiydiler.

Tanrı bilir ya, ne kadar çok seviyordu karısını ve onun için her şeyi yapardı. *Her şeyi.*

O akşam birbirlerine o kadar yakınlaşmışlardı ki vaktin gece yarısını geçip yeni yılın çoktan başladığının farkına bile varmadılar. Onları gerçek hayata geri döndüren şakır şakır yağan yağmurun sesi olmuştu.

“Monica’yı aramak istiyorum,” dedi Clea masadan kalkıp cep telefonunu eline alırken. “Bu yağmurda belki onu senin gidip alman gerekir.”

Ve böylece birdenbire o üniversiteli kız, yıllardır üstlendiği eş ve anne rolüne tekrar bürünmüştü. Karısı telefonun diğer ucundan bir cevap beklerken Martini sessizce karısının bu dönüşümüne tanıklık ediyordu. Sonra da onun önceden kendisinin olan ama artık karısının ev içinde giydiği eski yeleğe sarındığını gördü. Üşümüyordu, sadece korkuyordu.

“Hat düşmüyor,” dedi biraz endişeli bir ses tonuyla.

“Gece yarısını geçeli az oldu, herkes kutlama için birbirini arıyor olmalı. Bu yüzden hatlar yoğunudur, bu normal.”

Fakat Clea onu dinlemedi ve tekrar tekrar aramayı denedi. Sonuç başarısızdı. “Ya başına bir şey geldiyse?”

“Hadi ama! Şimdi paranoyaklığın lüzumu yok.”

“Öyleyse partinin verildiği yere telefon edeceğim.”

Martini sesini çıkarmadı. Clea oranın telefonunu buldu ve aradı. “Nasıl hiç görmediniz?” Bu cümleyi yürek parçalayıcı bir ses tonuyla söylemişti. Aklından bir sürü felaket senaryoları geçerken yüz ifadesi hızla birbiri ardına gelen olumsuz duygu-

larla şekilden şekile girdi. Ve telefonu kapattıktan sonra kaygısı dehşete dönüşmüştü.

“Onu hiç görmediklerini söylüyorlar.”

“Şimdi sakinleş ve nereye gitmiş olabileceğini düşünelim,” dedi Martini ve ona yaklaşmaya çalıştı ama karısı onu elinin tersiyle sertçe geri çevirdi.

“Onu bulmalısın, Loris. Bana onu bulacağına söz ver.”

Martini arabaya bindi ve nereye gideceğini bilemeden Avecho'ta dolaşmaya başladı. Vadiyi tamamen etkisi altına almış olan sağanak yüzünden etrafta kimse yoktu, sokaklar bomboştu. Şiddetle boşanan yağmur önünü rahatça görmesini engelliyordu çünkü cipin silecekleri yağmur sularını silmeye yetişemiyordu.

Çok geçmeden Clea'nın kendi telaşını ona da bulaştırdığını fark etti. Martini de kendini Monica ile Anna Lou arasında ürkütücü bir karşılaştırma yaparken buldu.

Hayır, bu mümkün değil, dedi kendi kendine, bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalışarak.

Evden çıkalı daha sadece yirmi dakika geçmesine rağmen bu süre ona bir asır gibi gelmişti. Birazdan karısı herhangi bir haber olup olmadığını sormak için arayacaktı, bundan emindi. Ve Martini'nin ona verecek hiçbir haberi yoktu.

Sırta kadem basan Monica. Alarma geçen polis. Haberi yayınlayan televizyoncular. Ormandaki arama ekipleri.

Hayır, bunlar olmayacak. Onun başına bunlar gelmeyecek.

Ama dünya canavarlarla doluydu. Dışarıdan bakıldığında kimsede şüphe uyandırmayan canavarlar.

Anna Lou'nun babasını düşündü, onu yüreklendirmek için sırtını sıvazladıkları o anı gözünün önüne getirdi. Onun aslında her şeyin farkında olan bakışlarını gözünün önüne getirdi. Çünkü kabullenmesi imkânsız olsa da bir ebeveyn gerçeği her zaman

hissederdi. O sabah Martini kendini o adamın yerine koymayı denemiş ama başaramamıştı. Peki ya şimdi?

Monica'yı bulmalıyım. Söz verdim. Clea'yı kaybedemem. *Bir kez daha kaybedemem.*

Sakin olmalıydı ama bu neredeyse imkânsızdı. O sırada aklına başlangıç noktasına geri dönmek geldi: partinin verildiği yere.

Beş dakika sonra içerisinden boğuk seslerin, güçlü ve ritmik bir müzik sesinin yükseldiği evin kapısına geldi. Zile yapıştı ve kapının açılmasını bekleyerek defalarca çaldı. Bu arada dondurucu yağmur, saçlarını ve elbiselerini sıırılsıklam ediyordu. Nihayet birileri onun kapıda olduğunu fark edip kapıyı açtığı anda öfkeyle içeri girdi.

Salonda balık istifi olmuşçasına en az altmış genç vardı. Kimisi dans ediyor kimisi kanepelere yayılmış oturuyordu. Müziğin aşırı yüksek sesi konuşmayı engelliyor olsa da alkol sayesinde herkes daha bir rahatlamış görünüyordu. Karanlık ve yoğun sigara dumanı etrafta tanıdık bir yüze rastlamasına imkân vermiyordu.

Sonunda kendi öğrencilerinden bazılarını tanıdı. Bunlardan biri kulağının arkasında kuru kafa dövmesi olan asi öğrenci Lucas'tı.

"Mutlu yıllar, öğretmenim!" İçeri giren Martini'yi karşılayan o olmuştu ve yüzüne likörlü nefesini üfledi.

"Kızımı gördün mü?"

Lucas biraz düşünürmüş gibi yaptı. "Bakalım... kızınızın tipi nasıldı? Tarif eder misiniz?"

Martini elini cebine attı ve cüzdanından Monica'nın bir fotoğrafını çıkardı. "İşte bu, onu tanıyor musun?"

Lucas fotoğrafı eline aldı ve incelemeye başladı. "Güzelmiş," dedi Martini'yi kışkırtmak için. "Bu akşam buradaydı galiba."

Ama Martini'nin hiç şaka kaldıracak hâli yoktu. Lucas'ı terli tişörtünden tutup sertçe en yakın duvara doğru itti. Bugüne kadar hiç böyle bir tepki vermemiştii, en azından insanların içinde. Gençlerden bazıları bakışlarını onların olduğu yöne çevirdi.

“Çocuklar, kavga var!” diye bağırdı bir ses ve etrafları bir anda meraklı gözlerle sarıldı.

Öğretmenin gözleri ise Lucas'a çivilenmişti. “Söyle! Gördün mü, görmedin mi?”

Lucas böyle bir muameleye hiç alışık değildi ve öğretmene sertçe karşılık verme güdüsü gözle görülür bir şekilde artmaktaydı. Ama tehditkâr bir tebessümle şöyle dedi: “Bunun için sizi şikâyet edebilirim.”

Ama bu tehdit Martini'nin gözünü korkutmadı. “Bir kez daha tekrar etmeyeceğim.”

Lucas ani bir hareketle öğretmenin ellerini üzerinden çekti. “Evet, nerede olduğunu biliyorum,” dedi. Ardından da zafer kazanmışçasına çalımli bir tavırla ekledi. “Ama bu pek de hoşunuza gitmeyecek.”

Martini evin yakınına vardığında yağmur dinmişti. Evin ışıkları sönüktü. Zil sesi o derin sessizliğin içinde yankılandı. Biraz sonra koridorda bir ışık yandı.

Martini kapının buzlu camının ardından içerisini görebiliyordu, gördükleri bir hayale ya da kötü bir rüyaya benziyordu.

Üzeri yarı çıplak, göğsü tamamıyla pürüzsüz bir delikanlı kapıyı açtı. Yalın ayaktı ve üzerinde sadece eşofmanın altı vardı. Arkasında, bir odanın kapısından Monica başını çıkardı. Giyinikti ama dağınık saçları başka şeyler anlatıyordu.

Cipin içinde eve dönerlerken uzun süre ikisi de tek kelime etmedi. Martini karısını arayıp her şeyin yolunda olduğunu

ve Monica'yla eve dönmekte olduklarını söylemekle yetinmiş, başka da bir şey eklememişti.

“Parti çok sıkıcıydı, biz de çıktık,” diye kendini savunarak açıklama yaptı Monica. Babası susuyordu. “Sonra da uyuyakaldık ve saatin kaç olduğunu anlamadık. Özür dilerim.”

Martini bandajlı elinin acısına aldırmadan direksiyonu öfkeyle sıkıyordu. “İçtin mi?” dedi sertçe.

“Ne demek istiyorsun?”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun. Ot muydu?”

Monica başını iki yana salladı ama yalan söylemenin faydasız olduğunu biliyordu. “Ne olduğunu bilmiyorum ama yemin ederim ki başka bir şey olmadı.”

Martini sakın olmaya çalışıyordu. “Her neyse, derdini şimdi annene anlatırsın.”

Beyaz cipini evin önündeki yola park ettiğinde Clea yeleğine sarınmış, kapının eşiğinde onları bekliyordu. Arabadan ilk inen Monica oldu. Martini eve doğru koşan kızına baktı. Annesi kollarını açıp kızına sıkıca sarıldı. Rahatlatıcı bir kucaklamaydı bu. Martini, bu özel anı kendi varlığıyla bozmaya cesaret edemedi. Karşısındaki manzarayı ön camın ardından izledi. Daha altı ay önce her şeyi kaybetme noktasına geldiğinde ailesinin başına gelenleri düşündü.

O şey.

Hayır, bir daha olmayacaktı. Bir daha asla.

3 Ocak.

Kaybolma olayından on bir gün sonra.

Hava durumu tahminleri doğru çıkmıştı. Yağmur iki gün boyunca rahat vermeden yağmıştı.

Ama üçüncü günün sabahı, gökyüzü beyaz bulutların oluşturduğu ince bir örtünün ardına saklanan soluk bir güneşle aydınlanıvermişti.

Martini bunun bahçedeki çardakla ilgilenmek için uygun bir gün olduğuna karar verdi. Clea'nın dikkatini kaybolan kızın hikâyesinden başka yere çekmek istiyordu, üstelik sebze bahçesi ve sera fikrini yeniden ortaya atmak ona doğru bir hamle gibi geliyordu. Karısı hiçbir şeyle uğraşmıyor, günlerini televizyonda sürekli Anna Lou olayını konu edinen programları izlemekle geçiriyordu. Ortada kanıtlanmış, resmî bir gerçek olmadığından herkes olaya dair dilediği yorumu yapma hakkını kendinde görüyordu. Televizyonda artık başka bir şey konuşulmaz olmuştu. Üstelik söz sahibi olanlar sadece uzmanlar değildi, sinema yıldızları veya şov dünyasından ünlü isimler de bu konuda yorum yapmaları için televizyon programlarına davet ediliyordu. Utanmazlık diz boyuydu. En saçma ve en akılalmaz varsayımlar öne sürülüyordu; bir de sanki gizemin çözülmesini birdenbire bunlar sağlayacakmış gibi, Anna Lou'nun hikâyesinin en önemsiz ayrıntıları seçilip analiz ediliyor ve üzerinde uzun uzun tartışılıyordu.

Bütün bu dedikodu sirki, hiç bitmeden sonsuza dek sürecekmış izlenimi vermeye başlamıştı.

Öğretmenin evinde artık sürekli arka plandan gelen televizyon sesiyle yaşanır olmuştu, bu nedenle o sabah arabasına binip hırdavatçı dükkânına gitmişti. Kirişleri tutturmak için bir rulo plastik bant, bir tane esnek metal sac ile bir sürü somun, cıvata, çelik mengene satın almıştı. Hepsini cipin geniş bagajına yüklerken bir ses dikkatini dağıttı.

Bir kaykayın asfaltta çıkardığı ses.

Arkasını döndü ve birkaç metre ötede Mattia'yı gördü. "Mattia!" Çocuğa selam vermek için elini kaldırdı.

Öğrencisi Martini'yi fark etmemişti ama onu görür görmez tuhaf bir tepki verdi. Önce yavaşladı, sonra da birdenbire hızlanarak uzaklaştı.

Martini içini çekti çünkü bu çocuğu gerçekten de anlamıyordu. Ardından eve dönmek üzere arabasına bindi.

Genellikle merkeze hiç girmeden, kasaba dışında bir güzergâhtan, bir tür çevre yolundan geçmeyi tercih ederdi. Burada trafik genelde oldukça akıcı olurdu ama o sabah, önünde ağır ağır ilerleyen arabaların oluşturduğu uzun bir kuyruğa takılmıştı. Belki de bir kaza olmuştu çünkü ilerideki kavşağın orada sık sık kaza meydana geliyordu. Biraz sonra bir polis arabasının yanıp sönen tepe lambasını gördü. Fakat ilerledikçe hasar görmüş hiçbir arabaya rastlamadı.

Herhangi bir kaza olmamıştı. Polisler barikat kurmuştu.

O günlerde Avechot'ta sık sık görülen bir durumdu bu. Kaybolan kız olayı yüzündendi. Halkı çileden çıkarmasının dışında, Martini tüm bu kontrollere bir anlam veremiyordu. Bu yaptıkları, öküzler kaçtıktan sonra ahıra kilit vurmaya benziyor, diye düşündü. Ama Martini polislerin aslında tüm bu kontrolleri, gerek olayın üzerindeki sır perdesinin her geçen gün

daha da çözülmez bir hâl alması yüzünden gerekse medyanın artan baskısından dolayı kamuoyuna bu olayla ilgilendiklerini göstermek için yaptıklarından şüpheleniyordu.

Kuyruktaki sürücülerin barikata takılmamak için gidebilecekleri hiçbir yan yol yoktu, üstelik U dönüşü yapmak da şüpheyi yol açabilirdi. O yüzden Martini de diğerleri gibi işi olurlarına bıraktı ve sabırla kendi sırasını beklemeye koyuldu. Fakat kuyrukta yavaş yavaş ilerlerken içten içe tuhaf bir endişe duymaya başladı. Parmak uçlarında karıncalanma ve midesinde tuhaf bir boşluk hissi duydu.

“İyi günler, evrakları alabilir miyim?” dedi üniformalı bir polis memuru, açık olan cama eğilerek.

Öğretmen gerekenleri zaten hazırlamıştı, ehliyeti ve ruhsatı polise verdi.

“Teşekkürler,” dedi polis ve sonra da polis arabasına doğru ilerledi.

Martini olanları izlemeye koyuldu. Sadece iki polis vardı. İkinci polis yolun ortasında durmuş, otomobillere yanaşması için işaret ediyordu. Az önce konuştuğu polis, arabanın içindeydi ve evraktaki bilgileri telsizden aktarıyordu, Martini arka camdan polisi net bir şekilde görebiliyordu. Ama bir süre sonra polisin işinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Belki de kendisine öyle geliyordu, belki de durdurulan herkese aynı şekilde davranılıyordu ama yine de yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğuna dair içine bir şüphe düşmüştü.

Nihayet polis memuru arabadan indi ve Martini'ye doğru geldi. “Bay Martini, bizi takip edebilir misiniz lütfen?”

“Neler oluyor?” diye sordu, sanki biraz fazla tedirgin bir hâlî vardı.

“Sadece prosedür gereği birkaç dakikanızı alacağız,” diye nazikçe cevap verdi polis.

* * *

Polisler Martini'ye Avecho'taki polis merkezine kadar eşlik ettiler. Merkeze vardıklarında onu arşiv odasına benzer bir odaya aldılar. Dosyalama dolapları ve raflarda sıralanmış dosyalar dışında odada her şey darmadağın bırakılmıştı. Odanın içinde kullanılmayan eski bilgisayarlar, lambalar, kırtasiye malzemeleri, hatta içi doldurulmuş yırtıcı bir kuş bile vardı.

Bir masa ve iki sandalye bulunuyordu. Öğretmen, karşısındaki boş sandalyeye bakıp duruyor ve oraya kimin oturacağını merak ediyordu. Kırk dakikadır oradaydı ve ortalarda hâlâ kimse görünmemişti. Sessizlik ve havadaki toz kokusu sinir bozucuydu.

Kapı aniden açıldı ve Martini içeriye otuz yaşlarında, ceketli ve kravatlı genç bir adamın girdiğini gördü. Elinde kendi ehliyeti ve ruhsatı vardı. Oldukça sakin görünüyordu ve kendisine gülümsedi. "Beklettiysem kusura bakmayın, ben Ajan Borghi."

Martini kendisine uzatılan eli sıktı ve ajanın kibarlığı karşısında biraz olsun rahatladı. "Sorun değil."

Borghi boş olan sandalyeye oturup elindeki evrakları masanın üzerine koydu ve daha önce bakmaya fırsatı olmamış gibi onlara hızlı bir bakış attı. "Evet Bay... Martini," dedi Borghi ismini evrakların üzerinden okuyarak.

Öğretmen, Borghi'nin kendisine korkulacak bir şey olmadığını göstermek için mi böyle yaptığını merak etti çünkü ajan onun ismini zaten biliyordu. "Evet, benim," diye onayladı.

"Büyük ihtimalle sizi neden durdurduğumuzu merak etmişsinizdir. Rastgele kontroller yapıyoruz, işimiz birkaç dakikada biter."

"Kaybolan kızla ilgili olmalı..."

"Onu tanıyor musunuz?" diye lafı dolandırmadan sordu Borghi.

SİSTEKİ KIZ

“Kızım la aynı yaş ta ve benim öğretmenlik yaptığım okulda okuyor ama açıkçası onu gördüğümü hatırlamıyorum.”

Genç ajan durakladı ve Martini, ajanın kendisini incelediği izlenimine kapıldı. Ardından Borghi az önceki kibarlığıyla konuşmasını sürdürdü. “Şimdi size tipik bir polis sorusu soracağım,” deyip gülümsedi. “Yirmi üç Aralık günü akşamüstü saat beşte neredeydiniz?”

“Dağdaydım,” diye düşünmeden cevap verdi. “Birkaç saatlik uzun bir yürüyüş yaptım. Eve akşam yemeği vaktinde döndüm.”

“Dağcı mısınız?”

“Hayır, ama trekking tutkunuyum.”

Borghi onaylarcasına yüzünü buruşturdu. “Vay canına! Peki yirmi üç Aralık’ta ne taraflarda yürüyüşe çıktınız?”

“Geçide çıktım, sonra da doğu yamacına doğru gittim.”

“Yanınızda başka biri var mıydı? Bir arkadaş, bir tanıdık?”

“Hayır, hiç kimse yoktu. Tek başıma yürümeyi severim.”

“O zaman sizi gören biri, mesela o sırada yürüyüş yapan başka biri ya da dağda mantar toplamaya çıkmış birisi, kısacası o gün oralarda olduğunuzu doğrulayabilecek herhangi biri var mı?”

Martini biraz düşündü ve cevap verdi: “Yirmi üç Aralık günü yürüyüş sırasında birileriyle karşılaştığımı sanmıyorum.”

Borghi yine biraz durakladı. “Elinize ne oldu?”

Martini sanki tamamen aklından çıkmış gibi sol elindeki bandaja baktı. “Tam da o gün yürürken kaydım. Yanlış bir yere adım attım ve sürüklenmemek için can havliyle yerdeki bir dala tutundum. İyileşmesi biraz uzun sürüyor.”

Borghi tekrar Martini’yi inceledi. Martini bundan rahatsız olmuştu. Ardından ajan tekrar gülümsedi. “Güzel, gidebilirsiniz,” dedi evraklarını teslim ederken.

Martini şaşırdı. “Hepsi bu kadar mı?”

“Size işimizin birkaç dakika içinde biteceğini söylemiştim, öyle değil mi?”

Ajan ayağa kalktı, ardından Martini de onu izledi. El sıkıştılar.

“Zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler, Bay Martini.”

Clea o akşam ailenin en sevdiği yemek olan tavuk kızartması ve kızarmış patates hazırlamıştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunda ya da kendilerini ödüllendirmek istediklerinde Martini ailesi genellikle enfes bir tavuğun etrafında toplanırdı.

Martini karısının neden özellikle bu yemeği hazırladığını bilmiyordu, belki de Monica’nın sağ salim bulunmuş olmasını kutlamak içindi. Karısına yılbaşı akşamında olanları anlatmamıştı, bunu kızının yapmasını umuyordu. Monica’nın ise buna cesareti yoktu ama içindeki suçluluk duygusu annesiyle daha da yakınlaşmasını sağlamıştı.

Yemek sırasında evde farklı bir hava hissediliyordu. Nihayet sofrada neşeyle sohbet ediliyordu. Konu komşularıydı. Odevis ailesi, onlar için eğlenceli bir alay konuşuydu; Clea ve Monica, Odevislere gülüyor ve onlar hakkında konuşmaktan kendilerini alamıyorlardı. İyi ki de bu akşam böyle, diye düşündü Martini. Bu sayede kimse onun neden o akşam bu kadar sessiz olduğunu fark etmeyecekti.

Merkezden çıktıktan sonra eve kadar içinde bir rahatlama duygusuyla gelmişti. Fakat saatler geçtikçe aklında bazı soru işaretleri oluşmaya başlamıştı. Neden onu bu kadar çabuk bırakmışlardı? Ajan Borghi’nin kibarlığının samimiyetine gerçekten inanmalı mıydı? Kızın kaybolduğu gün için “mazeret”ini ispat edecek bir şeyi olmaması onları şüphelendirmiş miydi?

Yemekten sonra öğrencilerin ödevlerini kontrol etmeye çalıştı ama sürekli dikkati dağılıyordu. Saat on bire doğru uyumaya çekildi ancak uykusunun hemen gelmeyeceğinin farkındaydı.

Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine yatağın içine girerken. Evet, yoluna girecek.

“Dağcı mısınız?”

“Hayır, ama trekking tutkunuyum.”

“Vay canına! Peki yirmi üç Aralık’ta ne taraflarda yürüyüşe çıktınız?”

“Geçide çıktım, sonra da doğu yamacına doğru gittim.”

“Yanınızda başka biri var mıydı? Bir arkadaş, bir tanıdık?”

“Hayır, hiç kimse yoktu. Tek başıma yürümeyi severim.”

“O zaman sizi gören biri, mesela o sırada yürüyüş yapan başka biri ya da dağda mantar toplamaya çıkmış birisi, kısacası o gün oralarda olduğunuzu doğrulayabilecek herhangi biri var mı?”

“Yirmi üç Aralık günü yürüyüş sırasında birileriyle karşılaştığımı sanmıyorum.”

“Elinize ne oldu?”

Vogel sorgulama videosunu durdurdu. Ekranda öğretmenin yakın çekim görüntüsü kaldı. Özel Ajan Vogel, Borghi’ye ve Savcı Mayer’e doğru döndü. “Hiçbir mazereti yok ve eli yaralı,” dedi zafer kazanmış edasıyla.

“Ama bu adamın sicili temiz, bize onun şiddet içeren bir eylemde bulunabileceğini gösteren herhangi bir suç geçmişi yok,” diye karşı çıktı savcı.

Vogel, Mattia’nın çektiği videoları izledikten sonra, çocuğun onların eline gerçekten izini süreceklere iyi bir ipucu verdiğine emindi. Mattia onların bir numaralı tanığıydı. Çocukla annesini korumalı bir yere almışlardı.

Ardından da hemen öğretmenin peşine düşmüşlerdi. Son yetmiş iki saatte onu bir an olsun gözden kaçırmamışlardı. Vogel’in adamları gizlice Martini’nin görüntülerini çekip her hareketini kaydederek onu uzaktan takip etmişlerdi. Anormal hiçbir duruma

rastlanılmamıştı ama elbette Vogel onu tutuklatacak sağlam bir kanıtın hemencecik ortaya çıkmasını bekleyemezdi. Üstelik böyle durumlarda işleri biraz da zorlamak gerekirdi. O sabahki uydurmaca polis barikatını da bu nedenle kurmuşlardı. Ama önce Mattia'yı gizlendiği yerden çıkarmış ve öğretmeni yolda gördüğünde nasıl davranması gerektiğini ona iyice anlatmıştı. Martini'nin yüzünü daha iyi görmeleri gerekiyordu.

Martini hırdavatçının önünde çocuğun neden kendisini görüp böyle uzaklaştığını merak ederken Vogel sivil bir arabanın içinde onun yüz ifadelerini incelemekteydi.

Öğretmeni polis merkezine getirip tek başına tozlu bir odada kırk dakika boyunca bekletmeleri de onun üzerinde baskı kurmak için özellikle planlanmıştı. Borghi de üzerine düşen rolü iyi oynamıştı. Nazik davranmış ve aldığı cevaplardan tatmin olmuş gibi yapmıştı. Fakat sorduğu sorular aslında öğretmeni kendiyle çelişkiye düşürmek için değil de onda şüphe uyandırmak adına düşünülmüşlerdi.

Bütün bu çabalar meyvesini ileriki saatlerde verecekti, Vogel bundan emindi.

Savcı Mayer ise o kadar emin olamıyordu. "Bunun gibi, gayriresmî olarak sorgu altına aldığımız kişilerden kaçının yirmi üç Aralık günü geçerli bir mazereti yok, sizin haberiniz var mı? Tam on iki kişi. Üstelik bunlardan dördünün sicili temiz de değil."

Vogel savcının bu duruma şüpheyle yaklaşacağını tahmin ediyordu. Ancak kendisi için öğretmen Loris Martini tipik bir suçlu profiline uyuyordu. "Görünmezlik bir yetenektir," dedi. "Sağlam bir irade gücü ve ciddi disiplin gerektirir. Öğretmen Loris Martini'nin her defasında acaba gerçekten yapabilir miyim diye düşünerek şimdiye dek birçok kez aklından korkunç eylemler geçirdiğine eminim. Ama canavar olarak doğulmaz. Tıpkı aşkta olduğu gibi, doğru kişiyi bulmak gerekir... Anna

Lou'yla karşılaştığı vakit kendi tabiatının aslında nasıl olduğunun farkına vardı. Kendi kurbanına âşık oldu.”

Borghi yorum yapmadan özel ajanla savcı arasındaki bu atışmaya tanık oluyordu. Kendi içgüdüsünün sesini dinleyecek olsa sorgu esnasında öğretmenin aşırı sakın görüldüğü üzerine yemin edebilirdi.

“Anna Lou’nun büyük ihtimalle kendisini kaçıranı tanıdığını ve hiçbir sorun çıkarmadan peşinden gittiğini daha önce siz de söylemişsiniz,” dedi Bayan Mayer. “Ancak bu durumda ikisinin tanıştığından bile emin değiliz.”

“Martini kızın okulunda öğretmen. Kız onu mutlaka görmüştür.”

“Anna Lou onu tanıyor olsa bile peşinden gidecek kadar ona güvenebilir miydi? Bir kız çocuğunu karanlıkta bir arabaya binmeye ikna etmek için yüzeysel bir tanışıklıktan daha fazlası gerekir. Özellikle söz konusu bu kıza, cemaatin dışındaki kişilerle fazla görüşmemesi gerektiğine dair bir terbiye verilmişse... Ayrıca öğretmenin cemaate üye olduğunu da sanmıyorum.”

“Peki ya Mattia’nın çektiği videolardaki görüntüleri nasıl açıklıyorsunuz?”

“O görüntüler henüz bir kanıt oluşturmuyor ve bunu siz de iyi biliyorsunuz.”

Ama oluşturacaklar, diye düşündü Vogel. Ve öğretmenin ekranda takılı kalmış yüzüne bir kez daha baktı.

Evet, öğretmen Loris Martini, bu iş için biçilmiş kaftandı.

5 Ocak.

Kaybolma olayından on üç gün sonra.

Akşamın alaca karanlığının etrafa yaydığı sarımtırak ışık, dağların etrafında masmavi bir hale oluşturunuyordu.

Öğretmen cipiyle otobanda ilerliyordu. Yanında karısı da vardı. Arabanın kaloriferi açıktı ve biraz homurdanma sesi çıkarsa da arabanın içinde hoş bir sıcaklık hissediliyordu. Clea'nın ağzını birkaç dakikadır bıçak açmıyordu, arabadaki o huzurlu sıcak havanın tadını çıkarıyor gibiydi. Martini ara sıra ona doğru dönüyordu, Clea ise kocasının bakışlarına tebessümle karşılık veriyordu. "Ne iyi düşündün," dedi. "Uzun zamandır göle gitmemiştik."

"Geçen yazdan beri," diye hatırlattı Martini. "Ama bence kış aylarında gölün daha büyüleyici bir havası var."

"Sana katılıyorum."

Bütün günü dağın tepesinde küçük bir göl kenarında geçirmişlerdi. Göle varmak için arabayı bırakıp birkaç saat yürümeleri gerekmişti. Göle giden yol, Martini'nin genellikle yürüdüğü o engebeli yollar kadar zahmetli değildi. Clea idmansız olduğu için kocası özellikle bu yolu seçmişti. Ormanın içinden geçen küçük nehir ve akarsuların kesiştiği bu yol, yürüyüşçülerin hedeflerine rahatça ulaşabilmesini sağlamak için sık sık temizleniyordu. Ve bu mevsimde anormal bir şekilde kar olmayışı tırmanışı ko-

laylaştırmıştı. Zirveye ulaştıklarında elde edecekleri ödül ise devasa bir buzulun biraz ötesinde bulunan kayalık tepelerle çevrilmiş küçük vadinin nefes kesen kuş bakışı manzarasıydı. Buzulun eteklerinde, üzeri altın rengi pırıltılarla parlayan kristal berraklığında su birikintisi görünüyordu. Onun etrafında da yaz aylarında bol bol kırmızı çiçek açan orman gülü bitki ormanı vardı. Gölün yanında, yöresel yiyecekler yapan bir dağ kulübesi bulunuyordu. Burada menü hep aynıydı ve sadece üç çeşit yemekten oluşuyordu. Fakat Martini ve karısı oraya özellikle baklagil çorbası içmek ve siyah ekmek yemek için gidiyorlardı. Zaman çabucak geçmişti ve arabaya binmek üzere vadiye doğru indiklerinde hava neredeyse kararmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Clea. Tamamen masumca sorulmuş bir soruya benziyordu.

“Hiçbir şey.” Bu samimi bir cevaptı. Önceki gün aklını kurcalayan düşünceler yok oluvermişti ve şimdi her zamanki gibi sakindi. Fakat karısına polis barikatından ve başından geçen o bir nevi sorgulamadan bahsetmemiştir.

“Saçlarını kestirsen iyi olur,” dedi karısı, eliyle Martini’nin kestane rengi kıvrırcık bukleli saçına dokunurken.

Karısının ilgisi Martini’nin hoşuna gidiyordu. Onun hâlâ kendisinden vazgeçmediğinin bir göstergesiydi. “Haklısın, yarın berbere giderim.”

Mutlu ama bir yandan da yorgundular. İkisi de eve dönüp güzel bir duş almak için sabırsızlanıyordu. Fakat Martini arabanın benzin göstergesinin sinyal verdiğini fark etti. “Benzin almam gerekiyor.”

“Yarın alsan olmaz mı?” diye sordu Clea, durmaya hiç niyeti yoktu.

“Maalesef olmaz.”

On kilometre kadar ileride bir benzin istasyonu gördü. Fakat otobandan çıkıp istasyona doğru girer girmez benzincinin bir sürü araba ve turist karavanıyla dolup taşıdığını gördü. Bu çok garipti çünkü genellikle burada kimse olmazdı. Kaybolan kız için, diye düşündü. Meraklarını gidermeye geldiler.

Etrafta tam bir bayram havası vardı; insanlar gruplar hâlinde buraya akın etmişti, büyük küçük herkesin çıkardığı gürültüler dayanılmaz derecedeydi. Benzin sırası onlara geldiğinde Martini self servis pompasından benzini kendisi doldurdu. Ardından ödeme yerine gitti. Kasada kuyruğa girdi. Çalışkan ve genç bir kasiyer kız işlemleri hızlandırmak için elinden geleni yapıyordu. Tavanın hizasındaki bir köşede, yüksek rafın üzerine konulmuş bir televizyon vardı. İçeridekilerin gürültüsü televizyonun sesini bastırıyordu ama ekranda Anna Lou Kastner hakkında yapılan kim bilir kaçınıcı televizyon haberinin görüntüleri geçiyordu. Martini sıkıntıdan oflayıp pufladı ve haberlere aldırış etmedi.

Nihayet ödeme sırası Martini'ye geldi. "Sekiz numaralı pompadan benzin aldım," diye belirtti kasiyer kıza.

"Sanırım buralardansınız," dedi kız, bir yandan da bilgisayardaki toplam ücreti kontrol ediyordu. Pek bunalmış bir hâli vardı.

"Nasıl anladınız?"

"Az önce sizi oflayıp puflarken gördüm." Sonra da alçak sesle ekledi: "Patronum bütün bu izdihamdan son derece memnun, işlerin iyi gittiğini söylüyor ama ben akşam eve ayaklarım şişmiş hâlde, hem de öyle bir baş ağrısıyla dönüyorum ki anlatamam."

Martini bu samimi açıklamaya gülümsedi. "Belki çok uzun sürmez," diyerek kıızı teselli etmeye çalıştı.

"Umarım öyle olur ama bugün özel bir gün. Televizyonlar çıldırmış gibi devamlı aynı görüntüleri ekrana getiriyorlar."

"Hangi görüntüleri?"

SİSTEKİ KIZ

Bu arada kasiyer asıl işini unutmuş gibiydi ve kuyruk da almış başını gitmişti. “Affedersiniz, sekiz numaralı pompa mı dediniz?”

“Evet, aynen.”

Kız, beyaz cipin net bir şekilde görüldüğü camdan benzin pompalarına doğru baktı. Ardından da şaşkın bir ifadeyle gözlerini Martini’ye çevirdi.

“Bir sorun mu var?”

Ardından kasiyer kız bakışlarını televizyona doğru yöneltti. Martini de aynısını yaptı.

Ekranda amatörce yapılmış bir çekime ait görüntüler yayınlanıyordu. Anna Lou günlük hayatının çeşitli anlarında görüntülenmişti: sırtında renkli sırt çantası ve elinde, içinde buz patenlerinin olduğu bir çantayla tek başına yolda yürürken ya da bir arkadaşıyla birlikteyken. Tam da o sırada Martini ekranda Priscilla’yı gördü. Başka bir sahnede de Anna Lou kardeşleriyle birlikte evden çıkıyordu. Sonra görüntüler duraklıyor ve hep birkaç metre ötede arkada görülen beyaz cipe zumlama yapılıyordu.

Öğretmen televizyon kanallarının bütün gün yayınladığı o yeni çarpıcı haberin ne olduğunu o zaman anladı. Herkesi Avechot’a getiren de buydu. Nihayet peşine düşülecek bir iz bulunmuştu. Tıpkı kendisinininkine benzeyen beyaz bir cip.

Hayır, sadece “benzeyen” değil, bu tam tamına kendi arabasıydı.

Bu önemli haber, ünlü muhabir Stella Honer imzasını taşıyordu ve birdenbire ekranın üst tarafında bir yazı belirdi: *FLAŞ GELİŞME: BİRİSİ ANNA LOU’YU TAKİP EDİYORDU.*

Öğretmen aslında ödemesi gereken ücret çok daha az olsa da tezgâha ellilik bir kâğıt para bıraktı. Kasiyerin şaşkın bakışlarına aldırmadan hızla kuyruktan çıktı. Daha kapıdan çıkmamıştı ki camdan birinin bir şeyleri işaret ettiğini gördü.

“Hey, bu o araba!” diye bağırdı başka birisi.

Bu sırada arabanın arkasında çoktan bir grup adam belirmişti bile. Plakayı kontrol ediyorlardı. Neyse ki Clea arabanın içinde cep telefonundan mesaj göndermekle meşguldü ve hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Herkes bakışlarını Martini’nin üzerine sabitlemiş, gözleriyle onu izlerken Martini adımlarını hızlandırdı. Çabucak arabaya bindi.

“Neler oluyor?” diye sordu Clea kocasını telaşlı görünce.

“Sana sonra anlatırım,” diye geçiştirdi Martini ve daha fazla vakit kaybetmeden anahtarı kontağa taktı. Araba çalışmıyordu çünkü elleri titriyordu. Bu arada çevredeki insanlar etraflarını sarmaya başlamıştı. Kadın, erkek, çoluk çocuk; herkesin bakışlarında, kasiyerin gözlerinde de gördüğü o şaşkınlıkla karışık korku vardı. İçlerinden biri bir şey yapmaya kalkışırsa diğerleri de şüphesiz onu izleyecektir, diye düşündü ve dehşete kapıldı. Sonunda arabayı çalıştırmayı başardı, gaza bastı ve ilerledi. Hızla otobana girdi ve dikiz aynasından arka tarafa bir göz attı. Hâlâ oradaydılar, tehditkâr bir havayla hepsi birden durmuş, arabaya doğru bakıyordu.

“Bana neler olduğunu söyleyecek misin?” diye tekrar sordu Clea, endişelenmişti.

Martini başını çevirip karısına bakmaya cesaret bile edemiyordu. “Eve gidelim.”

Yol boyunca karısının soru yağmuruna tutulmaktan sıyrılamamıştı. Ona kendisinin bile tamamen anlayamadığı bir durumu anlatmaya çalıştı.

“Ne demek seni durdurdular?”

“İki gün önce yolda bir polis barikatı kurulmuştu.”

“Peki neden bana söylemedin?”

“Çünkü bana önemli bir şeymiş gibi gelmedi. Bir sürü kişiyi durdurdular, sadece beni değil ki. Tanıdığım diğer insanların da başına geldi,” diye yalan söyledi.

Nihayet eve vardıklarında Martini evin önünde polisleri göreceğini düşünüyordu. Fakat evin önü tuhaf bir biçimde bomboştu. Etrafta bir tek kişi bile yoktu ama öğretmen yine de karısına acele etmesini söyledi. “Acele et, eve girelim.”

Kapıyı açar açmaz kızlarının ayakta, salonun ortasında öylece durduğunu gördüler. Gözlerini televizyonun ekranına sabitlemişti. “Anne, neler oluyor?” Korkmuştu. “Televizyonda kayıp kızı birinin takip ettiğini söylüyorlar ve... bizimkisine benzer bir araba gösteriyorlar.”

Clea ne diyeceğini bilemeden Monica’ya sarıldı, sonra da kocasının bir şeyler söylemesini bekleyerek onun yüzüne baktı. Ama Martini koridorda olduğu yerde durmuş, içeriye bir adım bile atamıyordu. “Anlamıyorum, hiç anlamıyorum. Bir yanlışlık olmalı,” diye mırıldandı.

Ekranda beyaz cip göründü.

“Ama bu bizim arabamız.” Clea şaşkınlık ve dehşet içindeydi.

“Biliyorum, saçma bir durum.” Öğretmen, kızının ağlamaya başladığını gördü. “Sana söyledim, polis merkezine gittim, bana birkaç soru sordular ve sonra beni bıraktılar. Hiçbir sorun olmadığından emindim.”

“Emin miydin?” Clea’nın ses tonunda bu kez bir suçlama vardı.

Martini her geçen dakika daha da telaşlanıyordu. “Evet, bana kızın kaybolduğu gün nerede olduğumu sordular. Buna benzer sorular...”

Clea o tarihte olanları hatırlamaya çalışırcasına birkaç saniye sessiz kaldı. “O gün dağa çıkmıştın. Eve akşam döndün,” dedi sakın bir ses tonuyla. Ve yavaş yavaş kocasının kendisini akla-

yabilecek hiçbir mazereti olmadığını farkına varmaya başladı. “Evet, kesinlikle bir yanlışlık yaptılar,” diye doğruladı kararlı bir ifadeyle çünkü aksini düşünemiyordu. “Hemen şimdi polisi arayıp bir açıklama isteyeceksin.” Fakat sergilediği bu kararlılık, aslında içindeki şüpheyi örtbas etmeye çalışmasından geliyordu.

Martini sonunda salonun içine doğru ilerlemeyi başardı, telefonu eline aldı ve numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra telefona cevap verildi. “Ben Loris Martini, önceki gün merkezde görüştüğüm ajanla konuşmak istiyorum, lütfen. İsmi Borghi olmalı.”

Borghi’yi bağlamalarını beklerken öğretmen karısına ve kızına baktı. Akılları allak bullak olmuştu, çok korkmuşlardı. Onları böyle görmek Martini’yi üzüyordu. Ama onu daha çok üzen şey, karısı ile kızının sığındıkları o kucaklaşmanın kendisini tamamen dışladığı izlenimiydi; sanki çoktan kendisinden uzaklaşmayı seçmiş gibiydiler.

Birkaç dakika sonra bir ses cevap verdi: “Evet, ben Ajan Borghi.”

“Bana neler olduğunu söyler misiniz? Benim arabam neden televizyonda görünüyor?” Martini aklını kaçırmış gibiydi.

“Üzgünüm, Bay Martini,” dedi ajan sakın bir ses tonuyla. “Bir bilgi sızıntısı oldu. Olmamalıydı.”

“Bilgi sızıntısı mı? Bir şeyle mi suçlanıyorum?”

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Başka bir şey söyleyemem. Biz sizi arayacağız ama kendinize bir avukat bulmanızı öneririm. İyi akşamlar.”

Borghi telefonu sertçe kapatırken Martini ne yapacağını bilemeden kulağında telefonun ahizesiyle öylece kalakaldı; Clea ve Monica ise kendisinden bir cevap bekliyordu.

O anda salonun içi bir saniyeliğine koca bir ışıkla aydınlandı.

SİSTEKİ KIZ

Bu bir halüsinasyon değildi çünkü hepsi birden ne olduğunu anlamadan etrafına bakındı. Işık tekrar yandı ve birkaç saniye sonra tekrar. Şimşeğe benziyordu ama ışığın ardından hiçbir gök gürlemesi duyulmuyordu.

Martini pencerelerden birine doğru yaklaştı ve dışarı baktı, karısı da onun yanına yaklaştı.

Işıklar evin önünden geliyordu. Gölgeye benzeyen bazı karanlık figürler evin etrafında geziniyordu. Ara sıra da ışık yakıyorlardı. Meraklı ve tehditkâr Marslılara benziyorlardı.

Onlar basın fotoğrafçılarıydı.

6 Ocak.

Kaybolma olayından on dört gün sonra.

Gece olduğunda televizyon kanallarına ait kamyonetler Martini ailesinin evinin önündeki yolu çoktan ablukaya almışlardı. Erkenden gelenler, ilerleyen zamanlarda günde yirmi dört saat döne döne televizyonda görüntüsü verilecek olan bu sessiz sakin villayı kameraya çekebilmek için en uygun konumu kapmayı bile başarmıştı.

Meraklı izleyicilerden oluşan gruplar, polisin güvenlik nedeniyle kurduğu kordonun ötesine üşüşerek medya ve basın ekiplerinin, fotoğrafçıların ve muhabirlerin yanında yer alıyorlardı. Fakat olur da halk adaleti kısa yoldan kendi sağlamaya karar verirse alınan bu tedbir ne kendisini ne de ailesini korumaya yeter, diye düşündü öğretmen sabah saat dokuzda doğru pencereden dışarıya göz atarken.

Zor bir gece olmuştu. Kimse gözünü kırpmamıştı. Monica sabaha doğru dayanamayıp uykuya dalmıştı, Clea ise derin bir üzüntüyle sessizliğe gömülmüştü. Martini tüm bu olanları sineye çekemezdi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. “Borghi beni kendisinin arayacağını söyledi ama benim böyle durup beklemeye niyetim yok,” dedi karısına. “Ben hiçbir şey yapmadım ve ellerinde bunun aksini iddia edebilecek hiçbir delil yok, olsa zaten çoktan beni tutuklardı, sence de öyle değil mi?”

SİSTEKİ KIZ

Clea olayı bir de bu açıdan değerlendirdi ve umudu biraz olsun canlanmış gibiydi. “Evet, polise gidip içinde bulunduğun durumu netleştirmelisin.”

Martini, evden çıkarak bugüne kadar herkesin tanıdığı gibi biri olduğunu, yani düzgün biri olduğunu göstermek için tıraş oldu ve en iyi elbisesini giyip kravat bile taktı. Kapıya çıkar çıkmaz flaş yağmuruna tutuldu. Flaşlar durmak bilmeden her köşeden patlıyordu. Bir eliyle yüzünü kapadı ama bunu sadece gözlerinin kamaşmasını engellemek için yapmıştı. Ardından cipe doğru ilerledi ama sonra tekrar bir düşündü. Çekilen o videolardan sonra hâlâ aynı arabayla ilişkilendirilmesi akıllıca olmazdı. Üstelik böyle bir kalabalığın arasından arabasıyla buradan çıkabilmesi de güç olurdu. Bu yüzden yürüyerek gitmeye karar verdi.

Onu yürürken gören bir polis seslendi: “Bay Martini, eve girseniz daha iyi olur.” Bu bir emir değildi, sadece tehlikeli olabileceğinden ona kalabalığın arasına girmemesini tavsiye ediyordu.

Martini polisi dikkate almadı ve güvenlik engelini geçerek yürümeyi sürdürdü. Elllerinde mikrofonlarla bir sürü kameraman ve gazeteci bir anda üzerine doğru geldi.

“Arabanız neden kızın bulunduğu yerlerde görülüyor?”

“Anna Lou’yu iyi tanıyor muydunuz? Onu takip mi ediyordunuz?”

“Polis sizi sorguya çağırdı mı?”

“Sizce Anna Lou öldürüldü mü?”

Martini susuyor ve kendi yolunda ilerlemeye çalışıyordu ama üzerine gelen kameraman ordusu onu adımlarını yavaşlatmaya zorluyordu. Bu sırada halktan sesler yükselmeye başladı. Öğretmen kendisine yöneltilen hakaretleri duyamadı ama etrafını sarmış olan kalabalığın içinde birçok öfkeli yüz dikkatini çekmişti. Halk henüz ona yaklaşmıyordu ama niyetleri belliydi. Birisi

ona doğru ilk nesneyi fırlattığında Martini onun ne olduğunu bile anlayamadı. Sadece biraz uzağında yere düştükten sonra asfaltta çıkardığı tok sesi duydu. Kalabalığın arasındaki gizli protestocunun yaptığıı hemen diğerleri de yapmaya başladılar. Başka şeyler atılmaya başlandı: bira kutuları, madenî paralar. Muhabirler de atılanların kendi başlarına gelmesini önlemek için Martini'den birkaç adım uzaklaştılar, böylece onu daha kolay bir hedef hâline getirdiler.

Martini kendini korumak için kollarını kaldırdı ama bunun hiçbir faydası olmadı. Polis halkın öfkesini kontrol altına almayı başaramıyordu. O anda bir lastik gıcirtısı duyuldu. Martini üzerine atılanlardan kaçmak için yere çömelmişti ama bulunduğu noktadan birkaç metre ötede duran koyu renk camlı bir Mercedes'i görebilecek kadar başını kaldırabilirdi. Arabanın arka kapısı açıldı ve içinden çizgili takım elbiseli, son derece iyi giyimli bir adam çıkıp ona elini uzattı. "Buyurun!" dedi yüksek sesle.

Martini adamın kim olduğunu bilmemesine rağmen bu teklifi geri çevirecek durumda değildi. Arabaya bindi ve araba, onu kaçınılması imkânsız bir linçten kurtararak hızla oradan uzaklaştırdı.

İlk olarak bu iyi giyimli adam, Martini'ye bir kutu mendil uzattı. "Üzerinizi silin, Bay Martini." Sonra da kendi şoförüne seslendi. "Bizi sakince konuşabileceğimiz bir yere götür."

Martini üzerinin sarı lekelerle pislendiğini fark etti, kokusundan bunun hardal olduğu anlaşılıyordu. "Üzerime ne buldularsa attılar."

"Halkın içine bu şekilde çıkmamalısınız. Böyle yaparsanız onları kışkırtmış olursunuz, bunu anlamıyor musunuz?"

"Peki öyleyse ne yapmalıyım?" diye sordu öğretmen sinirli bir tavırla.

“Mesela bana güvenebilirsiniz.” Adam güldü, sonra da kendini tanıtmak üzere elini uzattı. “Ben Avukat Giorgio Levi.”

Martini şüpheyile adama baktı. “Siz buralardan değilsiniz.”

Adam tekrar güldü. “Evet, tabii ki değilim.” Derinden gelen, samimi bir gülüşü vardı. Ardından ciddileşti. “Şüphenin topluluk içinde salgın bir hastalıkla aynı yolu izleyerek yayıldığını biliyor muydunuz? Bulaşmanın önlenemez hâle gelmesi işten bile değildir. Halk adaletin değil, her zaman sadece suçlunun peşindedir. Korkuya bir ad verebilmek, kendilerini güvende hissetmek için. Her şeyin yolunda gittiği ve her zaman bir çözüm yolunun bulunduğu yanılgısına inanmaya devam etmek için.”

“Öyleyse belki de medyaya ve polis teşkilatına suç duyurusunda bulunmalıyım,” dedi Martini kararlı bir şekilde.

“Bunu yapmanızı tavsiye etmem.” Avukat bu cümleyi oldukça ciddi bir ses tonuyla söyledi.

“O hâlde ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey,” diye net bir cevap verdi avukat.

“Yani böyle hiçbir şey yapmadan beni mahvetmelerine izin mi vermeliyim?” Öğretmen şaşkın ve öfkeliydi.

“Bu daha başlamadan kaybedilmiş bir savaş olur, o yüzden de savaşmanın bir anlamı yok. Bunun farkına ne kadar çabuk varırsanız sizin için o kadar iyi olur. Onun yerine, gücümüzü sizin dürüst bir adam, düzgün bir eş ve iyi bir aile babası imajınız üzerinde yoğunlaştırmalıyız.”

“Ama televizyonda, kaybolmadan önce kızı neredeyse bir aydır takip ettiğimi söylüyorlar. Bu çok saçma!”

“*Sizin* takip ettiğinizi değil,” diye düzeltti avukat. “*Arabanız* kızı takip ediyordu... Bundan sonra kullandığınız kelimelere dikkat edin, Bay Martini. Video görüntülerinde arkada sadece arabanız görülüyor.”

“Üstelik gazeteciler görüntüleri çekenin benim öğrencilerimden biri olduğunu söylüyor.”

“İsmi Mattia,” diye açıkladı Levi.

Martini şaşırmış gibiydi.

“O görüntülerin sadece saçma bir tesadüf olduğunu düşünelim,” diye devam etti avukat. “Ki Anna Lou’yla aynı yerde oturuyorsunuz, bu çok makul. Fakat sizi uyarmam gereken başka bir şey var...”

Mercedes durdu. Martini, arabanın camından, Avechot mezarlığının arkasında gençlerin seks yapmak ya da esrar çekmek için çekildikleri kuytu alanda olduklarını anladı.

“Peşinizdeki ajanın ismi Vogel.” Avukat bu ismi endişeli bir ses tonuyla telaffuz etmişti. “Onun birinci sınıf bir ajan olduğunu söyleyemem, üstelik burnu da iyi koku almaz. Suç bilimi alanında uzmanlığı yok ve adli tıp raporları veya DNA örnekleri onun umurunda bile olmaz. Sadece amacına ulaşmak için medyayı kullanan biri.”

“Anlamıyorum...”

“Vogel elindeki video görüntülerinin bir kanıt oluşturmadığını biliyor. Üstelik görüntüleri çeken kişi, geçmişte saldırganlık ve şiddet suçlarından sabıkası olan ve kafayı Anna Lou’ya takmış bir çocuk; psikotropik ilaçlar kullanıyor ve Flores adında Avechotlu bir psikiyatrin tedavisi altında. Kısacası ortada güvenilir olmayan bir kaynak varsa bu tam da Mattia. Vogel’in işine yaramayacaktır. İşte bu yüzden hâlâ serbestsiniz, Bay Martini.”

“Peki kaçıp gitmemden korkmuyorlar mı?”

Levi tekrar güldü. “Nereye gidebilirsiniz ki? Ulusal haberlere çıktınız, Bay Martini. Şu anda bütün ülke yüzünüzü tanıyor.”

Martini, avukata dikkatle baktı. Yaşça kendisinden büyüktü ama olduğundan daha genç gösteriyordu. Bu belki de hâlâ gür olan ve kendi rengindeki saçları yüzündendi. Kadınlar

onu çekici buluyor olmalıydılar. Etrafa hoş bir parfüm kokusu yayıyordu ama yalnız bunlar da değildi. Sakin ve kendinden emin tavrıyla insanda güven duygusu uyandırıyor. “Peki siz burada ne arıyorsunuz?”

“Tabii ki sizi savunmak için buradayım!” diye cevap verdi gülümseyerek.

“Bunun için size ne kadar ücret ödemem gerekir?”

“Bir kuruş dahi ödemenize gerek yok,” dedi Levi kollarını havaya kaldırarak. “Ben davanın reklamından kendi ücretimi bir şekilde çıkarırım. Ancak elbette bazı masraflar olacak.” Sıralamaya başladı: “İlk önce polisin soruşturmasına paralel bir soruşturma yürütecek özel bir ajan lazım. Sonra da eğer olay mahkemeye taşınırsa çeşitli uzmanlara ve hukuksal araştırmalar yapacak birilerine ihtiyacımız olacak.”

Martini bütün bunların maliyetinin ne kadar olabileceğini düşünmeye çalıştı ama tahmin etmesi imkânsızdı. “Bunu önce karımla konuşmam lazım.”

“Elbette.” Avukat ayağının dibinde duran deri çantasının içine elini soktu ve içinden beyaz bir kutu çıkardı. Bu henüz ambalajından bile çıkmamış yepyeni bir cep telefonuydu. “Büyük ihtimalle polis telefonlarınızı dinlediğinden bundan sonra benimle iletişime geçmek için bu telefonu kullanacaksınız. Ayrıca güvenli bir şekilde hareket etmeniz mümkün olmadıkça da evden çıkmayın.”

Vogel otel odasındaki aynanın karşısında kaşmir kravatını düzeltiyordu. Bu kravatı daha Avechot’a gelmeden, onu takacağı anın –fırsatın– tadını önceden çıkartarak satın almıştı.

Kalabalık bir grup gazeteci aşağıda kendisini bekliyordu. Onları bekletmekten zevk alıyordu. Ne de olsa son aylarda ona fena çekirtmişlerdi.

Bombacı davası, diye hatırladı.

Belli bir bedel ödemesi gerekmişti ama şimdi pistlere geri dönmüştü ve o pislik gazeteciler, doymak bilmeyen iştahlarını bir süreliğine yatıştıracak bir haber artığının önlerine atılmasını umarak bir kez daha onun ayağına gelmişlerdi.

Bombacı davası bir hataydı, bunu kabullenmekten başka çaresi yoktu. Ama aynı hatayı bir daha asla yapmayacaktı. İtibarını yeniden kazanıp medyanın idolü olmak için yalnızca birkaç günlük gösteri ona yetmişti. Eski gücüne kavuşmaya az bir şey kalmıştı ve bu yüzden de çok tedbirli davranması gerekiyordu.

Stella, Mattia'nın videolarını akıllıca kullanmıştı. Öğretmenin cipine zumlayarak yaptığı montaj medyatik bir başyapıt niteliğindeydi. Ayrıca Ajan Borghi de bu işte kendisine sağlam bir ortak olduğunu kanıtlamıştı, Vogel bunu hayatta tahmin edemezdi. Çocuğun bu işte parlak bir geleceği olabilirdi, sonraki davalarda da onu yanına alacaktı. Fakat tek sorun Savcı Mayer'di. Çokbilmiş kaltak. İdealist bir savcıdan daha kötüsü olamazdı. Ama onu da nasıl alt edeceğini biliyordu, tek yapması gereken egosunu okşamak ve ona spot ışıklarının sıcaklığını hissettirmekti. Yanmak pahasına bile olsa bir kere o ışıkların sıcaklığının tadını aldı mı hiç kimse bundan bir daha asla vazgeçemezdi.

Bombacı davasında Vogel işte tam da bu riske girmişti. Ama en kötüsü artık geride kalmıştı.

Kapı vuruldu. "Aşağı inmелisiniz, efendim. Gazetecileri daha fazla kontrol altında tutamıyoruz," dedi Borghi.

Biraz sonra Vogel otelin yemek salonunda toplanmış ve kendisinden bilgi almak için sabırsızlıkla bekleyen heyecanlı ve gürültülü bir kitlenin önünde belirdi. Sandalyelerin hepsi doluydu ve çoğu muhabir ayakta duruyordu. Salonun en arka tarafında televizyon kameraları yerlerini almıştı.

“Maalesef size söyleyecek pek fazla bir şeyim yok,” dedi önünde oluşmuş mikrofon ağına doğru konuşarak. “Sanırım bu yalnızca birkaç dakikalık bir konuşma olacak.” Gazetecilerden bazıları protesto etti ama Vogel toplu röportajlarda kontrolü asla elden bırakmayacak kadar uzmandı. Sadece işine geleni söyleyecekti.

“Neden öğretmen Loris Martini’yi hâlâ tutuklamadınız?” diye sordu gazetecilerden biri.

“Çünkü bütün yasal güvenceleri kendisine sağlamak istiyoruz. Loris Martini şu an için sadece bir şüpheli.”

“Peki beyaz cipe ait videoların dışında kendisinin Anna Lou Kastner’le bağlantısı olduğunu gösterecek başka deliller buldunuz mu?” diye sordu mavi tayyörlü bir muhabir.

“Bu gizli bir bilgi,” diye cevap verdi Vogel. Bu onun en sevdiği cümlelerden biriydi: Ne bir onay ne de bir yalanlama ifade ediyordu. Vogel herkesin polisin elinde iyi bir koz olduğunu düşünmesini istiyordu.

“Bay Martini’nin ailesiyle beraber vadiye kısa süre önce taşındığını biliyoruz.” Bu kez konuşan Stella Honer’di. “Karısı avukatlık mesleğini bıraktı ve kocasının peşinden gelerek Avechot’a taşındı. Sizce bir şeylerden kaçmış olabilirler mi?”

Bu soru Vogel’in hoşuna gitti. Stella ele aldığı her olayın hiç beklenmedik yönlerini bulup ortaya çıkarmakta çok başarılıydı. “Bu şahsın geçmişini incelemekteyiz ve şu an için size söyleyebileceğim tek şey kendisinin düzgün biri olarak görüldüğüdür.” Martini’yi böyle savunması, çoktan seçimini yapmış ve yalanlanmaktan hiç hoşlanmayan halkı kızdırmak için önceden hesaplanmış bir hamleydi. “Öyle ki dışarıya sızan bilgi yüzünden onun itibarını mahveden siz oldunuz,” diye de ekledi hiç utanmadan. “Benim size söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Öyleyse bizi neden buraya çağırdınız?” diyerek şikâyetini dile getirdi gazetecilerden birisi.

“Sizi uyarmak için,” diyerek kararlılıkla konuşmasını sürdürdü Vogel. “Haberleri yaymanıza engel olamayız ama polisin izni olmadan dışarıya sızan her bilgi soruşturma için ve aynı zamanda Anna Lou Kastner için zararlı olabilir. Şu an onun burada, karşımızda olmaması onu görmezden geleceğimiz anlamına gelmez.” En son cümleyi kendisine yöneltilen kameralara sabit bakışlarla bakarak söylemeye özen gösterdi. Ardından mikrofonlardan uzaklaşarak çıkışa doğru ilerledi ama gazeteciler soru sormaya devam ediyordu. Fakat Vogel artık soruları dinlemiyordu. Cep telefonunun titreşimiyle birden dikkati dağıldı. Telefonu eline aldı ve ekrandaki yazıya baktı.

“Sizinle konuşmam gerekiyor. Beni bu numaradan arayın.”

Haber peşindeki gazetecilerden biri olmalıydı. Mesajı umursamamaya karar verdi ve rahatsız olmuş bir şekilde hemen telefonundan sildi.

“Aslında onlarla pek sık görüşmüyorduk. Karısı ile kızı düzgün insanlara benziyordu ama ben adamdan hiçbir zaman hoşlanmadım.” Bay Odevis’in suratı Martinilerin mutfağındaki küçük televizyonun ekranına zar zor sığıyordu. “Açık konuşmam gerekirse bazı tuhaf hareketleri dikkatimden kaçmadı değil. Mesela zavallı Anna Lou’nun kaybolduğu günün sabahı, kapının önünde karşılaşmıştık, evden çıkıyordu. Selam verdim ama o dönüp bakmadı bile. Hurda arabasının bagajına bir sırt çantası yükledi ve... Evet, çok acelesi vardı, yani bir şeyler gizler gibi bir hâli vardı.”

Komşusunun bu inanılmaz yalanlarını dinledikten sonra Martini mutfak dolabına bir yumruk atmak istedi. Ama tam vaktinde kendine hâkim oldu çünkü eli bandajlıydı.

Clea masada oturduğu yerden televizyonu kapattı. “Şu kötü yara bir türlü iyileşmedi, bir doktora görünmeni söylemiştim.” Bunu, artık olanları kabullenmiş gibi sakin bir ses tonuyla söyledi.

Martini’nin içi hâlâ öfkeyle kaynıyordu. “Şu pisliğe bak!”
“Neden? Ne bekliyordun ki?”

Öğretmen sakinleşerek kendine gelmeye çalıştı. Gidip karısının yanına oturdu. Saat akşam on biri geçmişti, ev sessizdi. Asma lambanın ışığıyla aydınlanan mutfak masası karanlığın ortasındaki aydınlık bir sığınak gibiydi. Çiftin önünde fatura ile makbuzlar ve bir de en son yıla ait gelir vergisi beyannamesinin bir kopyası duruyordu. Clea rakamları hesap makinesiyle en az on kez hesaplamıştı. Sonuç hep aynıydı.

“Avukat Levi’nin söylediği masrafları karşılayabilmek için yeteri kadar paramız yok,” diyerek çaresizce durumu kabullenmek zorunda kaldı Martini.

“Bu demek oluyor ki bir süreliğine ev kirasını ödemeyeceğiz.”

“Evet, tabii. Gelip bizi evden dışarı attıklarında nerede yaşayacağız peki?”

“Bunu o zaman düşünerüz. Bu arada, annemle babamdan da borç isteyebilirim.”

Martini içinde bulundukları durumun ne kadar saçma olduğunu ve her şeyin hızla daha da kötüye gittiğini ima ederek başını iki yana salladı. “Bu işi Levi’siz halletmemiz gerekecek. Başka çaremiz yok.”

“Evde erzak kalmadı.”

“Bunun ne alakası var şimdi?”

“Bugün markete gitmek için evden çıktım. Birileri beni tanıdı, korktum ve hiçbir şey alamadan geri döndüm.” Kocasının yüzünde yeniden öfkenin belirdiğini görünce Clea onun elini tuttu. Fısıldayarak konuşuyordu ama acıklı bir ses tonu

vardı. “Monica’ya internette hakaret ettiler. Facebook hesabını kapatmak zorunda kaldı.”

“Sadece dikkat çekmeye çalışan ezik serserilerdir... Bunun için endişelenmeye gerek yok.”

“Evet, biliyorum... Ama birkaç gün sonra okullar açılıyor.”

Clea haklıydı, bir sürü şeyin arasında Martini bunu düşünmemişti.

“Hiçbir şey yapmadan seni böyle linç etmelerine izin veremezsin. Sana yapılan her suçlamanın bize de etkisi oluyor.”

Martini iç çekti. “Tamam, Levi’ye işlemlere başlamasını söyleyeceğim.”

Kapının zili çaldı. Karı koca, o saatte kimin gelmiş olabileceğini merak ederek konuşmadan birbirlerine baktılar. Martini mutfak masasından kalktı ve kapıyı açmaya gitti.

“İyi akşamlar, Bay Martini,” dedi kapının eşiğinde duran Borghi. Borghi’nin arkasında tepe lambaları yanan en az beş polis arabası, bir polis kamyonu ve bir de çekici duruyordu. Medya için tam bir şamataydı. Kameraman ve basın fotoğrafçıları yaşanan bu sahnenin görüntülerini çekiyorlardı. “Arama ve el koyma emrimiz var.” Borghi ona elindeki evrakları gösterdi.

Clea kocasının arkasında belirdi ama evin çevresini saran bütün o polisleri görünce olduğu yerde kaldı.

“Sizden parmak izi ve vücudunuzdan bazı örnekler almamız gerekiyor,” diye sürdürdü konuşmasını ajan. “İşlemleri burada yapmamızı onaylıyor musunuz yoksa daha uygun bir yere mi gidelim?”

Martini’nin kafası allak bullak olmuştu. “Hayır, tamam, burada yapalım.”

Borghi dışarıda bekleyen polislere doğru döndü ve eve yaklaşmaları için işaret etti.

* * *

Öğretmen salonun ortasına oturmuştu. Adli tıp ekibinden üç uzman, üzerinde beyaz önlük ve lastik eldivenlerle onun etrafında dolanıyordu. Birisi ondan tükürük örneği alırken ikincisi Anna Lou'ya ait organik materyal izleri bulabilmek için sağ elinin tırnak altını inceliyordu. Üçüncü uzman ise sol eliyle ilgileniyordu. Bandajı çıkarıp hâlâ kabuk tutmamış olan yara-
dan örnekler almaya başlamıştı. En son olarak da olabildiğince yakın görüntüler çekmeye yarayan özel bir profesyonel fotoğraf makinesiyle elindeki yaranın fotoğrafını çekti.

Martini sersemlemiş gibi ona yapılanları hiçbir tepki vermeden izliyordu.

Memurlar evin her yerini arayıp tarıyor, ona ve ailesine ait bütün bir ömürlük hatıraları karıştırıyorlardı. Evin içinde yoğun bir koşturma yaşıyordu. Polisler, içinde birbirinden farklı bir sürü eşyanın olduğu şeffaf poşetlerle evden çıkıyorlardı; poşetlerde mutfak bıçakları, ayakkabılar, bahçe aletleri bile vardı. Evin sokağında ise bir çekici, gürültüden uyanan komşuların dikkatli bakışları altında cipini alıp götürmekteydi. Komşular kışlık kabanlarının altına giydikleri pijamalarıyla bu olanları yüzlerinde büyük bir tiksintiyle yorumluyorlardı.

Salonun bir köşesinden Clea kocasını izliyor ve uyandırmak zorunda kaldığı kızını kolları arasına almış, sıkıca ona sarılıyordu. İkisi de feci şekilde sarsılmışa benziyordu. Martini kendini bir kez daha suçlu hissetti.

9 Ocak.

Kaybolma olayından on yedi gün sonra.

Martini'nin arabasını incelemek üzere o civarlardaki en iyi adli tıp uzmanını çağırılmışlardı.

Uzman, ilginç görünümlü orta yaşlı bir adamdı. Onu ilginç kılan, neredeyse tamamen kel olmasına rağmen kalan saçlarını arkadan kuyruk yapmış olmasıydı. Üstelik üzerindeki beyaz önlükten görünen göğsü de tamamen dövmelerle kaplıydı. İsmi Kropp'tu.

“Elimizdeki bütün testleri uyguladık, bu yüzden bu kadar uzun sürdü,” diye açıklamada bulundu Vogel ve Mayer'in karşısında.

Polis, ekibin en iyi şartlarda çalışmasını sağlamak adına Avecho'ta bir garaja el koymuştu. Garajın içi genişti ve her yer tamamen plastik örtülerle kaplanmıştı. Döşemenin üzerine kocaman bir beyaz muşamba yayılmış, araba ise bir vince yerleştirilmişti. Uzmanlar cipi parçalara ayırarak incelemelerini sürdürüyorlardı. Parçalar garajın içinde çeşitli alanlara ayrılıyor ve son derece gelişmiş makinelerden geçiriliyordu.

“Söyleyin bakalım, herhangi bir gelişme var mı? Evet ya da hayır,” diye sordu Vogel sabırsız bir tavırla.

Fakat Kropp'un acelesi yoktu ve her şeyi büyük bir soğukkanlılıkla anlatmaya başladı. "İlk bulguya göre araba yakın zamanda yıkanmış ama yalnızca içten."

Bu haber Vogel'in hoşuna gitmişti.

"Deterjan ve çözücü artıklarına rastladık ve bu bize birinin arabadaki bazı izleri yok etmek istediğini düşündürebilir," diye sürdürdü konuşmasını uzman.

"Ayrıca eğer saklayacak bir şey yoksa neden sadece arabanın içini temizlesin ki?" diye belirtti Vogel, Savcı Mayer'e.

"Kana ya da başka vücut sıvılarına rastladınız mı?" diye sordu savcı, elde edilen sonuçların onu tatmin etmediği belliydi.

Uzman başını salladı, başındaki atkuyruğu saçları omuzlarının arasında dalgalandı.

"Yani Anna Lou'nun bu arabaya bindiğini kanıtlayacak hiçbir delil yok," dedi Mayer.

"Gerçekten de kan bulacağımızı mı sanıyordunuz?" diye çıkıştı Vogel.

"DNA bulacağımızı," diye onu düzeltti savcı. "Kıza ait DNA örneği bulacağımızı umuyordum."

Vogel neden inatla bu kadar saf davrandığını savcıya sormak isterdi. Ciddi miydi yoksa amacı sadece kendisini sinirlendirmek miydi? "Bir şey bulmamış olmamız iyi bir haber, bunu anlamıyor musunuz?"

"Affedersiniz, nasıl yani?"

"İpuçları her zaman elle tutulur, gözle görülür şeyler olmayabilir. Örneğin, bir yerin boş olması bile bir ipucudur; orada önceden olan bir şeyin artık olmadığı anlamına gelir. Bay Martini'ye sorulacak bir soru varsa o da neden arabanın sadece içini yıkama ihtiyacı hissettiğidir."

"Özel ajan, bu söylediğiniz bir 'olgu' değil, sadece bir fikir ve de sadece *sizin* fikriniz. Mantıklı bir insanın kış mevsiminde

arabasının dışını yıkatmaması için binlerce sebep olabilir, özellikle bu kişi bir dağ kasabasında yaşıyorsa ve yürüyüş için sık sık dağa gidiyorsa. Yağmur, çamur ve kar birkaç güne kalmadan arabayı nasılsa yeniden kirletecektir. Arabanın içinin her zaman temiz olması ise daha mantıklıdır çünkü insanlar orada yolculuk yaparlar.”

Bayan Mayer, Vogel’i çileden çıkarmak için elinden geleni yapıyordu ama aslında ajan içten içe savcının bu inadına hayran olduğunu fark etti. Anlamadığı tek şey ise savcının neden kendi çıkarlarıyla bile çelişmesine rağmen gözler önündeki gerçeği hep baltalamaya çalışmasıydı. Elllerinde bu öğretmenden başka kimse yoktu. Soruşturma için milyonlar harcanmıştı ve hepsi de vergisini ödeyen vatandaşın cebinden çıkıyordu, yakında mutlaka birileri bütün bu harcanılan paraların farkına varması için gidip savcıyı da uyaracaktı. “Kurduğumuz bu düzenek bir şekilde meyvesini vermek zorunda,” diye sakince anlatmaya çalıştı Vogel. “Mahkemeye sunmak üzere bir iddianame hazırlamaya mecburuz, bunu artık siz de kabullenmelisiniz. Bizim görevimiz delilleri ve ipuçlarını yargılamak değil, onları bir hâkimin ve jürinin önüne çıkarmaktır.”

“Haklısınız, bizim görevimiz delilleri yargılamak değil,” diye karşılık verdi Bayan Mayer kararlı bir tavırla. “Bizim görevimiz delilleri *bulmak*. Tekrar ediyorum: Bize DNA örneği lazım.”

O ana kadar bu atışmaya ilgisizlik içinde tanık olan Kropp müdahale etmeye karar verdi. “Aslında DNA örneği bulduk.”

Mayer ve Vogel neden daha önce hiçbir şey söylemediğini merak ederek birdenbire uzmana doğru döndüler.

“Bir şey bulduk ve de oldukça garip bir şey,” dedi Kropp. “Bir kedi DNA’sı. Daha doğrusu *kedi tüyü*.”

“Kedi tüyü mü?” diye tekrarladı Vogel şaşkınlıkla.

SİSTEKİ KIZ

“Kızıl ve kahverengi tüyleri olan çizgili bir kedi. Koltuklarda ve döşemelerde bu tüylerden bir sürü vardı.”

“Martinilerin kedisi yok,” dedi Bayan Mayer.

Ama Anna Lou kedileri çok severdi, demek isterdi Vogel. Ama demedi çünkü garajdan içeriye Borghi’nin girdiğini fark etti. Genç ajan bir yandan telefonla konuşuyor bir yandan da gözle-riyle kendisini arıyordu. Bir şeyin onu endişelendirdiği belliydi.

“Affedersiniz,” diyerek savcının ve uzmanın yanından ayrıldı Vogel.

Bu sırada Borghi telefon görüşmesini bitirmişti. “Bir soru-numuz var,” dedi alçak sesle.

Anna Lou’nun annesi üzerinde gecelikle yalın ayak kapının önüne çıkmış, günler öncesinden bırakılan oyuncak kedilerin bulunduğu yerdeki notları ve kurumuş çiçekleri toplamakla uğraşıyordu. Bir şüphelinin bulunduğu haberi yayılır yayılmaz ziyaretçi akını durmuştu. Merhamet duygusunun yerini o aşağılık merak duygusu almıştı ve kaybolan kıza neler olduğu artık kimseyi ilgilendirmez olmuştu. Medyayı bile ilgilendirmiyordu, öyle ki Kastnerlerin evinin önündeki yerlerinden de çoktan çekip gitmişlerdi. Vogel ve Borghi sedanla olay yerine geldiklerinde sadece birkaç basın fotoğrafçısı olanları acımadan görüntülemekteydi.

Vogel, “Gönderin şunları,” diye emir verdi Borghi’ye. Ardından da kadına doğru yaklaştı. “Bayan Kastner, ben Ajan Vogel, beni hatırlıyor musunuz?”

Kadın yüzünü Vogel’e döndü ve şaşkın bir ifadeyle baktı. Geceliğinin kumaşını ıslatan ince yağmur damlaları kadının içinde iç çamaşırı olmadığını uygunsuz bir hâlde gözler önüne seriyordu. O sırada Vogel üzerindeki paltoyu çıkarıp kadının omuzlarına koydu. “Burası biraz soğuk. Neden eve girmiyoruz?”

“Burayı düzenlemem gerek,” diye cevap verdi kadın, sanki dünyanın en önemli işi buymuşçasına.

O zaman Vogel kadına, evlerine ilk kez gittiği o Noel günü kadının onun koluna taktığı Anna Lou’nun boncuk bileziğini gösterdi. “Size vermemi istediğiniz sözü hatırlıyor musunuz? Bu konuda bazı gelişmeler var... Ama içeride konuşalım, ne dersiniz?”

Maria Kastner biraz düşünür gibi göründü. “O adam, şu öğretmen olan... Gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsunuz? Yani, demek istediğim, hiç öyle birine benzemiyor, bence o masum... Çünkü eğer Anna Lou’yu rehin tutuyor olsaydı benim yavrumu nerede tuttuğunu çoktan bulurdunuz, öyle değil mi?”

Vogel buna bir cevap bulmaya çalıştı. Kadının gerçekte yüzleşmekten kaçındığı belliydi. “Öğretmeni gözetimimiz altında tutuyoruz,” diyerek ona güvence verdi.

“Ama günler geçiyor ve Anna Lou’nun karnı acıkmış olabilir. Eğer o adamı gözetim altında tutuyorsanız kızıma kim yiyecek verecek?”

Vogel mesleği ve hayatı boyunca ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu. Neyse ki o sırada evin önünde neler olduğundan haberdar edilen Bruno Kastner evden çıkarak yanlarına gelmişti. “Affedersiniz, işteydim,” diye açıklama yaptı. Sonra da karısının koluna girerek onu evin girişine doğru götürdü. “Psikiyatrin ona uyuması için verdiği ilaçlar yüzünden böyle oldu.”

“Bay Kastner, karınızın aklının olabildiğince yerinde olması gerek. Belki de ilaçların dozajını bir gözden geçirmek lazım.” Medyadakilerin kadının bu hâlimden haberleri olursa bundan mutlaka istifade etmek isteyeceklerini, hatta bazı asılsız açıklamaları kendisine mal edebileceklerini düşündü.

“Doktor Flores’le konuşurum,” dedi Bruno Kastner, özel ajana sırtını çoktan dönmüş, karısıyla beraber eve girerken.

SİSTEKİ KIZ

Vogel karısıyla büyük bir şefkatle ilgilenen bu adamı dikkatle izledi. Ardından kolunda duran boncuk bileziğe baktı.

Stella Honer mütevazı ama saygın bir evin salonundaydı. Üzerinde oturduğu kanepeler belki de eskimiş olan orijinal kılıfını gizlemek için ya da koltuğu yıpranmaktan korumak için kırış kırış bir örtüyle kaplıydı. Muhabir her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Üzerinde gri bir tayyör ve boynunda düğümlediği kırmızı ipek fuları vardı. Bir eliyle mikrofonu tutuyordu.

Kamera görüntüyü genişletti ve ekranda, o evde yaşayan kişi de Stella'nın yanında görüntüye girdi.

Priscilla'nın üzerinde bu kez o hep giydiği asi kıyafetleri yoktu. İyice ütülenmiş ve yırtığı olmayan kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle görünüşü her zamankine göre kesinlikle daha sadeydi. Bakışlarını sertleştiren siyah göz kalemiyle birlikte kulağındaki üç pirsing de kaybolmuştu. Yüzünde makyaj yoktu, bu yüzden de bir kız çocuğuna benziyordu. Ellerinin arasında bir mendili sıkıca tutuyordu.

“Evet, Priscilla, nasıl olduğunu bize anlatır mısınız?” diye sordu Honer tatlı bir ses tonuyla.

Kız başıyla onayladı, konuşmakta zorlanıyormuş gibi bir hâli vardı. “Kastnerlerin evinin önündeki ziyaretçi kalabalığının arasındaydım, Anna Lou için bezden bir kedicik getirmiştım. Yanımda arkadaşlarım da vardı, hepimiz olayın şokuyla sarsılmış hâldeydik. Birdenbire cep telefonuma bir mesaj geldi... Bay Martini'den gelen bir mesajdı.” Kız konuşmasına ara verdi, devam etmekte güçlük çekiyordu.

Stella Honer, konuşmayı sürdürmesi için kıza yardım etmesi gerektiğini anladı. “Peki bu seni neden şaşırttı?”

“Ben... ben Bay Martini'ye saygı duyuyordum, bana göre düzgün biriydi... Ama olanlardan sonra...”

Kızın söylediği cümleler zihinlerine iyice kazınsın diye izleyicilere zaman vermek için Honer bu kez sessizliğin biraz daha fazla uzun sürmesine izin verdi. İzleyicilerin merakını nasıl uyandıracağını iyi biliyordu. “Mesajda ne yazıyordu?”

Canlı yayına başlamadan önce aynen kendisine söylenildiği gibi, Priscilla kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı, titreyen sesi ve elleriyle mesajı okudu. “Yarın öğleden sonra benim eve gelmek ister misin?”

İzleyicilerde daha iyi bir etki yaratmak için tekrar bir sessizlik oldu çünkü Honer kızın sol gözünde bir gözyaşının olduğunu fark etmişti ama onun ağlamasını istemiyordu. *Henüz değil.* Kıza kendini toparlaması için zaman tanırcasına Priscilla’nın elinden cep telefonunu nazikçe aldı ve onu kameraya doğru tuttu. “Bizi çoğu kez halkı manipüle etmekle, gerçeğin sadece bir kısmını, değiştirilmiş hâlini anlatmakla suçluyorlar. Ama bakın, bu bir gazetecilik uydurması değil, gerçekten yaşanmış bir olay.” Yakın çekimle izleyicilerin de telefonun ekranındaki mesajı okuyabilmeleri için yeterli bir süre bekledi ve ardından tekrar yanındaki konuğuna doğru döndü. “Peki ya sonra, Priscilla, sonra ne düşündün?”

“İlk başta hiçbir şey, sadece garip bir durumdu. Ama sonra televizyonda polisin öğretmenimden şüphelendiğini söylediklerinde Anna Lou’yu düşündüm ve belki de ondan sonra sıra bana gelecekti...”

Honer onaylarcasına başını ağır ağır salladı ve bir elini Priscilla’nın elinin üzerine koydu. Önceden konuşulduğu gibi bu hareket muhabirin beklediği tepkiyi yarattı. Priscilla ağlamaya başladı. Honer başka bir soru sormadı fakat zekice bir hamleyle kameranın kızın yüzünü uzun uzun çekmesine izin verdi.

SİSTEKİ KIZ

“Bunlar sadece televizyona çıkmak için can atan bir kız çocuğunun fantezileri.” Martini’nin sesi çaresizlikten boğuklaşmıştı.

Karısı ise sinirlenmişti. “Ama bu arada o *kız çocuğu* senin mesleğine mal oldu! Peki şimdi ne yapacağız, söyler misin?”

Noel tatilinin bitimine ve derslerin başlamasına iki gün kala okul müdürü, Martini’yi arayarak bir süre derslere devam edemeyeceğini ve daha da kötüsü maaşını da alamayacağını bildirmişti.

“Senin savunman için gereken masrafları nasıl karşılayacağız? Zaten borç içindeyiz, bir de tutmuş öğrencine aptalca hareketlerde bulunuyorsun? Hem de bir çocuğa!”

“Priscilla’yı tanıyorum. O mütevazı görünüşü, üzerindeki kıyafet, hepsi sadece bir tiyatrodan ibaret!”

Özel Ajan Vogel, okulun spor salonuna ait soyunma odasındaki ofisinde rahatça koltuğuna oturmuş, olanları tadını çıkararak dinliyordu. Kulağında kulaklıklar vardı, iki ayağını da masanın üzerine dayamıştı, elleri kucağında, sandalyesinde sallanıyordu. Martini’nin evini aradıkları sırada etrafa gizli mikrofon yerleştirme fikri o ana dek bir sonuç vermemişti ama şimdi yeni gelişmeler olabilirdi. Çiftin kavgası Vogel’i eğlendiriyor gibiydi çünkü zaten okul müdürünü arayıp öğretmeni açığa alması konusunda ikna eden de kendisiydi, Honer’in Priscilla’yla yaptığı röportaj velileri mutlaka öfkeli edecekti ve bu öfke elbette ki müdüre de sıçrayabilirdi. Omurgasız bir adam olan müdürü ikna etmek hiç de zor olmamıştı.

“Neden kıza o mesajı gönderdin?” Karısı onunla doğrudan yüzleşmeyi seçti.

“Benden oyunculuk dersleri vermemi istemişti. Ondan yararlanmak istesem onu eve çağırarak kadar salak mıyım, bir düşün!”

Clea sustu, bir an için dengesini kaybeder gibi oldu. Sonra konuşmasına devam etti ama sesindeki üzüntü hissediliyordu. “Seni neredeyse bir ömürdür tanıyorum, bu yüzden de iyi bir insan olduğunu biliyorum... Ama ne kadar masum olduğunu bilemem.” Bu cümle korkunç bir etki yarattı ve onu kısa bir sessizlik izledi. “İkisinin arasındaki farkı anlayacak kadar zekisin, iyi insanlar da bazen hata yapar... Evden dışarı adımımı atar atmaz bana nefretle bakan gözlerle karşılaşıyorum. Birilerinin sana veya bize zarar vermesinden korkuyorum. Monica artık evden dışarı çıkmıyor, bir iki arkadaş edinmişti ama artık onları da kaybetti ve bu gerginliği daha fazla kaldıracak durumda değil.”

Vogel ne olacağını biliyordu, bunu istemiş ve planlamıştı.

“Hataların büyük de olsa küçük de olsa,” diye sürdürdü kadın konuşmasını, “hayatım boyunca senin yanında olacağım. Bunun için söz verdim ve sözümde duracağım. Ama kızını buna zorlayan verilmiş hiçbir söz yok ortada... Bu nedenle de onu buradan uzak bir yere götüreceğim.”

Vogel sevinç çığlıkları atmak isterdi ama kendini tuttu.

“Yani benden uzak bir yere demek istiyorsun.” Martini’nin kisi bir soru değil, buruk bir vurgulamaydı.

Karısı cevap vermedi. Biraz sonra sadece açılıp kapanan bir kapının sesi duyuldu. Vogel ayaklarını masadan çekti ve ellerini kulaklıklarına götürüp oluşan sessizliğe iyice konsantre olabilmek için onları kulağına bastırarak eğildi.

Martini hâlâ odadaydı. Onun nefesini duyabiliyordu. Ağır ağır ve düzenli nefesini. Avlayıp da hâlâ hapse atmadığı bir adamın nefesiydi bu ama Martini zaten artık asla kaçamayacağı kendi kendinin hapsindeydi.

Vogel onun etrafında koca bir boşluk oluşturmuştu. Şimdi karısı ve kızı da kendisini terk ediyordu; yıkılacak, dedi içinden. Artık o, bitmiş bir adam.

SİSTEKİ KIZ

Fakat o sırada Vogel'in önceden kestiremediği bir şey oldu. Çok saçma, tuhaf bir şey.

Öğretmen bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Alçak sesle yavaş yavaş söylüyordu. Bu neşe az önce olanlarla tamamen çelişmekteydi. Vogel hayretler içinde anlamsız şarkıyı dinledi. Bu bir çocuk tekerlemesiydi. Sadece bazı kelimelerini duyabildi.

Kız çocuklarından ve kedciklerden bahsediyordu.

10 Ocak.

Kaybolma olayından on sekiz gün sonra.

Levi günler öncesinden Martini'ye verdiği "güvenli" cep telefonundan arayıp onu görmek istediğini söylemişti. Sonra da kendi şoförünü göndererek onu evinden aldırmıştı. Haberciler hemen Mercedes'i takip etmeye koyulmuşlar ama öğretmen arabadan inip özel bir mülkiyete girince çekilmek zorunda kalmışlardı.

Avukat burayı olayları yakından takip etmek için kiralamıştı.

Martini kapıdan girer girmez içeride hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Evin salonu tam bir ofise dönüştürülmüştü ve küçük bir ekip var gücüyle çalışmaktaydı. Kimisi hukuki belgeler ve dosyalar üzerinde çalışıyor kimisi telefonla konuşuyor kimisi de aralarında savunma stratejilerini tartışıyorlardı. Üzerinde davaya ait bulguların yer aldığı bir pano bile kurulmuştu. O kadar yoğun görünüyorlardı ki Martini'nin içeri girdiğini bile görmediler.

Levi kendisini mutfakta özel bir görüşme için bekliyordu.

"Nasıl bir teşkilat kurduğumu gördünüz mü? Ve bu tamamen sizin için," diyerek avukat kendiyle övündü.

Martini ise içinden bütün bunların kendisine ne kadara mal olacağını ve artık bir işinin bile olmadığını düşünüyordu. "Açık söylemek gerekirse umudumu kaybetmek üzereyim."

“Kaybetmemelisiniz,” diyerek onu uyardı Levi, ardından da ona oturması için bir sandalye işaret etti, kendisi ise ayakta kaldı. “Karınızın ve kızınızın dün buradan gittiğini öğrendim.”

“Evet, karımın ailesindeler.”

“Açıkçası böylesi daha iyi, inanın bana. Gerginlik artıyor ve önümüzdeki haftalarda durum daha da kötüye gidecek.”

Martini acı acı gülümsedi. “Ve buna rağmen bana umudumu kaybetmemem gerektiğini söylemeye cesaret ediyorsunuz?”

“Elbette, çünkü bunların olacağını biliyordum.”

“Şu Vogel yüzünden, değil mi? Bütün bu olanların senaristi o...”

“Evet, aynen öyle ama bunlar onun hamlelerinin ne kadar öngörülür olduğunu gösteriyor. Her zamanki senaryoyu oynuyor, yaratıcı bir şeyler ortaya çıkarmaktan tamamen yoksun bir adam.”

“Ama herkes ona inanıyor.”

Avukat buzdolabına yaklaştı ve bir şişe su aldı. Şişenin kapağını açtı ve öğretmene uzattı. “Sizi kurtaracak tek şey sağduyunuzu kaybetmeyip sinirlerinize hâkim olmanız. Bu nedenle, rahatlayın... Ve her şeyi bana bırakın.”

“O ajan benim hayatımı mahvetti.”

“Ama siz masumsunuz, doğru mu?” diye hatırlattı avukat.

Martini bakışlarını su şişesine indirdi. “Bazen bundan ben bile şüphe duyuyorum.”

Her ne kadar öğretmen bu cümleyi şaka niyetine söylememiş olsa da Levi buna güldü. Ardından bir elini Martini’nin omzuna koydu. “Vogel’in de zayıf bir noktası var ve onu tam da o noktadan vurmaya başlayacağız... Bu onun canını yakacak, hem de çok.”

Martini başını Levi’ye doğru kaldırdı. Gözlerinde sanki bir umut ışığı belirliyordu.

“Derg davasından bahsedildiğini hiç duydunuz mu?” diye sordu avukat.

“Bilmem,” dedi öğretmen.

“Yaklaşık bir yıl öncesine kadar geniş çapta medyatik yankı uyandıran bir davaydı. Belki de Derg’i gazetelerin ona taktığı lakapla hatırlıyorsunuzdur: *Bombacı*.”

“Evet, evet, duydum... Fakat genellikle üçüncü sayfa haberleri beni pek ilgilendirmez.”

“Polis uzun süre seri bir bombacının izini sürdü; bu şahıs, küçük patlayıcıları mısır gevreği kutusu, mayonez tüpü veya konserve kutusu gibi süpermarket ürünlerinin içerisine yerleştirip sonra da onları tekrar raflara bırakıyordu. Patlamalarda birçok insan yaralandı: kimisinin parmakları ve parmak kemikleri yerlerinden çıktı, hatta bir keresinde birinin eli tamamen kopmuştu.”

“Aman Tanrım! Kimsenin ölümüne yol açmadı mı peki?”

“Hayır, ama er ya da geç bu da olacaktı; bombacı bunlardan sıkılıp mutlaka sürpriz bir hamlede bulunmak isteyecekti. Nihayetinde bunu herkes bekliyordu. Hatırlarsanız halk panik içindeydi. Fakat Vogel herhangi bir ölüm haberi gelmeden, modelcilik ve elektronik tutkusu olan masum bir muhasebeciyi bulup gözüne kestirdi: Bay Derg. Şans eseri bu adam çocukken sağ elinin işaret parmağını kaybetmişti. O zamanlar bunun bir ev kazası olduğu söylenmişti. Aslında küçükken onu cezalandırmak için parmağını tavuk makasıyla kesen annesiydi. Kadının psikolojik sorunları vardı ve oğluna işkence ediyordu.”

“Aman Tanrım...” dedi öğretmen.

Levi parmağını öğretmene doğru tutarak işaret etti. “İşte, siz de tıpkı herkes gibi düşünüyorsunuz, yani Derg’in böyle bir suçu işlemek için tamamen uygun bir profili olduğunu.”

“Evet, doğru,” diye kabul etti Martini. “Çocukken başına gelenleri düşününce büyüyünce şiddet içeren eylemlerde bulunması normal geliyor.”

“Canavarlar işte tam da bu şekilde yaratılıyor. Ama olayın aslı bambaşka. Derg davasında da ortada hiçbir delil yoktu, sadece ipuçları vardı. Vogel gerçek bir şov ortaya koyarak bir savcıyı Derg’i mahkûm etmesi için ikna etti. Fakat en sonunda muhasebeci tamamen suçsuz bulunarak beraat etti.”

“Neden?”

“Bombacının kullandığı patlayıcılar son derece amatörce hazırlanmıştı. Herhangi biri hırdavatçıdan satın aldığı birkaç malzemeye o patlayıcıları rahatlıkla oluşturabilirdi. Fakat bu malzemelerin bir sakıncası vardı, o da onları eline alan herkeste kimyasal bir iz bırakmasıydı. Ve Derg’in üzerinde patlayıcılara ait hiçbir iz yoktu...”

“Peki ama bu onu aklamak için yetti mi?”

“Tabii ki hayır. Ama bir de şunu dinleyin: Hakkındaki en ağır ipucu, polisin ev araması sırasında bulunmuştu. Derg’in evinde, bombacının içerisine patlayıcı yerleştirdiği kutuların arasından bir bisküvi kutusu vardı ve dahası, kutunun üzerindeki seri numarasından bisküvilerin o manyağın saldırıları gerçekleştirdiği marketten alındığı ortaya çıkmıştı. Hâlbuki Derg o güne kadar o markete gittiğini hep inkâr etmişti.”

“Peki o zaman nasıl olur da...”

“Asıl güzel haber şimdi geliyor: Muhasebecinin evine o bisküvi kutusunu her kim yerleştirdiyse kutunun üzerinde yazılı olan paketleme tarihini kontrol etmemişti. Bisküviler Derg’in hapiste olduğu ve duruşmayı beklediği dönemde üretilmişti, bu yüzden de bisküvileri satın alan kendisi olamazdı. Sonucunda ise ne oldu? Derg’i hemen hapisten çıkarıp serbest bıraktılar.”

Martini biraz düşündü. “Peki ya Vogel? Ona ne oldu?”

“Vogel sorumluluğu emrindeki genç bir ajana yükleyerek işin içinden sıyrıldı, sonra da zaten genç ajanı işinden aldılar. Hep böyle yapar: Kendine ihtiyaç anında kurban edebileceği bir günah keçisi bulur... Ama Derg olayından sonra medyadakiler Vogel’in onlara verdiği bilgilere güvenmemeye başladı ve onu zamanla saf dışı bıraktılar.”

“Ta ki bugüne kadar,” diye yorumladı öğretmen. “Ben onun spot ışıklarını yeniden üzerine çekebilmek için eline geçmiş bir fırsatım.”

“Ama iş oraya geldiğinde Vogel’in gerçekten bir düzenbaz olduğunu göstermek için elimizden geleni yapacağız.”

Martini’nin güveni yerine gelmişe benziyordu. “Öyleyse bu işten kurtulabileceğim.”

“Evet, ama bunun bedeli ne olacak?” Avukatın ses tonu ağırlaşmıştı. “Derg hayatının dört yılını davanın lehine sonuçlanmasını bekleyerek hapiste geçirdi. Bu zaman zarfında bir felç geçirdi ve elindeki her şeyi; işini, arkadaşlarını ve ailesini kaybetti.”

Öğretmen, Levi’nin bu sözlerinin belli bir amaca hizmet ettiğini fark etti. “Peki ben de bütün bunları yaşamamak için ne yapabilirim?”

“Masum olduğunuzu unutun.”

Martini bu cümlenin anlamını kavrayamadı ama avukat başka bir açıklamada bulunmadan, elini uzatarak Martini’yi uğurladı.

“Sizi yakında arayacağım,” diye söz verdi.

Önceki gece Ajan Borghi’yi uyku tutmamıştı. Kastnerlerin evinin önünde tanık olduğu o sahneyi ve ziyaretçilerin kızına hediye olarak bıraktığı oyuncak kedilerin arasında, üzerinde geceliğiyle dolanan, derinden sarsılmış ve sersemlemiş o anneyi tekrar tekrar

düşünerek yatağın içinde dönüp durmuştu. Maria yaşadığı acıya bir anlam verme çabasıındaydı.

Bütün bunların cevabı kedilerde, dedi kendi kendine.

Öğretmenin cipinin içinde bulunan kızıl ve kahverengi kedi tüyü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu detaydan haberi olur olmaz Borghi de tıpkı Vogel gibi düşünmüştü.

Martini ailesinin bir kedisi yoktu. Anna Lou ise bir kedisi olmasını çok istiyordu.

Borghi o uykusuz gecede, bu gizemli olayın ardındaki sır perdesini çözmeye yarayacak anahtarın Anna Lou olduğu sonucunu çıkarmıştı. Hâlbuki artık kimse kızla ilgilenmez olmuştu. Kimse onun başına neler geldiğini merak bile etmiyordu. Medyanın, halkın ve hatta polisin bile aklında artık başka sorular vardı. Öğretmen kızı nasıl öldürdü? Ona önce tecavüz etti mi? Anna Lou'nun öldüğüne kesin gözüyle bakıyorlardı ve açıkça söylenmese de aslında herkes kabaran merakını dehşet verici detaylarla tatmin etmenin peşindeydi.

Mesela hiç kimsenin aklına şu soruyu sormak gelmiyordu: “Kızı neden öldürdü?”

Bir dağ kasabasında öğretmenlik yapan ve görünüşte tamamen masum birinin Anna Lou gibi göz önünde olmayan bir kızı neden öldürmüş olabileceği açıklanamayan bir soru işareti olarak kalıyordu. Hâlbuki bu soru en belirleyici soru olmalıydı.

Kızı neden öldürdü?

Borghi şafak söker sökmez araştırmalara tekrardan Anna Lou'dan başlaması gerektiğini anladı. Sonuçta kız hakkında ne biliyorlardı ki? Sadece ailesinin ve tanıdıklarının söylediklerini. Ama bunlar yeter miydi? Polis akademisinde öğrendiği bir şey vardı.

Kurbanların da bir sesi vardır.

Genellikle kurbanların olaylara dair kendi yorumlarını anlatamayacakları çok çabuk kabulleniliyordu. Ama anlatabilirlerdi. Geçmişleri genellikle onlar adına her şeyi anlatırdı. Fakat birilerinin bunu dinlemesi gerekirdi.

Bu nedenle Borghi, Anna Lou'nun okuduğu ve Martini'nin öğretmenlik yaptığı okulda öğrencilerin zorbalık ve Vandalizm türü eylemlerinin önüne geçebilmek için kurulmuş eski bir güvenlik kamera sistemi olduğunu öğrendikten sonra, içerisinin eski moda video kayıt cihazlarıyla tıka basa dolu olduğu küçücük bir odaya kapanıp saatlerce Anna Lou'nun görüldüğü video kayıtlarını kontrol etmeye başladı. Görüntüler Anna Lou'yu bütün masumiyetiyle gözler önüne seren günlük hayattan manzaralardan oluşuyordu. Sınıflara ait görüntüler yoktu ama yemekhanede, spor salonunda ve koridorlarda kız hep aynıydı. Utangaç, içine kapanık ama kendisiyle konuşan herkese güzel gülücükler dağıtabilen bir kız. Davranışlarında hiçbir anormallik yoktu.

Güvenlik kamera sistemi on beş günde bir sıfırlanıyordu. Önceki kayıtlar silinerek kasetler tekrar kullanılıyordu. Fakat neyse ki Noel tatili bu döngüyü kesintiye uğratarak iki haftadan fazla bir zamana ait görüntülerin muhafaza edilmesine olanak sağlamıştı.

Kaybolma olayından tam olarak on beş gün öncesine kadarki görüntüler.

Ama onları teker teker izlemek saatler sürerdi. Borghi bunun için bir yöntem geliştirmişti: Görüntü kayıtlarındaki anları rastgele seçerek ekranda sadece kızın görüntüsü olanları izliyordu. Küçücük odanın içinde, katlanır bir sandalyenin üzerinde, artık soğumuş olan bir termos dolusu kahvesini de yanına almış ve siyah beyaz bir ekranın önüne oturmuştu. Bir sürü görüntü izlemişti. Ama hiçbirinde Anna Lou'yu öğretmenle birlikte görememişti. O sırada, tatil öncesi okulun son gününe

ve aynı zamanda kızın kaybolmasından bir gün önceki güne ait görüntüleri izlemekteydi. Telefonu çaldı.

“Neden beni dün akşam aramadın?” Arayan Caroline’di ve ses tonundan canının sıkkın olduğu anlaşıyordu.

“Affedersin, haklısın. İş bütün vaktimi alıyor.”

“İş, hamile olan karından daha mı önemli?” Bu sıradan bir soru değil, düpedüz suçlamaydı.

“Tabii ki hayır,” dedi karısını sakinleştirmeye çalışarak. “Kendimi haklı çıkarmak için söylemedim, sadece gerçek bu. Eğer işteysem seni arayamam ama hep aklımdasın.”

Caroline telefonun diğer ucunda iç çekti. Belki de bu, hormonların onu delirtmediği “eşref” saatlerinden biriydi. Ama Borghi bu düşüncesini karısına asla söyleyemezdi yoksa Caroline öfkeden çıldırırdı.

“Sana gönderdiğim şeyi aldın mı?”

“Ha, evet, teşekkürler bu arada. Gerçekten de yedek birkaç parça elbiseye ihtiyacım vardı.”

“Dün akşam babam seni televizyonda gördü,” dedi.

Borghi, karısının yüzündeki tebessümü hayal edebiliyordu. İşte bu yüzden sinirli değildi çünkü kocasıyla gurur duyuyordu. “Ha, öyle mi? Nasıl? İyi çıktım mı?”

“Sana tek söyleyebileceğim şu ki umarım kızımız bana benzer.” İkisi de güldü. “Doğumdan sonra annem biraz daha burada kalmamızı istiyor.”

Bu konuyu uzun uzadıya konuşmuşlardı. Caroline annesinin ilk günler kendisine yardım edebileceğini söylüyordu ama bu, Borghi’nin de oraya taşınması anlamına geliyordu ki her ne kadar kayınbabası ve kayınvalidesiyle anlaşsa da bunun çok uzun zaman sürebileceğinden korktuğu için onlarla birlikte yaşama riskini almak istemiyordu. “Bu konuyu döndüğümde konuşabilir miyiz? Doğuma daha aylar var zaten.”

Caroline eşinin sözüne kulak asmadı. “Babam koridorun sonunda bizim için bir oda hazırladı bile. Tek başına ayrı eve çıkmadan önce orası kardeşimin odasıydı. Diğer bütün odalardan uzak, böylece kendi özel hayat alanımız olacak.”

Ses tonundan her ikisi için de çoktan kendisi karar verdiği anlaşılıyordu. Borghi karşılık vermek isterdi ama o anda katlanır sandalyenin üzerinde birdenbire sarsıldı. Ekranda gördüğü bir şey dikkatini çekmişti. “Affedersin, Caroline, seni sonra ararım.”

“Zaten nadiren konuşuyoruz ve ona rağmen beni hep bu şekilde başından savmaya çalışmana inanamıyorum.”

“Biliyorum, affet beni.” Cevap beklemeden telefonu kapattı. Ardından hemen görüntülere odaklandı.

Anna Lou ile öğretmen ilk kez aynı karedeydiler.

Ellerinde kitaplarla yürüyen kızın dışında okulun koridoru bomboştu. Karşı tarafta ise bir anda öğretmen belirdi.

Birbirlerinin yanından neredeyse değecek kadar yakın geçmişlerdi.

Borghi o anı tekrar izlemek için görüntüyü yeniden başlattı. Onu şaşırtan tek bir şey vardı. Medyanın bundan haberi olsa ortalık fena hâlde karışırdı. Vogel’e haber vermeliydi.

Martini akşam saat on birde salondaki kanepede karanlıkta oturuyordu. Dışarıda kameramanların sesleri duyuluyordu. Ne konuştuklarını anlayamıyordu ama ara sıra güldüklerini de duyuyordu.

İnsanın kendi hayatının durup diğerlerinininkinin ise normal bir şekilde devam etmesi ne kadar garip bir şey, diye düşündü. Gerçekten de böyle hissediyordu. Kendi hayatının içerisine hapsolmuştu.

Kameramanların canavarın evde ne yaptığını görmek için pencerelerden içeriye bakmalarını engellemek adına ışıkları

kapatmıştı. Ama karanlıkta oturmasının başka bir sebebi de vardı. Clea ve Monica'nın çerçeveli fotoğraflardan kendisini bir an olsun yalnız bırakmayan bakışlarından kaçmak istiyordu. Önce onlar kendisinden kaçmıştı, şimdi ise Martini onlardan kaçıyor. Kızgındı ama onların içinde bulundukları durumu da anlayabiliyordu. Nihayetinde bu onların iyiliği içindi.

Bir titreşimle uykudan uyanmışçasına sarsıldı. Aynı anda salondaki dolabın rafında küçük bir ışık da yanmıştı. Martini kontrol etmek için kanepeden kalktı. Levi'nin kendisine verdiği telefonun ekranında bir mesaj vardı.

“Yarım saat sonra mezarlıkta.”

Öğretmen, avukatın kendisiyle buluşmak için neden o bir nevi karargâh hâline getirmek üzere kiraladığı küçük villayı değil de böyle sıra dışı bir yer seçtiğini merak etti. Avukatın o sabah kendisine söylediği kelimeler hâlâ kafasında dönüp duruyordu.

Masum olduğunuzu unutun.

Belki bu cümleye bir açıklama bulabilirdi. Bu nedenle dışarıdaki kameramanlara görünmeden evden hızla çıkabilmek için hemen bir plan hazırladı. Üst kata çıkıp eski bir kışlık ceket ve kasket buldu. Bunları kendini kamufle etmek ve yolda tanınmadan yürüyebilmek için kullanacaktı. Muhabirleri atlatmak için arka taraftan çıkıp bahçedeki çitlerden birinden atlayacaktı.

Mezarlığa vardı ama bunun için yarım saatten fazla zaman harcamıştı. Kimsenin kendisini takip etmediğinden emin olmak istiyordu. Mezarlığın kapısı aralık bırakılmıştı. Kapıyı itti ve mezar taşlarının arasında ilerlemeye başladı.

Gökyüzünde gri bir dolunay vardı. Martini, Avukat Levi'nin her an bir yerlerden çıkacağından emin olarak bir süre etrafta dolandı. Fakat çok geçmeden, biraz uzakta belli aralıklarla yanıp sönen kırmızı bir ışık gördü. Sanki ona doğru yolu gösteren bir deniz feneriymiş misali ışığı takip etti. Işığın kaynağının yanına

yaklaştığında bunun yanan bir sigara olduğunu anladı. Sigaranın ucu, Stella Honer içine çektikçe yanıp yanıp sönüyordu.

“Sakin ol, buraya dost olarak geldim,” dedi hemen kadın gülerek. Bir evin salonundaymış gibi mezar taşlarından birinin üzerine oturup bacak bacak üstüne atmıştı.

“Ne istiyorsunuz?” Martini’nin ses tonu oldukça sertti ve kızgınlığını belli ediyordu.

“Sana yardım etmek istiyorum.”

Honer’in kendisiyle böyle samimi bir şekilde senli benli konuşması onu rahatsız etmişti. “Sizin yardımınıza ihtiyacım yok.”

“Sana ne kadar dost olduğumu göstermemi ister misin? Peki o hâlde... Karın altı ay önce bir başkası için seni bırakmak üzereydi. Buraya her şeye yeniden başlamak için geldiniz.”

O şey, diye düşündü Martini. O bunu nereden biliyordu?

“Gördün mü? Biz dostuz,” diye devam etti Honer, öğretmenin öfkelenmekten çok şaşırdığını fark etmişti. Kendisine bu bilgiyi veren Vogel, öğretmenin böyle bir tepki vereceğini biliyordu. “Bu bilgiyi haber olarak kullanabilirdim ama yapmadım... Clea’nın kızını alıp gittiğini biliyorum ama eğer onların geri dönmesini istiyorsan aklını kullanmalısın.”

“İçinde bulunduğum bu durum açıklığa kavuşur kavuşmaz eve dönecekler ve hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

Stella başını eğerek öğretmene şefkatle baktı. “Zavallım benim, gerçekten böyle olacağını mı sanıyorsun?”

“Ben masumum.”

“Demek ki bu işten bir bok anlamadın.” Honer bu cümleyi tehdit edercesine söyledi. “Senin masumiyetin kimsenin umurunda değil. Halk kararını çoktan verdi. Polisler de asla peşini bırakmayacak, bu davayı çözmek için tonla para harcıyorlar, yeni bir soruşturma açmak ve özellikle de yeni bir suçlu bulmak için ellerinde kaynak yok.”

Martini güçlükle yutkundu ama sakın görünmek istiyordu. “Öyleyse ya ben ya da hiç kimse...”

“Aynen öyle. Hâlâ serbestçe dolaşıyor olmanın tek sebebi de henüz bir ceset bulamamış olmaları. Ortada bir ceset olmadan resmî bir cinayet suçlamasında bulunamazlar. Ama er ya da geç ortaya elbet bir şeyler çıkacak, bu hep böyle olmuştur.”

“Madem benim ipimi çoktan çekmişler, o zaman size neden ihtiyacım olsun ki?” Öğretmen, Honer’le arasına bir sınır çizmek için onunla hâlâ sizli bizli konuşuyordu.

Honer bir süre sessiz kaldı ve gülümsedi. Derin bakışlı gözleri ayın ışığıyla aydınlanıyordu. “Bu hikâyeden olabildiğince faydalanmak için bana ihtiyacın var. Şu an sana düşman görünen medyadan istersen çok fayda sağlayabilirsin, senin bugün verdiğin bir röportaj altın değerinde. Ve ben de o altını satın almak istiyorum... Tabii ki bu teklif yalnızca serbest olduğun süre zarfında geçerli. Hapse girdikten sonra beş para etmezsin.”

“Bu buluşmayı Levi mi ayarladı? Bu sabahki konuşma o yüzdendi demek...” Martini tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Avukatın pratik bir adam. Bu işten kurtulma ümidini kaybetmek istemiyorsan tutulacak uzmanların, özel dedektiflerin ve açılacak karşı davanın masraflarını karşılayabilecek paranın olması lazım.”

“Evet, bunu bana o da söyledi.”

“O kadar parayı nereden bulmayı düşünüyorsun? Peki sen hapisteyken ailene neler olacağını hiç düşündün mü? Hayatlarını nasıl devam ettirecekler?”

Öfkelenmesi gerekirken o sırada öğretmen birden gülmeye başladı. Bu tepki karşısında Honer şaşkınlığını gizleyemedi ama Martini gülmekten kendini alamıyordu. “Affedersiniz,” dedi sonra kendini tutmaya çalışarak. “Ne garip... Ortada hiçbir delil olmamasına rağmen herkese göre ben bir canavarım. Karım bile

benden şüpheleniyor. Ama size cevabım ne, biliyor musunuz?” Biraz nefes alıp sonra tekrar ciddileşti. “Ben *gerçekten* kim olduğumu biliyorum, bu yüzden de sırf kendimi ya da karım ve kızımı kurtarmak için kaybolmuş küçük bir kızdan ve ailesinin acısından faydalanacak biri değilim. Bunu aynen bu şekilde avukatıma da söyleyin.” O anda Martini çekip gitmek üzere arkasını döndü.

“Siz tam bir aptalsınız, biliyor musunuz?” dedi Stella Honer bir saniye sonra Martini’nin arkasından. Ama cevap olarak uzaklaşmakta olan öğretmenin omuzlarının görüntüsüyle yetinmek zorunda kaldı.

Vogel o akşam odasında hafif bir akşam yemeği yemişti ve uyumadan önce her zamanki siyah not defterine bir şeyler not etmekteydi. Üzerinde sabahlığıyla bir koltuğa oturmuş, kendi kendine gülümsüyordu. Eski bir kurt olan Levi’nin bu satranç tahtasında kendi piyonlarını çoktan harekete geçirdiğinden emindi.

Avukatın kasabaya geldiğini öğrendiğinde buna pek şaşırmamıştı. O kadar uzun bir süredir bu sirkin içindeydi ki her an bir yerlerden ortaya çıkacağı kesindi. Hep sürpriz bir numara sergilerdi. Ya kalabalığı şaşırtan bir sihirbaz olarak ya da aslan, bir kenarda terbiyecisini parçalara ayırırken izleyicilerin dikkatini dağıtmak için gelen palyaço olarak çıkabilirdi. Levi bu durumda muhakkak, öğretmeni gidip kendi ayağıyla vahşi hayvanlara yem olmaya ikna etmesi için Stella Honer’le temasa geçecekti.

Martini de bunu kabul edecekti. Çünkü nihayetinde herkes bu teklifi kabul ederdi. Derg bile başlarda canavar maskesini takmıştı. Masum olduğunu ilan etmeden önce biraz para kazanmaya yetecek bir süre boyunca.

Öğretmenin televizyona çıkması özel ajanın işini daha da kolaylaştıracaktı. O aptal mutlaka halkın merhametini kazan-

maya çalışacaktı ama sonuçta bu, halkı olduğundan daha çok öfkeliendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. İşte o zaman da sadece sıradan vatandaş değil, emniyet müdürleri ve hatta başbakan bile onun kellesini ister duruma gelecekti. O saatten sonra da Mayer'in yapacağı bir şey kalmayacaktı.

Cep telefonu titremeye başladığında Vogel şaşkınlıktan olduğu yerde kaldı. Dört gün önce basın toplantısının bitiminde kendisine mesaj gönderen gizemli numarayı tanıdı.

“Sizinle konuşmam gerekiyor. Beni bu numaradan arayın.”

Mesajı gönderen her kim ise bu kez de görmezden gelmeye karar verdi ve üzerinde fazla düşünmeden mesajı sildi. O sırada odanın kapısı vuruldu. Vogel bu iki olayın arasında herhangi bir ilişki olup olmadığını düşündü. Bu yüzden de karşısında o esrarengiz baş belasını bulacağından emin bir tavırla kapıyı hırsıyla açtı.

Üzerinde buruş buruş kıyafetler ve gözlerinin altındaki derin çukurlarla kapıda duran Borghi'ydi. Elinde de içinde dizüstü bilgisayar olan bir çanta taşıyordu. “Sizinle konuşabilir miyim?”

“Yarına erteleseک olmaz mı?” Vogel huysuzca davrandı. “Uyumak üzereydim.”

“Size bir şey göstermem gerekiyor ve hemen görseniz iyi olur,” dedi Borghi eliyle bilgisayar çantasını göstererek.

Henüz birkaç dakika geçmişti ki bilgisayar açık bir şekilde Vogel'in yatağının üzerindeydi. İki ajan ekranın karşısına geçmiş, ayakta duruyorlardı.

“Bu görüntüyü okulun güvenlik kayıt sisteminde buldum,” dedi Borghi. “Bakın ne oluyor...”

Genç ajan bu sahneyi en az yirmi kez izlemişti ama Vogel bunu ilk kez görüyordu. Bomboş koridorda Anna Lou sakin sakin yürüyordu. Ardından karşı taraftan kıza doğru gelen öğretmen

beliriveriyordu. Çok yakın bir mesafeyle birbirlerinin yanından geçiyorlardı, sonra ikisi de görüntüden kayboluyordu.

Borghi görüntüyü durdurdu. “Fark ettiniz mi?”

“Neyi fark ettim mi?” diye sordu ajan sinirli bir ifadeyle.

“Birbirlerine bakmadılar bile... İsterseniz başa alıp tekrar göstereyim.”

Borghi görüntüyü başa almak için uzanırken Vogel onu bileğinden tuttu. “Gerek yok.”

“Ama nasıl olur?” Borghi şaşırmıştı. “Suçlamanın en önemli ipuçlarından biri Anna Lou’nun kendisini kaçıranı tanımasıydı, hatırlıyorsunuz değil mi? Bu yüzden de güvenerek o kişinin peşinden gitti ve komşular da ne bir şey gördü ne bir şey duydu. Bunu siz söylemiştiniz...”

Vogel ansızın dudaklarına konan gülümsemeye hâkim olamadı. Bu genç ajanın saflığı gerçekten çok dokunaklıydı. “Size göre bu görüntü, Anna Lou’nun Loris Martini’nin kim olduğunu bilmediğini mi kanıtlıyor?”

Borghi biraz düşündü. “Yani aslında...”

“Yani aslında Martini’nin kim olduğunu çok iyi biliyor olsa da utangaç bir kız olduğundan onun gözlerinin içine bakmamış olabilir.”

Ama bu açıklama Borghi’yi tatmin etmemişti. “Ama bu bir risk.”

“Kim için? Bizim için mi bir risk? Olur da medya bu görüntüye ulaşırsa öğretmene karşı olan tutumunu tamamen değiştirir diye korkuyorsunuz, öyle değil mi?”

Tabii ki hayır, ama Borghi bunu ancak şimdi kavrayabilmişti. Her şeyin kararı çoktan verilmişti. Çarpıcı bir durum ortaya çıkmadıkça medya Martini hakkındaki düşüncesini asla değiştirmezdi. Nedeni ise çok basitti çünkü bu asla işlerine gelmezdi.

“Bu yüzden mi bütün gün ortalarda yoktunuz?” Vogel’in ses tonunda babacan bir suçlama vardı. “Siz vaktinizi bunlarla harcarken ben de video görüntülerini incelemekten geçirttim.”

“Hangi görüntüleri?” diye sordu Borghi şaşkınlıkla.

“Kastnerlerin mahallesindeki güvenlik kameraları görüntülerini.”

“Fakat kameralar sokağa doğru değil sadece mülklere doğru çevrilmiş olduğundan onlarla ilgilenmediğinizi söylemişsiniz.” *Herkes yalnızca kendi bahçesine bakar*, ilk brifing sırasında Vogel bu cümleyi kullanmıştı. Peki ama Vogel şimdi ondan ne gizliyordu?

Ama özel ajanın kendi bulgularını Borghi’yle paylaşmaya niyeti yoktu. Bir kolunu genç ajanın omzuna koyarak ona kapıya kadar eşlik etti. “Gidin dinlenin, Ajan Borghi. Ve bırakın ben de işimi yapayım.”

11 Ocak.

Kaybolma olayından on dokuz gün sonra.

“Herhangi bir tutuklama kararı çıkarmayı düşünmüyorum.”

Mayer’in bu sözü kesin bir karar gibi yankılandı. Vogel bir kez daha savcının inadıyla karşı karşıyaydı. “Yaptığımız her şeyi boşa çıkarmak üzeresiniz,” diye karşılık vermeyi denedi. “Öğretmenin tutuklanmasına ihtiyacımız var, yoksa haksız yere masum bir adama eziyet ettiğimizi söyleyecekler.”

“Zaten öyle değil mi?”

Vogel, savcıya hediye niteliğinde etkili bir ipucu getirmişti: Kastnerlerin etrafındaki komşu evlerin güvenlik kayıtlarındaki görüntülerden alınarak büyültülmüş bazı fotoğraflar. Vogel bu fotoğrafların Mayer’in fikrini değiştirmesi için yeterli olacağını umuyordu. Ama bir işe yaramamıştı.

“Sağlam bir delile ihtiyacım var. Bunu size daha nasıl anlatabilirim?”

“Deliller mahkûm etmek, ipuçları ise tutuklamak içindir,” diye cevap verdi özel ajan. “Eğer onu şimdi içeri tıkarsak büyük ihtimalle iş birliği yapmaya karar verecektir.”

“Siz ondan bir itiraf koparma peşindesiniz.”

Vogel’in soyunma odasından bozma ofisinde bu atışma en az yirmi dakikadır devam ediyordu. “Her şeyini kaybettiğini ve

artık kaçacak yerinin kalmadığını anladığında Martini vicdanını rahatlatmak için konuşacaktır.”

Soyunma odasındaki dolapların arasında ikisi de ayakta duruyordu ve Bayan Mayer yüksek topuklu ayakkabısının ucunu sinirden yere vuruyordu. “Aklınızdaki oyunu anladım, Vogel. Aptal değilim. Beni sıkıştırarak bana zorla istemediğim bir kararı verdirmeye çalışıyorsunuz. Beni kamuoyunun önünde rezil etmekle tehdit ediyorsunuz.”

“Hedeflerime ulaşmam için sizi tehdit etmeme gerek yok,” diyerek savcıyı uyardı. “Bu işteki yıllarım ve tecrübem tezlerimin geçerli olduğunu doğrulamaya tek başına yeter de artar.”

“Bombacı davasında olduğu gibi mi?”

Mayer bu hikâyeyi kasıtlı olarak ortaya atmıştı. Vogel bunu neden daha önce yapmadığını merak ediyordu. Gülümsedi. “Derg davasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz. Daha doğrusu, bildiğinizi sanıyorsunuz ama bilmiyorsunuz.”

“Affedersiniz ama bilinmesi gereken ne varmış ki? Önceden akıllıca hazırlanmış bir suçlama sayesinde bir adam hapse atıldı. Hayatının dört yılını birkaç metrelik bir hücrede tek başına geçirdi. Sevdikleri ve sağlığı da dâhil olmak üzere her şeyini kaybetti. Geçirdiği felç yüzünden ölümden döndü. Hem de neden? Birileri adamın evine sahte bir delil yerleştirerek soruşturmayı çarpıttığı için.” Savcı bu konuşmasını yüzünde küçümser bir ifadeyle yapmıştı. “Bunun aynısının olmayacağını bana kim garanti edebilir?”

Vogel cevap vermedi. Bunun yerine, elindeki en iyi koz olduğuna inandığı fotoğrafları masanın üzerinden topladı ve bir an önce odadan çıkmak üzere kapıya doğru yürüdü.

“Hiç olmazsa dürüstlüğünüzü ilk kaybettiğiniz o günü hatırlıyor musunuz, Ajan Vogel?”

Mayer'in sözleri Vogel'i kapının eşğinde yakaladı ve özel ajan olduğu yerde kilitlendi. Bir şeyler odadan çıkıp gitmesini engelliyordu. Tekrar savcıya döndü ve meydan okurcasına yüzüne baktı. "Derg mahkeme tarafından suçsuz bulundu ancak haksız yere hapiste yattığı yıllar için yüklü miktarda tazminat da aldı... Ama madem bombacı o değildi, peki öyleyse neden o tutuklanır tutuklanmaz saldırılar birdenbire kesildi?" Ardından da hiçbir cevap beklemeden çıkışın yolunu tuttu.

Kapıdan çıkar çıkmaz operasyon merkezine dönüştürülmüş spor salonunun içinde Vogel'i büyük bir sessizlik karşıladı. Adamları bu tartışmayı kuşkusuz dinlemişlerdi ve bu yirmi günlük çalışma ve çabaların boşuna olup olmadığını merak ederek herkes bakışlarını Vogel'e sabitlemişti.

Fakat Vogel içlerinden sadece Borghi'ye seslendi. "Öğretmenle yüzleşme vakti geldi."

Ocak ayı için alışılmışın dışında güneşli ve güzel bir sabahı. Bir kış gününe benzemiyordu bile. Loris Martini erkenden uyanmıştı. Aslında, beraberinde kaygıyı getiren o beynini kurcalayan düşüncelerin onu zorla erkenden uyandırdığını söylemek daha doğru olurdu, bu kaygının kaynağı ise tek bir mesajda saklıydı.

Vakit daralıyor. Çok geçmeden seni tutuklayacaklar.

Fakat öğretmenin bu güneşli ve tuhaf bir şekilde sımsıcak olan güzel günü boşa harcamaya niyeti yoktu. Clea'ya bir söz vermişti ve onu tutmak istiyordu. Bu yüzden de takım çantasını alarak muhabirlerden ve meraklı gözlerden uzak, onu kimsenin rahatsız edemeyeceği bir yere, bahçeye çıktı. Yüksek çitlerle korunmuş bahçede dökülmek üzere olan çardağı bir seraya dönüştürmek için kolları sıvadı.

Elinde çivi ve çekiçle var gücüyle çalışırken güneşin boynuna şefkatli bir el gibi dokunduğunu, terlerin alnından damlalar

hâlinde aktığını ve kaslarını kuvvetlendiren bu yorucu işin içten içe aslında kalbini de kuvvetlendirerek katılaştırdığını hissetti. Bu ona yeniden hayat veriyordu. Fakat yine de ara sıra hüznün ziyaretine gelmiyor değildi. Neden her şeyin bu noktaya geldiğini, neden her şeyini kaybetmekte olduğunu ona hatırlatıyordu.

Her şey Avecho'ta taşınmadan önce başlamıştı. Bu dağ kasabası her şeye yeniden başlamak için en doğru yer gibi gelmişti önceleri, hâlbuki kötü bir rüyanın son perdesi olup çıkıvermişti.

O şey. Stella Honer bile *o şeyi* biliyordu.

Martini onun bunu nasıl öğrendiğini defalarca kendine sormuştu. Ama her seferinde o en basit cevabı gözden kaçırmıştı. Ve bu genellikle saf insanların başına gelirdi. Özellikle de farkında bile olmadan karısını başkasına kaptıranların başına.

Tabii ki bu haberi ona satan Clea'nın eski dostuydu. Bu kadar basit ve netti.

O zamana kadar o adama saygı duyması da cabası. Ama belki de onu seçen Clea olduğu içindi ve Martini karısının görüşlerine her zaman güvenmişti. Bunun çok saçma bir düşünce olduğunu biliyordu. Ama bu, aynı zamanda Clea'yı yüceltmenin de bir yoluydu çünkü onun bu kadar sığ olduğunu düşünmeye dayanamazdı.

Aslında hep kendimizi kurtarmak adına başkalarını kurtarıyoruz, diye düşündü. Ve belki de anlayışlı koca rolü yapmak aslında gerçekte yüzleşmemek için bir bahaneydi.

Eğer Clea onu aldattıysa bunda kendisinin de suçu vardı.

Artık o çok gerilerde kalan haziran sabahında, okulda bir öğrencinin yaptığı aptalca bir şaka yüzünden dersler her zamankinden daha önce sona ermişti. İsimsiz bir ihbarla gelen okulda bomba olduğu bilgisi tipik bir yıl sonu haylazlığıydı, yani öğrencilerin sınıfta kalmamak için son sınavları olabildiğince sabote etmeye çalıştıkları şu meşhur dönem. Her ne kadar

kimse bu ihbara inanmasa da yasa gereği güvenlik prosedürlerini uygulamak zorunda kalmışlardı.

Böylece o gün herkes eve erkenden dönmüştü.

Martini evin kapısını açar açmaz hiç beklenmedik bir sessizlikle karşılaşmıştı. Genellikle işten eve geldiğinde Clea ve Monica hep evde olurlardı ve onların evde oluşu açık olan televizyon veya müzik setinin sesinden ya da sadece kokularından anlaşıldı. Clea'nın zambak parfümü, Monica'nın ise çilekli sakızının kokusu. O sabah ise öğretmen bunların hiçbirinin kendisini karşılamadığını fark etti.

Martini, otobüsle eve gelirken sürpriz bir şekilde eline geçmiş olan bu boş vakti nasıl değerlendireceğini düşünmüştü. Final sınavları için testler hazırlayabilirdi ve öyle de yapmaya karar vermişti. Fakat eve girer girmez bu kararından vazgeçti. Buzdolabına doğru gidip peynirli ve salamlı bir sandviç hazırladıktan sonra koltuğuna geçti ve sesini kısık tutarak televizyonu açtı. Bir kanalda eski bir basketbol maçı yayınlanıyordu ve öğretmen, kendine zaman ayırabildiğine inanmakta zorlanıyordu.

Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyordu. Sandviçini yemiş miydi, maçın skoru kaçta kalmıştı hatırlamıyordu ama televizyondaki spikerin sesiyle basketbol toplarının çıkardığı sekme seslerinin arasına sinsice karışan o ses hâlâ aklındaydı.

Kanat çırpma sesine, bir çeşit hışırtıya benziyordu.

İlk önce sesin nereden geldiğini anlamak için yalnızca başını çevirmişti. Fakat sonra bir his onu oturduğu yerden kaldırmıştı. Ses tekrar duyulmamış olsa da Martini koridora doğru ilerlemişti. Her iki duvarda da iki kapı olmak üzere, tam dört kapı vardı ve hepsi de kapalıydı. Ama nedense açmak için yatak odasının kapısını seçmişti. Yavaşça kapıyı açmış ve onları görmüştü.

Onun kapıda olduğunu fark etmemişlerdi bile. Tıpkı Martini'nin onları fark etmediği gibi. O küçücük evde, her şeyden

habersizce, dakikalar, saatler boyunca hayatları birbirine değmişti. Ve eğer bu karşılaşma fırsatı bir şekilde doğmasaydı bu böyle devamlı sürüp gidebilirdi.

Clea çıplaktı, yalnızca kalçası ve bacaklarının üzeri nevresimle örtülüydü. Kocasına çok tanıdık gelen bir pozisyonda, gözleri kapalıydı. Loris, Clea'nın altındaki adama bakarken orada aslında kendisini göreceğinden emindi. Ama bu bir başkasıydı. Ve bu manzaranın kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bundan sonrasını hatırlamıyordu.

Daha sonra Clea ona, odanın kapısının gürültüyle çarpıldığını duyduğunu söylemişti. Ve neler olduğunu sadece o an anladığını.

Martini uzun saatler sonra eve döndüğünde Clea'nın üzerinde geniş, beyaz bir kazak ve kendisine çok büyük gelen eşofman altı vardı. Belki de vücudunu saklamaya çalışıyordu, vücuduyla birlikte günahını da. O sabah Martini'nin oturup maçı izlediği koltuğa oturmuştu. Dizlerini kendine doğru çekmiş sallanıyordu. Kocasına bomboş gözlerle bakmıştı. Saçları dağınık, yüzü ise bembeyazdı. Hiçbir mazeret uydurmaya gerek görmemişti. "Gidelim buradan," demişti yalnızca. "Hemen, yarın."

Martini ise bütün gün amaçsızca şehirde dolanarak karısına söyleyecek bir şeyler aramış fakat bulamamıştı ve Clea'nın bu sözü üzerine sadece tek kelime etti: "Peki."

O günden sonra bu konu aralarında bir daha da açılmamıştı. Birkaç hafta içinde Avechot'a taşınmışlardı. Clea sessizlik içinde affedilmek uğruna, severek yaptığı işinden ve geri kalan her şeyden vazgeçmişti. Ve o zaman Loris, Clea'nın kendisini kaybetmekten ne denli korktuğunu anlamıştı. Hâlbuki Clea, kocasının kendisini kaybetmekten çok daha fazla korktuğunu bir tahmin edebilseydi...

En kötüsü ise karısının kendisini aldattığı adamın kim olduğunu keşfetmesiydi. Clea gibi o da bir avukattı ve Martini'nin ona sunduğu bu fukara hayattan onu çekip çıkaracak maddi güce sahipti.

Loris yüreğini parçalayan bir gerçeğe yüzleşmek zorunda kalmıştı. Clea daha fazlasını hak ediyordu.

Bu yüzden de bir daha bunları düşünmemek için dağların arasına kaçıp gelmişlerdi. Fakat ihanetin buruk kalıntıları varlığını hâlâ hissettiriyordu ve bir zamanki aşklarından artakalan sevgi kırıntısı da yavaş yavaş tükenmekteydi. Loris bunu hissediyordu. Ama bunun için elinden hiçbir şey gelmediğinin de farkındaydı.

Bu yüzden bir söz vermişti. *Bir daha asla.*

Şimdi bu ocak sabahının hiç beklenmedik güneşi altında bir kez daha *o şeyi* düşündü ve bunun gerçekten de son kez olacağını ümit etti. İçeriden gelen telefon sesinin ardından elindeki çekici, kışın soğukunda kurumuş çimenlerin üzerine bıraktı ve telefona cevap vermek için mutfığa gitti. "Tamam, orada olacağım," dedi sadece.

Sonra da buzdolabını açtı. Buruş buruş olmuş bir elma ve içinde dört tane bira olan karton bir kutu vardı. Bir bira aldı ve bahçeye geri döndü. Bir tornavida yardımıyla biranın kapağını açtı. Çardağın kalaslarından birine sırtını dayayarak soğuktan ölmüş çimenlerin üzerine oturdu. Gözlerini kısarak sakın sakın birasını yudumladı.

İçmeyi bitirdikten sonra da Anna Lou Kastner'in kaybolduğu günden bu yana hâlâ bandajlı olan eline baktı. Sargı bezini açıp yarayı kontrol etti. Neredeyse iyileşmişti.

Birayı açtığı tornavidayı tekrar eline aldı ve aynı şeyi bu kez yarasına yaptı, onu açtı. Tornavidanın ucunu etine batırdı ve etinin kenarlarını genişlete genişlete açtı. Dudaklarından tek

bir inilti dahi çıkmadı. Geçmişte korkak davrandığından şimdi bu acıyı hak ettiğini biliyordu.

Yaradan fişkırıran kanlar üzerindikileri kirleterek ve çıplak zemine yavaş yavaş damlayarak akmaya başladı.

O sıcak ve güneşli gün artık geride kalmıştı. Akşam vakti, kalın kara bulutlar vadiyi etkisi altına aldı ve ardından şiddetli bir yağmur başladı.

Otobandaki küçük lokantanın camında belli aralıklarla aydınlanarak yoldan geçen sürücülere *İyi Bayramlar* dileyen yazı hâlâ duruyordu. Noel ve yılbaşı geçeli epey zaman olmuştu ama kimsenin o yazıyı oradan kaldıracak vakti yoktu. Son zamanlarda çok yoğun çalışıyorlardı.

Fakat o akşam saat onda lokantanın içi bomboştı.

Özel Ajan Vogel, yaşlı lokantacıya özel bir görüşme için lokantayı tamamen kendisine ayırmasını söylemişti. Her ne kadar Vogel lokantaya gelen müşteri sayısının aniden artmasında kendi payının olduğunu açıkça belirtmese de yaşlı adam kendini ona karşı borçlu hissediyordu.

Camlı giriş kapısı ufak bir zil sesiyle açıldı. Öğretmen üzerindeki kalın dağ ceketindeki yağmur sularını atmak için birkaç kez ayaklarını yere vurdu, ardından kasketini başından çıkarıp etrafa bakındı.

Her yer karanlıktı, duvarın dibindeki bölmenin oradan gelen bir ışığın dışında etrafı aydınlatan başka bir şey yoktu. Vogel çoktan gelip oturmuş, kendisini bekliyordu. Martini ona doğru yürüdü, ayağındaki ıslak Clarkslar plastik döşemenin üzerinde gıcırdıyordu. Açık mavi renkte formika kaplı masanın diğer tarafına, özel ajanın tam karşısına geçip oturdu.

Vogel her zamanki gibi şık giyimliydi. Kaşmir paltosunu üzerinden çıkarmamıştı, önünde ise üzerinde parmaklarını oynattığı ince bir klasör vardı.

Bu karşılıklı ilk görüşmeleriydi.

“Atasözlerine inanır mısınız?” diye söze girdi özel ajan selam bile vermeden.

“Ne anlamda?” diye sordu öğretmen.

“Atasözlerindeki bu doğru olanı yanlış olandan kolayca ayırma yöntemi beni hep etkilemiştir... Oysaki kanunlar ne kadar da kafa karıştırıcı, onları da atasözleriyle yazmaları gerekirdi.”

“Siz doğru ve yanlışın çok kolay kavramlar olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Hayır, ama birilerinin böyle düşünüyor olmasını umut verici buluyorum.”

“Şahsen gerçeklerin asla kolay olmadığını düşünüyorum.”

Vogel onaylarcasına başını salladı. “Evet, olabilir.”

Martini her iki kolunu da masaya dayadı. Sakindi. “Neden burada görüşmemizi istediniz?”

“Hiç olmazsa bir kez olsun kamerasız, mikrofonsuz, baş belası muhabirlerden uzakta, kartlarımız açıkça ortada, hilesiz oynayalım istedim. Sadece siz ve ben... Size, bana bu konuda yanıldığımı, bu olaya karışmış olmanızın tamamen bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu gösterme fırsatı sunmak istiyorum.”

Martini kendinden emin görünmeye çalıştı. “Hiç sorun değil,” dedi. “Nereden başlayalım?”

“Kızın kaybolduğu güne dair hiçbir mazeretiniz yok ve üstelik bir eliniz yaralı.” Üzeri kanlı bandajını işaret etti. “Görüyorum ki hâlâ iyileşmemiş, dikiş atılması gerekiyor olabilir.”

“Karım da böyle düşünüyor,” diye cevap verdi Martini, Vogel’in gösterdiği yapmacık ilgiye itibar etmediğini belli et-

mek için. “Bir kazaydı,” dedi bir kez daha. “Kayıp düştüm ve kendimi durdurabilmek için de can havliyle bir dala tutundum.”

Vogel bakışlarını elindeki dosyaya indirdi ama dosyayı açmadı. “Garip çünkü adli tıp uzmanı, yaranın sanki bir bıçakla açılmışçasına iki ucunun da aynı noktadan darbe aldığını belirtti.”

Martini cevap vermedi.

Fakat Vogel bu konuda ısrar etmedi ve devam etti. “Mattia’nın çektiği videolarda sizin arabanız görülüyor. Şimdi bana bunun bir tesadüf olduğunu, zaten şoför koltuğundaki kişinin yüzünün videolarda görünmediğini söyleyeceksiniz. Sonuçta onu ailedeki herkes kullanabilir... Ha bu arada, karınızın ehliyeti var mı?”

“Arabayı ailede tek kullanan bendim, karımı bir kenara bırakın.” Levi’nin ikazlarına kulak asmamıştı ama bunu umursamıyordu. İçinde bulunduğu zor durumu hafifletecek olsa bile Clea’nın bu işe bulaşmasını istemiyordu.

“Arabanızın içini inceledik,” diye konuşmasını sürdürdü Vogel. “Anna Lou’nun DNA’sına rastlamadık ama tuhaf bir şekilde kedi tüyleri bulduk.”

“Bizim kedimiz yok,” diyerek safça kendini savunmaya kalktı öğretmen.

Özel ajan ona doğru uzandı ve yapmacık bir tatlılıkla konuştu. “Peki, tam da o kedi sayesinde kızın kaybolduğu yerle olan ilişkinizi ortaya çıkarabileceğimi söylesem buna ne dersiniz?”

Martini bunun ne anlama geldiğini anlamamış gibiydi ama bakışlarında korkuyla karışık bir merak okunuyordu.

Vogel iç çekti. “Ta en başından beri beni şaşırtan tek bir şey var... Neden Anna Lou kendisini kaçırırlarken buna engel olmaya çalışmadı? Neden bağırmadı? Komşularından hiç kimse bir şey duymadı. Bu sebeplerden dolayı da kızın kendisini kaçırmanı tanıdığı sonucuna vardım... Çünkü o kişiye güveniyordu.”

“Öyleyse onu kaçıranı tanıyordu ve bu da beni olayın tamamen dışına itiyor çünkü benim öğretmenlik yaptığım okulda okuyor olsa bile aramızda bir tanışıklığın olduğunu ya da sadece konuştuğumuzu dahi söyleyebilecek tek bir tanık bulamazsınız.”

“Evet, öyle,” dedi Vogel sakince. “Anna Lou kendisini kaçıranı değil... onun kedisini tanıyordu.” Nihayet Vogel elinde tuttuğu dosyayı açtı ve o sabah Martini’yi tutuklamaya ikna etmek için Savcı Mayer’e de gösterdiği büyütülmüş bir fotoğraf karesini ona uzattı. “Kızın evinin etrafındaki diğer evlerin güvenlik kamera kayıtlarını inceledik. Maalesef kameralardan hiçbiri sokağı çekmiyor. Ne derler? ‘Herkes yalnızca kendi bahçesine bakar.’ Fakat kaybolma olayından birkaç gün önce mahallede sahipsiz bir kedinin dolaştığını öğrendik.”

Martini fotoğrafa baktı. Kızıl ve kahverengi tüyleri olan büyük bir kedi çimenlerin üzerinde gezinirken görülüyordu.

Vogel işaret parmağıyla fotoğraftaki bir detayı gösterdi. “Kedinin boynundakini görüyor musunuz?”

Öğretmen fotoğrafa daha dikkatli baktı. Kedinin boynunda renkli boncuklardan yapılmış bir bilezik gördü.

Vogel kolundan Maria Kastner’in kendisine verdiği bileziği çıkarıp masaya, fotoğrafın yanına koydu. “Bunları Anna Lou kendisi yapıp sevdiği insanlara hediye ediyormuş.”

Martini en ufak tepki vermiyor, olduğu yerde kilitlenmiş benziyordu.

Vogel asıl darbeyi indirmenin tam zamanı olduğuna karar verdi. “Anna Lou’yu kaçıran şahıs bu kediye yem olarak kullandı. Günler öncesinden mahalleye o kediye getirip serbestçe gezip dolaşması için bıraktı, Anna Lou’nun kedileri sevdiğini ve ailesinin eve kedi sokmasına izin vermediğini ama bu başıboş kediye er ya da geç fark edeceğini biliyordu... Ama kız o kediye sadece fark etmekle kalmadı, boynuna bir de kendi yaptığı bileziklerden

takarak onu kendi kedisi gibi benimsedi. Bu nedenle, sevgili Bay Martini, bugünden itibaren sizin peşinizi bırakıyorum. Eğer o kediyi bulmayı başarırsam işte o zaman işiniz bitti demektir.”

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Vogel artık öğretmeni avucunun içine aldığından emindi. Bir tepki vermesini, yanılmadığını göstermesi için bir şeyler söylemesini bekleyerek dikkatle ona bakıyordu. Fakat öğretmenin ağzından tek kelime dahi çıkmadı. Bunun yerine masadan kalktı ve sakince kapıya doğru yöneldi. Kapıdan çıkmadan ise son bir kez özel ajana doğru döndü. “Atasözleri demişken,” dedi son derece sakın bir tavırla, “bir zamanlar birisi şeytanın en aptalca günahının kibir olduğunu söyledi.” Ardından kapıdaki ufak zil sesinin eşliğinde lokantadan çıktı.

Vogel ise bir süre, ortamdaki sessizliğin tadını çıkardı. Önemli bir sayı yaptığından son derece emindi. Fakat Savcı Mayer hâlâ bir sorun teşkil ediyordu. Onu etkisiz hâle getirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Şeytanın en aptalca günahı kibirdir.

Kim bilir Martini bu son sözüyle ne demek istemişti. Bir hakaret olarak da yorumlanabilirdi. Ama Vogel alıngan biri değildi. Bu meslekte darbe almak da vardı indirmek de, o bunu çok iyi biliyordu. Öğretmenin dakikaları sayılıydı.

Gitme vaktinin geldiğine karar verdi. Dosyanın içindekileri yerine koyarken birdenbire olduğu yerde durakladı. Masanın üzerinde bir şey dikkatini çekmişti. Daha yakından kontrol etmek için eğildi.

Açık mavi renkteki formika kaplı masanın üzerinde, öğretmenin bandajlı elini dayadığı yerde minik bir taze kan lekesi gözüne çarpmıştı.

16 Ocak.

Kaybolma olayından yirmi dört gün sonra.

Küçük Leo Blanc ortadan kaybolduğunda beş yaşına gireli daha bir hafta olmuştu.

Eskiden güvenlik güçlerinin elinde şimdiki gibi gelişmiş arama cihazları bulunmuyordu. O zamanlar, denildiği gibi “bölgeyi taramak”la yetiniliyordu. Davalar, hem bölgeyi hem de orada yaşayan insanları çok iyi tanıyan, bilgi toplamayı iyi bilen ve ne adli tıp ekibine ne de DNA’ya ihtiyacı olan tecrübeli polislerin eline verilirdi. Binbir emekle günbegün sürdürülen ve nihayetinde de soruşturmanın temelini atılan küçük adımlarla edinilmiş olan mütevazı sonuçların oluşturduğu oldukça zor bir işti. Her şeyden daha çok sabra ihtiyaç duyulurdu.

Fakat sabır, medyanın gelişiyile yok olmuştu. Halk hızlı cevaplar almak istiyor, aksi takdirde kanal değiştiriyordu, böylece kanallar ajanlara baskı yaparak onları işlerini bazen aceleyle yapmaya zorluyorlardı. Bu gibi davalarda kolayca hata yapılabiliyordu. Ama asıl önemli olan şovun devam etmesiydi.

Zavallı Leo Blanc, farkında olmadan o küçük, trajik hikâyesi ve kısa yaşamıyla bu tür davalar adına öncesiyle sonrası arasında önemli bir çizgi görevi görmüştü.

Bir sabah, kocası ve çocuğunun babasını bir trafik kazasında yitirmiş yirmi beş yaşındaki Laura Blanc yaşadığı küçük

kasabanın polis merkezine başvurmuştu. Büyük bir çaresizlik içindeydi. Birisinin evlerine girerek küçük oğlu Leonard'ı kaçırdığını iddia ediyordu.

Vogel o zamanlar polis akademisinden yeni mezun olmuş sıradan bir ajandı. Bu nedenle de ona raporları arşivlemek ya da davacıların şikâyetlerini kayda geçmek gibi basit ve sıkıcı görevler veriliyordu. Bunun dışında yapması gereken tek şey görev sırasında kendinden yaşça büyük ajanları izlemek ve tabii ki öğrenmektir. Fakat Laura'nın şikâyetini kayda alan kişi tam da Vogel olmuştu.

Kadın önceki akşam küçük bir marketten aldığı bir kutu sütü arabanın içinde unuttuğunu yalnızca o sabah fark ettiğini söylüyordu. Oğlu uyanıp da kahvaltı istemedi önce arabada kalan sütü almak için evden çıkmıştı. Ne de olsa arabayı evin elli metre ötesinde yolun üzerine park etmişti. Belki dalgınlıktan belki de o kasabada herkes birbirini tanıdığından ve geceleri bile evlerinin kapılarını kilitlemediklerinden olsa gerek, Laura evin kapısını biraz aralık bırakıp öyle çıkmıştı. Ve şimdi bunun için kendini affedemiyordu.

Vogel, prosedür gereği, bu şikâyeti alır almaz hemen yanında stajyerlik yaptığı ajana bildirmişti. Birlikte kadının evine gitmişlerdi ve kapıda herhangi bir zorlama belirtisi bulunmamasına rağmen küçük Leo'nun odasını altüst olmuş bir hâlde bulmuşlardı. Bu nedenle de çocuğun uykusundan uyandığı, odasında bir yabancı olduğunu görüp korktuğu ve kendisini kaçıran şahsa karşı çıkmaya çalıştığı sonucuna varmışlardı. Ama sonunda mücadeleyi kazanan adam olmuş ve çocuğu kaçırmıştı.

Laura Blanc şoktaydı ama olayların seyrini polislere harfî harfine aktarmayı başarabilmişti. Evden çıkıp eve geri dönmesi arasında sekiz dakikalık bir zaman boşluğu vardı, üstelik bu

sürede bir komşusuyla da ayaküstü laflamıştı. Fakat o kısacık süre, birinin eve girip çocuğu kaçırmasına yetmişti.

Hemen müthiş bir insan ayı başlamıştı. Fakat tam da o günlerde, çevre bataklıklara dadanan göçmen kuşlar üzerine haber yapmak için gelen televizyon ekipleri orada olmasaydı olaylar mutlaka çok farklı bir şekilde ilerleyecekti. Fikir, uzman bir polisten çıkmıştı. Gazetecilerden, annenin halka seslenebileceği bir kamuoyu duyurusu çekmeleri istenmişti.

Duyurunun televizyonda yayınlanması, anında büyük bir yankı uyandırmıştı.

Polis merkezinin telefonlarına ihbarlar yağmıştı. Birçok kişi küçük Leo'yu gördüğünden emin, kesin bir yer ve zaman bilgisi veriyordu. Kimisi çocuğu ona dondurma almakta olan bir adamla birlikte, kimisi trende bir çiftin yanında gördüğünü iddia ediyor, kimisi ise çocuğu kaçırana ait isim ve soy ismi bile veriyordu. Gelen ihbarların çoğu asılsız çıkmıştı ama hepsini kontrol etmek de imkânsızdı. Ajanlara yağın bilgiler tam anlamıyla bir bilgi yumağı oluşturarak soruşturmanın tıkanmasına neden olmuştu. Ama asıl şaşırtıcı olan, sadece davanın nasıl ilerlediğini öğrenmek için bile olsa arayan insanların sayısıydı. Televizyon kanallarının da telefonları benzer aramalarla kilitlenir olmuştu ve bunun üzerine kanal yöneticileri, kameraman ve muhabirleri derhâl olay yerine yollayarak gazetecilik jargonunda denildiği gibi, "haberi kapmaya" karar vermişlerdi.

Vogel bütün bunların çok kısa bir zaman diliminde gerçekleştiğine bizzat tanık olmuştu. Genç ve deneyimsiz bir memur olarak gözlerinin önünde gerçekleşen bu devrimin doğasını kavrayacak kadar hazırlıklı değildi. Olanlar ona sadece çok gerçek dışı geliyordu. Ve artık gerçek bile, medyanın elinde, olduğundan çok farklı görünüyordu. Laura Blanc kısa sürede trajik bir kahraman ilan edilmişti. Vogel onu mütevazı ve biraz da çirkin

bir kadın olarak tanımişti ama birdenbire onun da görünüşü değişivermişti. Biraz makyaj ve doğru ışık sayesinde, onunla yakından ilgilenmek için yanıp tutuşan taliplerden mektuplar almaya başlamıştı. Oğlu Leo, ülkedeki bütün annelerin manevi oğlu hâline gelmişti. Yalnızca beş yaşındaki bir çocuk bir ikon olup çıkıvermişti, insanlar evlerinde Leo'nun fotoğrafını saklar olmuşlardı ve birçok anne baba yeni doğan bebeklerine onun ismini vermeye başlamıştı.

Fakat tam da olayın üzerindeki gizemin çözülmesinin artık tamamen bir hayal olduğu düşünülürken polisin Blanc ailesinin evinde yaptığı yeni bir arama sonrası ortaya yeni bir parmak izi çıkıvermişti. Parmak izinin kime ait olduğunu bulmak için arşivleri kontrol etmek tam iki hafta sürmüştü. Ama sonunda onu da bulmuşlardı.

Adamın ismi Thomas Berninsky'ydi. Kendisi küçük çocuklara taciz geçmişi olan kırk yaşında bir duvarcıydı ve o sıralarda bölgede endüstriyel depolar inşa eden bir şirkette çalışıyordu.

Berninsky avı uzun sürmemişti. Kısa sürede yakalanmış, evinde ise küçük Leo'nun pijaması bulunmuştu; pijama kanlar içindeydi. Katil pedofil, uzun zamandır çocuğun peşinde olduğunu itiraf etmiş ve dedektifleri çocuğun minicik bedenini gömdüğü terk edilmiş bir çöplüğe götürmüştü.

Halk bu dehşet verici sonla derinden sarsılmıştı. Fakat polis teşkilatı ve televizyon kanallarının en üst mercilerindekiler birdenbire bir şeylerin değiştiğini ve artık bir daha geri dönmeyeceğini anlamışlardı.

Yepyeni bir dönem başlamıştı.

Adalet artık yalnızca mahkeme salonlarına özel bir konu olmaktan çıkarak, hiçbir ayırım gözetmeksizin, herkesin tekelinde olmaya başlamıştı. Ve bu yeni algılama biçimine göre bilgi son derece önemli bir kaynaktı, *bilgi altın değerindeydi*.

Zavallı masum bir çocuğun ölümüyle büyük bir sanayinin yolu açılmıştı.

O zamanlar genç ve idealist bir memur olan Vogel ise parlak kariyerini başkalarının acıları üzerine kurarak böylesi ahlaksız bir mekanizmanın parçası olup çıkacağını henüz tahmin etmiyordu. Fakat o dönemki acemiliğine rağmen şaşırtıcı bir sonuca ulaşmıştı... Laura Blanc, önceki akşam marketten satın aldığı ama sonra arabada unuttuğu sütü almak için evden uzaklaştığını söylemişti. Polis de Berninsky'nin parmak izine rastlayana dek onlarca kez evin altını üstüne getirmişti.

Öyleyse neden kimse evde o meşhur süt kutusuna rastlamamıştı?

Özel Ajan Vogel onca yılın tecrübesiyle bu sorunun cevabını hâlâ merak ediyordu. Ve o olası cevap hâlâ tüylerini ürpertiyordu. Laura Blanc bu olanlardan önce tanıştığı bir adamla kısa sürede kendine yeni bir hayat kurmuştu ve belki de adam bir başkasının çocuğunun sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu. Kadının her şeyden bihaber olan Berninsky'nin niyetini çok önceden tahmin edip üstüne üstlük onun planını kolayca yerine getirmesine zemin hazırladığı fikrini medyaya satmak epey zor olurdu. Laura Blanc kasıtlı olarak evden uzaklaşmıştı, Vogel bundan emindi. Ama bazı sırların sır olarak kalması gerektiğini biliyordu. O nedenle de bu şüphesinden asla kimseye bahsetmemişti. Fakat ne zaman bir davada ses getiren bir olay meydana gelse tekrar aklına Laura Blanc düşerdi.

Ve Vogel o sabah şafak vaktinde, Ajan Borghi'nin yanında sedanın içinde otururken küçük Leo davasını anımsadı. Borghi gelip apar topar onu otel odasından almıştı.

İddiaya göre dalgıçlar bir lağım kanalında Anna Lou Kastner'in renkli küçük sırt çantasını bulmuşlardı.

Ev bazen üstüne üstüne geliyordu ve öyle olunca da evden kaçma ihtiyacı duyuyordu. Martini dışarıda konuşlanmış gazetecileri atlatmakta usta olmuştu. Mesela, muhabirlerin günün ilk haber bülteni kuşağı için son hazırlıklarını tamamladıkları saat beşle yedi arasının arka taraftan tüymek için en ideal zaman olduğunu keşfetmişti.

Avecho'u arkasına alarak ilerlemek için geçebileceği "güvenli" sokaklardan oluşan bir nevi labirent bulunuyordu. Ardından ormanın içine dalıyor ve, kısa bir süre sonra bu özgürlük lüksünü elinden alacaklarını düşünerek, kendini doğayla baş başa bırakıyordu. Özel Ajan Vogel'le otobandaki lokantada yaptığı görüşmenin üzerinden beş gün geçmişti. Ajanın kızıl ve kahverengi tüyleri olan bir kedinin izini sürdüğünü düşündükçe şüphesiz ki bunu çok gülünç buluyordu. Gerçek şu ki olabileceklerden hiç de korkmuyordu. Her ne kadar bakımsız görünüşü farklı hikâye anlatsa da Loris Martini ruhunu güçlendirmeyi elden bırakmamıştı. Uzun, kirli sakalı ve kokan vücudu, insanları kendinden uzaklaştırmaya yettiğini sandığı kalkanı olmuştu. Clea olsa buna asla izin vermezdi çünkü Martini'nin görünüşüne son derece dikkat eder, temiz ve düzenli olması için ona sürekli tembihlerde bulunurdu. Üniversite kampüsünde, üzerinde lacivert elbise ve gülünç bir kravatla ona birlikte yemeğe çıkma teklifinde bulunduğu günden beri de bu böyle sürüp gitmişti. Görünüş karısı için önemli şeylerdi.

Martini, Clea ve Monica'yı özlüyordu ama onlar adına da güçlü olması gerektiğinin farkındaydı. Evden gittikleri günden beri hiçbir şekilde iletişim kurmamış, bir telefon bile etmemişlerdi. Aslında Martini de onları aramayı denememişti. Onları korumak istiyordu. Kendinden korumak.

Sabahın sisi, ağaçların yaprakları arasından yavaşça kayıp giderek dağılmaya başlıyordu ve Martini yapraklara dokunup o ıslak soğuğu avucunun içinde hissetmeyi seviyordu. Yürürken kollarını genişçe açıp gözlerini hafifçe kapıyor ve bundan tatlı bir zevk alıyordu. Sonra da mis gibi orman kokusunu içine çekerek ciğerlerine dolduruyordu. Gece kendini sabahın ellerine teslim etmeye başlarken Martini'nin tüm benliği yeşille dolup taşıyordu. Ormanda yaşayan hayvanlar saklandıkları yerlerden birer birer çıkmaya başlıyor, kuşlar karanlık geceyi geride bırakmış olmanın sevinciyle ötüyordu.

Kolundaki kuvars saati kısa ama kararlı bir sesle onu uyardığında Martini, medyanın telaşından yararlanarak elde ettiği o iki saatlik özgürlük vaktinin dolmak üzere olduğunu ve geri dönme vaktinin geldiğini anlıyordu. O gün de öyle olmuştu ve eve dönüş yolunda yürümeye başlamıştı. Fakat Avecho'ta doğru giden yolda, birisinin ona doğru geldiğini gördü. Bu her kimse, yolun diğer tarafından yürüyerek ilerliyordu; öğretmen yolunu değiştirebilmeyi isterdi ama etrafta dönebileceği hiçbir yol yoktu, her yer çimenlikti. Yoluna devam etmek zorunda kaldı ama bakışlarını indirdi ve başındaki kasketin siperini yüzünün büyük bir bölümünü kapaması için olabildiğince aşağıya çekti. Ellerini cebine sokup sırtını da hafifçe eğerek, gözlerini hiç ayırmadan takip etmekte kararlı olduğu hayalî bir çizgi üzerinde ilerledi. Fakat karşıdan gelen esrarengiz yolcunun yüzüne bir göz atma isteği üstün gelmişti ve onun kim olduğunu anlar anlamaz nefesi boğazında düğümlendi.

Bruno Kastner, öğretmeni biraz daha geç fark etti. O da tıpkı Martini gibi ani ve tuhaf bir hisse kapılıp adımlarını yavaşlattı.

Durma noktasına gelmişlerdi ama sanki her ikisi de ilk önce diğerinin durmasını bekler gibiydi. Kaybolan kızın babasının yüzünde anlaşılması zor ama sakın bir ifade vardı. Martini,

SİSTEKİ KIZ

adamın nasıl bir tepki verebileceğini, kızını kaçıran bu sözde canavara neler yapabileceğini düşünmedi. Bunun yerine, garip bir şekilde kendisi onun yerinde olsa ne yapardı diye düşündü. Ve bu onu korkuttu.

Asfaltta yankılanan adımlar bir uyum içindeydi, birinin ayak sesleri diğerinkilerde kayboluyordu. Yan yana geldikleri ana kadarki yol bir ömür sürdü. Nihayet karşı yollarda yan yana geldiklerinde omuzları arasında yalnızca birkaç metrelik mesafe vardı. Fakat hiçbiri yüzünü diğerine dönmedi. İlk duraklayan Martini oldu, bir şey bekler gibiydi.

Ama Bruno Kastner durmadı. Hatta adımlarını biraz daha hızlandırarak gözden kayboldu.

Martini hareket edemiyordu. Sadece göğsünün içinde gümbür gümbür atan kalbinin sesini duyuyordu. Arkasında hâlâ Bruno Kastner'in varlığını hissediyordu. Bir an için adamın geri dönüp kendisine saldırmasını diledi. Ama bu olmadı. Martini arkasını dönüp baktığında o iri yarı, uzun boylu adamın uzakta, ormanın öteki ucunda artık yalnızca bir noktadan ibaret olduğunu gördü.

Öğretmen bu anı asla unutmayacaktı. Ve o anda bir karar verdi.

Anna Lou Kastner'in renkli küçük sırt çantası Avecho'taki küçük morgda otopsi masasının üzerindeydi. Ortada bir ceset bulunmadığından masaya çantayı yatırmışlardı. Fakat buna rağmen masada duran çanta Vogel'e o kızıl saçlı, çilli kız çocuğuymuş gibi geliyordu. Etraftaki diğer her şeyi karanlığa gömerek sadece kıza odaklanan ameliyat lambasının ışığı altında onun çırılçıplak yatırılmış, hareketsiz ve soğuk vücudu vardı.

Bazen şans yaver gidiyor, diye düşünüyordu özel ajan. Sırt çantasını lağım kanalına atan her kimse, çantanın içindekileri boşaltıp ardından da içini ağır taşlarla doldurmayı akıl etmişti

ama bu onu yok etmeye yeterli olmamıştı. Bu küçük detay, kesin bir delil teşkil ediyordu. Artık canavarın varlığı sadece soruşturmaya yönelik bir varsayım değildi. Gerçektir.

Sırt çantası o anda Anna Lou'ydu. Ve birdenbire sanki kız gözlerini açarak, en az yarım saattir orada öyle tek başına durmuş, bu bulgunun olası sonuçlarını değerlendiren Vogel'e döndü. Bir tutam kızıl saç alnına düştü ve dudakları sessizce bir cümle telaffuz ederek hareket etti. Sadece Vogel'e özel bir mesajdı bu.

Hâlâ buradayım.

Ve Vogel, Kastnerlerin evine ilk kez gittiği o Noel gününü düşündü. Bir de aklına, kızın annesinin söylediği üzere, kızı eve dönene kadar –gecenin karanlığındaki fener misali– ışıkları yanacak olan o süslenmiş çam ağacı geldi. Sonra da açılmayı bekleyen kırmızı kurdeleli hediye paketini hatırladı. Artık o paketin yerini beyaz³ bir tabut alacaktı.

“Seni asla bulamayacağız,” dedi kıza yavaşça. Ve bu inanç, içinde hemen derin bir kök saldı.

Şeytanın en aptalca günahı kibirdir.

Bu yüzden de harekete geçmenin vakti gelmişti. Bir daha aynısının yaşanmasını engelleme vakti.

Sabah saat dokuzda doğru öğretmen Loris Martini kendini düşün altına attı. Sıcak su, günlerdir biriken yorgunluğunu alıp götürdü. Duştan sonra çınlıplak bir hâlde aynanın karşısındayken son günlerde itinayla kaçmaya çalıştığı yüzünün yansımasıyla karşı karşıya kaldı. Sakalını tıraş etmeye koyuldu.

Açık olan gardırobun önünde durup zaten sayılı olan elbiselerinin içinden o anki ruh hâlini en iyi yansıtanını seçti: bej rengi fitilli kadife ceket, koyu renk pamuklu pantolon, lacivert

3 On sekiz yaşını doldurmamış çocukların cenazesi, saflığın ve masumiyetin simgesi olarak beyaz tabutla gömülmektedir. (ç. n.)

ve kahverengi kareli bir gömlek, üzerine de boz rengi bir kravat. Ayakkabılarını da bağladıktan sonra kalın ceketini üzerine aldı ve çantasının askısını boynundan geçirdi. Sonra da evden çıktı.

Onu kapının eşiğinde gören kameraman ve muhabirler önce şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler. Objektifler hemen öğretmenin üzerine çevrildi ama o bunların hiçbirini umursamadan evden çıkıp sokağa doğru ilerledi, polisin kurduğu güvenlik kordonunu aştı ve Avechot sokaklarında sakın sakın yürümeye başladı.

Ana caddede ilerlerken, halk şaşkınlıkla yolda durarak birbirine onu işaret ediyordu. Alışveriş yapan müşteriler dükkânlardan dışarı çıkarak bu manzaraya şahit oluyorlardı. Ancak hiç kimse tepki vermiyor, tek kelime etmiyordu. Öğretmen halkla göz teması kurmamaya çalışsa da onların bakışlarının ağırlığını üzerinde hissediyordu.

Okul binasının önüne vardığında arkasında küçük bir kalabalık oluşmuştu. Polis teşkilatı için operasyon merkezine dönüştürülmüş spor salonu dışında hiçbir şeyin değişmediğini gördü.

Girişe doğru uzayan merdivenleri bir bir çıktı, arkasındaki akbabaların bu sınırı aşamayacaklarını biliyordu. Ve öyle de olmuştu. İçeri girer girmez ona çok tanıdık gelen o zil sesini duydu. Ders programına göre, saat onda edebiyat dersi vardı. Bu yüzden koridordaki meslektaşları ve öğrencilerinin şaşkın bakışları altında yürüyerek kendi sınıfına doğru ilerledi.

Her teneffüste olduğu gibi sıraların arasında yine bir kargaşa hâkimdi. Biraz sonra sınıfa müdürün geçici bir süreliğine atadığı vekil öğretmen gelip derse girecekti ama o sırada öğrenciler öğretmenin geç kalmasından yararlanarak aralarında gülüşüp şakalaşıyorlardı.

Priscilla'nın üzerinde her zamanki kıyafetleri vardı. Gözlerine de yine ağır bir makyaj yapmıştı ve pirsingleri yine kulağındaydı. "Bir yarışma programı için seçmelere katılacağım," diye heyecanla arkadaşlarına anlatıyordu.

"Peki ya annen buna izin verdi mi? Bir şey demiyor mu?" diye sordu bir arkadaşı.

"Bir şey dese bile onu kim takar ki! Ben bu hayatta yolumu buldum artık ve o da buna er ya da geç alışacak," diye üstünkörü cevapladı arkadaşının sorusunu, omuzlarını kaldırarak. "Kendime bir ajans da aramaya başlasam fena olmaz."

Kuru kafa dövmele asi öğrenci Lucas, sınıfın en arkasında oturan bir öğrenciye doğru seslendi. "Peki ya sana, ezik? Sana bir teklif gelmedi mi?"

Bu şakanın ardından sınıfta gülme tufanı koptu ama Mattia, Lucas'ı duymazlıktan geldi ve her zamanki gibi defterine bir şeyler karalamaya devam etti.

Sınıfın kapısı açıldı. Sınıftaki herkes yüzünü hemen kapıya doğru dönmemişti. Sadece bazı öğrenciler dönmüş ve birdenbire sessizleşmişlerdi. Ama Martini, öğretmen masasına varıp çantasını masanın üzerine dayayınca sınıfta genel bir sessizlik oluştu.

"Günaydın çocuklar!" Onları yüzünde tebessümle selamlamıştı. Hiç kimse cevap vermedi, son derece korkmuş görünen Mattia da dâhil olmak üzere herkes hayretler içindeydi. Öğretmen ayakta durup birkaç saniye boyunca herkese teker teker baktı. Ardından da hiçbir şey olmamış gibi konuşmasını sürdürdü. "Son dersimizde size romanların anlatım tekniğinden bahsediyordum. Bütün yazarların, en önemlilerinin bile, işe daha önce yazılanlardan ilham alarak başladıklarını söylemiştim. İlk kural 'taklit etmektir', hatırlıyor musunuz?"

Sınıftan hiçbir cevap gelmedi. Olsun, önemli değil, dedi içinden Martini. Nihayetinde kendisini hiçbir zaman can kulağıyla dinlememişlerdi ki zaten.

Sınıfın kapısı tekrar açıldı. Öğrenciler bu kez yüzlerini hemen kapıya doğru döndüler. İçeri giren Vogel'di, karşısındaki manzarayı görür görmez sınıftakilere her şeyin yolunda olduğunu ima edercesine ve sanki özür dilercesine bir elini havaya kaldırdı. Ve boş olan sıralardan birine geçip otururken derse devam etmeye davet edercesine öğretmene baktı.

Martini soğukkanlılığını koruyarak devam etti. "Size her hikâyenin asıl kahramanının kötülük olduğunu söylemiştim: Kahraman ve kurbanlar sadece birer araçtır çünkü okurları asıl ilgilendiren sıradan olaylar değildir, zaten hepsinin sıradan bir hayatı var. Çatışma görmek isterler çünkü kendi sıradanlıklarından ancak bu şekilde bir kaçış yolu bulurlar." Kasıtlı olarak özel ajana doğru dik dik baktı. "Daha önce söylediğimi hatırlayın: Sıradanlığı kabullenilir hâle getiren kötü adamdır, hikâyeyi asıl *yaratan* odur."

Birdenbire Vogel alkışlamaya başladı. Samimi bir şekilde ellerini kuvvetle çırpıyor ve duyduklarına hak verircesine memnuniyetle başını sallıyordu. Ardından sınıfa doğru bakarak bütün sınıfı aynısını yapmaya davet etti. Öğrenciler ilk önce Vogel'e tuhaf tuhaf bakarak ne yapmaları gerektiğini anlamadılar. Sonra ise birileri ürkekçe el çırpmaya başladı. Garip ve anlamsız bir durum oluşmuştu. Özel ajan oturduğu sıradan kalktı ve alkışlamaya devam ederek öğretmen masasına doğru yürüdü. Martini'nin tam karşısına gelip yüzüne birkaç santim kalacak kadar ona yaklaştığında alkışlamayı kesti. "Güzel ders." Sonra da öğretmenin kulağına eğilerek fısıldadı: "Anna Lou'nun sırt çantasını bulduk. Ortada hâlâ bir ceset yok ama artık cesede

ihtiyacımız da yok... Çünkü sırt çantasının üzerinde sizin ka-
nınız bulundu, Bay Martini.”

Martini cevap vermedi, hiçbir şey söylemedi.

Özel ajan kaşmir paltosunun cebinden bir çift kelepçe çı-
kardı. “Ama şimdi gitmemiz gerek.”

23 Şubat.

Kaybolma olayından altmış iki gün sonra.

Her şeyin sonsuza dek değiştiği gece, Doktor Flores'in muayenehanesinin penceresinden görünen tek şey Avecho'taki maden işletmesiydi. İşletmenin havalandırma kulelerinin tepesi aralıklarla yanıp sönerik dikkatli minik gözlere benzeyen kırmızı ışıqlarla çevriliydi. Onlar sisin içindeki nöbetçilerdi.

"Aileniz var mı, Özel Ajan Vogel?"

Vogel nedense sağ elinin tırnaklarına bakıyordu ve birkaç dakikadır yeniden derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bu yüzden de psikiyatrin sorusunu hemen kavrayamadı. "Aile mi?" diye sordu. "Aile kuracak vaktim hiç olmadı."

"Ben ise kırk yıldır evliyim," dedi Flores, Vogel'in sormasını beklemeden. "Sophia üç harika çocuğumuzu doğurup bir güzel büyüttü, şimdi de kendini torunlarına verdi. Olağanüstü bir kadın, o olmasa ne yaparım bilmem."

"Bir psikiyatrin Avecho'ta ne işi olur?" diye sordu Vogel merakla. "Böyle küçük bir yerde karşıma çıkabileceğini düşündüğüm en son kişisiniz."

"İntiharlar," dedi Flores ciddi bir tavırla. "Bu bölge, intihar oranları bakımından nüfusuna oranla ülkenin en yükseğine sahip. Her ailenin bu konuda anlatabileceği bir hikâye var; anne, baba ya da kardeşler. Bazen de evlatlar."

“Sebep?”

“Hiçbir sebep yok. Dışarıdan gelen herkes bize özenir ve burası gibi dağlarla çevrili, sakın bir yerde hayatın hep huzurlu bir şekilde aktığını düşünür. Ama insanların ruhunu hastalandıran belki de bu aşırı huzurdur. Mutlu olmaları için onlara yetmiyor; aksine, zamanla bir hapisane hâline geliyor. Ondan kaçmak için de hayatlarına son veriyorlar, üstelik bunu yaparken de hep en vahşi yöntemleri seçiyorlar. Bir kutu ilaç içmek ya da bileklerini kesmekle yetinmeyip sanki kendilerini cezalandırmak istercesine kendilerine neredeyse işkence etme eğiliminde oluyorlar.”

“Peki siz böyle çok kişiyi kurtardınız mı?”

Flores kısa bir kahkaha attı. “Hastalarımın ilaçlardan çok genellikle içlerini dökebilecekleri birine ihtiyaçları olur.”

“Eminim ki doğru cümleler kullanarak onların sizinle konuşmasını sağlıyorsunuzdur, muhtemelen onları çok uzun zamandır tanıdığınız için de size rahatça içlerini dökebiliyorlardır.”

Ajan haklıydı. Flores insanları derinlemesine inceleyip anlamakta çok başarılıydı, kuşkusuz ki bunda hastalarını dinlemeyi bilmesinin ve onlara herhangi bir dayatmada bulunmamasının rolü büyüktü. Mesela hep sabırlıydı; herhangi bir tartışma sırasında, hatta çocuklarını azarlamak için bile olsa, bugüne kadar sesini hiç yükseltmemişti. Ölçülü bir adam olarak görülmeyi seviyordu ve, hastalarının bilhassa ruhunu tedavi ederek onların her türlü sıkıntısını iyileştiren eski doktorlar gibi, bir dağ doktoru olarak tabir edilmekten hoşlanırdı.

“Belki de aslında mutsuz değillerdir. Sadece aşırı huzur, onlarda belki de ölüm korkusunu yok ediyordur, bunu hiç düşünmediniz mi?”

“Olabilir,” dedi doktor. “Peki ya siz? Siz hiç ölümden korkunuz mu, Ajan Vogel?” Bu soru kışkırtıcı nitelikteydi. Vogel’i,

üzerinde kan lekesi olan elbiselerine ve onu tekrar Avecho'ta getiren nedene geri döndürmek istiyordu.

“Etrafınız başkalarının ölümleriyle çevrili olduğunda kendi ölümünüzü düşünecek hâliniz kalmaz,” diye cevap verdi Vogel buruk bir ifadeyle. “Peki ya siz? Ölümleri sürekli düşünür müsünüz?”

“Otuz yıldır her gün.” Göğsünü işaret etti. “Üç baypas geçirdim.”

“Kalp krizi mi? Hem de bu kadar genç yaşta!”

“O zamanlar aile babası olmuştum bile. Bunun bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama üzerinizde büyük sorumluluklar olduğunda gençlik yalnızca küçük bir detay olarak kalıyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki on iki saatlik hassas bir ameliyattan sağ salim çıktım, artık bana sadece her gün almam gereken ilaçlarımı hatırlayıp arada sırada da kontrole gitmek düşüyor.” Flores yaşadığı bu tecrübeyi hep fazla önemsemeden anlatırdı; belki de bunu, aslında ne kadar derinden etkilendiğini kabullenmek istemediğinden yapardı. Fakat her şeyin sonsuza dek değiştiği o gece, hayatındaki her noktayı, rahatsızlığını ve ameliyatını bile ikinci plana atmaya razıydı.

Kapı vuruldu. Psikiyatr kapıdaki her kimse onu içeriye davet etmedi. Onun yerine, yerinden kalkıp odadan çıktı. Bu önceden kararlaştırılmış bir işaretti. Ama Vogel buna önem vermişe benzemiyordu.

Savcı Mayer koridorda bir aşağı bir yukarı sabırsızca yürüyordu. “Evet? Durumu nedir?” diye sordu, doktorun odadan çıktığını görür görmez.

“Bazı anlar hafızası gayet yerinde gibi, bazı anlarsa sanki kendinde değilmiş gibi davranıyor,” dedi doktor ilk olarak.

“Peki numara yapıyor mu, yapmıyor mu?”

“Bunu anlamak o kadar basit değil,” diye açıkladı Flores. “Anna Lou Kastner davasıyla ilgili olanları uzun uzun anlatmaya başladı, ben de konuşmasına izin veriyorum çünkü en sonunda konunun bu akşamki trafik kazasına geleceğini düşünüyorum.” Vogel’in anlattıkları aslında bir itirafa benziyordu. Ama psikiyatr bu ayrıntıyı kendine sakladı.

“Dikkatli olun, Vogel bir düzenbazdır.”

“Gerçeği söylediği sürece bana karşı düzenbazlık yapmaya ihtiyacı olmayacaktır. Ve şu ana kadar da bana yalan söylediğini zannetmiyorum.”

Bayan Mayer ise bundan o kadar emin değildi. “Vogel üç gün önce Maria Kastner’in intihar ettiğini biliyor mu?”

“Bundan hiç bahsetmedi, bilip bilmediği hakkında şu an için bir fikrim yok.”

“Bu gerçeği onun yüzüne çarpmalısınız, sonuçta olanlar bilhassa onun suçu.”

Flores, Maria’nın olanları çok uzun süre kaldıramayacağını onu daha ilk gördüğünde anlamıştı. Ama buna engel olmak için bir şey yapmasına izin verilmemişti. İntihar olayından sonra kilise cemaati, günah işlediği gerekçesiyle Maria’dan tamamen uzak durarak ona dinî bir cenaze törenini bile çok görmüştü. “Şu anda bu konuyu açmanın bir faydası olacağını zannetmiyorum. Aksine, çok zararlı olabileceğini düşünüyorum.”

Savcı Mayer, doktorun gözlerinin içine daha iyi bakabilmek için ona iyice yaklaştı. “Sizden rica ediyorum, sizi de kandırmasına izin vermeyin. Ben o hatayı bir kez işledim ve bunun için kendimi hâlâ affetmiyorum.”

Flores başını sallayarak onayladı. “Merak etmeyin, eğer numara yapıyorsa foyasını meydana çıkaracağız.”

* * *

Flores üzerinde dumanı tüten iki kahveyle odaya döndüğünde Vogel koltuğunda değildi. Az önce pek ilgisini çekmiş olan, duvardaki içi doldurulmuş gökkuşağı alabalığını yakından incelemek üzere ayağa kalkmıştı.

“Biraz destek getirdim,” dedi Flores gülümseyerek fincanlardan birini masaya koyarken.

Vogel, doktora yüzünü dönmedi bile. “Kurbanların isimlerini neden hiç hatırlamadığınızı biliyor musunuz?”

“Nasıl? Affedersiniz?” Flores o sırada yerine oturuyordu, bu nedenle de Vogel’in söylediğini anlamamıştı.

“Ted Bundy, Jeffrey Dahmer, Andrej Čikatilo... Hepimiz canavarların ismini hatırlarız ama kimse hemen hemen hiçbir zaman kurbanlarınınkini hatırlamaz. Bunun nedenini hiç merak ettiniz mi? Hâlbuki durum bunun tam tersi olmalı. Kurbanlar adına üzüldüğümüzü, merhamet duyduğumuzu söyler dururuz ama sonra isimlerini dahi unuturuz. Şöyle bir düşünün...”

“Siz bunun nedenini biliyor musunuz?”

“Halka sorarsanız canavarın ismini bıktırana kadar döne döne tekrar ettikleri için suçu medyaya atacaktır. Kötü olan hep medyadır, bunu bilmiyor muydunuz?” dedi alaylı bir tavırla. “Fakat kumandadaki bir tuşa basarak medyayı etkisiz hâle getirirsek aslında zararsızdır da... Ancak bunu kimse yapmaz. Hepimiz aşırı meraklıyız.”

“Belki de bizi asıl ilgilendiren canavarlar değil de adaletin sağlanmasıdır.”

“Hayır, hayır,” dedi özel ajan, sanki söylediği düpedüz saflıkmış gibi elini kaldırarak doktorun bu fikrine karşı çıktı. “Adalet reyting yapmaz, dostum. Adalet kimsenin umurunda değil.”

“Sizin bile mi?”

Bu soru Vogel'i köşeye sıkıştırarak birden suspus etti. "Ben öğretmenin suçlu olduğunu biliyordum... Bir ajanın açıkça ifade edemeyeceği şeyler vardır. Mesela içgüdü."

"Bu yüzden mi onun peşine düşerek hayatını yaşanması imkânsız bir hâle getirdiniz?" Flores o anda bir dönüm noktasına vardıklarını fark etti.

"Anna Lou'nun renkli küçük sırt çantasını otopsi masasında gördüğüm zaman içimde bir şeyler tetiklendi... Savcı Mayer bütün suçlamaları düşürecekti." Yeniden sustu. Ardından alçak sesle ekledi: "Buna izin veremezdim."

"Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz, Ajan Vogel?"

Vogel bakışlarını doktora doğru kaldırdı. "Bu ikinci bir Derg davası olmayacaktı. Bombacı sonunda davadan yakasını kurtarmıştı ve herkes ondan özür dilemişti, üstelik haksız yere hapis yattığı için tazminat adı altında milyonlarca para ödülü bile aldı."

Flores olduğu yerde donup kalmıştı ama Vogel'i zorlamak istemiyordu.

"Otobandaki lokantada yaptığımız o ilk görüşmenin akşamında Martini'nin eli bandajlıydı. Aptal herif eline dikiş attırmak istememişti ve yara hâlâ kanıyordu..." Özel ajan, dosyadaki fotoğrafları yerine koyarken açık mavi renkteki formika kaplı masanın üzerindeki kırmızı lekeyi fark ettiği o anı net bir şekilde hatırlıyordu.

"Sırt çantasındaki kan lekesi," dedi Flores büyük bir şaşkınlıkla. "Demek doğru... Delillerle oynadınız."

17 Ocak.

Kaybolma olayından yirmi beş gün sonra.

Saat gece yarısını geçmişti. Koyu renk sivil bir araba cezaevinin güvenlik kapısından içeri girdi. Yüksek gri duvarlarla çevrili altıgen şeklindeki dar bir avluda durdu. Burası derin bir kuyuya benziyordu.

İki sivil memur arabanın arka kapısından inerek ön tarafta oturan öğretmene inmesi için yardım ettiler. Kolundaki kelepçeler Martini'nin rahat hareket etmesine izin vermiyordu. Asfalt zemine ayak basar basmaz yaptığı ilk şey yukarıya bakmak oldu.

Yıldızlarla kaplı gökyüzü daracık, köhne bir alana sıkışıp kalmıştı.

Borghesi arabanın ön tarafında oturuyordu, arabayı kullanan bu kez kendisi değildi. Elinde, içinde Savcı Mayer tarafından imzalanmış tutuklama emrinin ve öğretmenin o gün öğleden sonra savcının odasındaki sorgusuna ait raporun olduğu bir dosya vardı. Martini kendisine yöneltilen bütün suçlamaları inkâr edip durmuştu ama hakkındaki ipuçları ve suçlama oldukça ağırdı.

Borghesi, polis eskortunun ve öğretmenin önünden giderek C koğuşuna girdi. Elindeki dosyayı başgardiyana uzatarak tutuklunun cezaevine teslimini gerçekleştirdi. "Loris Martini," dedi onu tanıtarak. "Suçu, cesedi gizleme ağırlaştırıcı nedeniyle birlikte, çocuk kaçırma ve öldürme."

Başgardiyan, öğretmenin kim olduğunu ve neden orada bulunduğunu elbette ki biliyordu ama prosedür böyleydi. O yüzden de Borghi'ye sadece cezaevi giriş belgelerini imzalattırmakla yetindi.

Resmî işlemleri hallettikten sonra Borghi son bir kez şaşkın ve sersemlemiş hâlde görünen Martini'ye döndü. Öğretmen, ajanın yüzüne bundan sonra neler olacağını merak ederek yalvaran gözlerle baktı. Genç ajan ona tek kelime dahi etmedi, onu arabadan indiren memurlara dönerek seslendi. "Gidelim," dedi sadece.

Uzaklaşırlarken Martini gözleriyle onları izliyordu. Sonra birdenbire iki el onu dirseklerinden tutarak çekmeye başladı. İki gardiyan onu rutubetten duvarları küf tutmuş yandaki küçük bir odaya götürdüler. Burada sadece demirden alçak bir iskemleyle eğimli zeminin tam ortasında duran bir rögar kapağı vardı.

"Soyunun," diye emir verdiler kolundaki kelepçeleri çıkardıktan sonra.

Öğretmen kendisine emredileni yaptı. Tamamen çıırılçıplak kaldığında iskemleye oturmasını söylediler, sonra da başının üzerinde duran –ama kendisinin daha önce fark etmediği– duşu açıp eline de bir kalıp sabun verdiler. Martini daha iyi yıkana-bilmek için ayağa kalkmaya kalkıştı ama onu durdurdular. Bu, yönetmeliğe aykırıydı. Su ılıktı ve klor kokuyordu. Duş bittikten sonra ona küçük beyaz bir havlu uzattılar, havlu hemencecik sırlıklam oluverdi.

"Ayağa kalkıp ellerinizi duvara dayayın ve öne doğru olabildiğince eğilin," dedi gardiyan.

Öğretmen hem soğuktan hem de korkudan titriyordu. Omuzlarının ardında olanları göremezdi ama lastik eldivenlerin şap diye sesini duyar duymaz neler olduğunu tahmin etti. Vücut kontrolü birkaç saniye sürdü, bu süre boyunca maruz kaldığı

aşağılanmayı belleğinden silip atmak için gözlerini kapalı tuttu. Rektumunda bir şey saklamadığını anladıktan sonra onu tekrar iskemleye oturtular.

Büyük bir sessizlik içinde birkaç dakika geçti. Kimse ona neler olacağını söylemiyordu, bu yüzden de Martini'nin olacakları beklemekten başka çaresi kalmıyordu. Biraz sonra ayak sesleri duyuldu ve elinde bir dosyayla, beyaz önlüklü bir doktor göründü. "Kronik bir rahatsızlığınız var mı?" diye sordu kendini tanıtmadan.

"Hayır," diye cevap verdi öğretmen incecik bir sesle.

"Kullanmak zorunda olduğunuz bir ilaç var mı?"

"Hayır."

"Daha önce zührevi hastalık geçirdiniz mi? Ya da şu an böyle bir hastalığınız var mı?"

"Hayır."

"Uyuşturucu madde kullanıyor musunuz?"

"Hayır."

Cezaevi doktoru, öğretmenin son cevabını da elindeki dosyaya not ettikten sonra başka bir şey eklemekten çıkıp gitti. Gardiyanlar tekrar Martini'yi kolundan tutarak iskemleden kaldırdılar. Gardiyanlardan biri ona kaba kumaştan yapılmış, soluk lacivert renkli mahkûm kıyafetini ve ayağına iki numara küçük gelen bir çift plastik terlik verdi. "Giyinin," diye emretti. Sonra elleri kelepçeli hâlde onu hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir koridordan geçirdiler. Ardı ardına açılıp kapanan bir sürü demir kapıdan geçtiler.

Her ne kadar vakit gecenin bir yarısı olsa da cezaevi asla uyumazdı.

Hücrelerin birinden alçak ve ritimli bir metal gürültüsü yükseldi, aynı ses daha sonra diğer hücrelerden de gelmeye başladı. Bu ses, ölüm cezasına çarptırılmış mahkûma eşlik eden bando

gibi, gardiyanlarla beraber hücrelerin önünden geçen Martini'ye eşlik ediyordu. Demir parmaklıklı kapıların ardından kulağına tehditkâr fısıltılar geliyordu.

“Pislik.”

“Günlerini saymaya başla, seni geberteceğiz.”

“Cehenneme hoş geldin.”

Çocuk istismarı suçundan yargılananlar için özel bir karşılamaydı bu. Hapishane raconuna göre, bu suçtan yargılananlar parmaklıklar ardında olmayı bile hak etmiyorlardı. Bu nedenle de diğer bütün mahkûmlar çocuk katilleriyle bir arada olmaya tahammül edemezlerdi. Üstelik onları hapishanede daima ek bir ceza beklemekteydi. Ceza içinde ceza çekmek. Ölü bir et yığını olarak damgalanmak.

Martini başı yerde ilerliyordu; kıyafeti ona çok büyük geliyor, belinden düşüyordu ama kelepçeli elleriyle kıyafetini yukarı çekmesi zordu.

Ağır bir demir kapının önüne geldiler. Gardiyanlardan biri kapıyı açıp Martini'yi içeriye itti. İçerisi değil üç kişi, bir kişi için bile daracıktı. Burada bir karyola ve bir köşede de demir tuvalet ile duvara dayalı bir lavabo vardı. Tepedeki ufacık bir pencereden içeriye ay ışığıyla birlikte dondurucu soğuk sızıyordu.

Dördüncü bir kişi kapıdan içeri girdi. Elli yaşlarında iri yarı bir adamdı. Pazıları üniformasının kumaşını zorluyordu. “Ben idare amiri Alvis,” diye kendini tanıttı. “Tecrit koğuşundan ben sorumluyum.”

Öğretmen, adamın kendisine kısa bir konuşma yaparak sert bir şekilde de olsa içeride işlerin nasıl yürüdüğüne dair bilgi vereceğini zannediyordu. Ancak adam, Martini'nin kollarının arasına kahverengi yün bir battaniye, kendisine ya da başkalarına zarar vermesin diye silikondan yapılmış bir karavana tenceresi ile bir de kaşık tutuşturdu.

SİSTEKİ KIZ

“Karyolanın döşegi de dâhil olmak üzere bunların hepsi cezaevinin malıdır. Bunlar size sapasağlam teslim edilir, herhangi bir kayıp veya hasar sizin sorumluluğunuzda olacaktır,” diyerek ezbere tekrar etti ve ekledi: “Şimdi burayı imzalayın.”

Ona bir dosya uzattı ve Martini kısa olan listenin en altına ismiyle imza attı. Bu eşyaların böylesine ciddi bir dikkat gerektirecek kadar ne değeri olduğunu merak etti. Ve işte o anda cezaevlerinin en kötü yanının bürokrasi takıntısı olduğunu anladı. Parmaklıklar ardındaki yaşama dair en ufak bir ayrıntı bile form ve maddelerle düzene sokulmuştu. Her karar başka biri tarafından veriliyordu. Mahkûmların müdahalesini en aza indirmek adına her eylem önceden belirlenmiş bir standarda çevriliyordu. İnsanlıktan çıkarılıyordu. Bu şekilde, içeride duygusallığa, merhamete, empatiye asla yer olmuyordu.

Herkes suçuyla ve kendi kendiyile baş başa kalıyordu.

İdari amir Alvis gardiyanlarla birlikte hücreden çıkarken Martini, kollarının arasındaki kahverengi battaniye, karavana tenceresi ve kaşıkla ayakta öylece kalakaldı. Ağır demir kapı kapandı ve anahtarın çevrilme sesi duyuldu.

Ölü bir et yığını, diye tekrar etti kendi kendine öğretmen, hücreye sessizlik çökerken.

Bir açıklama yapmadan önce yirmi dört saat beklemişti. Vogel, her şeyden evvel, önceki gün gerçekleşen tutuklamanın uyardığı yankının biraz olsun dinmesini istiyordu böylece sahne ışıkları tamamen onun olacaktı.

Ortada kurbanı ait bir ceset bile yokken katili yakalayıp hapse attırmayı başaran ajan.

Artık yalnızca kısa bir süreliğine operasyon merkezi olarak kullanılacak olan spor salonunda yerini almış mikrofon ağı ve kameraların karşısında duran Vogel şimdi medyanın ilgisinin

radını çıkarıyordu. Gazetecilerin karşısına önceden seçtiği yeni bir takım elbiseyle çıktı: koyu renk düz kadife bir ceket, gri pantolon ve çizgili bir kravat. Beyaz gömleğinin kolunda ise yıldız şeklinde beyaz altından kol düğmeleri göze çarpıyordu. Kolunda hâlâ Anna Lou'nun boncuk bileziğini taşıyordu ve onu bir madalyaymışçasına sergilemek niyetindeydi. "Polis teşkilatının titizlikle ve sessizce yürüttüğü soruşturma en sonunda hepimizin beklediği sonuca ulaştı. Gördüğünüz gibi sabır ve kararlılık her zaman meyvelerini veriyor. Medya ve kamuoyunun baskısının bizi etkilemesine asla izin vermedik. En başından beri belirlediğimiz hedefe ulaşmak için kapalı kapılar ardında gizlice çalıştık. Hedefimiz Anna Lou Kastner davasındaki gerçeği ortaya çıkarmaktı."

Gerçekleri hiç utanmadan böyle çarpıtıyor olması inanılır gibi değil, diye düşündü, bir kenarda durmuş bu sahneyi uzaktan izleyen Ajan Borghi. Ve her ne kadar bahsettiği gerçek, aslında o kızıl saçlı ve çilli kızın başına neler geldiğine dair bir cevap içermiyor olsa da söylediklerine herkesi inandırmakta oldukça başarılıydı. Çünkü nihayetinde söylediklerine başta kendisi inanıyordu.

"Bu noktada, artık Avecho'ta işimiz kalmadı ve Savcı Mayer'in soruşturma boyunca edindiğimiz değerli ve kesin bulguları en iyi şekilde kullanacağından emin olarak bundan sonrasını adalete bırakıyoruz."

Vogel'in yanında duran Mayer, bakışlarını, üzerine çevrilmiş olan objektiflerden hafifçe başka yöne kaydırdı. Bu, Borghi için küçük ama anlamlı bir hareketti. O, Vogel gibi kendine yalan söyleyebilen biri değildi.

"Kastner ailesi bu tutuklamayı nasıl karşıladı?" diye sordu muhabirlerden biri.

“Aldığım bilgiye göre haberi dün televizyondan öğrenmişler,” diye cevap verdi özel ajan. “Şu dakikalarda yaşadıkları acıya müdahale etmemeyi tercih ettim. Fakat en kısa sürede ziyaretlerine giderek onlara neler olduğunu ve bundan sonra neler olacağını anlatacağım.”

“Peki Anna Lou’yu aramayı bırakacak mısınız?” Bu soruyu Vogel’e soran Stella Honer’di.

Bu sorunun gelmesini bekleyen Vogel, direkt Honer’e değil de orada bulunan herkese bakarak konuştu. “Tabii ki hayır,” diyerek hemen içlerini rahatlattı. “Bu davada eksik olan son parçayı da bulana kadar bize rahat yok. Zavallı kızın başına gelenler her zaman bizim önceliğimiz oldu.”

Fakat ağzından çıkan o “zavallı kız” sözüyle Anna Lou’yu bulma ümidinin artık tamamen yok olduğunu resmen ilan etmiş oldu, diye düşündü Borghi. Bunlar sadece ufak tefek diyalektik ayrıntılardı fakat olur da bir şekilde Vogel’in bu davada yanıldığı ortaya çıkarsa kendini işin içinden sıyırmaya da pek tabii yarayacaktı. Öte yandan, soruşturma için ayrılan bütçe, spot ışıklarının sönmesiyle birlikte önemli bir kısıntıya uğrayacaktı. Bir daha ne adli tıp ekibi ne bir dalgıç ne de köpekli birim. Hiçbir helikopter bir daha asla dağların arasında dönüp durmayacaktı. Gönüllü arama ekipleri yavaş yavaş evlerine döneceklerdi. Ama Avechot’u ilk terk edenler gazeteciler olacaktı. Birkaç güne kalmaz bu medyatik sirk, perdelerini sonsuza dek indirerek yerini kâğıt parçalarıyla dolu çorak bir meydana bırakacaktı. Kameran ekipleri vadiyi ve vadi sakinlerini yeniden o amansız inzivalarına terk ederek çekip gideceklerdi. Avechot’ta hayat eski seyrine geri dönecek, florit yatağının bulunduğu yerde arazisi olup da zenginleşenlerle maden işletmesi yüzünden fakirleşenler arasındaki eşitsizlikler yine kendini göstermeyi sürdürecekti. Geçici bir süreliğine tekrar açılmış olan otel ve restoranlar azar

azar müşterilerini kaybedecek, korku turistleri kendilerine pazar günleri ailece gezi düzenleyecekleri başka dehşet verici suçlar, başka uğrak yerleri bulacaklardı. Otobandaki küçük lokanta belki bir yıl daha faaliyet gösterecek fakat yaşlı lokantacı en sonunda dükkânın kepenklerini sonsuza dek indirmenin en doğrusu olacağını anlayacak ve pes edecekti.

Avechot için bu hiç beklenmedik, ve kimi zaman da rahatsız edici, kısa popülerlik dönemi artık sona ermişti. Ama kimse o kışı bir daha asla unutmayacaktı.

Stella Honer başka bir soru sormak için tekrar elini kaldırdığında, Vogel o akşam kendisini bekleyen ünlü bir söyleşi programına katılmak üzere bir an önce şehre dönmek için gazetecilere veda etmek üzereydi. “Özel Ajan Vogel, son bir soru,” dedi Honer, ajanın söz alması için ona onay vermesini beklemeden. “Bu önemli başarının ardından, Derg davasının kariyerinizdeki yalnızca talihsiz bir anıdan ibaret olduğunu söyleyebilir miyiz?”

Vogel, Stella’nın bu açık yaraya vahşice tuz basma kabiliyetinden oldum olası nefret ediyordu. Zoraki bir tebessümle cevap verdi. “Bakın Bayan Honer, siz ve meslektaşlarınız için başarıyı başarısızlıktan ayırt etmenin oldukça basit olduğunu biliyorum ama biz ajanlar için nüanslar söz konusudur. Sizin taktığınız lakapla, bombacı, daha sonra hiçbir saldırıda bulunmadı. Belki bir gün saldırılarına yeniden başlayacak ya da asla böyle bir şey tekrarlanmayacak. Ama onun gözünü öyle bir korkuttuğumuzu düşünüyorum ki yeni bir patlayıcı yerleştirmeden önce artık iki kere düşünecektir.” Vogel golü atmıştı ve şimdi çekilme zamanıydı. Can sıkıcı başka bir soruyla karşı karşıya kalmayı önlemek adına mikrofonlardan hemen uzaklaştı.

Yaşanan bu dramın asıl kahramanı sahneyi terk ederken birbiri ardına patlayan flaşlar ona eşlik ediyordu, Ajan Borghi ise salonun en arkasında dayandığı duvardan doğrularak Vogel’in

yanına doğru yürüdü. Bir yandan bütün bunların nihayet bittiğine seviniyordu ama içindeki ufacık, azimli bir his ise bu sonu bir türlü kabullenemiyordu. Kendini bir süre gerçekten de iyiyle kötünün savaşı gibi efsanevi bir davanın parçası olarak görmüştü. Fakat öğretmenin tutuklanması onu hiç de tatmin etmemişti. En nihayetinde dava tamamen şans eseri bir biçimde çözülmüştü. İyi yanı ise artık Caroline'in yanına dönebilecek olması ve kızlarının doğumunu birlikte bekleyebilecek olmalarıydı. Ama mesleğini özleyecekti. Avechot'u özleyecekti.

Borghi spor salonunun dışında Vogel'i yakaladı. "Sizi otele götürmemi ister misiniz?" diye sordu.

Vogel bakışlarını havaya kaldırdı. "Hayır, teşekkür ederim. Bu güzel günü fırsat bilerek biraz yürüyeceğim." Ve paltosunun cebinden her zamanki siyah not defterini çıkardı.

Borghi soruşturma boyunca Vogel'i defalarca bu hareketi yaparken görmüştü. Özel ajanın defterine bu kadar özenle neler not ettiğini merak ediyordu. Mutlaka o notlardan öğreneceği çok şey vardı.

"Evet, Ajan Borghi, artık vedalaşma vakti geldi." Sonra da hiç ona göre olmayan babacan bir tavırla bir elini Borghi'nin omzuna koydu. "Bir sonraki davada benim ekibime katılmanızı özellikle talep edeceğim." Gerçekten de bu kez işlerin yolunda gittiğini ve başarısızlığının sorumluluğunu yine emrindeki bir ajana yüklemeye gerek kalmadığını düşündü özel ajan. Ama Borghi bir şekilde işine yarayabilirdi; bu çocuk, ona her anlatılana inanacak kadar toydu.

"Sizinle çalışmak benim için bir onurdu, özel ajan," dedi Borghi kararlı bir ses tonuyla. "Sizden çok şey öğrendim."

Vogel bundan şüphe duyuyordu. Nihayetinde kendi soruşturma tekniği, bir dizi strateji ve fırsatçılık üzerine kuruluydu. Bunları öğrenmek o kadar da basit değildi, üstelik Vogel'in,

sırlarını başkalarıyla paylaşmak gibi bir niyeti de yoktu. “Güzel, sizin adınıza sevindim,” dedi gülümseyerek. Tam uzaklaşmak üzereyken Borghi ona tekrar seslendi.

“Affedersiniz efendim, bir şeyi merak ediyordum da...”

“Nedir? Söyleyin lütfen.”

“Öğretmen Loris Martini’nin Anna Lou’yu neden kaçırıp, öldürüp cesedini gizlemiş olabileceğini hiç merak ettiniz mi? Yani kısacası... Sizce ne sebeple bunları yaptı?”

Vogel bu soruyu gerçekten de ciddiye almış gibi davrandı. “Ajan Borghi, insanlar kin beslerler. Kin elle tutulur, gözle görülür bir şey değildir; kanıtlanması zordur ve mahkemeye sunulabilecek bir delil teşkil etmez. Ama varlığı sugötürmez bir gerçektir, maalesef.”

“Affedersiniz ama anlamakta güçlük çekiyorum. Martini neden Anna Lou’ya karşı kin beslesin ki?”

“Sadece Anna Lou’ya değil, bütün dünyaya karşı. Nihayetinde öğretmenin mütevazı ve mutsuz bir hayatı vardı. Karısı onu bir başkasıyla aldatmıştı, ailesini kaybederek yapayalnız kalma noktasına gelmişti, zaten en sonunda da olduğu gibi. Biriken bu öfke bir süre sonra elbet bir yerden patlayacaktı. Martini’nin başkalarından intikam alma arzusu içinde hareket ettiğini düşünüyorum... Ve gençliğinin verdiği saflık ve masumluluğuyla Anna Lou hepimizi cezalandırmak adına harika bir kurbandı.”

Fakat Borghi pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Garip çünkü akademide bize kin duygusunun suç işleme nedenleri arasında birinci sırada gelmediğini öğretmişlerdi.”

Vogel tekrar gülümsedi. “Size bir ajandan asla tekrarını duyamayacağınız bir tavsiyede bulunmak isterim... Akademide öğrendiklerinizi bir kenara bırakın ve her davayı kendi içinde değerlendirmeyi öğrenin, aksi takdirde asla suçluları yakalama içgüdüsünü geliştiremezsiniz.”

Borghi, uzaklaşan Vogel'in kaşmir paltosuna uzun uzun baktı. Yakalama içgüdüğü, diye içinden tekrar etti ve düşündü, sanki öldürme içgüdüğü'nün tam tersiymiş gibi.

Kin duygusu, suç işleme nedenleri arasında birinci sırada gelmez, diye içinden tekrarlardı Vogel otel odasına girerken. Bu sümüklü çocuk suçlular hakkında ne bilebilirdi ki! Üstelik sözüne şüphe düşürmeye nasıl cüret etmişti! Ama bu kızgınlığının gün boyu duyduğu huzura gölge düşürmesine asla izin vermeyecekti. Borghi'nin bir geleceği yoktu, bu kesindi.

Günlerce dolapta asılı duran elbiseler çoktan yatağın üzerine konulmuştu. Her biri kendi kılıfındaydı. Ayakkabıları da aynı şekilde, her biri kumaş kılıfların içine yerleştirilmişti. Ardından kravatları, gömlekleri ve çamaşırları. Hepsi birden muntazam ve harika bir renkli mozaik oluşturarak bütün yatağı kaplıyordu. Vogel birazdan hepsini valize yerleştirecekti. Fakat yatağın yanına doğru yürüdüğünde daha önce orada olmayan bir şey dikkatini çekti.

Televizyonun yanındaki sehpanın üzerinde bir paket duruyordu.

Şüpheyle pakete yaklaştı. Kendisi dışarıdayken otel personelinen biri onu oraya koymuş olmalıydı. Ama paketin üzerinde hiçbir not yoktu. Bu durumu biraz garipsedi. Birkaç saniyelik tereddütten sonra yine de kendisine gelen bu hediyeği açmaya karar verdi.

Kutuyu açınca bunun üzeri çizik, lekeli, eski bir dizüstü bilgisayar olduğunu gördü.

Bu ne biçim bir şaka böyle, diye düşündü. Ekranı kaldırdı ve klavyenin üstünde duran kâğıdı gördü, kâğıdın üzerine düzgün bir biçimde dolma kalemle bir yazı yazılmıştı.

O masum.

Bu yazının altında imza olarak bir cep telefonu numarası vardı. Bu, günler önce, haber peşinde olan bir gazetecidir diye düşünerek sildiği o iki isimsiz mesajı gönderen numaraydı.

“Sizinle konuşmam gerekiyor. Beni bu numaradan arayın.”

Vogel’in canı sıkılmıştı. Özel hayatına bu kadar girilmesinden hiç hoşlanmazdı. Fakat aynı zamanda garip bir merakla bilgisayarın içinde ne olduğunu öğrenmek için can attığını da kabullenmek zorundaydı. Sağduyusu ona durmasını söylüyordu ama sonuçta bilgisayarı açıp içinde ne olduğunu kontrol etmenin bir zararı olmazdı.

Elini bilgisayara uzatarak açma tuşuna bastı.

Bilgisayar biraz geç de olsa açıldı. Siyah ekran maviye döndü. Ekranın tam ortasında tek bir simge vardı, bu bir internet tarayıcısına aitti. Vogel simgeye tıklamak üzereyken bilgisayar internete otomatik olarak bağlandı ve birdenbire sade ve basitçe düzenlenmiş bir sayfa kendiliğinden açıldı. Özel ajan, bunun artık kimsenin girmedığı ama yine de internette çöplük niyetine durmaya devam eden eski bir sitenin internet sayfası olduğunu düşündü.

Bu sayfanın bir de ismi vardı.

Sisteki adam.

Başlığın altında hepsi birbirine benzeyen altı kız çocuğunun yüzü görünüyordu. Hepsi kızıl saçlı ve çilliydi. Ama en önemlisi de fotoğraftaki kızlar Anna Lou Kastner’e çok benziyordu.

Hattın diğer ucunda telefon uzun süre çaldı. Boğuk bir kadın sesi cevap verdi. “Bakıyorum da pek bir geciktiniz, özel ajan.”

“Siz kimsiniz ve bununla ne demeye çalışıyorsunuz?” diyerek hemen atağa geçti Vogel.

Kadın ise son derece sakindi. “Görüyorum ki nihayet dikkatinizi çekmeyi başardım.” Cümlelerin ardından kısa bir öksürük sesi duyuldu. “İsmim Beatrice Leman, gazeteciyim. Daha doğrusu, öyleydim.”

“Az önce gördüklerim –her ne ise–, bu konuda hiçbir açıklamada bulunmayacağım. Bu yüzden hiç boşuna aldanmayın, bu hikâyeyle meşhur olmayacaksınız.”

“Sizden röportaj koparma derdinde değilim,” diye cevap verdi Bayan Leman. “Sadece size göstermek istediğim bir şey var.”

Vogel biraz düşündü. Hâlâ kızgındı ama içinden bir ses ona bu esrarengiz kadını dinlemesini söylüyordu. “Peki öyleyse, buluşalım,” dedi.

“Sizin bana gelmeniz gerekecek.”

Vogel kendini tutamadı ve sinirle güldü. “O nedenmiş?”

“Bunu o zaman anlayacaksınız.”

Kadın, Vogel’in karşılık vermesini beklemeden telefonu kapattı.

21 Ocak.

Kaybolma olayından yirmi dokuz gün sonra.

Beatrice Leman tekerlekli iskemleye mahkûmdu.

Vogel'in kadının yanına gidip gitmemeye karar vermesi dört gün sürmüştü ve bu arada da tedbiri elden bırakmadan onun hakkında biraz bilgi toplamıştı. Zamanında bilhassa yerel haberlerle ilgilenmiş ama yazdığı makalelerle dönemin önemli isimlerini ve politikacılarını çoğu kez rezil etmiş bir gazeteciydi. Aslında tam bir çetin cevizdi fakat bu eskilerde kalmıştı. Artık etrafa korku salacak durumda değildi.

Özel ajan başta, anonimlikten kurtulabilmek için şöhret peşinde koşan eski bir gazeteci bozuntusunun saçmalıklarını göz ardı etmeye karar vermişti. Fakat sonra Bayan Leman'ın bir şekilde Stella Honer gibi biriyle iletişime geçme ihtimalini düşünmüştü. Elbette ki Honer de kendi yürüttüğü soruşturma sayesinde ortaya çıkan gerçeğin dışında, halka iştah kabartan başka bir versiyon sunarak Kastner davasını yeniden deşme fırsatını kaçırmayacaktı. Birilerinin bu zırvalamalara kulak vermesi tam bir felaket olurdu, üstelik Martini'yi yakalatmak için delillerle oynadığı gerçeği göz önünde tutulursa. Vogel kimsenin artık bu davaya burnunu sokmasını istemiyordu, bu nedenle de kadınla buluşmaya karar vermişti.

Bayan Leman, Avechot'un biraz dışında bir dağ evinde yaşıyordu. Hiç evlenmemişti ve tek ahbabı, içinden neredeyse hiç çıkmadığı sözde çalışma odasını dolduran kedi kafilesiydi. Kadın onu içeri alır almaz, Vogel kendini, yüzündeki kahverengi derin kırışıklıklar ve ensesinde topuz yaptığı taranmamış gri saçlarıyla, hayata küsmüş, hırçın bir kadının karşısında buldu. Üzerinde, sigara külleriyle kirlenmiş polar bir eşofman vardı ve evin dört bir yanında, içinden izmaritlerin dolup taşıdığı kül tablaları göze çarpıyordu. Evin içinde duyulan ağır nikotin kokusu keskin bir kedi idrarı kokusuna karışıyordu ama alıştığından olsa gerek, Bayan Leman bunun hiç de farkında değildi. Üst üste yığılmış ve yerlere kadar yayılmış kâğıtların ve eski gazetelerin oluşturduğu feci bir dağınıklık hâkimdi.

"Hoş geldiniz, Özel Ajan Vogel," dedi kadın, ajana evin içerisine doğru eşlik ederek. Tüm bu dağınıklığın arasında, Bayan Leman'ın tekerlekli iskemleyle rahatça hareket etmesini mümkün kılan ve bir patikayı andıran daracık bir alan vardı.

Vogel kaşmir paltosuna olabildiğince sarındı çünkü tozdan ve özellikle de böyle bir ortamda rahatça gizlenebilecek olan mikroplardan çekindiğinden evdeki hiçbir şeye değmek istemiyordu. "Açıkçası buraya ne için geldiğimi bilmiyorum," diye belirtine gereği duydu.

Yaşlı gazeteci güldü. "Benim için önemli olan şu an burada olmanız." Sonra da çalışma masasının arkasına geçerek misafirine de masanın önündeki koltuğa oturması için işaret etti.

Vogel istemeyerek de olsa oturdu.

"Görüyorum ki size gönderdiğim bilgisayarını yanınızda getirmemişsiniz. O benim tek bilgisayarım, geri verirsiniz sevinirim."

"Bana hediye olarak gönderdiğinizi zannetmiştim," diyerek şaka yaptı özel ajan. "Her neyse, kısa sürede onu size iade ederim."

Bayan Lemon bir sigara yaktı.

“Şunu yakmak zorunda mısınız?” diye sordu Vogel.

“Doğumum sırasında ebenin yanlış bir hareketi yüzünden doğuştan sakat kaldım, bu yüzden de başkalarına neyin rahatsızlık verdiği zerre kadar umurumda değil,” diyerek kaba bir cevap verdi kadın.

“Tamam ama konumuza gelelim, kaybedecek vaktim yok.”

“Kendi kurduğum küçük bir yerel gazeteyi kırk yıl boyunca yönettim. Her şeyiyle benim ilgilendiğimi söylersem yalan olmaz: haberlerden ölüm ilanlarına kadar. Ama internetin gelişi, yaptığım her çabayı boşa çıkardı ve artık kimse gazetemi okumadığından kepenkleri indirmek zorunda kaldım... Şimdi dünyanın öbür ucunda neler olduğunu anında öğreniyorsun da evinin köşesinde ne olup bittiğinden haberin bile yok.” Bu kısa girişin ardından Beatrice rafların birinden kalın bir dosya çekip aldı ve bunu yaparken de üst üste yığılı kâğıt ve gazetelerden oluşan tepeciklerde küçük çaplı bir heyelanın meydana gelmesine sebep oldu. Dosyayı açmadan bir süre bacaklarının üzerinde tuttu. “Bir gazeteci, meslek hayatı boyunca yüzlerce davayla ilgilenir,” diyerek konuşmasını sürdürdü kadın. “Fakat her zaman içlerinden biri olur ki üzerine yapışıp kalır, o kurbanların adını ve yüzünü asla unutmazsın ve içindeki suçluluk duygusundan beslenen bir parazitmiş gibi onları devamlı içinde taşırsın... Belki polis teşkilatında sizler için de öyledir.”

“Bazen,” diye kabul etti Vogel, sırf kadının konuşmaya devam etmesini sağlamak için.

“Evet, benim içimdeki kurt ise Katya Hilmann’ın kaybolmasıyla birlikte içeride kendine bir delik açmaya başladı.” Elindeki dosyayı havaya kaldırıp ardından da sertçe masanın üzerine bıraktı. “Katya kurbanların ilkiydi.”

Dosyanın patırtısı daracık odanın içinde kısa bir yankıya neden oldu. Vogel karşısında duran kalın dosyaya sessizce baktı. Bu davanın içine bir girerse bir daha çıkması zor olacaktı, bunu biliyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Dosyanın karton kapağını kaldırdı ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

Karşısına hemen Katya Hilmann'ın eski bir fotoğrafı çıktı. İnternet sitesinde bu fotoğrafı görmüştü ama şimdi ona daha da yakından baktı. Kız çocuğunun üzerinde lacivert bir önlük vardı, okul üniformasıydı. Objektife doğru gülümsüyordu. İçtenlikle bakan yeşil gözleri vardı. Bu fotoğrafı, kızıl saçlı ve çilli başka kızlara ait fotoğraflar izliyordu. Vogel hepsine teker teker baktı. Kardeşmiş gibi birbirlerine çok benziyorlardı. Yüz ifadelerinde hep aynı masumiyet dikkati çekiyordu. Kaderleri önceden yazılmış, dedi kendi kendine. Masumiyet uğursuzluğu üzerlerine çökmüş.

Özel ajan evrakları incelerken, Beatrice parmaklarının ucuyla tuttuğu, yavaşça ve derin derin içine çektiği için ucunda külleri biriken sigarasını içerek sessizce Vogel'i izliyordu.

Vogel, bu sözde kurbanlara ait kayıtların içinde ayrıca Bayan Leman tarafından yazılmış birçok gazete makalesine ve üstünkörü düzenlenmiş birkaç polis raporuna rastladı.

“Kızların hepsinin de ailevi sorunları vardı,” dedi Beatrice sessizliği bozarak. “Şiddet uygulayan babalar, her şeyi sineye çekerek şikâyetle bulunmayan anneler. Avechot ve çevre kasabalardaki polisler belki de bu nedenle kaybolan kızlarla ilgili yeteri kadar araştırma yapma gereği duymadılar, ne de olsa kızların içinde bulundukları cehennemden kaçmaları hemen hemen normal karşılanabilir bir durumdu.”

“Ama siz, benzer davaları bir araya getirerek ortada obsesif bir davranışın olduğu varsayımına ulaştınız.”

“On beş ila on yedi yaşlarında, kızıl saçlı ve çilli kızlar... Bunlar tamamen bir takıntının göstergesi, bu çok açık... Ama bana kimse inanmadı.”

“En son yaşanan kaybolma vakası otuz yıl öncesine dayanıyor,” diye belirtti Vogel elindeki polis raporunun tarihini okuyarak.

“Aynen öyle,” dedi Beatrice. “O zamanlar bu *sizin* Martini, Avechot’ta oturmuyordu ve üstelik daha çocuktu.”

Evet, diye düşündü Vogel, bu hikâye Stella Honer’in kesinlikle hoşuna giderdi. Her ne kadar bütün bunların Kastner davasıyla bağlantısının tamamen bir tesadüf olduğunu düşünse de oradan omuzlarını silkerek öylece çıkıp gidemezdi. Önce Bayan Leman’ın aklındaki, bu olayların birbiriyle bağlantılı olduğu düşüncesini yok etmesi gerekiyordu. Ve bunu yapabilmek için de daha fazla şey öğrenmeliydi. “Peki neden Anna Lou’nun kaybolmasının ardından vadide sizden başka hiç kimse bu hikâyeyi gün yüzüne çıkarmadı?”

“Çünkü insanlar çok kolay unuttur, bunu bilmiyor muydunuz? Yıllar önce, anılarını canlı tutmak ümidiyle size gösterdiğim o internet sitesini oluşturdum ama o zavallı kızlar artık hiç kimsenin umurunda değil.”

“Peki neden ‘sisteki adam’?”

Beatrice Leman’ın hayatı boyunca içtiği sigaralardan oldukça kalınlaşmış sesi bir anda daha da toklaştı. “İnsanlar sisin içinde gözden kaybolurlar, orada olduklarını biliriz ama onları göremeyiz... Özel Ajan Vogel, bu kızlar hâlâ bizim aramızda, başlarına kötü bir şey gelmiş olsa dahi, ölmüş olsalar dahi bizimleler. Bilinmeyen bir sebeple sisteki adam bu kızları kaçırdı –çünkü ortada bunu yapan tek bir kişi var– bundan eminim. Onun Martini olmadığını artık bildiğimize göre adamımızın hâlâ dışarıda ve yeni bir av peşinde olduğundan eminim.”

“Ama bu hiç mantıklı değil,” diye itiraz etti Vogel. “Neden otuz yıllık bir aradan sonra tekrar başlasın ki?”

“Belki bu süre zarfında başka bir yere taşınmış, şimdi ise geri dönmüştür. Başka yerlerde suçunu işlemeye devam etmiş de olabilir, bunu bilemeyiz. Ama bunun için aynı özelliklere sahip kızları araştırmak yeterli olacaktır.”

Vogel başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama hiç zannetmiyorum çünkü benzer bir vaka yaşanmış olsaydı Kastner davasının yarattığı büyük yankıyla birileri mutlaka bunu polisin ve medyanın dikkatine sunardı.”

Bayan Leman cevap vermek üzereydi ama tutulduğu öksürük krizi bunu engelledi. “Size göstermek istediğim sadece bu dosya değildi,” diyebildi öksürüğünün arasında. Sonra da postayla geldiği belli olan bir paketi masanın çekmecesinden çıkarıp Vogel’e uzattı. “Bu paket bana bir süre önce geldi ama üzerindeki damgayı okursanız bunun Anna Lou’nun kaybolduğu gün gönderildiğini göreceksiniz.”

Özel ajan elindeki dosyayı bir kenara bırakarak paketi aldı.

“Gördüğünüz gibi, bu size gönderilmiş bir paket ama üzerinde benim ev adresim var,” dedi gazeteci kadın. “Ancak siz mesajlarıma cevap vermeyince ben de birkaç gün önce paketi açtım.”

Vogel paketi kaldırıp yırtık olan kenarından bakarak içindekinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra da elini pakete daldırıp içinden pembe bir defter çıkardı, kapağında küçük kedi resimleri vardı.

Anna Lou’nun *gerçek* günlüğü, diye düşündü hemen.

Kızın annesinden gizlediği ve hiçbir yerde bulamadıkları o günlük. Kız bunu büyük ihtimalle lağım kanalında buldukları küçük sırt çantasında saklıyordu.

Vogel günlüğün üzerinde duran kalp biçimindeki küçük kilide baktı.

Özel ajan mantığını kullanarak içinden bu duruma bir açıklama getirmeye çalıştı. Eğer birileri bu günlüğü Bayan Lemon'a gönderdiyse dikkatleri yeniden sisteki adam vakasına çekmek istiyor demekti. Peki canavar kimdi? Ve Martini'nin bu hikâye-deki rolü neydi o zaman? Vogel'in içinde, öğretmen hakkında tamamen yanıldığına dair bir his oluştu. Hâlbuki Martini'ye karşı hissettiklerinin aynısını Derg davasında da hissetmişti. O zaman da bombacıyı yakaladığından kesinlikle emin olması onu sahte delil kullanmaya itmişti. Ancak muhasebeci hakkında hislerinde yanılmamıştı. Saldırıları gerçekleştiren oydu, bu yüzden de onun yakalanmasının ardından bir daha hiçbir saldırı meydana gelmemişti. "Karşılığında ne istiyorsunuz?" diye sordu kadına, günlüğü göstererek. Pratik davranmaya çalışıyordu.

"Gerçeği," dedi kadın hiç tereddüt etmeden.

"İstedığınız manşetlik bir haber falan mı yapmak, yoksa nedir?"

"Siz fazla şeytanca düşünüyorsunuz, ahabım. Ben yalnızca sıradan bir kadınıyım."

Şeytanın en aptalca günahı kibirdir, dedi içinden Vogel, Martini'nin bu sözünü ve şu an içinde bulunduğu durumu düşünerek. Belki de kibirli davranarak günah işlemişti ve şimdi bunun için cezalandırılacaktı.

"Eğer şu an bana teklif ettiğiniz şeyin peşinde olmuş olsaydım çoktan bir kanalla irtibata geçer ve bu günlüğü çok pahalıya satardım."

Kadın haklıydı, bunu düşünmemekle aptallık etmişti. Fakat gazeteci kadının derdi şöhret ve para değilse o zaman gerçekten de neyin peşindeydi? "Size söz veriyorum ki eğer bu günlükte soruşturmayı tekrar gözden geçirmemizi gerektirecek ve kaybolan

diğer altı kızın davasını da aydınlatmamızı sağlayacak herhangi bir detay ortaya çıkarsa bir an bile tereddüt etmeyeceğim.” Ve bunu kutsal bir yeminmişçesine vurgulayarak söyledi.

“Sisteki adamı yakalamak için bu elinizdeki son fırsat,” dedi bunun üzerine kadın. “Bu fırsatı heba etmeyeceğinizden eminim.”

Görünüşe göre kadın, Vogel’in sözlerine kanmıştı.

Mahkûmların aileleriyle görüştükleri salondaki demir masa ve sandalyeler cıvatalarla zemine tutturulmuştu. Tavan alçaktı ve genellikle burada rahatsız edici bir şekilde üst üste binen seslerin çıkardığı yankılar konuşmayı neredeyse imkânsız kılırdı. Fakat o gün, uzaktan sessizce bakan dört gardiyanın dışında salonda yalnızca Martini ve Avukat Levi bulunuyordu.

Cezaevine gireli henüz sadece birkaç gün olmasına rağmen öğretmenin çok bitkin bir hâli vardı. “Burada bir hayli meşhurdum. Beni tecrit bölümünde tutuyorlar ama yine de gece olunca hücrelerinden bana tehditler yağdıran mahkûmların seslerini işitebiliyorum. Beni ellerine geçiremediklerinden geceleri uyutmayarak cezalandırmaya çalışıyorlar ve bunun için de ellerinden geleni yapıyorlar.”

“Müdürle konuşurum ve sizi başka bir yere aldırırız.”

“Bence bu iyi bir fikir değil, daha fazla düşman edinmek istemem. Bir *yıldız* olmak zaten yeteri kadar zor.” Acı acı güldü. “Üstelik gardiyanlardan biri mutfaktan gelen yemeklere dokunmazsam daha iyi olacağını söyledi. Sanırım gardiyanlar bile benden tiksiniyor ve bunu da sadece beni korkutmak için söylemiş olmalı. Ama başarılı da oldu, o zamandan beri kraker ve atıştırmalıklarla idare ediyorum.”

Levi müvekkilini cesaretlendirmeye çalışıyordu ama onun adına ciddi anlamda endişelenmişe benziyordu. “Bu şekilde

devam edemezsiniz, kendinizi ayakta tutmak için yemelisiniz. Yoksa duruşma stresini alsa kaldıramazsınız.”

“Duruşmanın ne zaman olacağı hakkında bir fikriniz var mı?”

“Bir aydan bahsediyorlar ama belki de daha fazla sürer. Savcının elinde yeterli delil var ama suçlamaları bir bir çürütmek için hazırlanıyoruz.”

“Bu parasız hâlimle bu işin altından nasıl kalkacağım peki?” Martini karamsar görünüyordu.

Levi gardiyanların duymaması için alçak sesle konuştu. “Bayan Honer’le olan görüşmenizi tam da bunun için ayarlamıştım. Teklifini kabul etmemekle gerçekten aptallık ettiniz.”

“Öyleyse savunmamdan çekilecek misiniz, avukat?”

“Saçmalamayın. Yine de bir şansımız olduğunu düşünüyorum: Hakkınızdaki suçlamayı destekleyen tek delil DNA örneği, eğer onu çürütebilirsek bütün iddialar çöker. Sırt çantasındaki kan lekesi üzerinde gerekli bütün uyumluluk testlerini tekrarlayacak bir genetisyen buldum bile.”

Bu haber Martini’yi pek ümitlendirmişe benzemiyordu. “Bir televizyon programına konuk olup benden ve hakkımdaki davadan bahsettiğinizi söylediler.”

Bu bir suçlamaya benziyordu ama görünüşe bakılırsa Levi buna aldırmamıştı. “Halkın sizin versiyonunuzu da dinlemesi gerek. Şu an siz konuşamadığınız için bunu benim yapmam gerekiyor.”

Martini bir şey söyleyemedi, nihayetinde avukat kendi ücretini davanın reklamından çıkarıyordu. Madem öyle, varsın onun hikâyesinden yararlansındı. “Ailemle konuştunuz mu? Karım ve kızım nasıllar?”

“İyiler ancak tecritte tutulduğunuz müddetçe ziyaretinize gelemezler.”

SİSTEKİ KIZ

Zaten gelmezlerdi de, diye düşündü Martini.

“Göreceksiniz, duruşmada suçlamaları haksız çıkaracağız ve gerçek ortaya çıkacak.”

Vogel, Beatrice Leman'ın evinden ayrıldıktan sonra bütün öğleden sonrasını, arabasını dağlara doğru uzayan yan yollara sürerek boş boş dolanmakla geçirdi. Düşünmeye, kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Avecho'tan günler önce ayrılmayı planlamışken hâlâ orada sıkışıp kalmıştı ve daha önce hiç yapmadığı, hatta yapabileceğinden de emin olmadığı bir şeyi yapmak zorundaydı.

Araştırmak.

Sisteki adam, planlarını altüst etmişti. Ve şu an belki de ardına gizlendiği o bembeyaz örtünün güvenli kollarından, uzaktan Vogel'i izliyor ve ona gülüyordu.

Anna Lou'ya ait olduğu farz edilen günlük yan koltuğun üzerindeydi. Vogel onu henüz açmamıştı çünkü bunun doğru bir hamle olup olmayacağını hâlâ kestiremiyordu. Önce bunun artı ve eksilerini değerlendirmesi gerekiyordu. Belki de asıl çözüm günlüğü atıp yakarak her şeyi unutmaktı. Belki de sisteki adamın ortaya çıkmak gibi bir niyeti yoktu, istediği tek şey Vogel'i korkutmaktı. Belki de. Ama bu ona yeter miydi? Büyük ihtimalle bunun olabileceğini de önceden düşünmüştür, diye içinden geçirdi özel ajan. Bu yüzden de Martini'yi temize çıkarabilecek olan delili hâlâ yok etmemişti. Aslında aklına, öğretmenin tahliyesinden kendine pay çıkarmak için günlüğü kullanma fikri de gelmişti ama sonra, birilerinin onun Derg davasında olduğu gibi bu kez de sahte delil üretip üretmediğini merak edebileceğini düşündü. Bu şüphe, kariyerine son noktayı koyabilirdi. Cezaevinde bir masumun yattığı düşüncesi aklının kıyısından dahi geçmiyordu. Bu onu ilgilendiren bir konu değildi, artık değildi. Korktuğu tek şey, aksine, sisteki adamın

gerçekten de otuz yıl sonra tekrar harekete geçmiş olabileceği ihtimaliydi. Bu durumda Vogel'i yalanlayacak olan olayların ta kendisi olacaktı çünkü Anna Lou'dan sonra sıra mutlaka bir başkasına gelecekti. Başka bir kızıl saçlı ve çilli kıza. Birinin kızına. Ama bu da özel ajan için bir şey ifade etmiyordu. Her şeyden önce kendisini düşünmeliydi. Bu, vurdumduymazlık değil, yalnızca hayatta kalma içgüdüsüydü.

Dışarıda güneş karanlığın üzerine çökmeye çoktan başlamıştı.

Neredeyse üç saatlik dolanmanın ardından Vogel'i durmaya zorlayan benzin göstergesi olmuştu. Arabayı maden ocağına ait çöktürme havuzlarının önündeki alana park etti. Arabadan indi ve toz yüklü havayı kokladı. Karşısında bir dizi florit tepciği vardı. Mineral, karanlığın içerisinde kutup ışıklarına benzer yeşilimsi bir parıltı yayıyordu. Etrafta in cin top oynuyordu. Vogel havuzlara doğru yaklaştı ve o büyülü manzaranın karşısında pantolonunun fermuarını açıp işlemeye başladı. Mesanesini boşaltırken birinin onun omzuna ısrarla dokunduğunu hissetti. Tabii ki bu tamamen hayal ürünüydü ama yine de birisi Vogel'in dikkatini çekmek istiyormuş gibiydi.

Günlük, arabanın koltuğundan Vogel'i kendine doğru çağırıyordu. Beni görmezden gelemezsin, diyormuş gibiydi.

Fermuarını çektikten sonra arabaya döndü. Şoför koltuğuna oturdu ve günlüğü eline aldı. Ona, bir tarihî esermiş gibi ilgi ve dikkatle baktı. Sonra da ani bir dürtüyle kalp şeklindeki küçük kilidi tutup koparana kadar çekti. Bir üşüyor bir terliyordu, oldukça gergindi.

Rastgele bir sayfa açtı ve Anna Lou Kastner'in yazısını hemen tanıdı.

"Siktir!" diye mırıldandı kendi kendine. Sonra da okumaya başladı. Günlükte onu Loris Martini'ye götürecek bir ipucu

bulmayı umuyordu, kaybolan kızın katilinin sisteki adam değil de öğretmen olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey. Elbette ki günlüğü Beatrice Leman'a öğretmenin göndermiş olabileceği fikri hiç de akla yatkın değildi. Ama günlük kızın kaybolduğu gün gönderilmişti; o hâlde bunu yapan her kimse, o zaman şüpheliler arasında bile olmayan Martini'yi aklamak gibi bir düşünce içinde değildi. Hayır, bu paketin başka bir anlamı vardı.

Bir imzaydı.

İşte bu yüzden Vogel, günlükte Anna Lou'nun hâlihazırda tutuklu olan kişiyle bağlantısını kanıtlayacak hiçbir delil bulamamıştı. Kızın günlükte özenle saklamaya çalıştığı sırrı bambaşkaydı.

"On bir Ağustos: Sahilde çok hoş bir çocukla tanıştım. Onunla yalnızca birkaç kez konuştum, sanırım beni öpmek istedi. Ama bu olmadı. Kim bilir gelecek yıl birbirimizi tekrar görebilecek miyiz... İsmi Oliver, güzel bir ismi var. Bundan sonra her gün tükenmez kalemle kalbe yakın olduğu için sol koluma adının baş harfini yazmaya karar verdim. Ve bunu, gelecek yıl onu görene kadar bütün kış boyunca yapmaya devam edeceğim. Bu benim sırrım olacak ve de tekrar görüşebilmemiz için bir adak yerini tutacak."

Vogel hızla öteki sayfaları karıştırdı. Esrarengiz Oliver'in ismi diğer sayfalarda da geçiyordu, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek arzuların ve masum fantezilerin kaynağı Oliver.

"Oliver," diye tekrar etti kendi kendine özel ajan, şimdi Anna Lou Kastner'in cesedinin kolunda yazılı olan baş harfini düşünerek. Kalemle yazılmış küçük bir "O" harfi Anna Lou'yla beraber şu anda yok olup gitmekteydi ve bunu asla kimse öğrenemeyecekti.

Sırrı da onunla beraber ölmüştü.

Ama günlükte başka şeyler de vardı. Vogel sayfaların arasından yere düşen küçük kâğıdı biraz geç fark etti. Koltuğun

altındaki paspasın üzerinden kâğıdı aldı. Açıp baktı ve kâğıdı defterin arasına yerleştiren kişinin Anna Lou olmadığını hemen anladı.

Şimdiki av için yeni ipucu bir haritaydı.

22 Ocak.

Kaybolma olayından otuz gün sonra.

Uykusuz bir gece geçirmişti.

Harita yatağın kenarındaki komodinin üzerindeydi ve Vogel yorganı çenesine kadar çekip bütün gece hareketsizce tavanı seyretmişti. Aklına üşüşen bir sürü soru ve şüphe kafasını toplamasına engel oluyordu. Artık yeni bir maç başlamıştı ve onun bu maçı oynamamak gibi bir lüksü yoktu. Sisteki adam buna müsaade etmezdi. O yüzden geriye yapılacak tek bir şey kalıyordu: ilerlemeye devam etmek.

Her ne kadar özel ajan canavarın planladığı finalin kendisi için hiç de hoş olmayacağından korksa da araştırmada ilerlemek zorundaydı. Meslek hayatında ilk kez gerçek onu korkutuyordu.

Saat beş gibi otel odasında daha fazla kalamayacağına kanaat getirdi. Harekete geçme zamanıydı. Eğer olayları önceden tahmin edebilseydi bu işten yakasını kurtarabilirdi. İçine sindiği battaniye kozalağından sıyrılarak yataktan indi. Giyinmeden önce, yıllardır yanında sadece göstermelik olarak taşıdığı beylik tabancasını kontrol etti. Aslında bugüne kadar poligon dışında hiç ateş etmemişti ve artık bunu bile becerebileceğinden şüphe ediyordu. Aynı şekilde, silahın bakımını da yapmayı bilmezdi ve o yüzden genellikle bu görevi alt kademedekilerden birine yüklerdi. Beretta'sını eline aldığı anda bu sefer ona her zaman-

kinden daha ağır gelmişti ama aslında algılarının yapısı ve biçimiyle oynayan içindeki endişeydi. Şarjörün dolu olduğuna ve sürgüsünün rahatça çekildiğine emin olmaya çalıştı. Fakat eli titriyordu. Sakin ol, dedi kendi kendine. Giyinmeye başladı ama bu kez her zamanki şık takım elbisesini değil, onun yerine koyu renk bir kazak, gündelik bir pantolon ve en rahat ayakkabılarını giydi. En son olarak da paltosunu üzerine alıp otelden çıktı.

Gazetecilerin hemen hemen hepsi Avechot'u terk etmişti. Dava sonrasını aktaran bazı televizyon ekipleri kalmıştı sadece ama muhabirler değişmişti. Medya dünyasının önemli isimleri çoktan gitmişlerdi. Ancak Vogel yine de kariyerinde sınıf atlamak için skandal peşindeki stajyer bir muhabirin, kendisinin otelden uzaklaştığını görmesinden endişeleniyordu. O nedenle de otelden çıkarken son derece dikkatli davrandı. Arabada giderken takip edilmediğinden emin olmak için ısrarla dikiz aynasından arkaya bakıp durdu. Bir eliyle direksiyonu, diğer eliyle de nereye gideceğini anlamak için haritayı tutuyordu.

Haritanın tam ortasında bir yer kırmızı "X"le işaretlenmişti. Üstelik yeri bulabilmesi için yol tarifi de vardı, Vogel bu yüzden önceki akşam dağcılık malzemeleri satan bir dükkândan pusula satın almıştı. Oraya vardığında neyle karşılaşacağını düşünmemeye çalışıyordu. Yer, kuzeybatı yönünde, çok da engebeli olmayan bir bölgedeydi, ayrıca burası son günlerde bile arama ekipleri tarafından defalarca kez didik didik aranmıştı. Öyleyse neden hiçbir şey dikkatlerini çekmemişti? İşlerini iyi yapmadılar demek, dedi kendi kendine Vogel. Hiç kimse gerçekten de Anna Lou Kastner'i bulmaya çalışmamıştı. Ve suç tamamen kendisininindi çünkü operasyonun başında bizzat bulunması gerekirken o, sırf medyayla rahatça ilgilenmek için soruşturmaya dair her kararı genç ve tecrübesiz Borghi'ye bırakmıştı.

SİSTEKİ KIZ

Şafağın kızılımsı damlaları dağların tepesini aşarak kan nehri misali vadiyi işgal etmeye başlamıştı. Vogel haritada işaretlenmiş noktanın yakınına vardı ama ilerisi ormanlıktı. Arabayı bırakıp elinde fenerle yürümek zorunda kaldı. Yol hafifçe yokuş yukarı ilerliyordu ve ajanın ayakkabıları toprağı tamamen kaplayan yaprak örtüsünün üzerinde kayıyordu. Ayakta durabilmek için dallara tutunuyordu. Birbiri içine geçmiş dallar o kadar sık ve yoğunlu ki bir çalı, Vogel'in şakağını hafifçe yaraladı. Ama o bunun farkına bile varmadı. Ara sıra durup elindeki haritaya ve pusulaya bakıyordu. Acele etmesi gerekiyordu, güneş tamamen doğmadan bu işi halletmeliydi. Birilerinin onu orada görmesinden korkuyordu.

Yürüdüğü yoldan küçük bir açık alana çıktı. Haritaya göre kırmızı X işaretinin yanına yaklaşmıştı. Mesleki kariyeri ve hayatı söz konusu olmasa bütün bunlar ona tam bir şaka gibi gelecekti. Ama aslında öyleydi de. Sisteki adam onunla alay ediyordu. *Hadi bakalım, benim için ne hazırladın görelim, seni pislik.*

Fener ışığı yardımıyla yerdeki yaprak ve çalıları kenara itti ama ortada anormal hiçbir şey yoktu. Ancak ışığı biraz yukarı doğru tuttuğu zaman bir şey dikkatini çekti. Birisi bir dalın üzerine bir bisküvi kutusu bırakmıştı. *Derg davası*, diye düşündü hemen. Belli ki sisteki adam onun zayıf noktasını iyi biliyordu. Vogel, bombacı ve sahte delil olayına yapılan alaycı imayı hemen kavradı.

Ve nereyi kazması gerektiğini de anladı.

Ağacın altına çömelip lastik eldivenleri eline geçirdi ve toprağın üstündeki ölü yaprakları temizledi. Ardından üzerinin kirlenip kirlenmediğine aldırış etmeksizin nemli toprağı eliyle kazmaya başladı. Çok fazla derine inmeye niyeti yoktu çünkü eğer altta Anna Lou Kastner'in cesedi varsa Vogel onu görmek istemiyordu. Sadece emin olması gerekiyordu. Ama henüz birkaç

santim kazmıştı ki eline sert bir cismin dokunduğunu hissetti. Gözlerinin önünde plastik bir poşet ucu beliriverdi. Vogel önce tereddüt etti, ardından poşeti tutup olanca gücüyle çekmeye başladı.

Ortaya, içindekine zarar gelmesini önlemek için koli bandıyla muazzam bir şekilde bantlanmış bir paket çıktı.

Özel ajan, içinde ne olabileceğini anlamaya çalışarak paketi ellerinin arasında evirip çevirdi. Kulağına doğru yaklaştırıp hafifçe salladı ve içinden tanıdık bir ses geldi: Bu bir bebek çingırağının sesini andırıyordu. Sisteki adamın Vogel'e hediyesi her ne ise bu bir insan vücudu parçasına benzemiyordu. Bitirelim şu işi, dedi kendi kendine; korkunun yerini artık öfke almıştı. Paketi açmaya karar verdi. Plastiği yırtıp açmakta biraz zorlandı çünkü paket oldukça özenle sarılmıştı. İçindekinin ne olduğunu görür görmez en derin korkuları, boğazını tıkayan büyük bir lokmaya dönüşüverdi. Bu kez ortada herhangi bir şaka yoktu.

Sisteki adamın Vogel'e –televizyonların ünlü ajanına– sunmak istediği hediye bir videokasetti.

Tecrit, hisleri kuvvetlendiriyordu. Bunu zorunlu yalnızlık günlerinde keşfetmişti. Gazete okuması ya da televizyon izlemesi yasaktı, kolundaki kuvars saatini bile çıkarıp almışlardı. Fakat mutfaktan gelen kokulardan, yemekleri ne zaman hazırlamaya başladıklarını tahmin edebiliyor, böylece kahvaltı, öğle veya akşam yemeği vaktinin yaklaştığını anlıyordu. Hücre bir embriyoydu ve içeri giren her şey oraya hapsoluyordu, tıpkı kendisi gibi. Artık cezaevinin gürültüleri bile ona tanıdık gelmeye başlamıştı. Koridordaki otomatik kapıda duran gardiyanın elindeki anahtar tomarının şingırdama sesini duydu, böylece gece nöbetinin bittiğini ve sabah nöbetini tutacak olan gardiyana görev tesliminin gerçekleşmekte olduğunu anladı. Saat aşağı yukarı altı olmalıydı.

Üzerine kilitlenmiş ağır demir kapı yüzünden dışarıda olanları görmesi engellenmişti ama eşikteki aralıktan içeri sızan ışık sayesinde birçok şey anlaşıyordu. Aydınlıkta beliren gölgeleri fark ettiğinde birazdan içeri birisinin gireceğini anladı. Ayağa kalktı ve anahtarın kilidin içerisindeki turunu tamamlamasını bekledi. Ardından kapı açıldı ve ışığa karşı dikilmiş duran iki kişi görüldü.

Gelenler daha önce hiç görmediği iki gardiyandı.

“Eşyalarınızı alın,” dedi biri.

“Neden? Nereye gidiyoruz?”

Hiçbiri cevap vermedi. Martini ona emredileni yaptı ve cezaevine ait olan kahverengi yün battaniyeyi, karavana tenceresini, kaşığı, ayrıca cezaevi kantininden aldığı ve orada sahip olduğu tek şey olan sabunla birlikte küçük şampuan ve duş jeli şişelerini yanına aldı. Ve gardiyanları takip etti.

Öğretmen sadece hücrelerini değiştirmek istediklerini zannediyordu ama tecrit bölümüne ait koridoru boydan boya geçerek demir kapıya kadar ulaştılar. Burada –ilk gariplik– hiçbir gardiyan yoktu. Birkaç koridordan daha geçtikten sonra bir asansöre binerek bir iki kat aşağıya indiler. Bunlar olurken etrafta tek bir canlı bile görünmüyordu: ikinci gariplik. Bütün gardiyanların aynı anda yerlerinden ayrılmış olmaları imkânsızdı. Üstelik hücrelerde tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Genellikle o saatte mahkûmlar çoktan ayakta olur ve büyük bir gürültü çıkararak ısrarla kahvaltılarını isterlerdi. Martini geçirdiği geceyi aklına getirdi. O gece kimse onu uyutmamak için bağırıp tehditler yağdırmamıştı. Üçüncü gariplik.

Bir güvenlik girişinin önüne geldiler ve öğretmen duvarda, üzerinde F koğuşı yazan tabelayı okuyunca diğer mahkûmların olduğu koğuşa girmek üzere olduklarını anladı ve paniğe kapıldı.

“Bir dakika,” dedi. “Ben özel mahkûmum, tecritte kalmam gerekiyor. Bu, hâkimin kararı.”

Gardiyanlar söylediğini dikkate almadan onu içeri ittiler.

Martini aniden dehşete düştü. “Beni anladınız mı? Beni diğerlerinin yanına koyamazsınız.” Sesi titriyordu. İtirazları gardiyanların umurunda bile değildi ve onu sertçe kollarından tuttular.

Bir hücrenin kapısına vardılar. Gardiyanlardan biri kapıyı açtı, diğeri ise öğretmene dönerek konuştu. “Bir süre burada kalacaksınız, sonra gelip sizi alacağız.”

Martini içeri doğru bir adım attı ama çekiniyordu. Eşiğin öbür tarafı kapkaranlıktı ve içeride neyin ya da kimin olduğunu göremiyordu.

“Buyurun, içeri girin,” diye cesaret verdi gardiyan. Güven verici bir ses tonu vardı.

Martini’nin aklından kısa bir düşünce geçti. Bu insanların kendisinden nefret ettiklerinden emindi, cezaevindeki herkesin ondan nefret ettiği gibi. Ama ona niye zarar versinlerdi ki? Mahkûmların aksine, onlar kanuna uymak zorundaydılar. Bu yüzden onlara güvenmeye karar verdi ve içeri girdi. Kapı arkasından kapandı ve öğretmen gözlerinin karanlığa alışması için hareket etmeden bekledi. Ama etrafında bazı sesler duyuyordu, hışırtı sesleri.

Tecrit, hisleri kuvvetlendiriyordu. Orada tek başına olduğunu anladı.

İlk yumruk yüzüne indiğinde Martini dengesini anında kaybetti. Ellerinin arasındaki eşyalar kendisiyle birlikte yere yuvarlandı. Ardından da her yönden gelen bir dizi yumruk ve tekmelere tutuldu. Kollarıyla kendini korumaya çalışsa da yumruklardan kaçamıyordu. Ağzından gelen kanın tadını ve yüzündeki kesiklerin sızısını duyuyordu. Kaburgaları çatırdıyor,

nefesi kesiliyordu. Ancak bir süre sonra hiçbir şey hissetmemeye başladı. Yerde çaresizce debelenen bir et yığını hâline gelmişti.

Ölü bir et yığını.

Artık acı duymuyordu, sadece bitkin ve tükenmiş bir hâl-deydi. Beyni vücudundan önce pes etti ve uyuşmaya başlayarak kendini bıraktı. Ancak bir tek kolları yerinde durmuyor, hararetli ve nafîle bir mücadeleye devam ediyordu. İçerisi her ne kadar karanlık olsa da öğretmenin gözleri karardı. Tamamen bayılmak üzereyken görüş alanında bir ışık belirdi. Işık omuzlarının ardından gelmekteydi. Onu sertçe kollarından tutup hücrenin dışına doğru çektiklerini hissetti. Kurtulmuştu ama bir daha kurtulması imkânsızdı.

Sonra da bayıldı.

Okuldaki eski güvenlik kamera sistemine ait kayıtların bulunduğu küçük depoya kendini kapatmıştı. Odadaki karanlığı dağıtan tek şey, bir gölge maskesi oluşturarak Vogel'in yüzüne vuran ekran ışığıydı.

Ajan, kaseti video oynatıcının içine yerleştirip hafifçe ittikten sonra oynatıcı, kaseti yuttu. Çarklar bandı içine alıp bobinlerin etrafına sararken bir sürü ses çıktı. Sonra da video başladı.

İlk önce şiddetli ve rahatsız edici bir cızırtı çıkararak ekranda gri statik tozlar göründü. Vogel ekranın sesini kıstı çünkü her şeyin o odada kalmasını istiyordu. Birkaç saniyenin ardından görüntü birdenbire değişti.

İnce bir ışık hüzmesi opak bir yüzey üzerinde oradan oraya yer değiştiriyordu. Kenarları kırılıp dökülmüş kirli fayanslar göründü. Fondan, kameranın mikrofonuna birkaç kez vurulma sesi geldi. Görüntüyü çeken kişi kamerayı en iyi şekilde ayarlamaya çalışıyordu. Ve kamera bir duvarı çekmeye başladı, sonra da bir aynanın önünde durdu. Objektifin üzerindeki küçük ışık, gözleri

kamaştırarak aynada yansıdı. Oluşan aydınlığın içerisinde sadece kamerayı tutan kişinin siyah eldivenli eli görünüyordu. Daha sonra ise yüzünün de görünmesi için yana doğru bir adım attı. Yüzünde kar maskesi vardı. İnsanı andıran tek yeri gözleriydi, uzak ve anlaşılmaz gözleri. Bomboş bakan gözleri.

Sisteki adam, dedi kendi kendine Vogel. Bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyordu ancak orada hareketsizce duruyordu. Yalnızca aldığı nefes duyuluyordu; sakin, düzenli nefesi. İçinde bulunduğu küçük banyonun yankısında kaybolup gidiyordu bu nefes sesi. Neresiydi orası? Ve neden Vogel'e orayı göstermek istemişti? Özel ajan daha iyi görebilmek için ekrana yaklaştı ve adamın arkasında kancaya asılı yırtık pırtık eski bir havlunun bulunduğunu fark etti.

Havlunun üzerinde, aynı hizada duran iki küçük yeşil üçgen vardı.

Vogel bu sembolün ne anlama gelebileceğini düşünürken o sırada ekrandaki adam serbest olan elini havaya kaldırdı. Ve eldivenli parmaklarıyla bir geri sayım hareketi yaptı.

... iki... bir...

Ve kamera aniden yan tarafa yöneldi. Kar maskeli adamın görüntüsü aynadan kayboluverdi ve yerini, arka planda beliren açık renk bir lekeye bıraktı. Objektifin hedefe odaklanması biraz zaman aldı.

O anda Vogel kızı gördü. Ve bir anda sandalyesinin üzerinde geriye doğru sırayıverdi.

Banyonun yan tarafında bir yatak odası görünüyordu, burası terk edilmiş bir otel odasıydı. Kirli bir yatağın bir köşesine oturmuş, ufacık bir insan silüeti vardı. Kız, kamera ışığının altında, etrafına çökmüş olan karanlığın ortasında göz kamaştırıcı bir ışıkla çevrelenmiş gibi duruyordu. Kızın sırtı iki büklüm olmuş, kolları ise ne düşmüştü ve kendini kaderine teslim etmiş gibi

bir hâli vardı. Vücudu bembeyazdı. Üzerinde yalnızca yeşil bir külot ve göğsüne neredeyse tamamen yapışık beyaz bir sütyen vardı. Bunlar bir kız çocuğuna ait iç çamaşırlarıydı. Objektif kızın üzerine yoğunlaştı. Dağınık tutamlar hâlinde yüzünün önüne düşen kızıl saçları vardı. Yalnızca aralık kalmış dudakları ve dudağının bir kenarından akan salya damlaları görünüyordu. Her nefes alıp verişinde zayıf kürek kemikleri yavaş yavaş inip kalkıyordu. Aralık olan dudaklarından çıkan nefes, soğuktan buhar hâlini alıyordu ama kız titremiyordu. Sanki hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

Anna Lou Kastner kendinde değilmiş gibi görünüyordu, belki de uyuşturucu bir maddeyle zihni uyuşturulmuştu. Vogel, kızı sol kolunda çizili olan küçük yuvarlak sayesinde tanıyabilmişti. Aşkın ne olduğunu keşfettiği o yaz ayında karşısına çıkan Oliver'in küçük "O"sı. Bir tek günlüğüyle paylaştığı o küçük sırrı.

Kamera acımasızca kızın üzerinde dönüp duruyordu. Sonra kız, sanki bir şey söylemek istercesine hafifçe başını kaldırdı. Özel ajan bekliyor ama bir yandan da kızın sesini duymaktan korkuyordu. Kızın birdenbire çığlık atmaya başlamasıyla görüntü hemen durdu.

İlk yaptığı şey videokaseti yok etmek oldu. Kaseti okulun doğal gaz kazanına atıp tamamen yandığına emin olana dek bekledi. Birinin kaseti onun elinde bulma riskini göze alamazdı. Vogel artık paranoyak bir ruh hâline bürünmüştü.

Anna Lou'nun günlüğünden de kurtulmak üzereydi ama sonra tekrar düşünüp vaktinde bu düşüncesinden vazgeçti. Beatrice Leman günlüğü ona verdiğini kanıtlayabilirdi, o nedenle bu delili de yok etmek iyi bir fikir değildi. Üstelik günlükte başına dert açabilecek herhangi bir bilgi bulunmuyordu. Gün-

lg elinde tutmaya karar verdi ve onu ofis olarak kullandığı soyunma odasındaki dolaplardan birinin içine sakladı.

Sonra internette biraz araştırma yapmaya koyuldu. Görüntülerin çekildiği, terk edilmiş otel odasını bulması gerekiyordu. Bu videonun bir davet olduğundan emindi. Eğer o odada Anna Lou Kastner'in cansız bedenine ulaşılsa elbette ki cinayetin sorumluluğunu öğretmenin üzerine atarak nasılsa durumu kendi lehine çevirebilirdi.

Sisteki adamın da istediği buydu, ajan artık bundan emindi.

Yoksa neden gerçeği keşfetmesi için ona yardım etmişti ki? Kızın olduğu videoyu ona neden göstermişti ki? Eğer istediği sadece kızı kaçırdığını itiraf etmek olsaydı bu videoyu kendisine değil medyaya gönderirdi.

Vogel internet üzerinden Avechot'ta bulunan eski turistik otelleri araştırdı, bunu yaparken de özellikle turistlerin ayağını bölgeden çeken maden ocağının açılmasıyla birlikte kepenklerini indiren otellere yoğunlaştı. Üstelik bazılarının internet sayfaları hâlâ duruyordu. Vogel'in elinde pek fazla detay yoktu. Ancak en önemli detay, aynı hizada duran iki küçük yeşil üçgendi. Gerçekten de bu sembol sayesinde görüntülerin çekildiği eski oteli bulabildi.

Videoda gördüğü üçgenler aslında neredeyse tamamen paslı bir tabela üzerine çizilmiş iki çam ağacıydı.

Vogel oteli çevreleyen parkın demir kapısının önüne geldi. Saat yediyi geçmişti ve etrafta kimse yoktu; bunda, otelin kasabanın dışında ve gözlerden uzak bir yerde bulunmasının rolü büyüktü.

Vogel demir kapının kapalı olmadığını fark etti ve iki kanadını birden ittikten sonra arabayla içeriye girdi. Sonra da arabadan inerek kapının kanatlarını kapattı. Farları sönük tu-

tarak parkın içindeki kısa yolda ilerledi ve arabasını kimsenin görmemesi için onu bir revak altına park etti.

Otel dört katlıydı. Odaların pencereleri çivilerle tutturulmuş kalaslarla örtülüydü ama giriş kapısındaki kalasların çoğu yerinden çıkartılmıştı. Açık olan bir delikten içeriye daldı ve, sadece o zaman, yanında getirdiği el fenerini yaktı.

Karşısında iç karartıcı bir manzara vardı. Faaliyetine yalnızca beş yıl önce son vermiş olan otelin içerisine bakılınca aradan en az elli yıl geçmiş gibi görünüyordu. Dünyanın sonu burada gelmiş gibiydi. Neredeyse doğru düzgün hiçbir mobilya yoktu. Eski koltuk iskeletleri karanlığın içinde paslanıp gitmişti. Rutubet bütün duvarları sararak içinden sarımtırak ve katılaşmış su damlaları akan yeşilimsi bir tabakayla kaplamıştı. Yerler sıva kırıntıları ve küflenmiş tahta parçalarıyla kaplıydı. Her yeri berbat bir çürük kokusu sarmıştı. Vogel arkasında anahtar dolabının olduğu ve bir zamanlar resepsiyon olduğu anlaşılan masanın yanından geçti ve kendini beton bir merdivenin ucunda buldu; merdivenin bir zamanlar şık halılarla döşendiği belli oluyordu, öyle ki halının bordo renginde olan yırtılmış kalıntılarının merdivenin hâlâ birkaç basamağını kapladığı görülüyordu.

Merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başladı.

Birinci kata çıktığında karşısına üzerinde sağ ve sol taraftaki koridorlarda bulunan odalara ait numaraların belirtildiği bir tabela çıktı: 101'den 125'e ve 126'dan 150'ye kadar. Otelin dört katlı olduğunu hatırlayınca Vogel doğru odayı tek bir seferde bulmanın zor olacağını düşündü. Fakat burada çok da fazla oyalanmak istemiyordu. Tam o sırada aklına videoda gördüğü ancak o ana kadar üzerinde hiç düşünmediği bir başka ayrıntı geldi. Sisteki adam, Anna Lou'yu göstermeden önce eliyle bir geri sayım yapmıştı.

Üç... iki... bir...

Ama bunun geri sayımla hiçbir ilgisi yoktu. Bu ne yeni bir şaşırtmacaydı ne de bir manyağın ardı arkası kesilmeyen şakalarından biriydi. Vogel'e nerede olduklarını işaret etmişti.

Üç yüz yirmi bir numaralı oda üçüncü katta, sol taraftaki koridorun sonundaydı. Vogel kapının eşiğinde durmuş, elindeki feneri odanın içine doğru tutuyordu. Işık hüzmeleri içerisini adım adım gün yüzüne çıkarıyordu ve en sonunda Anna Lou'nun oturduğu kirli yatağın köşesinde durakladı.

Fakat odada herhangi bir ceset yoktu, ceset *kokusu* da.

Ve burada daha önce birilerinin bulunduğuna dair hiçbir iz görünmüyordu. Neler oluyor, diye sordu özel ajan kendi kendine. Ancak sonra banyonun kapısının kapalı olduğunu gördü. Yaklaştı ve elini kapının pervazına dayadı; sanki böyle yaparak bir şey anlayabilecekmiş, oraya sinmiş bir ölüm ve yıkım enerjisi alabilecekmiş gibi. Canavar o tüyler ürpertici görüntüleri tam da bu eşiğin ardında çekmişti.

Kapıyı açmamı istiyor, dedi içinden. Vogel'in aklına artık canavar hükmediyordu.

Kapının kolunu tuttu ve kilidin sesini duyana dek yavaşça aşağıya indirdi. Sonra da kapıyı itti.

Kapıyı iter itmez kör edici bir ışık yüzüne çarptı.

Bir patlama gibiydi ama hiçbir sıcaklık hissedilmiyordu. Bembeyaz bir şok dalgası onu geriye doğru attı.

“Çek! Kaçırma!” dedi bir kadın sesi.

Bir başkası cevap verdi: “Tamam, çektim!”

Vogel elleriyle gözlerini kapatmak için kolunu kaldırarak biraz daha geriledi. Aydınlığın içinde, elinde kamera olan bir adamı zar zor seçebildi ve onun arkasında ikinci bir kişi de kendisine doğru kolunu uzatarak çenesinin altına bir şey dayamaktaydı.

Bir mikrofon.

“Özel Ajan Vogel, burada oluşunuzu nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu Stella Honer, Vogel’in neler olduğunu anlamasına fırsat bile vermeden.

Ajan şaşkınlık içerisinde geri geri gitmeye devam etti.

Gazeteci, Vogel’i sıkıştırdı. “Kanalımıza, Anna Lou’nun kendisini kaçırın şahısla görüntülendiği bir video ulaştı. Siz kızın bu otelde olduğunu biliyor muydunuz?”

Vogel kirli yatağın üzerine düşecek gibi oldu ama dengesini son anda koruyabildi. “Beni rahat bırakın!” diye bağırdı.

“Bu bilgiye nasıl ulaştınız ve bunu neden herkesten sakladınız?”

“Ben... ben...” diye kekelemeye başladı. Ama aklına bir şey gelmiyordu. Özel ajan kimliğini öne sürerek asıl onlara orada ne aradıklarını sormak bile aklına gelmedi. “Beni rahat bırakın!” diye tekrar bağırdı sadece ancak bu sesin kendisine ait olduğuna inanamıyordu; öylesine kararsız, tiz ve titrek bir sesin.

Ve o anda Vogel, kariyerinin sonsuza dek bittiğini anladı.

23 Şubat.

Kaybolma olayından altmış iki gün sonra.

Flores her şeyin sonsuza dek değiştiği gece odanın içerisinde dolanarak duvardaki içi doldurulmuş balıkları inceleyen Vogel'i izliyordu.

"Balıklarınızın hepsi birbirine benziyor, bunu biliyor musunuz doktor?"

Flores gülümsedi. "Aslında hepsi aynı balık," dedi.

Vogel doktora doğru dönerek şaşkınlıkla baktı. "Aynı balık mı?"

"*Oncorhynchus mykiss*," diye bir kez daha tekrarladı psikiyatr. "Hepsi gökkuşağı alabalığı örnekleri. Sadece renk ve biçimlerindeki bazı detaylar farklı, o kadar."

"Koleksiyonunu yaptığınız tek balığın bu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum."

Ama bu açıklama Vogel'in merakını gidermedi. "Peki neden?"

"Size onun ilginç ve yakalaması zor bir tür olduğunu söyleyebilirim... Ama gerçeği söylemiş olmam. Geçirdiğim kalp krizinden size bahsetmiştim. İşte o krize yakalandığımda dağın tepesinde bir gölde tek başımaydım. O anda oltaya bir balık takılmıştı ve ben de bütün gücümle onu yukarı doğru çekiyordum." Flores bir yandan da elleriyle anlattıklarının resmini

çiziyordu. “O sırada sol koluma giren ağrıyı zorlama sebebiyle oluşan bir kramp sandım ama yine de balığı bırakmadım. Ağrı bütün göğsüme hatta göğüs kemiğime kadar yayılınca yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anladım. Arkaya doğru düştüm ve neredeyse tamamen kendimden geçtim. Hatırladığım tek şey yanımda çimenlerin üzerinde duran, ağzını açıp kapayarak bana bakan, koca bir balıktı. İkimiz de o an ölmek üzereydik.” Güldü. “Ne aptalca, öyle değil mi? Gençtim, otuz iki yaşına henüz yeni girmiştım ama o balık da dipdiri ve capcanlıydı. Kalan tüm nefesimle bağırarak yardım çağırmayı başardım. Şansıma o sırada bir av bekçisi ormanın içinden geçiyordu.” Duvarda bir noktayı işaret etti. “O balık da işte bu.”

“Peki nedir bu hikâyeden çıkarılacak ders?”

“Çıkarılacak bir ders yok,” dedi Flores. “Sadece o günden beri ne zaman bir *Oncorhynchus mykiss* yakalasam doldurulmuş hâlini bu duvarlara asarım. İçlerini bizzat kendim dolduruyorum. Evimin bodrumunda bunun için küçük çaplı bir laboratuvarım var.”

Vogel gülümsüyordu. “Benim de Stella Honer’in içini doldurup onu duvara asmam gerekirdi. Zilli beni iyi kazıkladı. Anna Lou’yu kaçıran şahsın bu işe benden başkalarını da karıştırmış olabileceğini tahmin etmeliydim...”

Flores tekrar ciddileşti. “Bu gece Avecho’ta bulunuyor olmanızın bir tesadüf olmadığını düşünüyorum. Tesadüf olan bir şey varsa o da trafik kazasıydı ve arabanız yoldan çıktığında siz kaçıyordunuz.”

“Etkileyici bir varsayım,” dedi Vogel. “Peki ama tam olarak neyden kaçıyordum?”

Flores koltuğunun arkasına iyice yaslandı. “Şokun etkisinde olduğunuz doğru değil. Hafızanızı kaybettiğiniz de doğru değil... Aksine, her şeyi hatırlıyorsunuz, öyle değil mi?”

Vogel yerine oturdu, bir eliyle kaşmir paltosuna dokunarak kumaşının yumuşaklığını kontrol etmek istercesine elini üzerinde gezdirdi. “İçimde derin bir düşünceye yer açabilmek ve yalnızca bir kez olsun kendi çıkarlarımı göz ardı edebilmek için her şeyimi kaybetmem gerekiyordu.”

“Peki hislerinizin sonsuza dek değişmesine neden olan bu derin düşünce neydi?”

“Tükenmez kalemle sol koluna çizilmiş küçük bir ‘O’ harfi.” Vogel elleriyle de göstermeye çalıştı. “İlk kez Anna Lou’nun günlüğünün bir sayfasında okuduğumda zavallı Oliver’i hiç düşünmedim. Aklıma sonradan geldi.”

“Zavallı Oliver mi?”

“Evet, o yaz Anna Lou’yu öpme cesareti gösteremeyen çocuk. O da tıpkı diğerleri gibi bir kayıp yaşadı, tıpkı kızın ailesi ve onu tanıyan herkes gibi. Ama onların aksine Oliver bunu bilmiyor ve asla da bilmeyecek... Belki Anna Lou öldü ama onunla beraber asla doğmayacak olan çocukları ve asla sahip olamayacağı torunları da öldü, asla var olmayacak nesiller. Hiçliğe hapsolmuş bu canlar daha iyisini... bir intikamı hak ediyorlardı.”

Flores gerçekte yüzleşme vaktinin geldiğini hissetti. “Elbiselerinizdeki kanlar kime ait, Özel Ajan Vogel?”

Ajan başını kaldırdı ve kararlı bir şekilde gülümsedi. “Kim olduğunu biliyorum,” dedi ve gözleri parladı. “Ve ben bu gece canavarı öldürdüm.”

31 Ocak.

Kaybolma olayından otuz dokuz gün sonra.

Tahliye hemen gerçekleşmemişti.

Honer'in manşetlik haberinin ardından Martini on gününü daha cezaevinde geçirmek zorunda kalmıştı. Bu süre, yetkililerin gerekli tüm incelemeleri yaparak Anna Lou'yu kaçıran ve olası cinayeti işleyen failin kızıl saçlı kızlara karşı takıntısı olan ve açıklanamayan bir sebeple eylemlerine otuz yıl sonra yeniden başlayan seri bir katil olduğunu belirlemesi için gerekliydi.

Sisteki adam.

Beatrice Leman'ın taktığı bu lakabı medya hemen benimsemişti ve davayla yoğun bir şekilde yeniden ilgilenmeye başlayan gazeteciler bu lakabı kullanmayı sürdürmüşlerdi. Olayların dönüm noktası büyük yankı uyandırmıştı ve halkın iştahı yeniden kabarmıştı.

Martini o on günü neredeyse tamamen kayıtsızlık içinde, hastane yatağında geçirmişti. Onu hâlâ serbest bırakmamış olmalarının resmî sebebi sağlık nedeniydi, aslında –ve Martini bunu çok iyi biliyordu– vücudundaki dayak izlerinin halkın içerisine çıkmadan önce biraz olsun geçmesini umuyorlardı. Onların bu çekincelerini anlayabiliyordu; nihayetinde Levi, kameraların önünde cezaevi müdürüne suç duyurusunda bulunacağını ve

hatta işin içine başbakanı bile sokacağını söyleyerek tehditler savurmuştu.

Ailesinin onu almaya geleceğini ve bu yüzden de eşyalarını toplaması gerektiğini söylediklerinde Martini neredeyse buna inanamıyordu. Yataktan güçlkle kalktı ve yatağın üzerinde açık duran valizin içine eşyalarını yavaş yavaş yerleştirmeye başladı. Sağ kolu alçılıydı ama canını hâlâ yakan asıl yeri kaburgasıydı, kaburgasının etrafı bandajla sıkıca sarılmıştı, ara sıra nefesi ke-siliyor ve o zaman da olduğu yerde durması gerekiyordu. Sol gözünün çevresindeki morluk yanağına kadar yayılıyor ve burada sarımsı bir renk alıyordu. Bütün vücudu buna benzer lekelerle kaplıydı ama büyük bir bölümü iyileşmeye yüz tutmuştu. Üst dudağı yarılmış ve birden fazla dikiş atılması gerekmişti. Ama bu arada, Anna Lou'nun kaybolduğu günden kalma sol elindeki yara tamamen iyileşmişti.

Saat on bire doğru bir gardiyan gelip ona müdürün Savcı Mayer'in düzenlediği tahliye emrini imzaladığını ve artık gidebileceğini söyledi. Martini koltuk değneğine dayanarak yürüyordu, gardiyan onun çantasını tuttu ve koridorları geçerek mahkûmların aileleriyle görüştüğü salona dek ona eşlik etti. Yol bitmek bilmiyordu.

Kapı açılır açılmaz Martini kendisini heyecanla bekleyen karısını ve kızını gördü. Yüzlerindeki hazin tebessüm, yerini hemen büyük bir şaşkınlık ve endişeye bıraktı. Avukat Levi oradaydı ve onlara neyle karşılaşacaklarını söylemeye çalışmıştı ama Martini'yi o şekilde karşılarında görmeleri çok daha farklı bir etki yaratmıştı. Kimse onları buna hazırlayamazdı. Sevinçlerine gölge düşüren asıl şey ise Martini'yi elinde değnekle ve yüzünde maskeyi andıran morluklarla görmekten ziyade, karşılarında tanıdıklarından çok farklı bir adamın bulunduğu gerçeğini hemen fark etmiş olmalarıydı. Karşılarında, yirmiden fazla kilo

SİSTEKİ KIZ

kaybetmiş, yüzü çökmüş ve, bıraktığı seyrek ve sert sakalıyla saklamaya çalışsa da, çenesinin altındaki etleri sarkmış bir adam vardı. Ama en kötüsü de kırk üç yaşında olup da ihtiyar gibi görünen bir adam.

Martini en güzel tebessümünü takınarak topallaya topallaya karısı ile kızının yanına doğru ilerledi. Ardından Clea ile Monica da nihayet şokun etkisinden kurtularak ona doğru koştular. Birbirlerine uzun uzun sarılıp sessizce ağladılar. Onlar başlarını öğretmenin göğsüne bastırırken o da onları enselerinden öptü ve saçlarını okşadı. “Bitti,” dedi. Bitti, diye tekrar etti içinden *kendi kendine* çünkü buna hâlâ inanamıyordu.

Sonra Clea gözlerini kocasının kılere doğru kaldırdı, birbirlerini uzun zaman sonra tanımış gibiydiler. Loris o bakışın ne anlama geldiğini anlamıştı. Onu yalnız bıraktığı için, en kötü gününde onun yanında olmadığı için ve özellikle de ondan şüphelendiği için özür diliyordu. Martini karısına bakarak başını salladı ve bu hareketi, ikisine de her şeyi affettiğini anlatmaya yetti.

“Eve gidelim,” dedi öğretmen.

Hep birlikte Levi’nin Mercedes’ine bindiler. Avukat öne, şoförün yanına geçti. Üçü birden arka koltuğa oturdular. Arkadaki çıkışı kullanarak cezaevinin önüne doluşmuş olan muhabirleri atlatmayı başardılar. Ancak koyu renk camlı araba evlerinin sokağına girer girmez kendilerini yine bir mikrofon ve kamera izdihamının içinde buldular. Üstelik büyük bir meraklı kalabalığı da vardı.

Martini, kızı ile karısının yüzünde, hayatlarını yaşanması imkânsız hâle getiren o medyatik kuşatmanın eskisi gibi devam edeceği korkusunu gördü. Ama arka koltuğa doğru dönerek onları sakinleştiren Levi oldu. “Şu andan itibaren çok farklı olacak. Bakın...”

Gerçekten de arabanın villanın sokağına girdiğini gören kalabalık, onları kuvvetle alkışlamaya başladı. Hatta kimisi onları cesaretlendirmek adına çığlıklar bile attı.

Arabadan ilk inen Levi oldu ve kameramanlarla fotoğrafçıların tekrar bir araya gelen mutlu Martini ailesini rahatça çekebilmelerine fırsat tanıyarak arka kapıyı açtı. Arabadan ikinci sırada inen Clea oldu, sonra Monica ve en son olarak da öğretmen indi. Alkış sesleri ve çığlıklar çoğalarak artıyordu; birden neye uğradıklarını şaşırdılar, bu karşılamayı beklemiyorlardı.

Martini etrafına baktı. Flaşlar, bitkin yüzünde bir patlayıp bir sönerken kalabalığın içinde komşularını gördü. İsmi bağırarak onu selamlıyorlardı. Odevisler de maaile oradaydı ve yalnızca birkaç hafta önce televizyonda kendisine iftiralar yağdıran Bay Odevis, şimdi hoş geldin diyebilmek için diğerleriyle yarışlıyordu. Öğretmen bu gösterinin ikiyüzlülüğü üzerinde durmadı, onun yerine kimseye kin gütmediğini göstermeyi tercih etti ve herkese teşekkür etmek için kolunu havaya kaldırdı.

Kapının eşiğinden içeri girer girmez Martini doğruca kanepeye yöneldi. Yorgundu, bacakları ağrıyordu ve oturmaya ihtiyacı vardı. Monica yaklaşarak onu bir kolundan tuttu ve rahatça oturmasına yardım etti, sonra da ayaklarını bir pufun üzerine kaldırdı ve ayakkabılarını çıkardı. Bu, kızından hiç beklemediği son derece şefkat dolu bir davranıştı. “Sana bir şeyler getirmemi ister misin? Çay, sandviç?”

Kızının yanağını okşadı. “Teşekkürler, canım kızım, böyle iyiyim.”

Clea ise yerinde duramıyordu. “Hemen öğle yemeğini hazırlıyorum. Yemekte bizimlesiniz, öyle değil mi avukat bey?”

“Elbette,” diye cevap verdi Levi, teklifi geri çeviremeyeceğini anlamıştı. Kadın mutfaka yönelirken avukat, müvekkiline

doğru döndü. “Yemekten sonra konuşmamız gereken bazı önemli konular var...” dedi göz kırparak.

Martini, Levi'nin ona ne söyleyeceğini zaten biliyordu. “Tamam,” diye cevap verdi.

Günlerdir Avecho'taki o lanet olası otel odasında hapsolmuştu. Valizlerini boşaltması ve “yetkililerin gözü önünde” olması gerekiyordu. Bayan Mayer'in bulduğu formül harikaydı çünkü hem her şey hem de hiçbir şey demektir: Ellerinde Vogel'i tutuklamaya yetecek delil yoktu çünkü hakkındaki soruşturma hâlâ devam ediyordu ama aynı zamanda Vogel oradan çekip gidemezdi de çünkü savcının her an fazladan bir açıklamaya ihtiyacı olabilir ya da onu sorguya çekmesi gerekebilirdi. Vogel durumun daha da kötüleşmesinden korkmuyordu. Öğretmeni hapse attırmanın sahte bir delil olduğu yalnızca bir varsayımdan ibaretti, hem de kanıtlanması zor bir varsayım. Resmî açıklama, genel itibarıyla delillerin yanlışlıkla karıştığını söylüyordu. Fakat bu olay, Derg davasıyla birleştirildiğinde kariyerine mezar taşı koymaya yetecek gibi duruyordu.

Vogel küçücük otel odasında, banyo ile yatak arasında mekik dokuyarak sinirli sinirli yürürken onu büyük ihtimalle görevden almayacaklarını düşündü; bunun yerine, polis teşkilatının en üst mercilerine kadar sıçrayan bu skandalı biraz olsun hafifletmek adına onu istifaya zorlayacaklardı. Ve genel bir ibare olan “kişisel nedenler” adı altında bir gerekçeyle sessiz sedasız bir şekilde meslektan uzaklaşması sağlanacaktı. Sisteki adam bu anlamda ona yardım etmekteydi. Medyanın ve kamuoyunun ilgisi şu an tamamen canavarın üzerindeydi ve onun dışındaki her şey ikinci plana atılmıştı. Ve bu yüzden de özel ajanın yapması gereken tek şey kurnazca davranıp sahneden ayrılma şartlarını pazarlığa dökmekti.

Ama bu ona yetmezdi.

Onu böyle birdenbire silip atmalarını sineye çekemezdi. Yıllarca gazetelerde manşetlere geçen davaları çözmüştü ve amirleri yıllarca onun başarısıyla kendilerine avantaj sağlamışlardı. Dava sonu basın toplantılarında, onun elde ettiği başarıdan kendilerine pay çıkarmış ve bunu kariyer yapmak için kullanarak onun yanında poz vermişlerdi. Pislikler. Şimdi ise kendisinin onlara ihtiyacı vardı ama nereye kaybolmuşlardı? Kıçını kurtarabilmek için onlara muhtaçken şimdi neredeydiler?

Bu kadar öfkeli olmasının sebebi, önceki akşam Savcı Mayer'in düzenlediği ve bütün kanallarda gösterilen basın toplantısıydı.

"Şu andan itibaren araştırmalarımız çok daha güçlü bir şekilde yeniden başlıyor," demişti, bir zamanlar televizyonda görünmekten hoşlanmayan savcı. "Yeni bir ipucu üzerinde ilerliyoruz ve Anna Lou'dan önce kaybolan altı kızın adına da adaleti yerine getireceğiz," diye söz vermişti, otuz yıl aradan sonra bunun neredeyse imkânsız olduğunu bilerek.

Ve gazetecilerden birinin polis'in şimdi sisteki adam avında mı olacağı sorusu üzerine ise cevabı o nankör Ajan Borghi vermişti. "Siz gazeteciler, halkın hayal gücünü canlandırmak için ilginç isimler bulmaktan hoşlanıyorsunuz. Ben ise onun yalnızca bir canavar olmadığını, bir yüzünün ve bir kimliğinin de olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum. Onu ancak bu şekilde yakalayabiliriz." Çocuk hızlıca adapte olmayı bilmiş, diye düşündü Vogel. Belki de onu hafife almıştı. *Burnunu silmek için bile hâlâ annene ihtiyacın var, bu stresi asla kaldıramazsın.*

Ama onu asıl küplere bindiren, öğretmen'in bir aziz hâline getirilmiş olmasıydı. Canavar rolünden "sistemin kurbanı" rolüne geçişi neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar sürmüştü. Ne de olsa medyanın kendini affettirmek için pek çok sebebi vardı: İftira atmakla ve itibara zarar vermekle suçlanabilirdi. Haftalarca

Martini'yi linç eden muhabirlerin hedefinde şimdi Vogel vardı. Bu nedenle de Avecho'ta kalmak zorunda olmasının yanı sıra lanet olası o otel odasından da dışarı adımını atamıyordu. Dışarıda onu çarmıha germek için sabırsızlanan koca bir ordu vardı.

Ama başım yerde, öylece sessiz sedasız çekip gitmeyeceğim, dedi kendi kendine. Kendisi için daha şerefli ve özellikle de daha avantajlı bir çıkış yolu çoktan düşünmüştü bile. Eğer her şey gerçekten bitecekse o zaman bu işten en fazla kârla çıkmak için elinden geleni yapacaktı. Bir miktar para, uğradığı hüsrancı kısmen dindirerek yaralanan egosuna merhem olabilirdi. Evet, bu iyi fikirdi.

Yapması gereken tek şey sadece belirli bir nesneyi yeniden ele geçirmektir.

Öğle yemeğinin ardından kendini çok yorgun hissettiğini söylemişti. Böylece karısı ile kızından ve Levi'den özür dileyerek dinlenmek için yatak odasına çekilmişti. Beş saat aralıksız uymuştu, uyandığında da avukatın gitmiş olduğunu ümit ediyordu. Onun söyleyeceklerini dinlemeye henüz hazır değildi. Ama salona indiğinde avukatın hâlâ orada olduğunu gördü. Hava çoktan kararmıştı ve Levi kanepede Clea'nın yanında oturuyordu. Ellerinin arasında tuttukları dumanı tüten çay fincanlarıyla muhabbet ediyorlardı. Martini'yi merdivenin başında görür görmez karısı ona yardım etmek için ayağa kalktı. Koltuğa kadar ona eşlik etti.

"Sabaha kadar uyuyacağınızı sanıyordum," dedi avukat dudaklarında her zamanki tebessümüyle.

"Vazgeçmeye niyetiniz yok, öyle değil mi?" diye cevap verdi Martini, avukatın oyununu sezmişti.

"Benim işim bu," diye cevap verdi Levi.

"Peki öyleyse, ne söyleyecekseniz söyleyin de bitirelim şu işi."

"Mümkünse bütün ailenin bir arada olmasını isterim."

“Neden?”

“Çünkü sizi aklınızı kullanmaya ikna etmenin zor olacağını tahmin ediyorum, bu yüzden de tam desteğe ihtiyacım var.”

Martini homurdandı. Clea kocasının elini tuttu. “Gidip Monica’yı çağırayım,” dedi.

Biraz sonra hepsi birden salonda toplandı.

“Güzel,” diye söze başladı avukat. “Bütün ilgililer burada olduğuna göre size aptal olduğunuzu söyleyebilirim.”

Martini şaşkınlık içinde gülmeye başladı. “Sizce zaten yeteri kadar hakarete uğramadım mı?”

“Öyleyse şöyle diyelim: Bu kesinlikle şimdiye dek size edilmiş en gerçekçi hakaret.”

“Niyeymiş peki? Dinleyelim bakalım...”

Levi bacak bacak üstüne attı ve elindeki çay fincanını sehpanın üzerine koydu. “Bu insanların size borcu var,” dedi eliyle dışarısını işaret ederek. “Hayatınızı mahvetmek üzereydiler ve gördüğüm kadarıyla bunu neredeyse başarıyorlardı.”

“Peki ne yapmam gerekir?”

“İlk olarak cezaevine dava açmalısınız. Bakanlığa da. Ve ardından, hakkınızdaki soruşturmanın yürütülme şeklini önererek yüksek miktarda tazminat istemelisiniz.”

“Ama en sonunda adalet yerini buldu, öyle değil mi?”

Fakat Levi’nin öğretmeni dinlemeye niyeti yoktu, bu yüzden konuşmasını sürdürdü. “Yalnız bu kadar da değil. Medya da olanlardan en az polis teşkilatı kadar sorumlu. Mahkeme duvarlarının dışında kendilerince ayrı bir mahkeme salonu kurdular ve daha da beteri, kendinizi savunma hakkı bile tanımadan sizi yargıladılar. Onlar da bunu ödemeli.”

“Peki ama nasıl?” diye sordu Martini kuşkuyla. “Haber alma hakkının arkasına sığınarak işin içinden sıyrılırlar. Hiçbir faydası olmaz.”

“Ama bir şekilde halkın gözündeki itibarlarını korumak zorundalar, aksi takdirde inanılabilirliklerini kaybetmekle karşı karşıya kalırlar. Bu da reytinglerin düşmesi demektir. Ayrıca insanlar olanları bir de sizden dinlemek, yeniden kavuştuğunuz özgürlüğünüzü sizinle birlikte kutlamak ve... gerekirse sizi yücelterek göklere de çıkarmak istiyorlar.”

“İmajımı yenilemek için beni televizyona çıkarmalarını mı istemem gerekiyor?”

Levi başını iki yana salladı. “Hayır. Bunun için size *ücret ödemeleri* gerekecek, ancak o zaman zararınız gerçekten ödenmiş olur.”

“Röportajlarımı en yüksek teklifi verene satmalıyım yani... Bunu mu söylemek istiyorsunuz?” Martini’nin dehşete kapılmış bir ses tonu vardı. “Daha önce Stella Honer’e de söylediğim gibi Kastner ailesinin dramı üzerinden para kazanmaya razı olmayacağım.”

“Bu, küçük bir kızın başına gelen trajik hikâyeden yararlanmak değil,” diye karşılık verdi Levi. “Aksine, kendi hikâyenizden yararlanarak üzerinden para kazanmak olur ancak.”

“Aynı şey. Tek istediğim yalnızca bu hikâyeyi unutmak. Ve de unutulmak.”

Levi bakışlarını o ana dek sessiz kalan Clea ve Monica’ya çevirdi. “Dürüst bir adam olduğumu biliyorum,” dedi karısı tatlılıkla. “Ve gerekçelerini anlıyorum. Ama o pislikler bize zarar verdiler.” Son cümleyi hiç beklenmedik bir öfkeyle vurguladı.

Martini, Monica’ya doğru döndü. “Sen de mi böyle düşünüyorsun?” Kız onaylarcasına başını salladı, gözleri yaşlarla doluydu.

Levi yanında taşıdığı evrak çantasını aldı ve içinden bazı kâğıtlar çıkardı. “Bu, bir yayınevinin sözleşmesi; size yaşadıklarınızı kitap hâline getirme teklifinde bulunuyorlar.”

“Kitap mı?” Martini şaşırmıştı.

Levi gülümsedi. “Hâlâ edebiyat öğretmenisiniz, öyle değil mi? Böylece, çıkacak olan kitabınız, televizyon programlarına konuk olmak ve internette ya da yazılı basında röportaj vermek için bir bahane olacak... Buna bir çeşit ‘kültürel sebep’ diyebiliriz ki bu da olayları sizin için de daha kabullenilir kılacaktır.”

Martini gülerek başını salladı. “Beni tam anlamıyla köşeye sıkıştırdınız,” dedi. Sonra tekrar karısı ile kızına baktı ve iç çekti. “Tamam, ama bu sonsuza kadar süremez. En kısa sürede bu defteri kapatmak istiyorum, anlaşıldı mı?”

Akşam saat on birde Borghi hâlâ operasyon merkezindeki masasındaydı. Herkes gitmişti ve bomboş salonda yanan tek ışık masasındaki lambaydı. Ajan, Anna Lou Kastner’den önce kaybolan altı kız hakkında üstünkörü tutulmuş polis raporlarını incelemekteydi. Kurbanların profilleri hakikaten birbirine çok benziyordu ve gerçekten de ortada bir seri katil olduğu düşüncesi çok mantıklıydı. Noktalar birleştirildiğinde ortaya çıkan resme bakılacak olursa otel videosundaki kar maskeli adam otuz yıl sonra eylemlerini gerçekleştirmek için geri dönmüştü ama bu kez eylemlerini üstlenerek kendine pay çıkarmayı da istiyordu.

Peki neden?

Genç ajanın bir açıklama getiremediği nokta tam da burasıydı. Neden bunca yıl aradan sonra? Geçen bu süre boyunca eylemlerine devam etmiş olma ihtimali de vardı elbette ama bunu başka yerlerde yapmış olmalıydı ya da çok daha güçlü bir neden onun bunu yapmasını engellemişti. Mesela başka bir suçtan dolayı uzun bir cezaya çarptırılmış olabilirdi ve özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz da yeniden harekete geçmişti. Fakat bu kez *cinayet yöntemini* değiştirmişti. İlk altı vakada kendini gizli tutmuş ancak yedinci vakada herkesin ilgisini kendi üzerine çekmeye çalışmıştı. Aslına bakılırsa otuz yıl önce medya

canavarları sahneye çıkarmaya şimdiki kadar hazır değildi, bu gerçeği göz ardı etmemek gerekirdi fakat bu açıklama Borghi'yi tatmin etmiyor, olanlar ona yine de garip geliyordu.

O gün öğleden sonra bir kez daha Beatrice Leman'ı ziyarete gitmişti. Altı kızın davasıyla ilgili yıllardır elinde tuttuğu evrakları, birilerinin bir gün kapısını çalarak onları kendisinden istemesi ümidiyle saklamış olan kadın, bu kez Borghi'yi hiç beklenmedik bir şekilde soğuk bir tavırla karşılamıştı. Borghi başlarda yaşlı gazetecinin polisle iş birliği yapmak istediği izlenimine kapılmıştı. Fakat bu son ziyaretinden sonra artık bundan pek emin değildi.

Kapının eşiğinde sertçe, "Size bildiğim her şeyi söyledim," demişti, Borghi'yi içeri almak için tekerlekli iskemlesini bir santim bile kımıldatmadan. "Şimdi beni rahat bırakın."

Doğru değildi, Bayan Leman bir şeyler saklıyordu. Borghi, Anna Lou Kastner'in kaybolmasını takip eden günlerde gazeteci kadının Vogel'le birçok kez iletişim kurmaya çalıştığını öğrenmişti. Peki neden? Kadın, yalnızca Vogel'le bir röportaj yapmak için onunla görüşmek istediğinden bahsetmişti, özel ajan ise kadınla görüştüğünü inkâr etmişti. İkisi de yalan söylüyordu. Ancak Borghi, Vogel'in zaten dertte olan başına daha fazla dert açmaktan kaçınmasını anlayabilirdi çünkü mesela amirlerini bilgilendirmeden bir soruşturma yürüttüğünün ortaya çıkması, durumunu elbette daha da kötüleştirirdi. Ama Bayan Leman'ın yalan söylemek için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Üstelik günler önce kadının adresine bir paket gönderilmişti. Yapılan bir inceleme sonucu ulaştıkları bu bilgi büyük önem taşıyordu çünkü Beatrice'in artık görüştüğü kimse yoktu ve hiç kimseden de mektup almıyordu. Ne vardı o paketin içinde? Yoksa bu, Vogel'le alakalı bir şey miydi?

Kadının Borghi'nin yüzüne kapıyı kapattığı o günün daha öncesinde, Borghi bir ziyareti sırasında evin içine şöyle bir göz atmıştı ve bir detay hemen dikkatini çekmişti. Girişteki kül tablasında, Bayan Leman'ın durmadan içtiği sigaralara ait sayısız izmaritlerin yanında başka bir marka sigaranın izmaritleri de bulunuyordu. Stella Honer o eve gelmiş, diye düşünmüştü ajan. Bayan Leman belirli bir sebepten dolayı susuyordu: Elindeki hikâyeyi satmıştı. Borghi onu kınamıyordu. Yıllarca yalnızlığın ve ilgisizliğin acısını çekmişti. Herkes onu ve yerel gazetesi üzerinden verdiği onca mücadeleyi unutup gitmişti. Şimdi ise eline bütün bunların acısını çıkarmak için bir fırsat geçmişti.

Masasında oturmuş, kaçırılan kızlardan ilki olan Katya Hilmann'ın kayıp ihbar raporunu dikkatle incelerken bulunduğu bomboş spor salonunda aniden bir ses yankılandı. Borghi paniğe kapılarak bakışlarını yukarı kaldırdı. Fakat masa lambası yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Lambayı tutup kendi etrafında tamamen döndürerek salona doğru çevirdi. Sesin nereden geldiğini anlayamıyordu. Fakat soyunma odasının kapısının altından bir ışığın hareket ettiğini gördü.

Gidip kontrol etmek üzere masasından kalktı.

Kapıyı yavaşça açtı ve bir dolabın önünde elinde fenerle durarak orada bir şeylerle uğraşan bir gölge gördü. Ajan hemen tabancasını çıkardı. "Dur," dedi sakince, silahını doğrultarak.

Gölge, olduğu yerde durdu. Ardından iki elini yukarıya kaldırarak yüzünü ajana doğru döndü.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Borghi, onu tanıır tanımaz. "Sizin burada olmamanız gerekir."

Vogel en sahte tebessümünü takındı. "Seni televizyonda izledim, biliyor musun? Oldukça iyisin, bu işe yeteneğin var."

"Ne yapıyorsunuz?" diye tekrar etti genç ajan.

“Amirine karşı sert olma.” Vogel darılmış gibi yaparak numaradan suratını astı. “Sadece bana ait olan bir şeyi almaya geldim.”

“Burası artık sizin ofisiniz değil ve hakkınızda açılan soruşturma nedeniyle bu odadaki her şeye el konuldu.”

“Kuralları biliyorum, Ajan Borghi. Ama polisler bazen meslektaşlarına iyiliklerde bulunurlar.”

Vogel’in yumuşak ses tonu Borghi’nin canını sıkmaya başlamıştı. “O dolaptan ne aldığınızı bana gösterin.”

“Özel bir şey.”

Özel ajan ona açıkça meydan okuyordu. “Ne olduğunu bana hemen gösterin,” diye ısrar etti Borghi kararlı görünmeye çalışarak. Vogel’e karşı doğrultmasa da tabancası hâlâ elindeydi.

Vogel sol elini yavaşça indirip paltosunu açtı, sonra da aynı sakinlikle sağ elini paltosunun iç cebine daldırarak içinden üzerine sürekli notlar aldığı siyah not defterini çıkardı.

“Onu masanın üzerine koyun,” diye emretti Borghi. Vogel kendisine emredileni yaptı. “Şimdi bu binadan çıkmanızı rica etmek zorundayım.”

Vogel çıkışa doğru ilerlerken genç ajan onu gözden kaçırmamaya özen gösterdi çünkü onun son sözü söylemeden oradan öylece çıkıp gitmeyeceğini biliyordu. Ve öyle de oldu.

“Siz ve ben birlikte iyi bir takım olabilirdik...” dedi Vogel küçümseyici bir tavırla. “Ama belki de böylesi daha iyi. İyi şanslar, çocuk.”

Vogel salondan çıkar çıkmaz Borghi silahını indirdi ve iç çekti. Vogel’in not defterini bıraktığı masaya yaklaştı. Özel ajanın sürekli aldığı notların neler olduğunu hep merak etmişti. Vogel’in bu çalışma metodu onu hep etkilemişti çünkü gözünden hiçbir şey kaçmıyormuş gibiydi. Ama içinde ne olduğuna bakmak için defteri açtığında, sayfalarının gümüş dolma kalemle çizilmiş

müstehcen resimlerle dolu olduğunu gördü. Çocukça olduğu kadar iğrenç de olan, açık seks sahneleri. Hayretler içinde başını salladı. Bu adam kesinlikle deliydi.

Vogel okulun spor salonunun dışındaki bomboş meydanda yürürken, Borghi'yi oraya dolaptan not defterini almak için geldiğine nasıl kurnazca inandırabildiğini düşünüp bunun için kendisini tebrik etti. İçindekileri görünce genç ajanın kendisi hakkında ne düşüneceği umurunda değildi. Onun için önemli olan dolaptan gerçekten aldığı şeydi.

Cep telefonunu eline aldı ve bir çağrı başlattı. Sonra da hattın diğer ucundan telefonun açılmasını bekledi. “Rakiplerinden yirmi beş dakika önce,” dedi. “Ben her zaman sözümde dururum.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Stella rahatsız olmuş bir ifadeyle. “Artık bana satacak bir şeyin kalmadı.”

“Buna emin misin?” Vogel içgüdüsel bir hareketle boş olan elini paltosunun cebine götürdü. “Eminim ki Beatrice Leman sana bir günlükten bahsetmiştir...”

Honer sessizleşti. Güzel, dedi kendi kendine Vogel, bu haber ilgisini çekmişti.

“Aslında bana pek bir şey söylemedi,” dedi kadın, tedbiri elden bırakmak istemiyordu.

Tahmininde yanılmamıştı: İki kadın görüşmüşlerdi. “Yazık.”

“Ne kadar istiyorsun?” diye sordu Honer doğrudan.

“Bazı detayları zamanı gelince konuşuruz... Fakat ek bir talebim daha olacak.”

Honer gülmeye başladı. “Artık şartları belirleyecek pozisyonunda değilsin.”

“Öyle büyük bir şey değil, canım,” diye alay etti özel ajan. “Duyduğuma göre beni mahvetmenize sebep olan o flaş haberin

ardından kanal sana yeni bir ştüdyo programının sunumunu vermiş. Tebrikler, nihayet dış mekân muhabirliği yüzünden kışının donmasına gerek kalmayacak.”

“Buna inanamıyorum... Benden seni canlı yayına davet etmemi mi istiyorsun?”

“Üstelik benimle beraber programa başka birinin de katılmasını istiyorum.”

“Kimin?”

“Öğretmen Loris Martini’nin.”

22 Şubat.

Kaybolma olayından altmış bir gün sonra.

Pırıltılı beyaz ampullerle etrafı çevrili bir aynanın karşısında, arkaya yaslanan bir koltukta oturuyordu. Üzeri kirlenmesin diye gömleğinin yaka kısmına peçeteler yerleştirilmişti. Makyöz, yumuşak bir fırça yardımıyla elmacık kemiklerinin üzerine biraz fondöten sürerken Vogel gözleri kapalı bu anın tadını çıkarıyordu. Birkaç metre geride ise kanalın terzisi, ceketini ütölemekteydi. Bu özel günde giymek için kendine lacivert yün bir takım elbise, ceket cebi için sarı ipek mendil, küçük çiçek desenli mavi kravat ve oval biçiminde pembe altından kol düğmeleri seçmişti.

Stella Honer elli yaşlarında, şık görünümlü ve elinde bir evrak çantası tutan bir adamla birlikte kapıyı vurmada içeride kaldı. “Başlamaya hazırız,” diye duyurdu; üzerinde, yayında giyeceği koyu renk tayyör vardı. Elini Vogel’e doğru uzattı. “Günlük nerede?”

Ama Vogel ne Honer’e döndü ne de gözlerini açtı. “Her şey zamanında, güzelim.”

“Ben sözümde durdum, şimdi sıra sende.”

“Sakin ol, sözümde duracağım.”

“Hayır, hiç de sakın olamam,” diye cevap verdi. “Beni kandırmaya çalışmadığını nereden bilebilirim?”

“Programın redaktörüne bir sayfasını yolladım, doğru olup olmadığını zaten kontrol ettiniz.”

“O sadece bir fotokopiydi, şimdi günlüğün tamamını istiyorum.”

Vogel aynada Stella’nın yansımasını yakalamaya çalışarak tembel tembel göz kapaklarını kaldırdı. Honer haklı olarak tedirgindi. “Ama fotokopideki yazılar Anna Lou Kastner’in el yazısıyla birbirini tutuyordu.”

“En azından bana o lanet olası günlükte ne yazdığını söyle.”

“Karanlık şırlar,” diyerek kadını sinir etmek için kasıtlı olarak abarttı.

“Anna Lou’nun kendinden büyük biriyle ilişkisi mi varmış?” diye tahmin etmeye çalıştı Honer ve bunu söylerken de Vogel’in yüzünde, bu kadar karanlık bir varsayımı doğrulayacak bir bocalama ifadesi yakalamayı ümit ediyordu.

“Her görüştüğümüzde veya konuştuğumuzda hep ağzımdan laf almaya çalışıyorsun. Ama kameranın üzerindeki o küçük kırmızı ışığın yandığını görene kadar benden tek kelime duyamayacaksın.”

“Benim bilmem *gerek*. Oyunu dilediğin gibi oynamana müsaade edemem. Bu benim programım, bahsedeceğimiz konunun ne olduğundan bile haberimin olmaması söz konusu olamaz. Neden Martini’nin de programda olmasını istedin? Onun Anna Lou’nun günlüğüyle ne ilgisi var?”

Hiçbir ilgisi yoktu ama Vogel’in bunu Honer’e söylemeye niyeti de yoktu. Günlük, öğretmenle yüz yüze gelebilmek için sadece bir bahane olmuştu. Vogel yayına girer girmez neler yapacağını zaten önceden düşünmüştü. Polis teşkilatı adına Martini’den özür dileyecek ve yaptığı yanlış kabullenecekti, böylece de amirlerini utandırmış olacaktı, onu terk edip bir başına bırakan o pislikleri. Özünden sonra belki de Martini onu

herkesin önünde affederdi. Cellat ve kurbanı gözyaşları içinde birbirlerine sarılabilirlerdi bile, halk böyle barışma sahnelerinden pek hoşlanırdı. Anna Lou'nun günlüğü gecenin en güzel kısmı olacaktı. Vogel günlükte kızın Oliver'den ve sevgi belirtisi olarak sol koluna çizdiği isminin baş harfinden bahsettiği sayfaları okuyacaktı. Kim bilir belki de programın redaktörü canlı yayında bu esrarengiz çocuğa ulaşabilirdi. Onunla yapılacak canlı bir telefon görüşmesi programı zirveye taşıyabilirdi.

Ama Honer, onun bu planlarından haberdar olmadığı için elbette ki huzursuzlanıyordu. "Ne zaman istersem bütün bunlara bir son verebilirim," diye tehdit etti. "Ne yayın ne öğretmen... Ve suçu da senin üzerine atarım."

Vogel güldü. "Hemen kabul etti," dedi Martini'yi kastederek. "Şaşırdım doğrusu."

"Bence canlı yayında sana haddini bildirmek için kabul etti," dedi gülümseyerek Stella kendini beğenmiş bir tavırla.

"Herhangi bir şart ileri sürdü mü peki?"

"Bunlar seni alakadar etmez."

Vogel, alay ederek özür dilermiş gibi ellerini kaldırdı. "Hiç sormadım farz et, affedersin."

Stella elinde evrak çantası olan adama döndü ve yanlarına yaklaşması için ona işaret etti. "Seni, kanalın haklarını savunan avukatla tanıştırmak istiyorum."

"Bir de avukat, öyle mi?!" diyerek alay etti Vogel.

Adam çantasından çıkardığı birkaç kâğıdı Vogel'in önündeki makyaj masasına koydu. "Şimdi size, günlüğün sahte olmadığını garantilediğinizi ve bizi her türlü hukuki sorumluluktan muaf kıldığınızı belirten bir belge imzalatacağız."

"Basitçecik bir şey için bu kadar laf kalabalığı."

"Ben üzerime düşeni yaptım," diye homurdandı Stella. "Emin ol ki Martini'yi ikna etmek hiç de kolay olmadı."

Bunu duymak Vogel'in hoşuna gitti. Öğretmen hâlâ ondan korkuyordu. "Duyduğuma göre kendi hikâyesi üzerine bir kitap yazıyormuş. Sana ayırdığı rolün ne olduğunu öğrenebildin mi bari? Cebbar muhabir mi yoksa utanmaz gazeteci mi?"

Stella, Vogel'in gözlerinin içine bakabilmek için koltuğunun etrafında dolaşıp tam önünde durdu. "Dikkat et. Dalavere istemiyorum."

"Öyle görünüyor ki özgürlük, meşhur olan eski mahkûmlara oldukça iyi kâr getiriyor. Levi'nin sizden ne kadar kopardığını bilmek isterdim..."

"Bu, röportaj konusu olmayacak, o yüzden sakın bu konuyu açmayı deneme."

Avukat tekrar araya girdi. "Her şeyin anlaşmaya uygun bir şekilde ilerlediğinden emin olmak için program yayına beş saniye gecikmeyle verilecek, böylece gerekirse sizi yayından kesme imkânımız olacak."

Vogel ürkmüş gibi davrandı. Stella'ya baktı. "Artık bana güvenmiyor musun?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

"Hiçbir zaman güvenmedim ki." Sonra da kulisten çıktı.

On dakika sonra prodüksiyon asistanı, Vogel'i alıp stüdyoya götürmek üzere kulise geldi. Özel ajan ceketini giydi ve aynada son bir kez kendine göz attı. Yürü, moruk, dedi kendi kendine. Onlara kim olduğunu göster.

Kulağında kulaklıklar ve elinde küçük bir yazı panosu olan asistan, uzun bir koridor boyunca özel ajana eşlik etti. Ardından bir yangın kapısının kanatlarını itti ve geniş ve karanlık bir salona girdiler. Stella'nın programı için ayrılmış olan stüdyo kocamandı. Vogel ve asistan, setin arkasından geçerek ilerlediler; asistan ona yol gösteriyordu ve arada sırada da kulaklığına yer-

leştirilmiş mikrofona bir şeyler söylüyordu. “Konuk içeri girmek üzere,” diye bildirdi rejiye.

Vogel yürürken izleyicilerin gürültüsünü ta oradan duyabiliyordu. Stella, Vogel’e, izleyicilerin nitelikli görüş örneğine göre seçildiğinin ve yalnızca onun ya da öğretmenin destekçisi olmasın diye de izleyicilerin onun suçlu olduğunu düşünenlerle masum olduğunu düşünenler olmak üzere muazzam bir şekilde ikiye ayrılmış olduğunun garantisini vermişti. Vogel de ona güvenmişti çünkü aslında umurunda bile değildi: Birazdan Martini’yle aynı safta yer alacaklardı.

Konuklara ayrılmış özel bir alana vardılar ve asistan, Vogel’i bir teknisyene teslim etti. Hemen kravatındaki mikrofonu düzeltmeye başlayan teknisyen mikrofonun kordonunu Vogel’in ceketinin içinden geçirirken onu uyardı: “Henüz yayında olmasak da şu andan itibaren söylediğiniz her şeyi rejiden duyabilirler.”

Vogel anladığını belli etmek üzere başını salladı. Bu onu uyarmak için söylenmişti çünkü konukların ağızlarından sık sık bazı yorumlar kaçırdıkları oluyordu. Fakat özel ajan bu konularda son derece uzmandı ve böyle bir riske hayatta girmezdi.

“Evet, bayanlar ve baylar, birazdan başlıyoruz,” dedi stüdyodaki izleyicileri coşturmakla görevli olan adam. Sesi bütün sette yankılanmıştı. Ardından bir alkış koptu ve büyük bir gürültü yükseldi.

Her ne kadar bu akşamki yayının konusu ölmüş bir kızın günlüğü olsa da halk pek heyecanlıydı. Televizyona çıkma düşüncesi insanları değiştiriyor, diye düşündü Vogel. Ne meşhur ne de zengin olacaklardı ama yine de hayatları değişecekti. Önemsiz bir rol sayesinde bile olsa bir şov programında yer almaktan dolayı övünebileceklerdi. Her şey sırf o lanet olası ekranda görünmek içindi.

“Program sırasında olup bitenler hakkında yüksek sesle yorum yapmamanız ve yalnızca asistanlarımızın işareti üzerine alkışlamanız gerektiğini hatırlatıyoruz,” dedi izleyicileri coşturan adam. Yine bir alkış koptu.

Makyöz, fondötenle Vogel’in makyajına son bir kez çekidüzen verirken o ise dalgın dalgın yüzünü konukların stüdyodan içeriye alındıkları kapıya doğru çevirdi. Spot ışıkları, bir sınır çizercesine setin tam da bitiminde son buluyor gibiydi. Sahne arkasında hoş bir alaca karanlık süzülüyordu.

O aydınlık ve karanlık sınırında Martini vardı.

Vogel’i fark etmemişti ve, bir çocuk merakıyla, sette neler olup bittiğine göz atıyordu. Her ne kadar aralarında birkaç metrelik uzaklık olsa da özel ajan, öğretmenin neredeyse tamamen iyileşmiş olduğunu görebildi. Yüzündeki morluklar geçmişti ya da set makyözü harika bir iş çıkarmıştı. Üstelik sağ kolu artık alçılı değildi. Hareket edebilmek için hâlâ bir değnekten yardım alıyordu ama kilosunu yerine gelmişti ve artık bir iskelete benzemiyordu.

Fakat görünüşü eskisine göre tümüyle değişmişti.

Giysileri bambaşkaydı. Üzerinde o her zamanki fitilli kadife ceket ve pamuklu pantolonu yoktu, eskimiş Clarkslarına da nihayet veda etmişti. Şimdi üzerinde terzi elinden çıktığı belli olan kurşun grisi bir takım elbise vardı. Boynuna takmak için de şık bir kırmızı kravat seçmişti. Vogel üzerindeki öğretmene çok yakıştığını düşündü. En sonunda onun da kendisine benzemiş olması Vogel’i gururlandırdı. *Seni alıp aydınlığın karanlık tarafına getirdim.* Çünkü aydınlığın da karanlık bir tarafı vardı. Ama onu herkes göremezdi. Vogel, şansını bu yetenek üzerine kurmuştu. Martini’nin sol kolundaki pahalı saat de dikkatinden kaçmadı. *Hayatın değişti, dostum, senin peşine düştüğüm için bana teşekkür etmelisin.*

Tam o sırada öğretmen, küçücük ve neredeyse önemsiz bir harekette bulundu. Belki de kol düğmeleri takmaya alışık olmadığından gömleğinin bileklerini düzeltti. Bunu yaparken de kolunun ön kısmını ortaya çıkaracak şekilde ceketinin kolunu birkaç santim yukarı çekti.

Vogel ilk bakışta yorumlamakta zorlandığı bir detayı fark etti. Sadece onun ve Anna Lou'nun bilebileceği gizli bir şey. Çünkü küçük kız bunu günlüğüne yazmış, Vogel de onu okumuştı.

Bu yuvarlak işaretin Martini'nin kolunda ne işi vardı?

Tükenmez kalemle çizilmiş Oliver'in küçük "O" harfi.

23 Aralık.

Kaybolma olayının gerçekleştiği gün.

Kız evde kalıp çam ağacını süslemek istiyordu.

Ama pazartesi saat beşi çeyrek geçe çocuklara yönelik din dersi vardı ve küçük çocuk grubuyla ilgilenme görevini kendisi üstlenmişti. Kardeşleri artık büyümüşlerdi ve bu grupta yer almıyorlardı, bu yüzden de bütün öğleden sonrasını ağacın dallarına renkli toplar ve gümüş yaldızlı şeritler yerleştirerek geçirebilirlerdi. Özellikle o yıl Anna Lou buna ayrı bir önem veriyordu. Belki de bunun kendisinin son Noel'i olacağı içine doğuyordu. Annesi ağaç süsleme konusunda tuhaf konuşmalar yapmaya çoktan başlamıştı bile. "İsa'nın bir Noel ağacı yoktu," gibisinden şeyler söylüyordu.

Böyle yaptığı zamanlarda eve yeni bir değişiklik gelecek demekti.

Tıpkı, bütün ailenin yirmi dört saat boyunca sadece su içebildiği ama asla yemeğe dokunmadığı oruç günü icadı gibi. Ayrıca bir de sessizlik günü vardı, Maria Kastner o güne "söz orucu" diyordu. Annesi kafasına her estiğinde eve yeni bir kural getiriyor ya da belli bir şeyin artık başka bir şekilde yapılması gerektiğine karar veriyordu. Sonra da kilise cemaati toplantılarında bunlardan bahsedip diğer ebeveynleri de kendisine hak vermeleri için ikna etmeye çalışıyordu. Anna Lou cemaati seviyordu

ama neden bazı davranışların yanlış olarak nitelendirildiğini bir türlü anlayamıyordu. Mesela kola içmekte ya da kilisede kırmızı renk elbise giymekte kendisi hiçbir kötülük göremiyordu. Kutsal Kitap'ta bunlarla ilgili bir şey okuduğunu da hatırlamıyordu. Fakat diğer herkes için belli kurallar çerçevesinde davranmak gerçekten de çok önemliymiş gibi görünüyordu, Tanrı sürekli onları yargılıyormuş gibi ve herkesin kendi evlatları olmaya layık olup olmadığına en ufak şeylere bakarak sessizce karar veriyormuş gibi.

Anna Lou, bu Noel ağacı hikâyesinin de yine böyle sonlanacağından emindi. Neyse ki babası araya girip, "Çocukların hâlâ bazı şeylere ihtiyacı var," demişti. Babası yumuşak başlı bir adamdı ve en nihayetinde bu konuda da son sözü yine karısına bırakırdı. Ama o yıl söylediğinin arkasında durmuştu. Ve Anna Lou, çocukluk alışkanlıklarından en azından birinin, kısa bir süreliğine de olsa, değişikliğe uğramaktan kurtarılmış olmasından dolayı mutluydu.

"Tatlım, acele et yoksa geç kalacaksın," diye kızına seslendi Maria merdivenin ucundan. Anna Lou da hızlı davranmaya çalıştı çünkü annesi İsa'yı bekletmekten hoşlanmazdı. Üzerine gri eşofmanını giymiş ve ayağına spor ayakkabılarını geçirmişti, geriye bir tek beyaz montu kalmıştı. Bir de sırt çantasının içini düzenlemesi gerekiyordu. İçine din dersi kitaplarını, İncil'i ve gizli günlüğünü koydu. Uzun zamandır diğer günlüğe bir şeyler yazmadığını hatırladı. Annesinin, eşyalarını gizlice karıştırmayı sevdiğini anladığından beri ikinci bir günlük tutmaya başlamıştı. Onu yalan şeyler yazmak için kullanmıyordu, her zaman gerçekleri yazıyordu. Fakat onda duygularını belirtmekten kaçınıyordu. Duygular insanın yalnızca kendine söyleyebileceği şeylerdi. Ayrıca annesini bir anlamda korumak da istiyordu çünkü çocukları için hep aşırı derecede endişeleniyordu. Annesinin, ne onun

mutsuz olduğunu ama ne de aşırı derecede mutlu olduğunu düşünmesini istiyordu. Çünkü onların evinde mutluluğu bile ölçmek gerekiyordu. Eğer birileri fazla mutluysa o zaman işin içinde mutlaka şeytanın parmağı var demekti. “Yoksa şeytan neden hep gülsün ki?” diyordu. Gerçekten de İsa, Meryem ve azizler kutsal resimlerde hiç gülmüyorlardı.

“Anna Lou!”

“Geliyorum!” Kulaklarına da büyükannesinin ona doğum günü hediyesi olan mp3 çaların kulaklıklarını taktı ve hızla merdivenlerden aşağıya indi.

Maria alt katta, bir kolunu tırabzana dayamış, diğer kolunu ise beline koymuş, tıpkı bir çaydanlığı andıran bu hâliyle, onu bekliyordu. “Ne müziği dinliyorsun, tatlım?”

Bu sorunun geleceğini biliyordu, kulaklığının tekini annesine uzattı. “Bir tekerleme, onu din dersinde çocuklara öğretmeyi istiyorum. Kız çocuklarından ve kedciklerden bahsediyor.”

“Bunun İncil’le çok da bir ilgisi olduğunu sanmıyorum,” diye karşı çıktı Maria.

Anna Lou gülümsedi. “Onların ilahileri ezbere öğrenmelerini istiyorum ama alıştırma yaptırmak için basit şeylerden başlamam gerek.”

Annesi şüpheli gözlerle kızına bakmakla yetindi çünkü verecek bir cevap bulamamıştı. Sonra da kolunu sallayarak Anna Lou’nun ona hediye ettiği boncuk bileziği şingırdattı. Bu bir sevgi gösterisiydi, birbirlerine bağlı oldukları anlamına geliyordu. “Dışarısı soğuk, montunu iyice kapat.”

Anna Lou annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve evden çıktı.

Kapıyı ardından kapatır kapatmaz bir ürperme hissetti. Annesi haklıydı, hava gerçekten soğuktu. Acaba Noel’de kar yağar mıydı,

ne de güzel olurdu. Montunun fermuarını iyice yukarı çekti ve bahçeden yola çıkan küçük patikada ilerlemeye koyuldu, sonra da kaldırımın üzerinden kiliseye doğru yürüdü. Günah çıkarmak isterdi. Mattia yüzünden Priscilla'yla arkadaşlığını kestiğinden beri kendisini biraz suçlu hissediyordu. Cep telefonundan numarasını bile silmişti. Onunla barışması gerektiğini düşündü ama o zavallı çocuğa öyle kötü davranmış olmasını hâlâ içine sindiremiyordu. Sonuçta kötü bir şey yapmıyordu ki... Çocuğun kendisine kafayı takmış olabileceğinin farkındaydı, onu cesaretlendirmiyordu ama onu görmezden de gelemezdi. Priscilla bunu anlamıyordu, ona göre erkeklerin aklında sadece tek bir şey vardı. Priscilla'ya Oliver'den ve, her ne kadar pek tanımasa da, ona karşı hissettiklerinden bahsetmek isterdi fakat Priscilla'nın bunu anlayabileceğinden pek emin değildi. Belki de böyle çocuksu bir duyguya gülerdi bile. Ama Anna Lou'nun bu duyguya ihtiyacı vardı. Hayal kurmasını sağlıyordu. İsminin baş harfini de koluna bu yüzden yazmıştı. Çünkü ne de olsa kendisine, yalnızca kendisine ait olan bir şeyi kaybetmek istemiyordu.

Mahallenin köşesini döner dönmez yavaşladı.

Biraz ileride yolun kenarında durmuş bir araba vardı. İlk önce karşısında gördüklerine bir anlam veremedi. Neden o adamın elinde bir hayvan kafesi vardı? Ve etrafta öyle ne arıyordu? Sonra adam yüzünü döndü ve Anna Lou onu tanır gibi oldu. Onu okulda görmüştü, o bir öğretmendi. Ama kendi sınıfına girmiyordu. İsmi de... Martini'ydi, evet, edebiyat öğretmeni idi.

"Merhaba." O da Anna Lou'yu görmüştü ve bir tebessümle kızı selam verdi. "Buralarda hiç başıboş bir kedi gördün mü?"

"Nasıl bir kedi?" diye sordu Anna Lou adamdan biraz uzak durarak.

"Büyüklüğü aşağı yukarı bu kadar." Eliyle göstermeye çalıştı. "Kızıl ve kahverengi çizgili tüyleri var."

“Evet, onu gördüm. Günlerdir buralarda dolanıyor.” Anna Lou ona yiyecek bile verip boynuna da kendi yaptığı boncuk bileziklerden birini takmıştı. Ama ona henüz bir isim vermek istememişti çünkü her an sahibinin çıkagelip kediyi arayabileceğinden çekiniyordu. Bir sokak kedisi için fazla bakımlıydı.

“Onu bulmama yardım eder misin?”

“Aslında gitmem gerek. Kilisede bir toplantım var.”

“Rica ediyorum,” diye ısrar etti adam. “Kızımın kedisi... Zavallı, günlerdir perişan oldu.”

Anna Lou adama annesinin, dışarıdayken kilise cemaatinden olmayanlarla konuşmaması gerektiğini düşündüğünü söylemek isterdi. Bu uygun bir davranış değildi. Anna Lou, diğer kuralara nispeten bu kuralın mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ama adamın bir kızı vardı ve belki de en iyi arkadaşını kaybettiği için günlerdir ağlayan bir kız çocuğuydu. Bu yüzden de adama güvenilebileceğini düşündü. “Kedinin ismi nedir?”

“Derg,” diye hemen cevap verdi adam.

Ne garip bir isim, diye düşündü kız. Fakat yine de yaklaştı.

“Yardım etmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. Adın ne?”

“Anna Lou.”

“Peki, Anna Lou, o zaman ben kediyi ismiyle çağırmayı deniyorum, sen de bu arada kafesi tut,” dedi adam kafesi kıza uzatarak. “Ortaya çıkar çıkmaz onu sana doğru gelmesi için zorlarım ve sen de onu kafese koyarsın.”

Anna Lou aleti nasıl çalıştıracağını bilmiyordu. “Bana uysal bir kedi gibi görünmüştü, belki onu çıplak elle yakalamak daha kolay olur.”

“Derg arabada seyahat etmekten nefret eder, bu yüzden kafese koymazsak onu eve kadar nasıl götürebilirim bilmem.”

O zaman Anna Lou kafesi adamın elinden aldı ve arkasını döndü. “Geçen sefer onu komşunun bahçesinde gördüm,” dedi

eliyle bir noktayı işaret ederek. Ve gördüğü en son şey mendille ağzını kapayan bir el oldu. Bağırmadı çünkü neler olduğunu bile anlayamamıştı. Solunum yollarının birdenbire tıkanmasıyla içgüdüsel olarak derin bir nefes aldı. İçine çektiği hava acıydı, ilaca benziyordu. Gözleri karardı ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamadı.

“Sana karşı dürüst olmak istiyorum... En azından bu konuda.”

Bu adamın sesi nereden geliyor? Onu tanıyor muyum? Uzaklardan geliyor gibi. Peki bu küçük ışık da neyin nesi? Kamplarda kullanılan gaz lambasına benziyor, aynısından babamda da var, garajda.

“Eminim ki nerede bulunduğunu ve neler olduğunu merak ediyorsundur. İlk cevaptan başlayalım: Terk edilmiş eski bir oteldeyiz. İkinci cevap ise biraz daha karmaşık...”

Üzerimde elbiselerim yok. Neden? Az önce oturuyordum, şimdi ise uzanmış hâldeyim. Burası rahat değil. Peki neresi yukarısı, neresi aşağısı? Hiç bilmiyorum. Bir kristalin içinden bakıyormuşum gibi geliyor. Etrafımda dans eden bu gölge de kime ait?

“Derg kedinin ismi değil. Daha doğrusu o kedi öldü. Cesedi benim cipimin içinde. Seni korkutmak istemiyorum, inan bana ama bunları bilmen gerek. Onu kimse bulamasın diye öldürmek zorunda kaldım. Arabamı incelediklerinde içinde yalnızca tüylerini ve DNA’sını bulacaklar. Çünkü benden sonuna kadar şüphelenmeleri gerek, yoksa planım asla gerçekleşemez... Evet, ne diyordum... Derg bir kedi değil, bir insan. Ve aylar önce hikâyesini öğrendiğimde onun aslında şanslı biri olduğunu anladım. Tabii, şans için bir bedel ödemek zorunda kalmıştı. Felç geçirmişti ama sonuçta bütün bunların karşılığında yepyeni bir hayatı oldu... İşte bu fikir de benim aklıma bu şekilde geldi.”

Neyse ki gölge dans etmeyi durdurdu. Bana eşofmanımın üzerini giydiriyor. Belki de üşüdüğümü düşünüyordur. Bu doğru.

“Öğrencilerime hep derim: İyi bir romancının ilk kuralı taklit etmektir. İşte ben de hayatta asla yapmayı düşünmediğim bir şeyi bana yapmayı öğretecek birini bulmam gerektiğini böyle anladım. Öldürmeyi. Bütün öğleden sonralarını kütüphanede, internet üzerinde ihtiyacım olan dersi aramakla geçirdim. Ve sonra bir gün, onu buldum... Beatrice Leman isminde gazeteci bir kadının oluşturduğu bir internet sayfası vardı. Kimsenin uzun süredir o sayfayı ziyaret ettiğini sanmıyorum. Ancak o sayfalarda benim aradığım hikâye vardı. Otuz yıl önce Avechot ve yakınlarında senin yaşlarında altı kız kayboldu. Hepsi aynı anda değil ama hemen hemen düzenli aralıklarla. Farklıydılar çünkü hepsinin saçları kızıldı, tıpkı seninkiler gibi. Hiç kimse kızların başına gelenlerle ciddi bir şekilde ilgilenmemişti ama Bayan Leman altısının birden aynı kişi tarafından kaçırıldığını iddia ediyordu. Bir canavar belirlemişti ve hatta ona bir isim bile vermişti: sisteki adam. Bu harikaydı. Yapmam gereken tek şey, polis jargonu tabiriyle, onun *cinayet yöntemini* taklit etmektir, sonrasında ise yapmaya hazırlandığım şeyin suçu o canavarın üzerine kalacaktı... Aradan geçen onca zamana rağmen. Ve eğer her şey olması gerektiği gibi giderse o canavar benim bahanem olacak, beni hapse girmekten kurtaracak anahtarım olacak...”

Bana eşofmanımın altını giydiriyor. Hafif bir gıdıklama gibi bacaklarımdan yukarıya doğru kaydığını hissediyorum. Bunun hoş bir his olup olmadığını anlayamıyorum.

“Ama dediğim gibi, benden şüphelenmeleri gerekiyor. Bu yüzden etrafta ipuçları bırakacağım. Aslında bunu yapmaya çoktan başladım, Mattia sayesinde. Beni sana getiren de oydu. Çünkü bilmelisin ki kızıl saçlı ve çilli bir kız bulmak o kadar da kolay olmadı. Sonra bir gün, jimnastik saati için bütün sı-

nıf spor salonundayken ben de bir sonraki saat için romantik şairler üzerine ders hazırlamakla meşgul bir şekilde sıraların arasında geziniyordum. Mattia'nın sırasına yaklaştığımda bir video kamera dikkatimi çekti. Orada unutmuştu, ben de kamerayı açtım ve Mattia'nın görüntülerinin kahramanını keşfettim... *Sendin...* Böylece onun seni gözetlediği yerlerde benim de onu takip etmem yetti, o seni takip ediyordu, bense onu. Bu şekilde de senin kedileri sevdiğini öğrendim. Mattia beni fark etsin diye arabamla birkaç kez onun videolarında görüntülenmeye çalıştım. Umarım polis onları görüp benim peşime düşer. Onlara bugün tek başıma yürüyüş yapmak için dağa gittiğimi söylediğimde ve özellikle de avucumdaki kesiği gördüklerinde benden şüphelenmeye başlayacaklar. Yanımda bir bıçak getirdim ve sanırım elimi yaralamak oldukça acı verecek ama sakın ol: Sen görmeyeceksin..."

Bu ses, montumun fermuarını yukarı çektiğimde çıkan ses. Ama bunu yapan ben değilim; benimle konuşan gölge. Ve şimdi de ayağıma ayakkabılarımı giydiriyor. Ve onları bağlıyor.

"Buraya o ajanı yollamalarını çok isterim. İsmi Vogel ve davaları montajlamakta onun üzerine yok. Haklı olduğuna da daima herkesi inandırıyor, mesela Bay Derg davasında da bunu başardı. Benim hayatımı mahvedecek, bunu biliyorum. Ama her şeyimi kaybetmem gerek, yoksa planım hiçbir işe yaramamış olur. Herkes benden şüphelenmeli, ailem bile. Arkadaşın Priscilla bana dün cep telefonu numarasını bıraktı. Ona telefon etmeyi ya da mesaj göndermeyi düşünüyorum, o da sonra televizyona çıkıp onu avıma düşürmeye çalıştığıma herkesi inandıracak. Sonra da gerçekten herkesin o çok görmek istediği canavar olup çıkacağım..."

Burası rutubet kokuyor. Giyinik olmama rağmen hâlâ üşüyorum ama hareket edemiyorum. Kendimi sarhoş gibi hissediyorum, tıpkı

altı yaşındayken gizlice büyükannemin üzüm liköründen içtiğim günkü gibi. Bu saatte kardeşlerim Noel ağacını süslemeyi bitirmişlerdir. Eminim çok güzel olmuştur.

“Vogel’in elinde benim aleyhime, içgüdüsünün dışında, yalnızca bir yığın ipucu olacak. Ama hiçbir kanıt olmayacak. Sonra da onu, gerçeği birazcık zorladığı takdirde beni tutuklayabileceğine inanacak noktaya getirmem gerek. Ona yaralı elimi göstereceğim, kabuk tutmamasını sağlamam gerekecek. Buluştuğumuz zaman da dalgınlıkla arkamda bir kan lekesi bırakacağım. Onu kullanmak isteyeceğinden eminim ama bunu yapmak için gerçekten de tamamen çaresiz kalması gerek. Bir kuyunun içinde senin sırt çantanı bulduklarında Derg’e yaptığının aynısını bana da yapacağından eminim: Gerçeği kendi amaçlarına uyduracak... Ama bunların olması için kurduğum bu çarkın tıpkı bir saat gibi düzenli bir şekilde işlemesi gerek. Her şeyin bir zamanı olacak...”

Her ne hata yaptıysam, sana yalvarıyorum, bir daha yapmayacağım. Beni affet. Evime geri dönmeme izin ver.

“Hapse gireceğim. Ailemden uzak kalmak zor olacak. Belki de bir daha asla çıkamamaktan korkacağım ama dayanmam gerekecek. Bu arada dışarıdaki çark kendi başına dönmeyi sürdürecektir... Biliyor musun, küçükken hazine avı düzenlemekte iyiydim. Soru ve bilmeceler oluşturmak ve keşfedilmek üzere etrafa ipuçları bırakmak beni çok eğlendirirdi. Bu yüzden sana ait bir şeyi Bayan Leman’a göndereceğim ama paketin üzerinde Vogel’in ismi de olacak. Sırt çantanda bir günlük buldum, ajanın merakını uyandırmak için onu seçtim... Az önce birlikte bir video çektik, sen bunun farkına bile varmadın. Bu videoyu nereye gömeceğimi de biliyorum. Fakat bir kopyasını da medyadakilere göndereceğim... Her şeyin harika olması için Vogel’in düşmesi gerek. Ancak o tozun içindeyken ben yeniden ayağa

kalkabileceğim... İşte o zaman da sisteki adam hikâyesi ortaya çıkacak, belki de bu otuz yıl içerisinde kendisi çoktan ölmüştür bile. Ama benim sayemde hayata geri dönecek ve senin için adaleti sağlamak adına onun peşine düşecekler. Bense serbest kalacağım.”

Sis burada, onu görüyorum. Benim etrafımda. Soğuk ve hafif.

“Şimdi ise sırada zor olan cevap var. Yoksa bana bütün bunları neden yaptığımı mı soruyorsun?”

Hayır, hayır... Bunu bilmek istediğimi sanmıyorum.

“Çünkü ailemi seviyorum. Ve hak ettikleri her şeye sahip olmalarını istiyorum. Üstelik bir daha karımı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmak istemiyorum. Neyden bahsettiğimden haberin bile olmadığını biliyorum ama *o şey* bizim hayatımızda kötü bir dönemdi. Kendimi yetersiz hissettim: basit bir lise öğretmeni... Ancak yakında Clea ve Monica benimle gurur duyacaklar. Çünkü beni öyle hemen satın alamayacaklar, sabırlı davranacağım. Dürüst bir adam olduğumu onlara göstereceğim. Ama açık konuşalım, herkesin bir bedeli vardır, bunu inkâr etmenin bir faydası yok.”

Ben de ailemi seviyorum. Onlar da beni seviyorlar. Bunu neden anlamıyorsun?

“İşte hepsi bu. Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm ama tıpkı romanlarda olduğu gibi, hikâyeyi *yaratan* kötü adamdır, bütün karakterlerin iyi olduğu hikâyeler okurların ilgisini çekmez. Ama senin buradaki rolün hiç de önemsiz değil. Kim bilir belki bir gün birileri gerçekten de sisteki adamı bulur ve o zaman da herkesin çoktan unuttuğu o altı kız için adalet sağlanmış olur. Ve bu yalnızca senin sayende olmuş olacak, Anna Lou...”

Bana neden bu hikâyeyi anlatıyorsun? Beni ilgilendirmiyor, hoşuma da gitmiyor. Ben annemi istiyorum, babamı istiyorum, kardeşlerimi istiyorum. Onları bir kez daha görmek istiyorum,

lütfen... yalnızca bir kez. Bunu yapmak istemesem de onlara veda etmem gerek. Onları özleyeceğim.

“Şimdi beni affet ama görüyorum ki eter etkisini kaybetmeye başlıyor. Elimini çabuk tutacağım, hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

Bir şey kolumu yakıyor. Gözlerimi biraz açayım, evet, şimdi yapabiliyorum. Koluma bir iğne batırıyor ve bu arada Oliver’e adadığım “O” harfine bakıyor. Ne olduğunu merak ediyor. Bu bir sır.

“Elveda Anna Lou, sen çok güzelsin.”

Üşüyorum. Anne, neredesin? Anne...

23 Şubat.

Kaybolma olayından altmış iki gün sonra.

Her şeyin sonsuza dek değiştiği gece, sis, hafif bir ürperme misali bütün odayı kaplayarak nihayet pencereden içeri girmeyi başarmış gibiydi.

Vogel hikâyesinin sonunda uzun bir süre durakladı. “Kin duygusunun suç işleme nedenleri arasında birinci sırada gelmediğini biliyor muydunuz? Borghi bunu bana söylemeye çalışmıştı ama onu dinlemedim. Dinleseydim belki de her şeyi zamanında fark edebilirdim... Suç nedenleri arasında birinci sırada gelen paradır.”

“Hayır, bunu bilmiyordum,” dedi Flores.

“Bütün bu çark, basit ama banal bir fikir etrafında dönüyordu... Kimse Anna Lou’nun cesedini bulamayacaktı, *asla*. Bütün hile buradaydı. Ortada bir ceset olmadan kanıt da olamazdı. İşte bu yüzden paçayı sıyrabildi.”

“Peki ya kolundaki baş harfi? Neden yakalanma riskini göze alsın ki? Anlayamıyorum...”

“Bir katil ortalama yirmi hata yapar. Bu hataların yarısından azı, farkına vardığı hatalardır. Ama büyük bir bölümü tecrübesizlik ve tedbirsizlikten kaynaklanır. Ancak bir hata vardır ki kendi doğası gereği ‘kasıtlı’ olarak tabir edilebilir. Tıpkı bir imza gibidir. Her katil, farkında olmadan, yaptığı işin mutlaka takdirini de

toplamak ister.” Sonra da öğretmenden alıntı yaparak ekledi: “Şeytanın en aptalca günahı kibirdir... Ama sonuçta kimseye söyleyemedikten sonra şeytan olmanın ne zevki kalır ki?”

Psikiyatr olayın sonraki gelişmelerini tahmin etmeye başlamıştı. “Programın ardından Martini’yi Avecho’ta kadar takip ettiniz... Sonra da onu öldürdünüz.”

Vogel ellerini kucağında birleştirdi. “Onu asla bulamayacaksınız. O da sisin içinde kayboldu.”

O anda Flores masasının üzerinde duran telefonun ahizesini kaldırdı. Bir numara çevirdi. “Evet, benim. Gelebilirsiniz.” Telefonu kapattı.

Sessizlik içinde beklediler. Ardından muayenehanenin kapısı açıldı. Üniformalı iki polis odaya girerek Vogel’in yanında durdu.

“Sürekli aynı balığı avlayan bir balıkçı.” Ajan güldü. “Sizinle konuşmak benim için gerçekten de keyif vericiydi, Doktor Flores.”

Eve girdiğinde saat neredeyse sabahın altısıydı. Şafak sökmek üzereydi ama karanlık hâlâ hükmünü sürdürüyordu, her şey sessizdi. Sarkık çatılı küçük villada kaloriferler bir süredir çalışıyordu, sıcaklıkla birlikte etrafta uyku getirici bir dinginlik hâkimdi ve bu, insanı iyi hissettiriyordu. Sophia üst kattaki odada huzur içinde uyuyordu. Flores onun yanına gidip yatağın içine sokulmayı ve biraz olsun dinlenmeyi düşündü. Ama sonra bu düşüncesini değiştirdi. Uykuya dalabileceğinden artık pek emin değildi. Hem de böyle bir geceden sonra. Bu yüzden de gürültü yapmadan bodrum katına indi.

Bodrum katında, avladığı *Oncorhynchus mykiss*’lerin içini doldurduğu tahnit laboratuvarı vardı. Oda küçüktü ve sadece dar bir penceresi vardı. Flores elini kaldırdı ve duvarda asılı olan

ampulü yakmak için bir ipi çekti; ampul başının üzerinde yavaşça sallandı, odanın içindeki nesnelerin gölgeleri de onunla birlikte dans ediyordu. Flores'in önünde eski bir ahşap tezgâh vardı, onun üzerinde de tahnit için gerekli bütün aletler duruyordu. Amonyak dolu küçük şişeler ve bozulma sürecini durdurmak için kullandığı formaldehit. Doğal renkleri canlandırmak için şeffaf vernikler. Saf alkol spreyi. İçinde fırçalar olan bir kavanoz ve terebentin. Bir ızgaranın üzerine özenle dizilmiş bıçaklar. İğne kutusu. Temizleyici ince çubuklar ve içi oyuk küçük kepçe. Boraks tozu ve salisilik asit. Isı yayan lamba.

Flores yakında emekliye ayrılacaktı ve bu bodrum katı onun bundan sonraki yeni sığınağı hâline gelecekti. Av malzemelerinin büyük bir bölümünü de burada tutuyordu, ayrıca muayenehanesindeki ıvır zıvırları da buraya taşınması gerekecekti. Bir ömürlük mesleğini bırakması üzücü olacaktı ama kendisini daha şimdiden bu bodrum katında, stres ve endişeden uzak, sabırla hobisine adarken hayal edebiliyordu. Büyükbabalarının ne yaptığını onlara göstermek için ara sıra torunlarını da alıp buraya getirebilirdi. Tutkusunu onlara da aşılabilirse bu hiç de fena olmazdı. Bu bodrum katında zaman kavramını yitirecek ve öğlene doğru, üzerinde bir sandviç ve bir bardak soğuk çay olan tepsiyle merdivenlerden inen Sophia'nın ayak seslerini tanıyacaktı. Evet, yaşlılığını geçirmek için bu iyi bir yoldu.

Flores iki elini birden tezgâha dayadı ve omuzlarını rahatlattı. Derin bir nefes aldı. Ve dizlerinin üzerine çöktü. Tezgâhın altında, içine olta iğnelerini koyduğu, düzenle yerleştirilmiş bir yığın kutu vardı. Her Noel bayramında veya doğum gününde sevdikleri ona yeni bir kutu hediye ediyorlardı çünkü onun başka türlü hediyelerden hoşlanmayacağını biliyorlardı. Üstelik kutuların bazıları çok pahalıya bile mal olabiliyordu. En altta ise asma kilitli, eski bir metal kutu vardı. Flores onu eline aldı ve

tezgâhın üzerine koydu. Her ne kadar anahtar destesinin içinde diğerleriyle karışıp gitmiş olsa da kutunun kilidini açacak olan anahtarı devamlı yanında taşıyordu. Evin, arabanın ve muayenehanenin anahtarlarının arasında o anahtarı arayıp buldu. Sonra da onu küçük asma kilide sokarak kutunun kapağını kaldırdı.

Altı tutam kızıl saç hâlâ oradaydı.

Bunlar ona hayatının, her şeye rağmen, mutlu bir dönemini hatırlatıyordu. Sophia'yla evleneli epey zaman olmuş ve üç çocuğundan ikisi doğmuştu. Onun bazen balık tutmak yerine ne yapmaya gittiğini hiç kimse bilmiyordu. Ve onu eve dönerken görenler, yüzündeki sevincin çok farklı bir sebebi olduğunu akıllarından dahi geçiremezlerdi.

Otuz yıldır hep aynı balığı –çelikbaş veya gökkuşağı alabalığı– avlayan balıkçı, daha öncesinde de kendisini aynı özellikteki kızları yakalamaya adanmıştı. Kızıl saçlı ve çilli.

Şimdi herkes sisteki adamın nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Onlara bazen yine evden çıkıp yeni bir av peşine düşme isteğiyle yanıp tutuştuğunu ancak daha otuz iki yaşındayken onu hayattan çekip almak üzere olan kalp krizinin ardından büyük bir yemin ettiğini söyleyebilmek isterdi.

Bir daha asla kızıl saçlı ve çilli kızlara yaklaşmayacaktı.

Uzun bir süre insanlar onu unutmuştu. Ama şimdi, öğretmen Loris Martini sayesinde, sisteki adam yeniden akıllarına düşmüştü. Bana asla ulaşamayacaklar, dedi kendi kendine. Vogel'in o geceki vakitli müdahalesi her şeyi yerli yerine oturtmuştu. Şimdi, bir kez daha canavarın öldüğünü düşüneceklerdi.

Flores bir süre daha tezgâhın üzerindeki metal kutuya baktı. Belki de ondan kurtulması gerekirdi. Ama saç tutamlarının polisin onu yakalaması için bir delil oluşturacağı korkusu yüzünden değil; aksine, başka bir kalp krizi daha geçirirse, ki bu kez ölümcül olabilirdi, yakınlarının –dünyada en sevdiği

insanların– onun bu gizli koleksiyonunu bulabilme ihtimali yüzündendi. Kesinlikle onu anlayamayacaklar ve onun hakkındaki düşüncelerini değiştireceklerdi. Onların, kendisinin bu yönünü keşfetmelerini istemiyordu. Sevilmek istiyordu.

Ama bir kez daha kutunun içindekileri yok etmemeye karar verdi çünkü kimi tutkuları unutmak güçtü. Ve sisin içinde kaybolan o altı kız aslında bir bakıma onun kızlarıydı, ona aittiler. Otuz yıldır zihninin karanlığında onlarla ilgilenmeyi sürdürmüştü. Sonra kapağı kapattı ve asma kilidi kilitledi. Ardından da tekrar her şeyi tezgâhın altına yerleştirdi. Bodrum katının küçük penceresinden içeri incecik bir güneş ışığı sızdı.

Her şeyin sonsuza dek değiştiği gece sonlanmıştı.

Teşekkürler

Editörüm –*arkadaşım*– Stefano Mauri'ye. Ve, onunla birlikte, dünya çapında kitaplarımı yayımlayan tüm editörlere.

En büyük destekçim Fabrizio Cocco'ya. Giuseppe Strazzeri, Raffaella Roncato, Elena Pavanetto, Giuseppe Somenzi, Graziella Cerutti, Alessia Ugolotti, Tommaso Gobbi'ye. Bu mücadelede beni kanlarının son damlasına kadar destekledikleri için.

Tatlılığıyla her zaman hayatımı kurtaran Cristina Foschini'ye.

Andrew Nurnberg, Sarah Nundy, Giulia Bernabè ve Londra ajansında tutkuyla çalışan herkese.

Tiffany Gassouk, Anais Bakobza, Ailah Ahmed'e.

Alessandro Usai ve Maurizio Totti'ye.

Gianni Antonangeli'ye.

En yakın arkadaşlarım Michele, Ottavio ve Vito'ya. Achille'ye.

Babam ve annem Antonio ve Fiettina'ya.

Kız kardeşim Chiara'ya.

Geniş aileme. Siz olmasaydınız burada olamazdım.